

Giới thiệu Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng

Edit: ngocquynh520 + ngocngandl + npqa

Beta: L.A.J + Bãng Nhi 21 + mua_da_tanh

Giới thiệu:

Trích đoạn 1:

Giết người lần đầu tiên năm lên 10, không lưu tình chút nào.

Một lần làm nhiệm vụ, bỗng trở thành công cụ sinh con khi tiến vào vương phủ.

Trích đoạn 2:

Sur phụ của nàng hỏi. "Người yêu hân?"

"Sát thủ không thể yêu, ta chỉ diễn kịch thôi." Nàng bình tĩnh đáp trả, gương mặt không hiện ra chút biểu tình nào.

"Một khi đã như vậy, tối nay, ta muốn người giết người người yêu nhất." Sur phụ ra lệnh.

Trái tim nàng đã hơi run sợ.

Sur phụ lạnh lẽo hỏi: "Sao, không hạ thủ được ư!"

Nàng lắc đầu, vô tình lạnh lùng nói: "Ta giết!"

Trích đoạn 3:

Tay hân cầm bảo kiếm nàng tặng chỉ thẳng vào cổ họng nàng, đầu ngón nói lớn: "Người, đồ sát thủ máu lạnh, là người, là người hại chết nàng ấy, hôm nay ta phải giết người báo thù."

Nàng đau lòng lắc đầu. "Không, không phải ta, ta không làm!"

"Chuyện tới mức này người còn nói dối." Hân điên loạn gào lên, cây kiếm trong tay cũng xuyên qua thân thể nàng. Còn giờ phút này trong người nàng lại đang mang cốt nhục của hai người.

Trích đoạn 4:

Một nữ nhân người mặc đồ đen phiêu bạt trong gió, tay nâng kiếm chém xuống một cái đầu người không lệch chút nào.

"Tử Hàm. đừng giết người nữa, quay đầu lại đi!" Triển Vân đau lòng nhìn nữ nhân ấy, hân không thể tin được nàng lại là Tử Hàm hoạt bát mà hân yêu sâu nặng.

"Ta là Tang Tử, kẻ tên Tử Hàm kia đã chết rồi, ta và người không quen biết, không cần nói những lời vô nghĩa." Nàng phi thân rời đi.

"Tử Hàm." Triển Vân đau khổ gào lên, tim như bị xé ra thành ngàn mảnh, Tử hàm của hân không thể quay trở lại sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Mở đầu: Không thể yêu (1)

Vết chân đi tới chân trời mờ mịt, trên một con đường nhỏ, một chiếc xe ngựa đang cấp tốc chạy trốn.

Phía trước xe ngựa, cùng phía sau đều có hai người nam nhân mạnh khỏe cưỡi ngựa lớn đi theo, bên thân có đeo đao kiếm.

Trên cang xe ngựa, là một người nam tử mặc y phục bằng vải thô, tuy rằng diện mạo bình thường, nhưng ánh mắt tinh nhuệ, vừa thấy đã biết là gia đình lão luyện.

Nhưng điều đáng chú ý nhất chính là, trên xe ngựa còn có mấy người trên người dính những vết máu loang lổ.

Bọn họ đang lẩn trốn, trốn tránh những tay sát thủ, giống như đã gần thoát khỏi những người đuổi giết này rồi.

Trời dần dần tối sầm, mặt trời chiều tàn hồng, vì mặt đất và bầu trời mênh mông, cũng tăng thêm vài phần sắc thái thần bí.

Người ta nói trời chiều vô cùng tốt, nhưng giờ phút này làm cho người ta có cảm giác dữ tợn, giống như là máu tươi nhuộm đỏ mặt đất phía chân trời.

Vào lúc đoàn người cấp tốc chạy trốn, thì ở giữa con đường trước mặt, lại có một đứa nhỏ mặc quần áo màu trắng đang đứng, nhìn qua, cũng chỉ có mười tuổi.

Trời chiều tàn hồng, giống như sắp nuốt chửng những con người trên mặt đất, lúc hai người ở phía trước nhìn đến đứa nhỏ đứng giữa đường, trong lòng có một loại cảm giác quỷ dị.

Quần áo của đứa nhỏ kia, trắng toát không nhiễm chút bụi trần nào, một đứa trẻ nhỏ như vậy, đã có một mái tóc dài đến thắt lưng, đen như thác mực, mượt mà như gấm vóc, thẳng tắp buông xuống, nhưng cũng che mất gương mặt đứa nhỏ kia.

Có tuần mã cùng xe ngựa đang đi đến, nhưng đứa nhỏ kia không hề có ý muốn nhường đường, chỉ còn vài bước, phỏng chừng sẽ bị chết ở dưới vó ngựa.

"Tiểu hài nhi kia, mau tránh ra!" Một nam nhân mặc hắc y trên mặt có chòm râu, lớn tiếng hét to lên.

Chính là đứa nhỏ kia vẫn đứng ở nơi đó không nhúc nhích như trước, chỉ có mái tóc dài đen nhánh kia, chậm rãi đong đưa theo gió nhẹ, nhưng vẫn như trước không thấy rõ mặt nàng, khiến cho người ta có một cảm giác quỷ dị.

Con ngựa được ghim cương lại, đứng cách đứa nhỏ kia không xa, dù là đang gấp nhưng cũng không thể cho ngựa băng qua đứa nhỏ được.

"Phát sinh chuyện gì?" Một đạo thanh âm hùng hậu của một nam nhân tuổi trung niên vang lên bên trong xe ngựa.

"Không có việc gì, chỉ có một đứa nhỏ chặn đường đi." Đúng vậy, chỉ là một cái đứa nhỏ, hơn nữa là một tiểu cô nương, bởi vì không có nam hài nào lại để tóc dài như vậy.

Nàng cúi đầu, ngón tay xanh nhạt, bắt đầu đùa bỡn mái tóc dài nghịch ngợm của nàng, quấn vào ngón tay rồi buông ra, rồi lại cuốn vào.

"Ai, tiểu hài nhi, không muốn chết thì mau tránh ra, không nên ngăn trở đường đi của chúng ta." Đại hán có chòm râu kia, không kiên nhẫn gầm lên một tiếng. Mà một nam nhân có gương mặt trắng nõn, mặc y phục màu xám bạc bên cạnh hắn, tay đã cầm chuôi kiếm, mắt gắt gao nhìn chăm chăm đứa nhỏ kia, chỉ cần có cái gì không đúng, hắn liền rút kiếm đâm tới.

"Ta lạc đường!" Đứa nhỏ kia vẫn nghịch sợi tóc như trước, thanh âm kia, tựa như chim hoàng oanh, nhưng cũng mang theo vài phần trẻ con.

"Lạc đường? Mặc kệ ngươi là lạc đường hay là sai đường, tránh ra cho ta." Tất cả mọi người nhận thấy có điểm không thích hợp, một đứa nhỏ như vậy, sao lại xuất hiện ở nơi trước không có thôn trang, sau không có khách điểm này.

Đứa nhỏ kia, ngẩng đầu, một đôi con ngươi đen bóng chống lại mặt của hai nam nhân. "Không cho!" Đứa nhỏ giống như đã nổi giận.

"Không cần tranh hơn thua với một đứa nhỏ, Trương Dược, để cho nàng lên xe, tối thiểu đưa nàng đến một địa phương có người, rồi tính toán tiếp." Thanh âm hùng hậu bên trong xe lại vang lên lần thứ hai.

"Không được!" Nam nhân mặc y phục màu xám bạc kia, sắc mặt lạnh lùng cương nghị, không đồng ý cách mà người bên trong xe nói, đứa nhỏ này lai lịch không rõ, chỉ cần có một chút nguy hại, không thể tùy tiện xem nhẹ.

"Ta đi đem nàng qua một bên!" Nhìn thấy đứa nhỏ kia vẫn giằng co đứng ở nơi đó, không chịu di chuyển, nam nhân có chòm râu lớn kia xuống ngựa, đi đến chỗ đứa nhỏ, giờ phút này ánh trời chiều đã hết, sắc trời đen sẫm.

Đại hán kia mới vừa hùng hùng hổ hổ tiêu sái vài bước, thân thể cao lớn lại bùm một tiếng, ngã xuống trên mặt đất.

"Trương đại ca!" Nam nhân mặc y phục màu xám bạc, kinh hô một tiếng, rút kiếm ra, nhảy xuống ngựa.

Mà hai gã nam tử phía sau xe cũng phát giác có điều lạ, nhìn mọi nơi xung quanh, phỏng thủ xe ngựa một cách nghiêm ngặt, có thể nhìn ra được, bọn họ rất coi trọng người bên trong xe ngựa.

Nam nhân mặc y phục màu xám bạc, vội vàng đi đến bên cạnh Trương Dược, xem xét hơi thở của Trương Dược, vừa đau vừa tức, Trương Dược đã chết.

Cứ như vậy lặng yên không một tiếng động mà chết, hắn một chút đều không có nhận thấy được, là ám khí gì. "Chết tiệt, ta giết ngươi, nhất định là ngươi, tiểu quỷ này giờ trở!"

Nam nhân mặc y phục màu xám bạc nắm kiếm trong tay, chém tới bóng dáng màu trắng khả nghi nhất trước mặt kia.

Hắn là người có võ công tốt nhất trong vài người này, một kiếm chém qua, đối thủ hẳn phải chết không thể nghi ngờ, huống chi là một đứa nhỏ.

Nhưng bóng dáng vừa nhảy lên, đột nhiên lại ngã xuống mặt đất, kiếm cũng rơi xuống theo, phát ra tiếng va chạm.

"Không tốt!" Nam nhân lái xe hét lớn một tiếng, vội quay xe ngựa lại, muốn thoát đi, lại đột nhiên từ trên xe ngựa ngã quỵ trên mặt đất, chỉ kịp phát ra một tiếng kêu rên, sau đó là im lặng không còn tiếng động, xe ngựa thế nhưng còn chưa xoay kịp, chỉ mới tiến một bước.

Mà đứa nhỏ kia vẫn như trước đứng ở nơi đó không nhúc nhích, trong bóng đêm, có thể nhìn đến bóng dáng màu trắng của nàng, vẫn thản nhiên đùa nghịch tóc đen như trước.

Hai gã nam tử vẫn đang canh giữ ở phía sau vì sợ có người đánh lén, vội đi lên phía trước xe.

Nhìn ba người bạn đã chết phía trước, trong lòng vừa vội vừa sợ, hô: "Đại nhân đi mau." Nói xong bóng dáng hai người từ trên ngựa bay lên, muốn giết đứa nhỏ kia, ánh đao trong đêm tối vẫn như cũ phát ra luồng khí lạnh lẽo.

Đứa nhỏ kia không tránh, chỉ là bẻ gãy mấy cọng tóc, cánh tay nhỏ bé vung lên, hai người kia liền rơi xuống đất, vẫn không nhúc nhích.

"Cha, cha, ta sợ!" Bên trong xe một đạo thanh âm của đứa nhỏ mang theo vài phần khiếp sợ vang lên.

"Đừng sợ." Nam nhân an ủi đứa nhỏ, nhưng tâm cũng có chút lo sợ không yên, hẳn chết cũng không sao, nhưng con hắn mới chín tuổi, hẳn không thể để cho con của hắn chết theo hắn.

Nam nhân nhìn bóng dáng nho nhỏ trước mắt này, thật sự không thể tin được, một đứa nhỏ mới lớn như vậy đã giết chết ba hộ vệ của hắn. "Trời muốn diệt ta, ngươi đã muốn giết ta, mạng của ta ngươi cứ lấy, thả hài tử của ta, nó là vô tội."

Chu đại nhân vừa mới dứt lời, đột nhiên cảm thấy được ngực một trận đau đớn, liền không còn tri giác, thân thể thẳng tắp té trên mặt đất, ánh mắt lại trợn to.

"Cha..... Cha!" Đứa nhỏ bên trong xe, khóc lên, thân thể nhỏ bé đi ra từ trong xe ngựa, nghiêng ngả lao đảo ngã nhào trên mặt đất, té xuống bên người Chu đại nhân đã chết, "Ngươi vì sao lại giết chết cha ta, cha ta là người tốt, vì cái gì muốn giết chết cha ta."

"Hắn là người xấu!" Ngực khí của nữ hài tử kia chắc chắn, nàng giết người xấu.

"Ngươi mới là người xấu, ngươi là đứa nhỏ hư hỏng, ngươi giết chết cha ta, ngươi mới là người xấu." Tiểu nam hài kia khóc hô, ánh mắt bi thống nhìn bóng dáng màu trắng trước mắt, muốn nhìn rõ ràng kẻ thù giết chết phụ thân, nhưng cái gì lại cũng không nhìn thấy.

"Ngươi đã luyện tiếu hần như vậy, ngươi cũng nên đi theo đi." Trong mắt tiểu cô nương kia lộ ra một cổ lạnh lẽo, vô tình, tay nhỏ bé vung lên, nam hài đang khóc kia liền không còn sự sống.

Đã chết, đều đã chết, thi thể của người lớn và đứa nhỏ đều nằm trong đêm tối yên tĩnh, mà bóng dáng màu trắng của cô gái kia cũng nhẹ nhàng rời đi.

Một hồi giết hại, cuộc quyết đấu này im hơi lặng tiếng chấm dứt, không có máu tươi không có đánh đấu.

Chỉ có thắng bại cùng với sinh tử!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Mở đầu: Không thể yêu (2)

Khuông vương triều, hoàng đế Triền Bình Khang yếu đuối ngu ngốc, tin lời gièm pha, trọng dụng bọn gian thần, trung thần bị xa lánh.

Tuy rằng là một cái triều đại không chịu nổi như thế, nhưng vẫn có không ít các trung thần.

Xuất sắc nhất trong số đó là vương gia Triền Văn hoàng đệ của hoàng đế đương triều, hẳn vì quốc gia lập không ít công lao hân mã, uy danh hiển hách, hoàng đế tuy rằng vô năng nhưng vẫn rất ý lại vào vương đệ của mình.

Vương phủ của Triền Văn, tọa lạc ở một nơi yên tĩnh trong kinh thành, hẳn làm việc yên lặng, thái độ làm người quái đản, cũng không lưu luyến nơi phong hoa tuyết nguyệt.

Văn vương phủ rất lớn, xây dựng cũng rất đẹp, theo đạo lý mà nói một người Vương gia như vậy, bên trong phủ nhất định mỹ nữ như mây, chính là toàn bộ mọi người trong kinh thành đều biết, nữ chủ nhân của Văn vương phủ chỉ có một người, đó là Văn vương phi chính thất của Văn vương gia.

Lúc bóng đêm buông xuống, Vân vương phủ đầu đầu cũng im lặng như vậy, trong tâm lâu rộng lớn có nhiều ngọn nến sáng lay động.

"Vân ca, yêu ta được không?" Trên chiếc giường gỗ lim thật rộng, màn trướng khẽ che, một nữ nhân xinh đẹp thanh tú nhẹ nhàng ôm cổ nam nhân bên cạnh, mắt mị động lòng người, hơi thở như lan, môi đỏ mọng cũng in lên đôi môi mỏng khêu gợi của nam nhân.

Vân ca cảm thụ được đôi môi của thân người mềm mại trong lòng ngực, thấp mê nói: "Có thể chứ.... Tâm Nhi, thân thể của nàng...."

Tâm Nhi liên tục hôn môi Vân ca, liều lĩnh nói: "Ta mặc kệ, ta sẽ, ta muốn chàng yêu ta."

Nam nhân nguyên bản có chút chán chờ chống đẩy, nhưng đôi môi của dáng hình mềm mại trong lòng người kia, tựa hồ làm cho định lực của hắn tan rã, hắn không khỏi hôn trả Tâm Nhi thật sâu, thanh âm khàn khàn nói: "Tâm Nhi, ta cũng muốn nàng."

Nghe được thanh âm thấp mê (trầm và mê ly) của nam nhân kia, nụ hôn của Tâm Nhi lại thêm nóng bỏng, hai người ôm nhau, thỏa mãn khát vọng của bản thân, bọn họ hôn nhau.

Đột nhiên hô hấp của Tâm Nhi trở nên dồn dập, ngực phập phồng không ngừng, nụ hôn đòi hỏi cũng ngừng lại.

Vân ca nhận thấy được không thích hợp, không khỏi rời đi môi của Tâm Nhi, đôi mắt mờ mịt sau khi nhìn đến sắc mặt của Tâm Nhi trắng bệch, không khỏi biến mất, thay vào đó là sốt ruột và lo lắng.

Nàng là bệnh cũ phát tác, hắn vội ngồi dậy, đem Tâm Nhi ôm vào trong ngực, vội vàng lấy ra một viên thuốc trong chiếc bình sứ nhỏ cạnh gối đặt ở miệng Tâm Nhi, "Tâm Nhi nàng thế nào?"

Tâm Nhi uống thuốc, sắc mặt như người chết mới giảm bớt, cũng nhẹ ôm cổ Vân ca, cúi đầu bật khóc, "Thực xin lỗi, Vân ca, Tâm Nhi thật vô dụng, thật vô dụng."

Vân ca nhẹ vỗ về lưng Tâm Nhi, an ủi nói: "Hừ... Tâm Nhi không có sai, là ta không tốt."

Trên mặt Tâm Nhi đều là lệ, khổ sở nói: "Vân ca, ta muốn sinh một đứa nhỏ cho chàng... Nhưng ta ngay cả hôn đều không chịu nổi, thật sự rất vô dụng."

"Đừng nói vậy, đừng nghĩ những việc này nữa." Cánh tay hữu lực của Vân ca gắt gao ôm Tâm Nhi, nhẹ giọng an ủi.

Trong mắt Tâm Nhi loé lệ quang, khổ sở nói: "Ta biết, thân thể này của ta là phế đi, đừng nói là sinh đứa nhỏ, ngay cả thứ cơ bản nhất của nữ nhân ta cũng không thể cho chàng, chàng cưới ta, so với làm hoà thượng có gì khác biệt, Vân ca lòng ta đau, không bằng chàng nạp thiếp đi, như vậy đối với chàng đối với ta đều tốt."

Vân ca sắc mặt tối sầm lại, quát lớn nói: "Nàng nói bậy bạ gì đó, ta nói rồi cả đời này chỉ cần một mình nàng, ta sẽ chiều cô nàng cả đời."

Bàn tay mềm mại của Tâm Nhi nhẹ vỗ về gương mặt của nam nhân mà nàng yêu nhất, ôn nhu nói: "Vân ca, ta không thể ích kỷ như vậy, khiến cho chàng vô hậu, ta ái ngại, nghe ta một lần được không?"

Vân ca kiên quyết nói: "Không cần nói, ta sẽ không làm như vậy."

Tâm Nhi nhíu mày, vội vàng nói: "Vân ca, liền lúc này đây nghe ta có gì không tốt."

"Ta nói, không cần hơn nữa." Vân ca có chút tức giận buông lỏng ra bả vai Tâm Nhi, xoay người sang chỗ khác.

Tâm Nhi cũng không tính bỏ qua chuyện này, kéo Vân ca quay lại đối mặt với mình, khuôn mặt xinh đẹp có lo lắng cùng bất đắc dĩ, khuyên: "Ta muốn nói, vì cái gì chàng không chịu nghe ta, ta biết chàng rất tốt với ta, chính là ta cũng muốn đối tốt với chàng, nhưng ta đối với chàng thật là tốt, cũng khiến chàng phải hi sinh, chàng muốn ta làm sao sống an tâm." Tâm Nhi càng nói càng kích động, sắc mặt tái nhợt, tay ôm ngực, xem ra đau đớn khó nhịn.

"Tâm Nhi, lại đau có phải hay không? Không nên gấp gáp, ta đang nghe nàng nói."

Tâm Nhi nổi giận nói: "Ta không cần bình tĩnh, sẽ sốt ruột, chàng nếu không đáp ứng, ta hiện tại sẽ chết ở trước mặt chàng."

Vân ca cúi đầu trách mắng: "Tâm Nhi, không nên tùy hứng."

Tâm Nhi lại một phen ôm lấy thất lưng rắn chắc của nam nhân, khóc nói: "Vân ca, nghe ta đi, nạp thiếp cho chàng nối dõi tông đường."

Vân ca vẻ mặt lạnh lùng, cúi đầu nói: "Không có khả năng."

Tâm Nhi ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra nước mắt, năn nỉ nói: "Vây... Chúng ta đây ngẫm lại biện pháp khác."

Vân ca ngồi xổm thân mình xuống, vươn tay vì Tâm Nhi lau đi nước mắt, cúi đầu gọi: "Tâm Nhi...!"

Tâm Nhi ôm Vân ca của nàng, do dự nửa ngày, từ chối nửa ngày, mới nói: "Chàng không chịu nạp thiếp, vậy... Vậy nếu không, nếu không chúng ta tìm một người nguyện ý, chúng ta sẽ cấp cho nàng rất nhiều tiền, sau khi sinh đứa nhỏ cho chàng, thì làm cho nàng rời đi, làm như vậy được không?"

Vân ca tức giận hô: "Hoang đường!"

Tâm Nhi nhìn mặt Vân Ca, không bỏ qua đích nói: "Đây là biện pháp tốt nhất, trừ phi chàng chịu nạp thiệp."

Sắc mặt Vân ca xanh mét, nhìn ra được thực sinh khí, hần quả nhiên nói: "Ta sẽ không đáp ứng nàng, chuyện này dừng ở đây."

Lời nói của Vân ca, làm cho Tâm Nhi lại cúi đầu khóc lên, một trường xuân sắc biến mất hầu như không còn, bên trong không ai nói gì.

Mà ở trên đỉnh phòng, một đạo bóng đen lặng lẽ ẩn nấp, sau khi nghe xong đối thoại của người bên trong, bóng dáng thân bí kia dùng tốc độ quý mị rời đi.

Linh sơn tọa lạc tại phía bắc kinh thành, non xanh nước biếc cảnh sắc di nhân (khiến người vui), nhưng thế núi hiểm trở, người thường không thể lên đỉnh, nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều như thế.

Ở giữa sườn núi trên đỉnh núi, có một cái hang động, mặc dù là có người đi lên núi, nhưng không có khả năng nghĩ đến cái hang như vậy, hơn nữa cửa hang rất khó tìm, chỉ có vài người biết.

Trong nhâm động, có suối nước nóng bốc khói mờ mịt, còn có hoa nở, tiến vào bên trong giống như tiên cảnh. Xuyên qua mấy hang nhỏ địa thế phức tạp, sẽ tiến vào một cái hang động thật rộng.

Ở chỗ bằng phẳng, bày một cái ghế đá thật lớn, mặt trên phủ da thú, một nam nhân mang mặt nạ đứng phía trước ghế, mà giữa hang, có mấy người trẻ tuổi đứng.

Nam nhân mang mặt nạ lớn tiếng hỏi: "Nhiệm vụ lần này, đã rõ ràng chưa?"

"Thuộc hạ đã rõ." Mọi người chấp tay, cùng kêu lên trả lời, rất là cung kính.

Thủ lĩnh mở miệng nói: "Tang Tử, nhiệm vụ lần này giao cho ngươi."

Một nữ tử tuổi lớn một chút vội vàng nói "Thủ lĩnh, nhiệm vụ lần này không thể chối từ sao, để cho sư muội đi, sẽ ảnh hưởng nhiệm vụ về sau của nàng..." Nhưng lời còn chưa dứt, ánh mắt thủ lĩnh phát lạnh, một chưởng phá ra, nữ tử nói chuyện kia bị một chưởng gió sắc bén của hắn đẩy ra xa, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Thủ lĩnh vung ống tay áo nói: "Từ khi nào không có quy củ như vậy, người không nghe lời chỉ có chết."

"Thủ lĩnh, ta đi." Một nữ tử vẻ mặt hồn nhiên mang theo vài phần quyến rũ vội chắn phía trước nữ tử bị đánh.

Diện mạo của nữ tử này, thật là đẹp, một mái tóc đen được búi lên đơn giản, tóc thừa thì buông xõa ở thắt lưng, vài phần thanh thuần, vài phần xinh đẹp, nàng xuất hiện, ngăn lại chưởng thứ hai của thủ lĩnh.

Sát khí trong mắt thủ lĩnh biến mất, gật đầu nói: "Tốt lắm, Tang Tử, ta sẽ an bài hết thảy cho ngươi, đều giải tán đi." Thủ lĩnh nói xong, vung ống tay áo, biến mất ở cánh cửa ngầm phía sau ghế dựa, ly khai nơi này.

"Sư tỷ ngươi không sao chứ." Tang Tử tiến lên đỡ lấy sư tỷ Vô Song, vẻ mặt trầm tĩnh, tuy rằng lời nói ân cần thăm hỏi, nhưng không mang một tia độ ấm.

"Sư muội, là sư tỷ vô năng..."

"Đi chữa thương đi." Tang Tử cũng không nói năng rườm rà, nói đơn giản, nàng đã quen với phương thức nói chuyện như vậy, lạnh lùng mà không mang theo độ ấm.

Vô Song gật đầu, ôm ngực, chậm rãi rời đi.

Gương mặt thuần mỹ của Tang Tử hiện ra sự lạnh lùng, mà phía sau nàng, một đôi mắt như sói mang theo ẩn nhẫn đau đớn nhìn bóng dáng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-3: Mượn bụng sinh con

Nàng là Tang Tử, một sát thủ đứng đầu tổ chức ám sát, sau khi nhận được nhiệm vụ, nàng thành công trà trộn vào vương phủ, thân phận mới của nàng là

một công cụ làm ấm giường trong vương phủ, hơn nữa tên gọi Đồng Tử Hàm.

Đương nhiên, ấm giường là thứ yếu, được ân huệ của Vương phi, vừa lúc lấy thân báo đáp, trở thành một công cụ mang thai, kỳ thật đây là thứ yếu, quan trọng chính là, nàng là nằm vùng!

Ngay tại ngày hôm qua, nàng hóa thân trở thành một cô gái diễn xiếc cùng ông nội ở trong trà lâu làm xiếc, bị những nam nhân hạ lưu đã an bài trước phi lễ, ông nội đáng thương bị người xấu đánh chết, nàng lại cơ khổ không nơi nương tựa bị khi dễ, thời điểm bất lực nhất, thực trùng hợp được Vương phi ra tay cứu giúp.

Tất cả đều là thuận theo tự nhiên như vậy, nhưng nàng biết, tất cả đều là một tay thủ lĩnh an bài tốt, như vậy nàng mới có thể thuận lợi tiến vào vương phủ, cũng không bị người hoài nghi.

Trong vương phủ to như vậy, nàng tựa hồ có chút nhỏ bé, nàng biết Vân Vương phi sẽ đưa ra yêu cầu, làm cho nàng trở thành công cụ sinh ra đứa trẻ, đây là bí ai của nữ nhân, hay là hạnh phúc?

Xem là sát thủ dễ làm, hay là một người nữ nhân mang thai dễ làm hơn, nàng đang chờ đợi Vương phi truyền lời, để xác minh những điều nàng đang chờ đợi...

Quan hệ của người với người trong Vương phủ rất đơn giản, một Vân Vương gia, một Vân Vương phi, còn lại là hạ nhân, đây là tin tức sớm đã biết, nàng bị an bài vào ở tại Phi Thủy các phía sau của vương phủ.

Ngày hôm qua lúc tiến vào vương phủ, vội vàng thấy được Vương gia liếc mắt một cái, đó là một nam nhân lạnh nhạt mà tuấn mỹ, bất quá ấn tượng sâu nhất chính là, ánh mắt hắn nhìn nàng có chút sắc bén, sắc mặt lạnh lùng, nhìn ra được là người nói năng cẩn trọng, rất khó ở chung.

Nguyên bản Vân Vương phi phái hai nha hoàn hầu hạ nàng, nhưng bị nàng uyển chuyển cự tuyệt, nàng đang đóng chính là một người bị lưu lạc, không cần người tới hầu hạ, tất cả đều phải tự thân đi làm, nhận ân huệ của người, không thể há mồm chờ cơm, quần áo tự lo, như vậy mới tính là bình thường.

Từ Hàm đang suy tư, thì nha hoàn Hương Thảo của Vân vương phi đến truyền lời, bảo nàng đi Lan Hoa các một chuyến, chuyện nên tới cuối cùng cũng tới.

Từ Hàm về mặt khổ sở, bị thương, bởi vì ông nội thân nhất của nàng đã chết, nên bị thương một chút, khổ sở một chút, theo nha hoàn Hương Thảo đi ra Phi Thủy các, đi qua một con đường nhỏ bằng đá, sau một phen cong cong queo queo, rốt cục đi tới Lan Hoa các.

"Từ Hàm thỉnh an vương phi." Từ Hàm cúi đầu khom người, nhu thuận hành lễ, tuy rằng giống như làm trò, nhưng nàng là một người nghèo, cấp bậc lễ nghĩa phải chu đáo.

Vân Vương phi khoát tay, rất nhã nhặn nói: "Ngồi đi, không cần giữ lễ."

"Đa tạ Vương phi." Từ Hàm nói lời cảm tạ rồi nhẹ nhàng ngồi ở trên cái ghế đá màu trắng đối diện vương phi không xa.

"Các người đều lui ra đi." Vân Vương phi đột nhiên phát tay, ý bảo một nha hoàn hầu hạ bên cạnh lui ra.

Đôi mắt xinh đẹp của Vân vương phi nhìn Đồng Tử Hàm xinh đẹp hơn nàng rất nhiều, do dự một chút mới mở miệng nói: "Hôm nay tìm người đến, thật sự là có một chuyện muốn nhờ."

Từ Hàm ngẩng đầu, bày ra một bộ dáng đau khổ nhu nhược của nữ tử, nói: "Vương phi mời nói."

Trên gương mặt thanh lệ của Vân vương phi rất là khó xử, cắn môi, tựa hồ không biết mở miệng từ đâu, cuối cùng rốt cục hạ quyết tâm, giọng điệu có chút ưu thương nói: "Tin tưởng người cũng nhìn ra được, thân thể của ta không tốt, cần nhờ thuốc để duy trì sinh mệnh, ta cùng Vương gia thực yêu nhau, nhưng không cách nào vì hắn sinh một đứa nhỏ, để duy trì đời sau, mà hắn bởi vì yêu ta, lại không chịu nạp thiếp, nhưng không thể bởi vì điều này, làm cho đời sau của vương gia bị chặt đứt."

"Vậy.... Từ Hàm có thể làm cái gì." Ánh mắt hồn nhiên của Đồng Tử Hàm làm cho người ta nhìn không được muốn đến hôn môi nàng, chớp động chân thành tha thiết, trong giọng nói cũng là tràn đầy thành khẩn.

Vân Vương phi nghe xong lời nói của Đồng Tử Hàm, lộ ra một mặt nan giải chưa xốt, "Bệnh của ta không thể chữa được."

"Vậy ý tứ của ngài là....?" Đồng Tử Hàm nghi hoặc nhìn Tâm Nhi, trong lòng biết nàng muốn nói gì, lại muốn đợi Vân Vương phi đứng ra giải thích.

"Vương gia không chịu nạp thiếp, cho nên ta nghĩ tìm một người nguyện ý sinh cho vương gia một đứa nhỏ, hơn nữa sẽ không tham gia cuộc sống chung ta, nói trắng ra chính là một người thiếp không cần danh phận." Trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tâm Nhi mang theo một tia chờ mong, ánh mắt hỏi thăm nhìn Đồng Tử Hàm, nàng nói như vậy, đối phương hẳn là minh bạch.

"Ngài là nói.... Tìm một người vì Vương gia sinh đứa nhỏ, sau đó đem đứa nhỏ lưu lại, nàng rời đi." Không riêng gì không cần danh phận, đứa nhỏ cũng không được, nàng thật sự không muốn hỏi vấn đề ngu ngốc này, chính là thân phận này không thể không hỏi như vậy, kỳ thật biết rõ chuyện tình, lại đi hỏi, thực không thú vị.

"Từ Hàm, người là người thông minh, ta biết làm như vậy thực quá mức, nhưng ta cũng không có cách nào." Tâm Nhi nói xong đứng dậy, đi tới bên cạnh

Đồng Tử Hàm, cảm tay nàng, chờ đợi mà lại có chút kích động nói: "Từ hàm, ngươi nguyện ý không? Ngươi có thể giúp ta việc này không?"

"Không... Vương phi, ngài như thế nào có thể có ý nghĩ như vậy, không thể được, ta không thể làm như vậy." Từ Hàm giống như bị rấn cần, sắc mặt biến đổi trong nháy mắt giãy khỏi tay Tâm nhi ra, sắc mặt bối rối, thân thể liên tục lui về phía sau.

Tâm Nhi nhìn thấy Từ Hàm phản ứng như thế, nóng vội không thôi, bất kể thân phận quý gồi trước mặt Từ Hàm, đau xót nói: "Từ Hàm, xem như ta cầu ngươi được không, nể tình ta cứu ngươi một lần, đáp ứng ta được không, đứa nhỏ ngươi sinh ra, ta sẽ xem như con ruột của mình."

Đồng Tử Hàm giống như bị Tâm Nhi đang quý trên mặt đất làm cho hoảng sợ, trong lòng lại lạnh lùng cười, nàng, lúc người khác đang nhìn nàng diễn trò, thì nàng đang xem diễn.

Từ Hàm xoay người quý gồi trước mặt Tâm Nhi, đỡ lấy Tâm Nhi, ra về bối rối nói: "Vương phi không được, người mau đứng lên."

Vân Vương phi Tâm Nhi lại khóc rống lên, nước mắt theo hai má nhỏ xuống trên tay Từ Hàm, nàng bị thương nói: "Từ Hàm, ta van cầu ngươi, ta tìm thật lâu đều không có người thích hợp, ở lúc ta cần nhất, bất lực nhất, ngươi xuất hiện, là ông trời làm cho chúng ta gặp nhau, đây là thiên định, ông trời cho ngươi đến cứu vớt ta, ngươi nếu không đáp ứng, ta sẽ quý mãi."

Nói đích thực hay, diễn cũng diễn thật là tốt, tâm Từ Hàm lãnh khốc, một chút cũng không cảm giác được sự đau khổ của Tâm Nhi, bởi vì lòng của nàng đã sớm tỉnh mạch, hơn nữa yêu cầu này của Vân vương phi thực ích kỷ, cũng thực vô tình, có ai làm mẫu thân lại bỏ cốt nhục của mình được?

Không! Trên đời là có cha mẹ như vậy, nàng lúc đó chẳng phải là cô nhi bị cha mẹ vứt bỏ sao, trên đời này cái gì đều cũng có thể

"Từ Hàm, van cầu ngươi, van cầu ngươi, ngươi không phải nói, làm trâu làm ngựa để báo đáp ta sao, ta không cần ngươi làm trâu làm ngựa, chỉ cần ngươi đáp ứng điều kiện này của ta..." Đây tựa hồ so với làm trâu làm ngựa còn khó hơn.

"Vương phi, ngài đứng lên trước, đứng lên nói sau, hơn nữa không cần kích động, thân thể của ngài không thể kích động quá mức." Từ Hàm nhìn gương mặt ôn nhu của Vân Vương phi, trong lòng lại không có một chút hảo cảm, chỉ có khi diễn trò, nàng mới có thể thân thiết nói chuyện như vậy, trong lòng đều cảm thấy rất giả dối.

"Từ Hàm... Van cầu ngươi đáp ứng ta, ta.... Ta dập đầu cho ngươi, ta dập đầu cho ngươi." Tâm Nhi cúi đầu khóc, làm bộ phải dập đầu, bị Từ Hàm ngăn lại, rất là bất đắc dĩ nói: "Vương phi không cần như vậy, được.... Ta đáp ứng ngươi, ta đáp ứng ngươi."

Tâm Nhi nghe được lời của Từ Hàm, trong lòng vui vẻ, trong hai mắt đầm lệ mang theo vui sướng, vội vàng chứng thực. "Từ Hàm, ngươi thật sự đáp ứng rồi, thật tốt quá, ta cam đoan, ta sẽ đem đứa nhỏ xem như thân sinh, hơn nữa sẽ khiến cho cuộc sống về sau của ngươi không phải lo cơm áo."

Trên mặt Từ Hàm không nhìn ra biểu tình gì, kia hẳn là một loại biểu tình thực phức tạp.

Nếu không phải nàng mang vai diễn đặc thù này, sao có thể có bộ dáng của nữ tử vì bạc bỏ con mình đây?

Trong lòng Từ Hàm lạnh lùng cười, cười trên đời này chính là cá lớn nuốt cá bé, có tiền liền coi như có thể quyết định hết thảy, thật giống như nàng, chỉ cần thủ lĩnh sai sử nàng sẽ lập tức đi giết những người không cường đại (mạnh mẽ), lúc nàng cười, không biết có người đang cười nàng hay không.

Mà gương mặt mang lệ của Tâm Nhi, cũng lộ ra tươi cười thần nhiên, rốt cục cũng có người vì vương gia mà làm chuyện này.

Không phải là không thể kiếm được người, nhưng người vì tiền, sẽ không dễ dàng đem đứa nhỏ lưu lại, người như vậy nhất định sẽ vọng tưởng ở lại vương phủ, như vậy sẽ là phiền toái rất lớn.

Mà Từ Hàm, có thể đáp ứng nàng, đa số là vì báo ân, người như vậy nàng mới yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Cút khỏi vương phủ

Từ Hàm đáp ứng yêu cầu của Tâm nhi, làm cho Tâm nhi rất là vui vẻ, vĩnh viễn không có người chen vào giữa Vân ca và nàng, Vân ca vĩnh viễn là của một mình nàng.

Tối hôm đó, sau bữa ăn tối, Tâm nhi hạ quyết tâm đem chuyện Từ Hàm đáp ứng nói cho Triển Vân, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Tâm nhi tràn đầy không yên, cẩn thận nói: "Vân ca, tối hôm nay chàng không thể nghỉ ngơi ở chỗ ta."

Triển Vân nhíu mày lại, trầm giọng nói: "Tại sao vậy?"

Tâm nhi nhẹ nhàng ôm thắt lưng Triển Vân, ôn nhu nói: "Vân ca, Từ Hàm đã đáp ứng điều kiện của ta rồi, nguyện ý giúp chúng ta sinh một đứa nhỏ..."

"Nàng điên rồi có phải hay không." Triển Vân một phen đẩy Tâm nhi ra, tức giận gầm nhẹ.

Tâm nhi vội vàng giải thích: "Vân ca, ta là thật sự, chỉ cần sau khi nàng sanh ra đứa nhỏ, sẽ rời đi, đến lúc đó hai người chúng ta sẽ vui vẻ sinh hoạt cùng nhau như trước, chúng ta cũng không có tổn thất cái gì, đúng hay không."

Con người đen của Triển Vân âm trầm, sắc mặt xanh mét, gần từng chữ một: "Nàng chẳng lẽ một chút cũng không để ý ta ở chung một chỗ với nữ nhân khác."

Sắc mặt Tâm nhi tái nhợt, cúi đầu nói: "Ta để ý, ta đương nhiên để ý, nhưng đây chỉ là tạm thời, ta chỉ biết rằng trong lòng chàng yêu ta là được rồi, Vân ca tối nay chàng liền đi qua đó được không?"

Sắc mặt Triển Vân âm trầm dọa người, hẳn không có nói thêm gì, chuyển qua nỗi giận dùng ngón tay chỉ ra ngoài.

*

Từ Hàm yên lặng qua mỗi một ngày, làm một ít chuyện vặt không quan trọng chút nào để giết đi thời gian, nàng thừa dịp sắc trời còn không có hoàn toàn tối, đi vào phòng chất tạp vật, nàng muốn một cái chậu hoa, để trồng một chậu hoa lan trong phòng của mình.

Nàng thích cảm giác thanh nhã, tinh khiết của hoa lan, tựa hồ có thể rửa sạch tâm hồn tội ác của kẻ địch, hoặc là nói có thể cho khỏi tâm hồn âm độc bấp bênh của nàng có một loại cảm giác vui sướng.

Nàng đẩy cửa ra, trong căn phòng âm u có ánh sáng mỏng manh chiếu vào, nhưng cặp mắt thấu tích của Từ Hàm vẫn có thể nhìn rõ tất cả tình huống trong phòng như trước, hơn nữa bên tai cũng nghe được tiếng động không đồng dạng.

Nàng bất động thanh sắc đi vào bên trong, tùy ý tìm kiếm một ít đồ vật này nọ, rồi sau đó đi đến trước một cái lỗ lớn, thân thể dò xét hướng vào bên trong nhìn một cái.

"Ai?"

Từ Hàm thấy được một người, cuộn mình ở nơi nào, ánh mắt người nọ lộ ra thần sắc sợ hãi.

"Đồng.... Đồng cô nương, là ta, Hương Thảo." Người cuộn mình chậm rãi đứng lên.

"Hương Thảo người trốn ở chỗ này làm cái gì?" Từ Hàm khó hiểu hỏi, Hương Thảo là nha đầu hầu hạ Tâm nhi, sao lại không hầu hạ chủ tử thật tốt mà lại trốn ở đây, chẳng lẽ là rảnh rồi.

Hương Thảo đi tới quỳ gối trước mặt Từ Hàm, thấp giọng khóc cầu xin: "Đồng cô nương, van cầu người, không cần nói cho bất luận kẻ nào là nhìn thấy nô tỳ trong này, bằng không nô tỳ chỉ có một con đường chết."

A, thật sự là kỳ lạ, người trong vương phủ này cả nha hoàn đều kỳ quái như vậy, Từ Hàm nhìn Hương Thảo, chỉ thấy quần áo nàng có chút rách nát, hình như là dấu vết bị người quát roi vào, trên mặt cũng có những đạo vết thương, rõ ràng là đã bị người đánh.

"Hương Thảo người làm sao?" Từ Hàm nói xong cũng nâng Hương Thảo dậy.

Về mặt Hương Thảo sợ hãi, cúi đầu nói: "Đồng cô nương, người vẫn là đừng hỏi, biết được đối với người không có lợi, người chỉ cần nhớ kỹ, ngàn vạn lần không cần nói cho người khác đã gặp ta ở trong này, hơn nữa không cần nhắc tới với chủ tử, van cầu người Đồng cô nương."

Từ Hàm thấy trong mắt Hương Thảo tràn đầy vẻ sợ hãi, đành phải không hỏi tiếp, mở miệng đáp ứng: "Hảo, ta không nói, người yên tâm."

"Đa tạ, đa tạ đồng cô nương." Hương Thảo cảm kích liên tục nói lời cảm tạ, nhưng thân thể đang co rúm lại.

Tuy rằng trong lòng có rất nhiều nghi vấn, nhưng Từ Hàm không có hỏi nhiều nữa, việc của người khác muốn nàng quản, cũng phải xem tâm tình nàng.

Hương Thảo nhìn Từ Hàm, thanh âm run rẩy hỏi: "Đồng cô nương, người tới tìm đồ vật phải không?"

Từ Hàm gật đầu nói: "Uh, ta đến tìm một chậu hoa, trồng hoa lan."

"Chậu hoa, ta giúp người tìm." Hương Thảo một mặt là cảm kích Từ Hàm, một mặt cũng là hy vọng Từ Hàm tìm được thứ mình muốn rồi rời đi, vội cúi đầu đi tìm chậu hoa, nơi này đặt thứ gì nàng rất quen thuộc, bởi vậy không mất bao nhiêu công phu đã tìm được một cái chậu hoa đẹp cho Từ Hàm.

"Đa tạ!" Từ Hàm nói lời cảm tạ, sau đó xoay người rời đi, nàng biết giờ phút này Hương Thảo nhất định hy vọng nàng nhanh rời đi, bởi vì nàng không hy vọng có người phát hiện sự tồn tại của nàng.

Từ Hàm nhú mào đi khỏi phòng, khi sắp về chỗ của mình thì, đột nhiên cảm giác được có người đứng ở phía trước của nàng.

Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn lại, là hắn, nam nhân cả người tản mát ra hơi thở lạnh lùng kia, ánh mắt sắc bén, gương mặt lạnh lùng, thân hình cao lớn của hắn mang theo một loại cảm giác áp bách, đứng ở trước mặt của nàng, tựa như một pho tượng chiến thần uy vũ, đây là lần thứ hai sau khi vào vương

phủ nhìn thấy hấn.

"Dân nữ tham kiến Vân Vương gia." Từ Hàm ra về khiếp sợ cuồng quít hành lễ, tâm tư mẫn cảm của nàng đã cảm nhận được trên người Vân vương gia mang theo một cỗ tức giận.

Vân Vương gia không có ra tiếng trả lời nàng, trả lời nàng là một bàn tay như kim sắt, gắt gao bắt lấy cánh tay của nàng, nàng bị đau "A!" một tiếng, con người hồn nhiên, mang theo vài phần bối rối cùng sợ sệt, sợ hãi nhìn Triển Vân. "Vương... Vương gia."

Con người đen của Triển Vân lộ ra ánh sáng lạnh lẽo, thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm, tay hấn càng thêm dùng sức, có loại hương vị bức cung, thanh âm trầm thấp mang theo hơi thở khiến người ta hít thở không thông, chất vấn: "Người...rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Ta... Ta chỉ muốn... Chính là tìm một cái chậu hoa." Hấn nói không đầu không đuôi, nàng giả ngu ngây ngốc, đây mới là biểu hiện hợp lý nhất.

Tay kia của Triển Vân dùng sức vung lên, 'ba' một tiếng, đem chậu hoa trong tay Từ Hàm đánh rơi xuống mặt đất, vỡ thành những mảnh nhỏ, Triển Vân dừng lại nói: "Đừng đùa giỡn với ta, hôm nay cắt ra vương phủ cho ta, bằng không ta bóp chết người."

Từ Hàm làm cho mặt mình tràn ngập biểu tình sợ hãi, thanh âm run rẩy nói: "Vương gia, ta không rõ người vì cái gì tức giận như vậy, là ta làm sai cái gì sao?"

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt." Triển Vân nhìn thấy bộ dáng vô tội của Từ Hàm, không có tính toán rồi đi, nữ nhân này lại lịch không rõ, hấn nhận định nàng là có dụng ý khác.

Tức giận lại kéo lên, trên gương mặt lạnh lùng tràn đầy thần sắc giận dữ, cánh tay cầm tay Từ Hàm dùng thêm chút sức, xem Từ Hàm giống như bao cát rơi ra cửa vương phủ.

"Vương gia... Ngài làm đau ta, thỉnh ngài buông tay..." Tay hấn rất có lực, siết đến tay nàng sắp gãy, thật sự là một người hai mặt, ở trước mặt Vương phi thì cực kỳ ôn nhi, bộ dạng hiện tại thì giống như bạo quân, về mặt Từ Hàm thống khổ, bị kéo đi ra ngoài.

"Vân ca!" Sau một tiếng kêu gọi vội vàng, một đạo bóng dáng mảnh mai, cũng xuất hiện trước mặt Triển Vân và Từ Hàm.

Từ Hàm nghe được thanh âm Tâm nhi, cầu cứu nhìn Vương phi, trong lòng nghĩ, nam nhân đang nổi giận này sẽ giết chết mình, vội vàng cầu cứu Tâm nhi. "Vương phi... Cứu ta... Cứu ta."

"Vân ca.... chàng đang làm cái gì, mau buông Từ Hàm ra." Về mặt Tâm nhi hoảng sợ, muốn chạy tới, Triển Vân lại quát: "Đứng ở nơi đó đừng nhúc nhích."

Tâm nhi vội ngừng cước bộ, ngây ngốc nhìn Triển Vân, nàng bị dọa rồi, lần đầu tiên nhìn thấy Triển Vân phát giận như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đừng yêu ta

Tâm nhi nhìn Triển Vân đang tức giận tận trời, sợ hãi hô: "Vân ca... chàng không nên tức giận..."

Con người đen của Triển Vân nhú lại, mang theo tức giận nhẹ nhàng, âm thanh lạnh lùng nói: "Nàng thật muốn ta cùng nữ nhân này sinh một đứa nhỏ sao?" Nói xong cũng đem Từ Hàm túm đến phía trước.

Tâm nhi nhìn không được khuyên: "Vân ca... Ta biết làm như vậy, tất cả mọi người thực khó xử, nhưng ta cũng muốn tốt thôi, hơn nữa Từ Hàm cũng đáp ứng rồi, sau khi sinh đứa nhỏ, sẽ không tham gia cuộc sống của chúng ta, chàng vì cái gì không đáp ứng, ta sẽ không trách chàng."

"Nhất định phải làm như vậy?" Tay Triển Vân nắm cánh tay Từ Hàm lại dùng sức, giống như muốn đem tất cả tức giận đối với Tâm nhi đều phát tiết ở trên người Từ Hàm.

Tâm nhi khổ sở nói: "Vân ca, lòng ta chàng thật sự không hiểu sao?"

"Tốt lắm, ta liền làm theo ý nguyện của nàng." Bàn tay to của Triển Vân dùng một chút lực, đem Từ Hàm túm đến trước ngực, rồi sau đó ôm chặt thân thể mảnh mai của Từ Hàm, làm cho hai chân của nàng thoát ly mặt đất, thanh âm hung ác: "Nữ nhân, tối nay người phải hầu ta." Dứt lời xoay người đi về hướng Phi Thúy Các.

"Vương phi cứu ta.... Cứu ta." Từ Hàm sợ hãi la lên, nàng thật sự sợ hãi hay không, đúng vậy, phải sợ chuyện kế tiếp sẽ phát sinh, đó là chuyện nàng chưa từng trải qua.

Mà Tâm nhi thì thần tình thống khổ đi về phía trước hai bước, cuối cùng che mặt khóc, có chút thất thần xoay người, quay về hướng tấm lâu, bóng dáng mảnh mai ẩn trong bóng đêm.

Dưới ánh nến mỏng manh trong Phi Thúy Các, Từ Hàm bị Triển Vân gắt gao ôm ở trong ngực.

Mặt nàng mang nét bối rối, giây dựa suy nghĩ muốn chạy trốn khỏi sự ôm ấp của Triển Vân, nhưng Triển Vân cũng không cho nàng cơ hội, thân thể cao lớn đè nàng xuống, đem nàng vây ở trong khuỷu tay của hắn.

Từ Hàm kinh hô: "Vương gia, thỉnh Vương gia buông tay!"

"Sao vậy, muốn đổi ý sao?" Triển Vân thần tình tà mị, trong mắt lóe ra ánh sáng nguy hiểm, nhìn nàng chăm chăm, làm cho đáy lòng Từ Hàm nhìn không được run rẩy.

Triển Vân thực vừa lòng phản ánh của Từ Hàm, tiếp tục nói: "Không phải quyết định sinh một đứa nhỏ cho ta sao, sao hiện tại thoát nhìn ngươi lại rất không tình nguyện?"

Từ Hàm giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, con ngươi đen nhìn mặt Triển Vân chăm chăm, không kiêu ngạo không siểm nịnh (nịnh hót, xua nịnh) nói: "Vâng, dân nữ đáp ứng yêu cầu của Vương phi, nhưng đáp ứng rồi cũng không đại biểu bị Vương gia vũ nhục và khi dễ như vậy, mặc dù là một hồi giao dịch, tối thiểu cũng phải có sự tôn trọng, không phải bị người mang theo tức giận phát tiết như vậy."

Triển Vân sắc mặt lạnh lùng, nhìn không ra là tức giận hay thế nào, lạnh lùng nói: "Hừ, nhìn không ra một nữ nhân nghèo túng, còn có lá gan như vậy, cũng dám tranh luận với bốn vương."

"Ta chỉ là ăn ngay nói thật." Ngươi dám đối ta thế nào, nhìn dáng vẻ của ngươi, cũng là cái thế quân nghiêm (gần như sợ vợ), Vân Vương phi vừa khóc ngươi liền không có lực chống đỡ, dù sao ngươi cũng không dám đánh ta, giết ta, ta chính là người Vân Vương phi vất vả tìm được.

Triển Vân vẻ mặt cười âm nhu, thần tình nổi giận nguyên bản giờ phút này đã muốn bình phục xuống nhiều, con ngươi đen thâm trầm như mực, đầu ngón tay nhẹ nhàng khiêu khích hai má non mịn của Từ Hàm, thanh âm trầm thấp ảm áp mang theo cảm giác mát mẻ nhẹ, "Cởi quần áo đi, sớm sinh một chút là ngươi có thể dứt đi."

"Cởi quần áo?" Từ Hàm nhìn không được núm vạt áo của mình, mặc dù là nàng đáp ứng Vân Vương phi rồi, cũng không tính được thật sự sẽ thất thân cùng người như vậy, lão nương hôm nay khó chịu, không muốn làm, "Vương gia phải hướng dân nữ giải thích trước."

"Hừ, từ chối như vậy, chẳng lẽ ngươi nói phải giúp ta sinh đứa nhỏ, là nói dối, như vậy thành thật nói cho ta biết ngươi ở lại vương phủ, có phải còn có mục đích khác hay không?" Khuôn mặt tuần tú của Triển Vân càng ngày càng gần sát Từ Hàm, hô hấp ảm áp phả trên gương mặt của nàng, cặp con ngươi đen thâm trầm giống như muốn hút nàng vào nơi vạn kiếp bất phục, "Làm cho ta xem thành ý của ngươi."

Từ Hàm nhìn con ngươi sâu thẳm kia, cảm thụ được đầu ngón tay ở trên mặt mình của hắn mang đến từng đợt cảm giác tê dại, nam nhân này quả nhiên thực mẫn tuệ sâu sắc, hẳn đích thực đối nàng tràn ngập hoài nghi, hắn nói rất đúng, nàng là có mục đích riêng mới có thể lưu lại, nhưng phải làm như thế nào mới có thể làm cho đối phương không hoài nghi.

Từ Hàm trấn định tâm thần, cúi đầu nói: "Dân nữ không hiểu Vương gia nói gì, tuy rằng đáp ứng yêu cầu như vậy của Vương phi, cũng chỉ là xuất phát từ sự báo đáp cho Vương, nhưng hiện tại dân nữ còn không có chuẩn bị sẵn sàng để đem thân thể của mình giao cho một nam nhân xa lạ, thỉnh Vương gia cho... dân nữ chút thời gian nữa."

Tay của Triển Vân từ hai má Từ Hàm đi tới sau đầu của nàng, một phen kéo mái tóc của nàng, làm cho đầu nàng nâng lên gần sát hắn thêm chút, đôi môi cương nghị mà xinh đẹp của hắn, gần trong gang tấc. Dung nhan như điêu khắc lại bởi vì tới gần quá mức, mà trở nên mơ hồ, chỉ có mũi nam tính của hắn là rõ hơn, Từ Hàm đột nhiên cảm giác đầu mơ màng.

Triển Vân cười lạnh nói: "Ngươi cho ngươi là ai, muốn bốn vương cho ngươi thời gian, nếu đã quyết định, cũng đừng làm kiêu nữa, để cho bốn vương nhìn xem ngươi đối Vương phi rốt cuộc có bao nhiêu cảm kích."

"Nếu Vương gia kiên trì, dân nữ đành phải tòng mệnh, nguyên lai Vương gia thích dùng sức mạnh, dân nữ hôm nay mới biết được." Từ Hàm nói xong nhắm hai mắt lại, không hề nhìn tuần nhan làm người ta mê muội của Vân Vương gia nữa, vì nhiệm vụ, một giọt lạc hồng thì tính cái gì, chẳng lẽ nàng còn trông cậy vào người như nàng lại có thể tìm một nam nhân cùng trải qua cuộc sống an tĩnh sao.

Triển Vân nhìn Từ Hàm nhắm nghiền hai mắt, lòng mi thật dài giống một cây quạt nhỏ che đi mí mắt ở dưới, hai má bóng loáng non mềm ở dưới ánh nến được bao phủ bởi một quang sáng trong suốt, môi anh đào hồng nộn (đỏ, đầy đặn) mê người hơi hơi cong lên, tóc đen bị hắn nắm loạn, như thác nước chảy chiếu vào giường thượng, nàng quả thật rất đẹp, đẹp đến làm cho người ta cảm giác không muốn hủy diệt nàng.

Từ Hàm nhắm mắt lại cũng có thể mãnh liệt cảm nhận được ánh mắt cực nóng của Triển Vân đang nhìn nàng chăm chăm, làm cho thân thể của nàng không được tự nhiên, nàng không khỏi vươn đầu lưỡi khẽ liếm đôi môi có chút khô khốc một chút, dĩ vãng lãnh khốc như nàng, chưa từng gặp qua tình hình như vậy, cũng không có trải qua cảm giác như vậy.

Động tác hoàn toàn không có ý này của nàng, lại làm cho Triển Vân bị ma xui quỷ khiến hôn lên, hắn muốn bắt đầu lưỡi hồng nộn kia lại, cùng nàng dây dưa, nhưng trong nháy mắt, phản ánh trực tiếp nhất trong đầu, hắn muốn bắt trụ đầu lưỡi hồng nộn kia.

Ý niệm kia trong đầu một lát, cũng làm cho Triển Vân trả giá bằng hành động, đôi môi nam tính nháy mắt in lên môi cánh hoa mềm mại của Từ Hàm, đầu

lười hồng nộn cũng bị môi Triển Vân gắt gao hấp lại, đầu của nàng ằm ằm nổ một tiếng, hấn đang hôn nàng.

Phản ứng đầu tiên chính là muốn đẩy thân thể cực nóng kia ra, nhưng thân thể kia giống như ngọn núi lớn không thể lay động.

Hắn hôn càng ngày càng mãnh liệt, giống như con sói đói khát hồi lâu đoạt lấy con mồi, làm cho Từ Hàm không khỏi ưm một tiếng.

Tiếng ưm kia ở bên tai Triển Vân, giống như ma chú câu hồn, làm cho dục vọng gấu trong cơ thể đã lâu của Triển Vân giống như mãnh thú toàn bộ bộc phát ra tại một khắc này.

Đầu Từ Hàm choáng ngất, lý trí còn sót lại, làm cho nàng bắt được khe hở, dồn dập la lên: "Vương... Vương gia." Nàng sẽ không thật sự thất thân như vậy chứ?

Thân thể Triển Vân đột nhiên cứng đờ, nụ hôn cuồng liệt cũng cứng đờ ở bên môi Từ Hàm, hấn bị làm sao vậy, hấn đang làm cái gì? Lâu lắm không có hoan ái sao?

Tay đột nhiên đẩy Từ Hàm ra khỏi ôm ấp của mình, con ngươi đen nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng, hai mắt mê ly, trong đầu cũng nổi lên nụ hôn nồng nhiệt vừa rồi

Gương mặt nguyên bản tràn ngập mê loạn nháy mắt biến thành âm trầm, thân hình cao lớn xoay người, lạnh lùng nói: "Đừng yêu ta, ta cũng sẽ không yêu ngươi, nhớ kỹ bốn phận của ngươi, đừng vọng tưởng nhiều."

Triển Vân nói xong, phất tay áo rời đi, chỉ còn lại Từ Hàm hô hấp dồn dập, đầu óc tràn ngập dấu chấm hỏi.

Yêu? Cái gì yêu không yêu?! Nàng là ai?! Nàng mới không yêu hấn, cái đồ nam nhân vừa khó hiểu vừa tự kỷ.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Phải làm nha hoàn

Từ Hàm biết, Triển Vân căn bản là không muốn cùng nàng sinh đứa nhỏ, cho nên nàng cho rằng mới vừa rồi Triển Vân bắt quá là muốn dọa nàng, tuy rằng trong lòng cho rằng như thế, nhưng lại muốn làm ra phản ánh nên có.

Cho nên, nàng đồ (đặt cực), cho rằng Triển Vân sẽ không dám làm gì nàng, lại không dự đoán được Triển Vân sẽ hôn nàng, nụ hôn kia thật mãnh liệt, làm cho nàng không thờ nổi, thiếu chút nữa liến.... Về sau vẫn là cẩn thận mới tốt, nhớ rõ Cô Lang từng nói qua với nàng, nam nhân đều là động vật có tính người thích dùng nửa người dưới để suy nghĩ, nàng lên vào vương phủ, vạn bất đắc dĩ, nàng không muốn vì ai sinh một đứa nhỏ.

Đầu óc Từ hàm chậm rãi tỉnh táo lại, nhắm mắt lại nằm ở trên giường, cố gắng làm cho chính mình đi vào giấc ngủ. Đột nhiên bên tai nghe được phù một tiếng, có cái gì bắn vào trong phòng.

Từ Hàm vội đứng dậy, dựa vào lỗ tai thính, phi thân một cái, bắt được đồ vật bay tới kia, rồi sau đó quay về đứng vững trên mặt đất, dựa vào ánh nền mờ lòng bàn tay ra, thấy được một tờ giấy gấp thành hình mũi tên, Từ Hàm mở tờ giấy ra chỉ thấy trên mặt có hình đầu lâu cùng với bốn chữ: Lại Bộ Thị Lang.

Sau khi Từ Hàm xem xong, sắc mặt biến thành lạnh lùng, không còn sự hoạt bát mềm mại của nhiều ngày nay nữa, đặt tờ giấy kia trên ánh nến, nháy mắt đã hóa thành tro tàn.

Đêm, đêm giết người!

Dưới chòi nghỉ mát trong hoa viên vương phủ, Từ Hàm cùng Vân vương phi ngồi đối diện nhau, sắc mặt Vân vương phi không tốt lắm, ánh mắt sưng đỏ, tựa hồ đêm qua đã khóc.

Mà Từ Hàm thì trầm mặc ngồi ở đó, cứ một ngụm một ngụm uống trà thơm, nha hoàn bên cạnh Vương phi đã được đổi, Hương Thảo tránh ở trong gian phòng kia, vài ngày không thấy, Vương phi cũng không tìm nàng sao?

Không biết Hương Thảo thế nào, cả người nàng đều bị thương, lại không dám cho người biết, không có ăn không có uống, nhất định sống không nổi.

Lúc này Vân Vương phi sâu kín thờ dài nói: "Ai, gần đây việc lạ đặc biệt nhiều, nghe nói đêm qua Lại Bộ Thị Lang vô duyên vô cớ chết ở trong nhà, triều đình mất đi một vị quan tốt."

"Vô duyên vô cớ?" Trong mắt Từ Hàm đều là không tiếp cùng nghi hoặc.

Tâm nhi nhủ mày nói: "Uh, nghe Vương gia nói, trên người của người chết tìm không thấy vết thương, cách chết kỳ quái này thật ra có chút giống với Chu đại nhân đã chết năm ngoái."

"Chu đại nhân?" Từ Hàm tựa hồ càng nghi hoặc.

Tâm nhi lại cười nói: "Xem ta, ngày tựa hồ rất nhàm chán, cùng ngươi nói việc này, ngươi cũng không hiểu."

Từ Hàm ngượng ngừng cười nói: "Ta không hiểu lắm, bất quá sức khỏe Vương phi ngài không tốt, hẳn là nên nghĩ chuyện vui vẻ không cần nghĩ người chết v.v..., thật đáng sợ." Kỳ thật hết thấy, bọn ta hiểu, trong lòng tiếp tục cười lạnh.

Tâm nhi cười, nói sang chuyện khác nói: "Đêm qua ngươi cùng Vương gia..... Ta nghĩ đến việc này đêm qua đã thành." Tâm nhi tựa hồ đối với đêm qua không có hoàn thành chuyện kia mà có chút thất vọng cùng tiếc nuối, ánh mắt đều là mất mát.

Từ Hàm có chút xin lỗi nói: "Vương phi, Vương gia thực chán ghét Từ Hàm, đừng nói giúp ngài hoàn thành tâm nguyện, chính là không cho hẳn vừa thấy mặt liền bóp chết ta, không chết đã là chuyện tốt, xem ra Từ Hàm làm cho ngài thất vọng rồi."

Tâm nhi cầm tay Từ Hàm nói: "Không cần gấp, ta không trách ngươi, chuyện này không thể quá mau, từ từ sẽ đến."

Từ từ sẽ đến, tốt, dù sao nàng thật đúng là không vội, Từ Hàm nghĩ trong lòng, gật gật đầu nói: "Vì tâm nguyện của Vương phi ngài, Từ Hàm nhất định sẽ cố gắng."

Tâm nhi cao hứng cười nói: "Cám ơn ngươi Từ Hàm, thân thể này của ta chưa từng có khả năng vì Vương gia làm cái gì, ta nghĩ mấy ngày sau ngươi quan tâm cuộc sống của Vương gia nhiều một chút, Vương gia thích uống trà Long Tỉnh, thích đem chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch..."

Từ Hàm đánh gãy lời nói của Vân Vương phi, nhủ mày nói: "Vương phi... Ngài nói những việc này, chẳng lẽ là muốn Từ Hàm nghĩ biện pháp đi lấy lòng Vương gia?"

"Từ hàm...." Tâm nhi còn muốn nói cái gì, Từ Hàm lại liên tục lắc đầu. "Không cần... Không cần, muốn ta đi lấy lòng Vương gia, còn không bằng để cho ta bị hẳn bóp chết."

Tâm nhi vội hỏi: "Làm theo ta nói, ngươi trước làm nha hoàn bên người Vương gia, chỉ cần Vương gia chậm rãi quen với ngươi, tiếp nhận ngươi rồi, chuyện này liền thành, đến lúc đó ngươi sinh hạ Lân nhi sớm một chút, cũng có nơi tốt để đi, có phải hay không?"

Từ Hàm khó xử nói: "Đúng, ta không thể luôn ở nơi này, ta phải sớm sinh đứa nhỏ một chút, sau đó có thể làm một vài chuyện chính mình thích, có lẽ còn có thể tìm một lang quân cho mình, đương nhiên là muốn người ta không chê ta nữa, chính là... Ai... Quên đi, vậy Từ Hàm hết sức thì tốt rồi." Nhất định làm hết phận sự của nha hoàn.

Tâm nhi cổ vũ nói: "Cho nên Từ Hàm phải cố gắng, sau khi sinh xong đứa nhỏ, ta nhất định tìm cho ngươi một gia đình trong sạch, đặt mua thật nhiều đồ cưới cho ngươi, cho ngươi cuộc sống hạnh phúc."

Từ Hàm về mặt thẹn thùng, cúi đầu nói: "Này... Này về sau nói sau." Lớn như vậy, không triển lộ qua biểu tình ghê tởm như vậy, trong lòng Từ Hàm không khỏi có một trận nôn ọe.

Tâm nhi nhọt nhọt cười nói: "Yêu, Từ Hàm thẹn thùng rồi."

Từ Hàm xấu hổ nói: "Vương phi ngài giễu cợt Từ Hàm"

"Nô tỳ khấu kiến Vương gia."

Lúc đang nói, chợt nghe truyền đến tiếng hành lễ của nha hoàn cách đó không xa, Từ Hàm cùng Tâm nhi đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Triển Vân chậm rãi tiêu sái tiến vào.

Trong đầu Từ Hàm không khỏi nhớ tới nụ hôn nóng bỏng đêm qua, khiến cho nàng thiếu chút nữa hít thở không thông, mặt cũng bắt đầu có chút nóng lên, vội đứng dậy nói: "Từ Hàm tham kiến Vương gia."

Mà Triển Vân cũng đã đi tới, tầm mắt dừng ở trên người Tâm nhi, đối Từ Hàm tùy ý phát phát tay nói: "Ngươi đi xuống."

"Vâng!" Từ Hàm vội cúi người với Vân vương phi nói: "Từ Hàm cáo lui trước." Nói xong liền xoay người rời đi.

Từ Hàm không có quay về chỗ ở của mình, mà là đi phòng bếp, xem bốn bề vắng lặng, liền cầm một ít điểm tâm và nước, đi đến gian phòng tạp vật (như nhà kho á) kia.

Sau khi gõ gõ cửa, nàng liền đẩy cửa mà vào, trong ánh sáng mờ mờ, nàng xem thấy Hương Thảo đang cuộn mình ở phía sau cái hốc lớn.

Từ Hàm nhỏ giọng hô: "Hương Thảo, đừng sợ là ta." Nàng tốt như vậy là có nguyên nhân, sau mỗi một lần giết người, bọn họ sẽ hết sức đi làm một việc thiện tới thiểu là một chuyện tốt, Hương Thái gặp được nàng xem như may mắn.

"Đồng cô nương, người tới nơi này làm cái gì." Hương Thảo nghi hoặc hỏi, thanh âm có chút suy yếu.

Từ Hàm nhẹ giọng nói: "Ta mang chút đồ ăn và nước đến cho người."

"Vì cái gì..... Phải giúp ta." Hương Thảo nhìn thức ăn trong tay Từ Hàm, cảm giác đói khát dần lên mãnh liệt.

"Tóm lại ta không có ác ý, nơi này có một ít thức ăn và nước uống, còn có chút thuốc trị ngoại thương, ta để lại cho người, người xem rồi giải quyết, ta đi đây." Từ Hàm để xuống những thứ đó, không hề nhiều lời, liền xoay người đi về phía cửa phòng.

"Đồng cô nương... Cảm ơn người." Hương Thảo cảm thụ được, Từ Hàm là không có ác ý.

"Không cần cảm tạ." Từ Hàm nói xong, liền đi khỏi phòng, đóng cửa lại. Khi quay về chỗ ở, trong lòng tổng cảm thấy được vương phủ này là lạ, Vân vương phi kia cũng là lạ.

Từ Hàm liên tục lắc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nha hoàn xấu hổ

Trong phòng ở tầng lầu của Triền Vân có một ngọn đèn đang sáng, Từ Hàm cố lấy dũng khí rồi đi vào, hai sườn cao cao ở đại sảnh phòng ngoài có thấp những cây nến lớn, chiếu sáng cả phòng ở, đi tiếp vào bên trong thì chính là nội thất.

Từ Hàm đứng ở trước cửa thông vào nội thất, cách bức rèm che hành lễ nói: "Nô tỳ Từ Hàm, tiến đến hầu hạ Vương gia nghỉ ngơi."

Nói xong rồi, bên trong lại im ắng không người trả lời, Từ Hàm không khỏi đề cao giọng, lớn tiếng nói: "Nô tỳ Từ Hàm, tiến đến hầu hạ Vương gia nghỉ ngơi."

Kỳ quái, bên trong như trước không có người trả lời, Từ Hàm nghĩ thầm, "Lại nói một lần, nếu vẫn là không ai trả lời, nàng liền đi", đôi mày thanh tú nhướng một cái, hướng vào bên trong thăm dò, cũng nhìn không tới cái gì, liền đề cao thanh âm hô lần nữa: "Nô tỳ Từ Hàm, tiến đến hầu hạ Vương gia nghỉ ngơi."

Tốt lắm không ai ở, nàng thật cũng được thanh nhàn, trở về nghỉ ngơi.

"Người ở trong này làm cái gì!"

Từ Hàm nghe được thanh âm, vội xoay người, lại nhìn đến Triền Vân thẳng tắp đứng ở nơi đó, đầu nàng chỉ có thể nhìn thẳng đến bả vai của hắn, nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn mặt Triền Vân. Mày kiếm nhẹ nhàng nhú lại, trên gương mặt lạnh lùng có biểu tình, con ngươi đen mang theo ánh sáng lạnh lẽo không tốt nhìn nàng.

Đôi mày thanh tú của Từ Hàm nhú lại, vội nói: "Bẩm Vương gia, nô tỳ là tới hầu hạ ngài đi ngủ."

"Hầu hạ ta đi ngủ?" Mày kiếm của Triền Vân nhú lại, con ngươi đen cũng nhú lại, chân dài bước bước, bước về phía Từ Hàm.

"Đúng vậy Vương gia, từ hôm nay trở đi nô tỳ chính là nha hoàn của ngài." Con ngươi hờn nhiên của Từ Hàm chớp vài cái, vội lui ra phía sau từng bước.

"Không phải hoài niệm nộ hôn đêm qua?" Triền Vân tiếp tục tới gần từng bước, cúi người, thanh âm trầm thấp mang theo vài phần mỉa mai.

Hoài niệm nộ hôn kia, a, Từ Hàm cười lạnh trong lòng, lại lo sợ không yên lắc đầu.

"Không nghĩ đề cho ta quăng người ra, tự mình cút đi thôi." Triền Vân nói xong đi về phía trước.

Đáng giận, nếu có thể nàng sẽ cầm lấy vạt áo của hắn, hung hăng thả ra, làm cho hắn làm mẫu một chút cút đi là như thế nào, đáng tiếc một thân vô công, phải làm nha hoàn ăn nói khép nép như vậy.

"Vương gia, ngài sao có thể nói như vậy, nô tỳ làm sao cút đây..." Từ Hàm vừa nói vừa đi, dưới chân... không... cẩn thận đạp lần váy của mình, 'a! ' sau một tiếng, thân thể không xong nhào vào phía sau lưng của vương gia đang đứng cách xa.

"Thật sự là ngu ngốc." Thanh âm lạnh lùng của Triền Vân mang theo trào phúng rõ ràng, khiến cho trong lòng của Từ Hàm có một trận bực mình, nếu

nàng không giả bộ không có võ công, sớm đã có một cú bay vọt xinh đẹp đứng vững vàng.

"Nô tỳ không phải cố ý." Từ Hàm vội đứng thẳng thân thể, xoa xoa cái trán tê tê vừa đập vào trên lưng Triển Vân, nàng là làm sao vậy, giống như thật sự biến thành ngọc, bất quá, lưng nam nhân này thật cứng, có cơ hội, sẽ dùng kiếm của nàng thử một lần, xem nó có thể chặn kiếm hay không?

Triển Vân vung tay áo xoay người, dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Từ Hàm. "Hừ, nữ nhân yêu thương nhưng nhớ bốn vương đã gặp nhiều."

"Nô tỳ không ý tứ này, Vương gia ngài nghĩ nhiều." Yêu thương nhưng nhớ? Ta xem ngươi là tự mình đa tình, nam nhân này không chỉ riêng tính tình không tốt, còn tự cao tự đại muốn chết.

"Nếu không phải, vậy còn không mau rút đi." Triển Vân tựa hồ không có nhân nhả tiếp tục nói với Từ Hàm, phần nộ quát: "Không cần khảo nghiệm tính nhân nại của ta, bằng không ta cũng không cam đoan sẽ phát sinh cái gì."

"Vâng, nô tỳ lập tức đi ra, bây giờ đi." Từ Hàm nói xong cúi người đi xuống, nàng thực may mắn không cần hầu hạ hân.

Từ Hàm nhân dịp bóng đêm cảm thức ăn nước uống, tìm đến Hương Thảo, nhìn ra được tinh thần Hương Thảo đã tốt hơn chút.

"Đồng cô nương, cảm ơn ngươi." Hương Thảo nhỏ giọng nói xong, cũng ăn thức ăn Từ Hàm đem tới.

"Ngươi còn muốn trốn ở chỗ này bao lâu, vì cái gì phải trốn tránh như vậy, là ai đánh ngươi thành như vậy?"

"Đồng cô nương, nô tỳ không thể nói." Hương Thảo giống như đang e ngại cái gì, cúi đầu ăn thức ăn trong tay.

Từ Hàm nhỏ giọng nói: "Ngươi cũng đừng gọi ta Đồng cô nương, gọi ta Từ Hàm là được, dù sao ta và ngươi hiện tại đều là nha hoàn, địa vị ngang nhau."

Hương Thảo ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Từ Hàm, "Nha hoàn? Vì cái gì?"

Từ Hàm không có giấu diếm nói: "Bởi vì Vương phi muốn ta hầu hạ Vương gia, làm nha hoàn bên người vương gia."

"Cái gì?" Hương Thảo cúi đầu kinh hô một tiếng, kinh ngạc đến bánh mì trong tay cũng đánh rơi trên mặt đất.

"Làm sao vậy, sao lại giật mình như vậy." Từ Hàm rõ ràng biết, thân phận của nàng vào trong phủ làm nha hoàn, sẽ không làm cho người ta giật mình như vậy, đây nhất định là có nguyên nhân gì.

"Không... Không có việc gì." Hương Thảo bối rối giấu diếm bộ dáng luống cuống của mình, nhặt lên cái bánh mì kia phui phui đất dính trên mặt, không bỏ qua mà tiếp tục ăn, nhưng vẻ khiếp sợ trên mặt, như trước rơi vào trong mắt Từ Hàm.

"Hương Thảo, ngươi rốt cuộc làm sao vậy? Có phải có việc gì hay không?" Từ Hàm cảm thấy có việc rất lạ, người luôn có lòng tò mò, làm cho nàng muốn biết một ít chuyện ẩn giấu bất thường, nhưng Hương Thảo làm sao cũng không mở miệng. Từ Hàm đành phải bắt đắc dĩ nói: "Vậy ngươi ăn đi, ta đi."

Hương Thảo không nói gì, chính là ngồi ở chỗ kia, cúi đầu, rốt cuộc thấy không rõ biểu tình trên mặt nàng.

Từ Hàm đi ra ngoài đóng cửa lại, trong đầu vẫn là quanh quẩn bộ dáng giật mình vừa rồi của Hương Thảo.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Mười một khổ hình

Làm người khó, làm nha hoàn càng khó, đây là nhận thức sâu sắc nhất của Từ Hàm sau vài ngày làm nha hoàn.

"Vương gia, thỉnh rửa mặt."

Sáng sớm Từ Hàm bung tới một chậu nước lớn, ai ngờ nam nhân kia cũng không thèm nhìn tới, liền nói, "Nước rất lạnh."

"Nhưng Vương gia ngài....." Từ Hàm còn chưa nói xong, đã bị triển vân đánh gãy, "Đổi nước lại đây."

"Vâng!" Từ Hàm không tình nguyện kéo dài âm điệu, bưng nước đi ra ngoài, kỳ thật nàng muốn nói, Vương gia ngài thử cũng chưa thử liền ngại nước lạnh, đây rõ ràng là làm khó dễ thôi, hơn nữa bây giờ cũng không phải mùa đông, có lạnh cũng không chết người.

Từ Hàm đi được một nửa đường, đột nhiên lại xoay người trở về, dù sao hắn không có lấy tay thử qua, lạnh không lạnh, nóng không nóng hắn cũng không biết, Từ Hàm theo đường cũ trở lại tắm lâu, đi vào trước mặt Triển Vân về mặt lạnh lùng, cúi đầu nói: "Vương gia, nước đổi tốt lắm, thỉnh Vương gia rửa mặt đi."

Hai mắt Triển Vân nhú lại, không chút khách khí nói: "Người muốn bồng chết bốn vương sao, đi đổi."

Đây rõ ràng là làm khó dễ mà, Từ Hàm rốt cục nhẫn nại không được, bực mình nói: "Vương gia, ngài thử cũng chưa thử, làm sao biết nước nóng hay không ngài tiếp tục như vậy không sợ chậm trễ lâm triều sao? Nghe nói lâm triều mà đến phải bị đánh mấy bản tù."

Triển Vân vừa nghe, mày kiếm nhú lại, trên trán nhan như điêu khắc tràn đầy giận dữ, hai tay để ở sau người, hai mắt tức giận quát: "Lớn mật, một tiểu nha hoàn, thế nhưng dám tới đây quân bốn vương, hôm nay bốn vương phải từ hình người tại chỗ."

Từ Hàm quỳ trên mặt đất, đáng thương hề hề nói: "Vương gia bớt giận, nô tỳ không dám, Vương gia không cần giết nô tỳ, bằng không... Bằng không Vương phi hội khổ sở tức giận."

Mặt Triển Vân âm trầm, tức giận quát: "Tốt, thế nhưng ngay cả Vương phi đều đem ra, hảo, xem ở mặt mũi của Vương phi, bốn vương không giết người, nhưng không xử phạt người khó giải tức giận trong lòng bốn vương."

Từ Hàm ngẩng đầu, con ngươi loé ra nước mắt, bộ dáng thoát nhìn diễm đam đáng yêu, làm cho lòng người ta thương xót, Triển Vân lại hừ lạnh một tiếng, xoay người, tùy tay lấy một cái bình hoa trên bàn đi đến trước mặt Từ Hàm

Từ Hàm nhìn Triển Vân về mặt lạnh lùng, nghĩ thầm, chẳng lẽ muốn dùng bình hoa đập đầu của nàng. Đang nghĩ ngợi, Triển Vân lại đem bình hoa đặt trên đỉnh đầu của nàng, tiện đà mở miệng uy hiếp: "Người phải đội thật tốt, bình hoa này giá trị hai mươi vạn bạc trắng, nếu làm bể, ta liền đem người bán vào kỹ viện, có biết hay không! Còn có, nếu người dám tự tiện để xuống, để cho bốn vương biết liền phạt nặng."

"Vương gia.....!" Vương gia này thật biến thái, kẻ có tiền nhiều trò như vậy?

Giương mặt tuấn mỹ của Triển Vân mang tà ác tới gần mặt Từ Hàm, cả giận nói: "Muốn vào kỹ viện có phải hay không?" Sắc mặt Triển Vân lạnh lẽo, nhìn ra được không phải đang nói giỡn.

"Không muốn, không muốn." Từ Hàm vội trả lời, cũng không dám... lộn xộn nữa, kỳ thật đừng nói đội một cái bình hoa, cho dù đội một cái chậu lớn cũng khó làm ngã nàng.

Triển Vân nhìn bộ dáng thuận theo của Từ Hàm, lúc này mới vừa lòng, sau khi tự mình rửa mặt, mặc quần áo chỉnh tề liền ra tắm lâu, để lại Từ Hàm đáng thương, đội một cái bình hoa lớn quỳ trên mặt đất, âm thầm ai oán. Nghĩ thầm, chờ người đi rồi, ta lấy bình hoa xuống, ai ngờ mới vừa nghĩ như vậy chợt nghe đến Triển Vân vừa ra cửa liền phân phó người bên ngoài: "Phúc Yên, canh chừng người ở bên trong cho bốn vương, dám lộn xộn liền báo cáo cho bốn vương."

"Vâng! Nô tài đã biết."

Lòng Từ Hàm chợt lạnh, thiếu chút nữa phải khóc đi ra.

Từ Hàm đội bình hoa quỳ gối nơi đó, nô tài được Vương gia phân phó kia, vẫn nhìn nàng, muốn nhàn hạ là không thể, cảm giác thời gian qua thật rất chậm, sắp đến buổi trưa, mới nghe được tiếng động có người vào.

"Vương gia ngài đã về rồi." Nô bộc kia nhìn thấy hắn, phát ra âm thanh trước.

Thanh âm Triển Vân lạnh lùng nói: "Uh, người đi xuống đi"

"Vâng!"

"Thế nào, tư vị dễ chịu không?" Thân thể cao to của Triển Vân, ngồi ở trên ghế một bộ nhàn nhã.

Từ Hàm giương mắt nhìn thoáng qua Triển Vân, nhỏ giọng nói thầm: "Vương gia thử xem sẽ biết."

"Người nói cái gì." Triển vân đề cao thanh âm, mang theo mùi của ngòi nổ.

Từ Hàm thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Nô tỳ nói, Vương gia ngài giờ cao đánh khẽ, đại nhân không chấp tiểu nhân, bỏ qua cho nô tỳ đi."

Cặp con ngươi đen của Triển Vân tự nhiên nhìn ra được, trong mắt Từ Hàm không có sợ hãi, không có thần sắc cầu xin tha thứ, giống như cầu xin tha thứ bất quá là đang diễn trò.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Trần Thăng: "Khởi bẩm Vương gia, Lí Trắc thị lang cầu kiến."

Con người đen của Triển Vân thâm trầm, lớn tiếng nói: "Bảo hấn đợi ở phòng khách."

"Vâng!" Trần Thăng ở ngoài cửa trả lời một tiếng liền lui ra.

Triển Vân nhìn Từ Hàm về mặt trầm tĩnh, mở miệng nói: "Còn không đi pha trà tiếp đón khách."

"Phải... Vâng!" Từ Hàm vội lấy tay nâng bình hoa, đứng dậy, muốn đem bình hoa đặt ở trên bàn, ai ngờ quỳ thật lâu, đi đứng tê tê, lão đảo một cái, ghé vào trên mặt đất, bình hoa sang quý kia loảng xoảng choang một tiếng, bể nát. Từ Hàm thất kinh nhìn Triển Vân, lớn tiếng nói: "Thực xin lỗi Vương gia, nô tỳ không phải cố ý."

Triển Vân nhìn bình hoa bị bể kia, giận dữ hét: "Người muốn chết có phải hay không."

Từ Hàm vội đứng lên, thanh âm mang theo vài phần sợ hãi liên tục nói: "Thực xin lỗi, ta không phải cố ý, ta đi pha trà, sau đó quét tước, Vương gia ngài bớt giận, bớt giận." Từ Hàm liên tục nói xong, nhìn thấy Triển Vân về mặt giận dữ, nàng đã muốn giống con chuột chạy trốn ra ngoài. Sợ nắm đầm bằng sắt của Triển Vân nện lên trên đầu nàng.

"Người đứng lại đó cho ta." Triển Vân ở phía sau nàng rống giận, người cũng đuổi theo.

"Vương gia, ngài không thể đánh nô tỳ, nô tỳ thực không phải cố ý, hơn nữa là ngài muốn đem bình hoa đặt ở trên đầu nô tỳ, Vương gia tha mạng." Từ Hàm vừa chạy vừa giải vây cho mình, nhìn thấy Vương gia một cổ tức giận đuổi theo, nàng mặc kệ, dừng lại mới không có trái cây tốt để ăn. Từ Hàm đang không đầu không đuôi chạy về phía trước, đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm, phanh một chút dừng vào cái gì.

"Cô nương người không sao chứ." Một đạo thanh âm ôn hoà vang lên bên tai Từ Hàm.

Từ Hàm vội ngẩng đầu, lúc này mới nhìn thấy mình đụng vào người, đối phương là một thiếu niên nhã nhặn, sắc mặt như ngọc, tuấn nhã bất phàm, Từ Hàm đẩy ra ôm ấp của thiếu nhân kia, vội nói: "Ta không sao."

Nói xong nhìn lại Vương gia đang nổi giận phía sau, vừa muốn đi, lại cảm thấy được sự căng thẳng quý dị, người cũng không tự chủ lui về phía sau.

"Ta cho người chạy!" Thanh âm Vương gia như diêm vương vang lên bên tai nàng.

"Vương gia...." Từ Hàm cúi đầu gào thét, bị bắt lại rồi.

"Vương gia ngài... Ngài đây là..." Thiếu niên kia chưa bao giờ gặp qua Vương gia không để ý hình tượng như vậy, không nói một cái Vương gia có hành động lạ thường ở trong vương phủ truy một tiểu nữ tử, chỉ nói về mặt giận dữ của Vương gia kia cũng đủ làm cho thiếu niên kia kinh ngạc, ở trong ấn tượng của hắn, Vương gia vẫn là lạnh như băng, rất ít khi nhìn thấy Vương gia nổi giận như vậy.

Triển Vân giận dữ hét: "Người tới làm cái gì."

Thiếu niên bị một tiếng bạo rống của Triển Vân, dọa đến phục hồi tinh thần lại, gấp gáp hướng Vân Vương gia hành lễ, nói: "Tại hạ có chuyện quan trọng viếng thăm Vương gia."

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thoát khỏi ma chướng

Lí Trác đến xem như cứu vớt Từ Hàm, Triển Vân một tay đẩy nàng ra, đen mặt nghiêm giọng quát nàng: "Bổn vương có chuyện quan trọng, trước tha cho người lần này."

Nói xong liền xoay người rời đi, cái người kêu Lí Trác cũng rời đi theo.

Từ Hàm âm thầm nhẹ nhàng thở ra, một đường quay về chỗ của mình, đi được không xa, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của Trần Thăng.

Từ Hàm vội đuổi theo, hỏi: "Quân gia ngài đi đâu vậy?"

Trần Thăng thấy Từ Hàm, cau mày lắc đầu thở dài nói: "Con vệt này của Vương gia đột nhiên không ăn không uống, cũng không nói chuyện chọc cười, ta mới vừa mang đi ra ngoài tìm người nhìn xem."

Từ Hàm không khỏi nhớ tới Hương Thảo không ai quan tâm, bật thốt lên nói: "Con vệt này quý giá hơn cả người a."

"Vương phi thích nghe nàng kêu, Vương gia tự nhiên coi trọng gấp bội" khuôn mặt Trần Thăng u sầu nhìn con vệt vô tình kia, tựa hồ sợ hãi con vệt xảy ra

chuyện ngoài ý muốn gì liên lụy hẳn bị Vương gia trách phạt.

Từ Hàm nghĩ mình làm bẽ bình hoa của Vương gia, nếu có thể khiến cho con vệt này mở miệng nói chuyện, ăn vài thứ, như vậy Vương gia sẽ vì con vệt quý báu này mà nhất định cao hứng phát thiện tâm không truy cứu nàng nữa, trên mặt Từ Hàm lộ ra tươi cười vui vẻ, "Quản gia, con vệt này giao cho ta chiều cố, ta cam đoan làm cho nó mở miệng nói chuyện, hơn nữa làm cho nó ăn uống no nê nữa."

"Người?" Ánh mắt quản gia hoài nghi đánh giá Từ Hàm.

Từ Hàm ngẩng đầu ưỡn ngực, tự tin tràn đầy nói: "Quản gia đừng xem thường, trước kia ông nội của ta chính là cao thủ nuôi vệt, ta là cháu gái ông nội tất nhiên cũng sẽ không kém."

"Nhưng..." Quản gia vẫn có điều hoài nghi, nhưng Từ Hàm đã đoạt qua lồng vệt trong tay quản gia, sau đó hướng người quyết định xua tay nói: "Ta đi, quản gia yên tâm đi." Từ Hàm có sức sống liên vội vội vàng vàng rời đi.

"Uy uy..." Quản gia đuổi tay, muốn ngăn cản lại không còn kịp rồi, Từ Hàm đã bước nhanh rời đi, Trần Thăng nghĩ thầm, rằng ngựa chết làm như ngựa sống chữa bệnh sau, nghĩ xong cũng nhanh chóng đi làm chuyện của mình.

*

Từ Hàm dẫn theo vệt đi về phòng mình, nàng xem thấy cái khay đựng thức ăn chuyên dụng cho vệt vẫn còn đầy, nhưng con vệt kia nhìn cũng không nhìn một cái.

Từ Hàm hai tay vòng ngực, nhìn con vệt, giáo huấn nói: "Cuộc sống của người còn tốt, ăn đồ tốt như vậy, người còn kiêng ăn."

Vệt đối với lời nói của Từ Hàm mắt đét tai ngo, cúi đầu mổ lông chim của mình vài cái.

Từ Hàm vươn tay chỉ chỉ vệt, "Xem ra ta phải giúp người."

Từ Hàm nói xong cũng động thủ lên, một tay giữ lấy miệng con vệt, khiến cho vệt mở miệng ra, rồi sau đó dùng tay kia bốc lên thức ăn của vệt, từng chút từng chút nhét vào miệng của con vệt.

Vệt bất đắc dĩ vỗ vỗ cánh, muốn thoát khỏi ma chướng của Từ Hàm, bất đắc dĩ Từ Hàm đã hạ quyết tâm, phải uy (đút, mớm...) nó ăn, làm sao cũng không buông tay, tùy ý nó vỗ như thế nào cũng không dừng lại.

Từ Hàm nhìn miệng vệt đầy thức ăn, tựa hồ nuốt không xong, nàng bụng chén trà trên bàn, dùng sức uy nước vào miệng vệt, sau đó lại tiếp tục uy thức ăn.

Quả nhiên làm như vậy hiệu quả tốt lắm, thức ăn từng chút từng chút được đưa vào miệng vệt, Từ Hàm vui vẻ nói: "Tốt, vẫn là ta có biện pháp, chúng ta đây tiếp tục..." một người một chim ở nơi đó đấu tranh.

Sau khi Triển Vân và Tâm Nhi cùng nhau dùng bữa tối, Tâm nhi nhỏ giọng hỏi, "Sao lại không thấy nha đầu từ Hàm kia?"

"Đề ý nàng ta làm cái gì." Triển Vân ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ vì lỡ làm vỡ bình hoa mà âm thầm trốn đi, thật sự là một người nhát gan, trong lòng Triển Vân không khỏi âm thầm cười nhạo.

Tâm nhi quay đầu hỏi Trần Thăng đứng bên cạnh, "Quản gia, người có biết nàng đi nơi nào không? Đang làm cái gì, làm nha hoàn mà không phục vụ chủ tử thì sao có đạo lý."

Trần Thăng suy nghĩ một chút nói: "Có thể.... Có thể là đang uy vệt."

"Uy vệt?" Tâm nhi khó hiểu, ánh mắt nghi hoặc nhìn Trần Thăng.

"Đúng vậy, con vệt mà Vương phi thích nhất, hai ngày nay không biết làm sao mà không ăn không uống, nô tài mang đi ra ngoài tìm người chuyên nuôi vệt xem qua cũng không có kết quả, lúc trở về vừa gặp Từ Hàm, nàng nói trước kia trong nhà nuôi vệt, nàng có biện pháp, cho nên liền đem vệt lấy đi uy."

Tâm nhi vừa nghe, mỉm cười, đôi mắt long lanh ôn nhu nhìn tuần nhan của Triển Vân, ôn nhu nói: "Là như vậy sao, vậy Vương gia chúng ta đi qua nhìn một cái, ta đang muốn đi ra ngoài một chút."

"Người muốn đi, vậy đi thôi." Triển Vân không có dị nghị, chỉ cần chuyện Tâm nhi muốn làm, hẳn cũng không phản đối.

Cứ như vậy Triển Vân, Vương phi còn có Trần Thăng, Hương Thảo đi về chỗ ở - Phi Thúy Các của Từ Hàm.

Từ Hàm đang hăng say uy vệt, nghe được tiếng đập cửa, vội đi mở cửa, chỉ thấy Vân Vương gia còn có Vương phi đứng ngoài cửa.

Từ Hàm không đoán được Triển Vân cùng Tâm nhi sẽ đến, trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc. "Ách.... Vương gia Vương phi các người sao lại đến đây?"

"Tứ Hâm không thể không có quy củ." Trần Thăng lên tiếng nhắc nhở.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Sát thủ loài chim

Tứ Hâm nhìn Trần Thăng một cái, vội khom người nói: "Nô tỳ khấu kiến Vương gia Vương phi, mới vừa rồi thất lễ."

Tâm nhi mỉm cười nói: "Miễn, mới vừa nghe quân gia nói, người lấy vệt đi cho ăn, nó ăn được chứ?"

Tứ Hâm thở hắt ra, an lòng, nguyên lai không phải truy cứu chuyện bình hoa, vội nói: "Hết thấy đều tốt, ăn uống no nê, lại học được một câu nói mới."

"Huh, thật vậy chẳng, ta đây thật muốn gặp để xem thế nào." Tâm nhi nói xong đi vào bên trong. Những người khác cũng đi vào theo.

Tứ Hâm thấy được Hương Thảo theo ở phía sau, nàng đã ra khỏi căn phòng tối tăm đó rồi, xem ra thân thể tựa hồ đã khôi phục, vẻ mặt nàng bình tĩnh đi theo hầu hạ bên cạnh Vân Vương phi, tựa hồ chuyện gì cũng không có phát sinh.

Hai người đi theo phía sau Vương gia cùng Vương phi, quay đầu liếc nhau, đối với bí mật lúc trước của hai người, lòng biết không nói ra.

"Quả nhiên.... Ăn không ít, bụng nó thật lớn....." Tâm nhi nhìn con vệt trên bàn, không khỏi vui vẻ nói.

"Đúng vậy, còn uống hết không ít nước đấy." Tứ Hâm đắc ý dào dạt nói.

"Nó học được câu nói gì?" Tâm nhi ngồi ở trên ghế hỏi tứ hân.

Triển vân cũng ngồi ở bên cạnh Tâm nhi, con người đen mang theo một cỗ ý lạnh nhìn Tứ Hâm một cái, vừa lúc chống lại ánh mắt chột dạ của Tứ Hâm.

Tứ Hâm vội né tránh ánh mắt, nhìn về phía vệt, nàng khoa tay múa chân bắt tay vào làm phát biểu với con vệt kia: "Nói mau, Vương phi khỏe mạnh trường thọ."

Vệt ngẩng đầu, nhìn trái nhìn phải, nhưng không chịu mở miệng.

Tâm nhi đứng ở cách đó không xa, lo lắng thúc giục nói: "Nói mau a."

Vệt vẫn là không chịu mở miệng, ánh mắt Tứ Hâm nhìn lướt qua Tâm nhi cùng Triển Vân, chỉ thấy bọn họ đều đang chờ đợi vệt mở miệng nói chuyện, nóng vội đi về phía trước, ai ngờ mới đi được hai bước về phía con vệt, vệt kia vỗ cánh, kêu lên kỳ quái: "Không cần lại đây, không cần lại đây."

Tứ Hâm trừng mắt, tiếp tục đi về phía trước, còn vừa đi vừa nói thầm: "Học không phải câu này, câu này là học được từ nơi nào?"

Vệt kia thấy Tứ Hâm tới gần, cánh lại vỗ thật mạnh, kì quái kêu lên: "Không cần lại đây, không cần lại đây." Trong câu nói của con vệt, thể nhưng mang theo vài phần sợ hãi cùng lo lắng, nhìn Tứ Hâm tới gần hình như là thấy được quái thú muốn ăn thịt nó.

"Ta không phải dạy người nói Vương phi khỏe mạnh trường thọ sao?" Tứ Hâm đi tiếp vài bước liền đứng nghiêm ở bên cạnh con vệt.

Mà giờ khắc này, cánh con vệt kia cũng kịch liệt vỗ vài cái, mắt nhắm lại, đầu méo qua, đuổi người thẳng cẳng nhìn như... Đã chết.

"A! Nó làm sao vậy?" Tâm nhi nhíu mày kinh hô ra tiếng.

"Ách.... Nô tỳ cũng không biết." Tứ Hâm xoay người, tỉ mỉ ngả vào con vệt trên bàn, "Hình như là nó đã chết?"

"Đã chết!" Tâm nhi giống như đã bị đá kích trọng đại, sắc mặt tái nhợt càng thêm lợi hại, thân thể cũng bắt đầu phát run.

Bàn tay của Triển Vân nắm giữ tay Tâm nhi, lo lắng nói: "Tâm nhi, nàng không sao chứ?"

Tâm nhi chậm chậm, trong mắt chớp động lệ quang (nước mắt), khóc nói: "Nó đã chết, đã chết, Vân ca, nó đã chết."

Triển Vân nhìn Tâm nhi thương tâm, tức giận đứng dậy, mang theo ánh mắt phát hỏa nhìn Tứ Hâm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, tức giận hô lớn: "Người nói, người cho vệt ăn như thế nào, đang êm đẹp sao lại chết?"

"Vừa rồi còn hoàn hảo lắm a." Tứ Hâm nhìn Triển Vân nổi giận, lại nhìn Tâm nhi thương tâm vì một con vệt, đáy lòng từng đợt bất an, lại chọc giận nam nhân kia.

Trần Thăng đi qua, nhìn đến khay đựng thức ăn của vẹt không còn gì, không khỏi hỏi: "Thức ăn này, ngươi cho vẹt ăn xong rồi?"

Từ Hàm gật đầu nói: "Đúng vậy, đều ăn xong rồi."

Nghe được đáp án của Từ Hàm, mặt Trần Thăng thiếu chút nữa tái đi.

Triển Vân vừa nghe, tiến đi lên trước, nhìn con vẹt hai chân hướng lên trời, bụng căng to sắp bể, con ngươi đen nghiêm khắc lên, hỏi: "Ngươi cho nó ăn như thế nào?"

"Ta.... Ta...." Đang lúc Từ Hàm không biết có nên nói ra phương pháp của mình hay không, Triển Vân phần nộ quát: "Nói!"

Từ Hàm bị tiếng hét phần nộ giống như sét đánh của Triển Vân làm hoảng sợ, vội thành thật khai báo: "Ta mở miệng nó ra, cứ như vậy đút thức ăn vào."

Từ Hàm nói xong, ánh mắt mọi người ở đây không khỏi trùng lớn, nhất trí nhớ tới câu nói của vẹt trước khi chết: "Không cần lại đây, không cần lại đây."

Hiện tại ngẫm lại, vẹt kia nguyên lai bị Từ Hàm làm sợ tới mức, rõ ràng bị buộc nói ra một câu như vậy.

Có thể thấy được phương thức cho ăn của Từ Hàm là khủng bố cỡ nào, cường ngạnh làm cho một con vẹt sợ tới mức gọi bậy, không cần lại đây không cần qua.

Phòng chừng vẹt này không phải bị bội thực chết mà chính là bị Từ Hàm hù chết. Một câu nói kỳ quái của con vẹt kia, ở bên tai mọi người là rõ ràng như vậy, 'không cần lại đây, không cần lại đây', trách không được nhìn thấy Từ Hàm tới gần nó lại sợ hãi như vậy.

Tay Triển Vân giơ lên cao, nắc nỏ: "Ngươi.... Ngươi kẻ gây tai họa này, ta...."

Tâm nhi thương tâm nói: "Vân ca, quên đi, dù sao cũng đã chết, Từ Hàm cũng không phải cố ý, chàng không nên tức giận."

Từ Hàm vội quỳ xuống, áy náy nói: "Vương phi, thực xin lỗi, là nô tỳ có lỗi, nô tỳ chính là muốn khiến cho ngài cao hứng, ai biết hảo tâm lại làm sai việc, xin ngài trách phạt nô tỳ đi."

"Quên đi, ngươi cũng là một phen hảo tâm, ta không trách ngươi, ngươi đứng lên đi." Tâm nhi đối nàng khoan dung như vậy, đối một con vẹt cũng roi lệ, nàng thật là nữ nhân thiện lương.

"Đa tạ Vương phi." Từ Hàm cảm kích nói lời cảm tạ, người cũng đứng lên, cũng không quên trộm nhìn thoáng qua sắc mặt Triển Vân, biểu tình thật âm trầm. Cái này thù mới hận cũ, nàng sẽ chịu hết.

Tâm nhi lau lau nước mắt, nói với Triển Vân: "Vân ca, chúng ta đi thôi."

Triển Vân giúp đỡ Tâm nhi, lúc đi qua bên cạnh ngời Từ Hàm, âm trầm nói: "Đợi lát nữa sẽ tính sổ với ngươi!"

Miệng Từ Hàm không khỏi méo mó, nam nhân tính toán chi li này, thật sự là không dễ chọc, ai!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Âm dạ mị ảnh

Sau khi Triển Vân đưa Tâm nhi về Lan Hoa các, lần thứ hai đi vào Phi Thúy các, Từ Hàm đã đi mất, con vẹt trên bàn cũng không thấy.

Triển Vân xoay người ra khỏi phòng, đi vào trong viện tìm chung quanh nhưng kiếm không thấy bóng dáng của Từ Hàm, nhìn đến mấy người hộ viện (người bảo hộ trong nhà) liền hỏi: "Nhìn thấy Đồng Từ Hàm không?"

Một hộ viện trong đó chỉ chỉ về phía hoa viên: "Bẩm Vương gia, nàng hình như là đi hoa viên." Triển Vân không có trả lời, bóng dáng cao to rất nhanh liền đi về phía hoa viên.

Trong hoa viên thực im lặng, lại mơ hồ nghe được một trận thanh âm ma sát sột soạt. Triển Vân theo tiếng âm thanh phát ra mà đi, quả nhiên nhìn đến Từ Hàm đang quỳ gối dưới ánh trăng không biết đang làm gì, Triển Vân không khỏi đi về phía trước thêm vài bước. Từ Hàm tựa hồ thực tập trung, đối với việc Triển Vân đến, một chút cũng không có phát hiện.

"Vẹt đại ca ngươi an tâm đi đi, tha thứ ta nhất thời thất thủ liền hại chết ngươi, hiện tại ta đem ngươi đi chôn, cũng coi như đối tốt với ngươi, đây là hoa tươi ta hái để làm bạn với ngươi, ngươi ngủ yên đi."

Triển Vân nhìn thấy hai tay Từ Hàm hợp thành chữ thập lăm bắm niệm mãi, cũng đem những lời nàng nói nghe hết vào trong tai, môi Triển Vân nhin

không được giương lên, cười thầm một chút, nhưng trong nháy mắt, ý cười kia liền bị che giấu, hắn nghiêm nghị hô: "Người đang làm cái gì ở đây?"

"A!" Từ Hàm bị dọa đến sợ hãi kêu lên một tiếng, quay đầu lại, liền nhìn thấy thân hình cao lớn của Triển Vân đang đứng phía sau nàng.

Từ Hàm lắp bắp nói: "Vương... Vương gia.... Nô tỳ đang bái tế vệt."

Đôi mày của Triển Vân nhướng lên, mở miệng nói: "Huh? Tính người có tâm, nhớ kỹ về sau buổi tối mỗi ngày, nhớ rõ đi ra đập đầu bái tế với vệt đại ca, biết không?"

"A? Mỗi ngày?"

Triển Vân hung tợn nói: "Như thế nào, lời nói của bốn vương người nghe không hiểu, hay là không muốn nghe?"

"Nhưng... Mỗi ngày phải bái một lần... Có phải có chút...."

"Vậy nếu không bái hai lần, hoặc là ba lần." Triển Vân nói xong cúi thắt lưng xuống, dung nhan tuấn mỹ như điêu khắc phóng đại ở trước mặt Từ Hàm.

Từ Hàm muốn trốn xa một chút, cũng không dự đoán dưới chân bị lệch, ngã ngồi trên mặt đất, vừa lúc đem phần mộ của vệt đại ca đè thành bằng phẳng.

Nhưng khoảng cách giữa hai người lại càng gần hơn, hắn ở dưới ánh trăng, ánh mắt giống như ngôi sao lóe sáng, rồi lại thâm trầm, giống như lốc xoáy sâu không thấy đáy, muốn hút người khác vào trong.

Dung nhan, hơi thở và ánh mắt của nàng, là xinh đẹp cùng mê người như vậy, giống như phải câu đi hồn phách người khác, thật đẹp... Làm cho người ta hít thở không thông. Mắt của nàng, môi của nàng đều mê người như vậy, làm cho người ta nhìn không được muốn hôn môi, hẳn nhất định là mê muội, mặt càng thêm tối gần nàng, môi của hai người, gần trong gang tấc.

Tâm của Từ Hàm không khỏi căng thẳng, hắn muốn... Muốn hôn nàng sao, khi vừa nghĩ vậy, chỉ nghe thanh âm Triển Vân vang lên, "Người ngồi sụp phần mộ của vệt đại ca."

Ách.... Cái gì? Từ Hàm phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy Triển Vân đột nhiên dờ khuôn mặt ra, đứng dậy xoay người rồi đi.

Từ Hàm vội đứng lên, thu thập tâm tình khác thường của mình, cúi đầu vừa nhìn, thấy phần mộ vừa rồi mình xây cho vệt đại ca quả nhiên sụp xuống.

Vương gia này sao lại là lạ, hình như là cố ý chọc ghẹo nàng. Từ Hàm phì phì bụi đất trên người, muốn quay về chỗ ở của mình, mới vừa đi hai bước, đột nhiên một đạo bóng dáng quý mị dừng ở trước mặt của nàng.

Hai người đứng đối diện nhau, ánh mắt đan vào cùng một chỗ, ánh trăng chiếu vào trên gương mặt lạnh lùng của bọn họ, lạnh lạnh.

"Cô Lang! Sao người lại đến nơi này?" Trên mặt Từ Hàm một mảnh lạnh như băng, ngay cả thanh âm cũng lạnh lùng không có độ ấm.

"Ta đến xem người." Trên gương mặt ngang bướng của Cô Lang cũng là một mảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng, bọn họ giờ phút này là cùng một loại người, lạnh như băng mà không có độ ấm, Cô Lang không có biểu tình, người cũng như tên, giống như là một con sói tràn ngập sức mạnh và sát khí.

Sắc mặt Từ Hàm trong trẻo nhưng lạnh lùng, đi từng bước về phía trước, đứng ở bên cạnh Cô Lang, "thủ lĩnh biết không, người không sợ thủ lĩnh trừng phạt sao?."

Cô Lang quay đầu, nhìn mặt Từ Hàm, nhỏ giọng nói: "Tang Từ, ta thích nhìn bộ dáng vừa rồi của người, thực hoạt bát, thực có nhân tính."

Mặt Từ Hàm không chút thay đổi, hai mắt trống rỗng nhìn Cô Lang, lạnh lùng nói: "Kia không phải ta, ta giờ phút này mới là ta chân chính."

Cô lang xoay người, đối mặt Từ Hàm, "Ta hy vọng người mới vừa rồi mới là người chân chính."

"Cô Lang, người quên thân phận của mình sao, người đi đi, đừng để bị người khác phát hiện."

Từ Hàm nhìn nơi sâu trong bóng đêm, âm lãnh nói xong, người cũng muốn rời đi nơi này, tay Cô Lang lại giữ cánh tay nàng lại.

"Nếu nhiệm vụ có khó khăn, ta có thể mang người đi." Con người của Cô Lang mang theo một loại kiên định, nhìn Từ Hàm, còn có một loại tâm tình không biết tên giấu trong nơi sâu thẳm.

"Ta sẽ không đi, người lập tức rời đi nơi này." Từ Hàm bình tĩnh đứng ở nơi đó, trên mặt là ánh trăng lạnh lạnh.

"Ta có thể bảo hộ người, vì cái gì không chịu tin tưởng ta."

Con người lạnh lùng không có độ ấm của Từ Hàm nhìn cô lang, nhẹ nhàng mà giãy tay Cô Lang ra, thấp giọng nói: "Người quên mình là thân phận gì sao."

"Chẳng lẽ người muốn mình cả đời như vậy."

"Chẳng lẽ ngươi không phải sao? Con đường chúng ta đã đi hoàn toàn không có lối về."

"Tang Từ!"

Đúng lúc này, đột nhiên nghe được xa xa có người hô lớn: "Ai ở nơi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Một tiếng quát lạnh cách đó không xa khiến cho Từ Hàm và Cô Lang trầm nghĩ không tốt. Bằng kinh công của Cô Lang, hẳn có thể không cần cố sức vẫn chạy trốn được.

Hắn cũng có thể xử lý người sắp tới, nhưng Triển Vân vừa mới đi, biết Từ Hàm ở trong hoa viên, vô có giết chết một người, đối với việc Từ Hàm nếu tiếp tục ở lại sẽ bất lợi, cho nên hắn không thể làm như vậy.

Mà nếu bọn họ phát hiện bên cạnh Từ hàm có người, trong phủ nhất định sẽ hoài nghi Từ Hàm.

Từ Hàm cũng hiểu được quan hệ lợi hại trong đó, hơn nữa phát hiện bọn họ đang đi về phía nàng. Từ Hàm nhanh trí dán sát thân mình vào thân hình Cô Lang, trong âm thanh mang theo sự khiếp sợ: "Không nên, ta chỉ là một nha hoàn, không biết cái gì cả."

Cô Lang hiểu ý, bóp cổ nàng, âm trầm nói: "Các ngươi đừng tới đây, không ta sẽ giết nàng"

Hộ vệ nghe thế, từ sau chạy tới.

Trong đó có một người giờ cây đuốc, nghiêm mặt nói: "Ngươi là ai? Dám cả gan xâm nhập vào vương phủ"

"Nếu không muốn chết thì lùi hết ra sau" Cô lang hung ác nhìn những người hành động liêu lĩnh kia

"Bản lĩnh không nhỏ, thế nhưng có thể lên vào vương phủ mà không hề gây tiếng động" Một âm thanh lạnh lẽo mà cứng rắn chậm rãi truyền đến, tiếp theo là Triển Vân chậm chậm tiêu sái tiến lên.

Triển Vân nhìn chằm chằm vào Cô Lang đang bóp cổ Từ Hàm, cười nói: "Ngươi muốn dùng nàng để uy hiếp bản vương, ngươi có tính sai hướng hay không?"

Cô Lang lộ ra vẻ âm hiểm cười, cúi đầu ngửi cần cổ của Từ Hàm, rồi sau đó ngẩng đầu nói: "Nếu Vương gia không cần đại mỹ nhân này thì ta liền mang đi tiêu khiển vậy".

"Ta tưởng là người nào, hoá ra là hái hoa tặc" Triển Vân biểu hiện trên mặt như cười nhưng trong mắt hiện lên sự hung tàn, ác độc.

"Tiểu mỹ nhân, theo ta đi đi" Cô Lang cúi đầu đưa mặt sát lại gần mặt Từ Hàm nói.

Người này không phải thừa cơ chiếm tiện nghi nàng chứ, Từ Hàm trong lòng oán giận, miệng nói lấp bắp: "Ngươi cẩn thận tay của ngươi, ta sẽ không theo ngươi đi"

"Ha ha" Cô Lang cười to: "Không phải do ngươi quyết định ". Dứt lời ôm Từ Hàm phi thân rời đi.

"Đừng vội ngang ngược, chỉ bằng ngươi mà muốn mang người của ta đi sao." Triển Vân gầm lên một tiếng, thân thể to lớn như điều hầu bay tới. Dưới ánh trăng, kiếm trong tay Triển Vân phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Cô Lang không đánh trả, chỉ tránh đòn công kích của Triển Vân, mang theo Từ Hàm bay ra ngoài Vương phủ.

Triển Vân cũng dùng kinh công đuổi theo, tìm tới cửa sau rồi đi ra ngoài.

Ở giữa khoảng không tối rộng rãi ở ngã tư đường phía trước, xuất hiện ba bóng dáng: Cô Lang ôm Từ hàm, Triển Vân đuổi theo phía sau.

Một trận truy đuổi nhanh như sấm chớp, ba người tới một khoảng đất trống, không bóng người, bốn phía dày đặc cỏ dại, từng trận gió thổi qua làm cho người ta không khỏi phát lạnh

Cô Lang thật sự muốn bắt đi Từ hàm một đêm, hẳn nhớ Từ Hàm vô tận.

Từ Hàm muốn hung hăng cho Cô Lang một cái tát, Cô Lang giằng co với Triển Vân là việc nhỏ nhưng khi hắn trở về lãnh địa, Cô Lang nhất định sẽ bị trừng phạt, mà Triển Vân vì cái gì phải cố chấp truy đuổi tới đây?

Triển Vân không nghĩ nhiều, hắn chỉ muốn cứu Từ Hàm từ tay hái hoa tặc.

"Ta chỉ muốn một nữ nhân, ngươi cần gì phải đuổi theo không bỏ." Cô Lang đã rút bội kiếm ra, nắm trong tay.

"Muốn nàng, ngươi trước hết phải hỏi qua kiếm trong tay ta." Mắt Triển Vân đầy sát khí, hắn không ai bì nổi, làm sao hắn có thể cho phép mình thất bại.

"A.... thật sự mất hứng" Mắt Cô Lang ai oán nhìn Từ Hàm.

"Này.... ngươi mau thả ta ra" Từ Hàm vẫn còn phối hợp với Cô Lang để diễn trò, tỏ vẻ thực sợ hãi.

"Ta đi giết hắn, sẽ không có người quấy rầy chúng ta" Cô Lang đẩy Từ Hàm ra, hắn đã cùng Triển Vân giao chiến.

Từ Hàm ngã ngồi trên mặt đất, nhìn hai nam nhân đánh túi bụi, nàng biết Cô Lang sẽ không thua đối thủ nhưng Triển Vân cũng không phải loại yếu.

Ngay khi Cô Lang sắp đâm trúng triển vân, Từ Hàm hô lớn: "Vương gia cẩn thận bên phải"

Triển Vân nghe được tiếng hô tránh được một kiếm, thừa khe hở đâm lại vào bả vai Cô Lang.

Cô Lang bị thương, giữ miệng vết thương, thân hình bay ra xa về phía sau, mắt lạnh lẽo nhìn Từ Hàm, phi thân rời đi.

Nhìn Cô Lang biến mất trong bóng đêm, quay đầu lại thấy Triển Vân gần đuổi kịp, Từ Hàm vội đứng dậy ngăn cản đường đi của Triển Vân, hét lớn: "Vương gia thật lợi hại, không nghĩ võ công của người lại tốt như vậy."

Triển Vân nhú mày, muốn đẩy Từ Hàm ra nhưng cánh tay lại bị Từ Hàm giữ chặt "Vương gia, dù sao nô tỳ cũng không có việc gì, đừng đuổi theo, Vương phi ở nhà rất lo lắng"

Triển Vân nhìn Từ Hàm có chút tức giận, giống như đang nói, còn không phải tại ngươi

"Vương gia, chúng ta trở về đi, nơi này rất tối, rất đáng sợ" Từ Hàm bất an nhìn bốn phía, gắt gao nắm lấy cánh tay Triển Vân.

Triển Vân kiềm nén tức giận, bỏ tay Từ Hàm ra, xoay người hồi phủ.

"Vương gia từ từ chờ nô tỳ" Từ Hàm đuổi theo, không chút do dự nắm lấy ống tay áo Triển Vân.

"Thực phiền toái" Triển Vân không khỏi trách mắng.

Từ Hàm không để ý tới thái độ lạnh lùng của Triển Vân, nhìn bóng đêm đã không còn một tia ánh trăng, thì thào nói: "Trời đột nhiên tối đen như vậy, ánh trăng cũng không thấy, trời sẽ không mưa chứ."

Từ Hàm vừa nói xong liền có cái gì từng giọt từng giọt, lạnh lạnh rơi trên mặt "A.... Trời thật sự mưa!" Từ Hàm vừa nói xong, mưa ầm ầm đổ xuống.

Tuy rằng ban đêm không thấy gì nhưng Triển Vân vẫn nhìn không được liếc Từ Hàm một cái, buồn bực nói: "Ngươi miệng quạ đen, sao chời."

Từ Hàm ưỡn khuỷu nói: "Chuyện xảy ra là do ông trời, ta bất quá cũng chỉ tùy tiện nói thôi,"

"Nói nhiều như vậy đều vô nghĩa, còn không mau đi đi" Triển Vân đi nhanh hơn, Từ Hàm bị vấp một cái, té xuống đất.

"Ta chưa gặp qua ai ngu ngốc như ngươi" Triển Vân phát điên, hô to. Cúi xuống nắm lấy y phục nàng, một tay túm nàng đứng dậy, rồi sau đó tiếp tục chạy.

Khi truy đuổi người cũng không cảm thấy đã đi rất xa, giờ phút này mưa to tầm tã, đường lầy lội, dùng khinh công cũng không dễ dàng trở về.

Từ Hàm nhìn bóng dáng Triển Vân phía trước, vội vàng la to: "Vương gia... chậm một chút, ta....."

"Câm miệng" Triển Vân không kiên nhẫn ngăn chặn lời Từ Hàm muốn nói, mà mưa thì càng ngày càng to, hai người đã ướt đầm.

Mang theo vài phần tức giận, lại không kiên nhẫn, Triển Vân sợ Tâm nhi ở trong phủ sốt ruột, vội vàng đi, không hề phát hiện Từ Hàm có chút không thích hợp.

Khi đã đi được một đoạn đường rồi, không nghe tiếng Từ Hàm huyền nháo, mới quay đầu lại thì thấy phía sau trống trơn, Từ Hàm đâu?

Trong lòng hắn không khỏi tức giận, mang theo lửa giận quay lại, chỉ thấy Từ Hàm từng bước từng bước hướng hắn đi tới: "Ngươi lại muốn như thế nào đây?"

Thân thể Từ Hàm ướt đầm, tóc đen dính lên mặt, không có đáp lại, chỉ cúi đầu.

Ánh mắt Triển Vân rất tinh anh, trong đêm đen, nhìn thấy trên chân Từ Hàm có vật gì đó đâm qua.

Hắn cúi người xuống, thấy cành cây đã đâm qua da thịt Từ Hàm, hắn không khỏi nhớ đến vừa nãy Từ Hàm ngã sấp xuống.

"Người là nữ nhân ngu ngốc, tại sao không biết nói mình bị thương, chỉ biết nói những điều vô nghĩa không nên nói" Triển Vân nhìn vết thương của Từ Hàm, con tức giận tăng lên, dùng cánh tay đem Từ Hàm ôm vào trong ngực.

"A! Vương gia, tha nô tỳ xuống..... nô tỳ có thể tự đi" Từ Hàm kinh hoàng hô lên một tiếng, không có dự đoán Triển Vân sẽ ôm lấy nàng như vậy, động tác vô cùng thân thiết như vậy làm cho Từ Hàm dâng lên một cảm giác rất kỳ lạ trong lòng có chút không được tự nhiên.

Triển Vân giận dữ quát: "Câm miệng, để người tự mình đi, đi đến hừng đông cũng chưa tới"

"Nhưng..." Từ Hàm còn muốn nói cái gì nhưng nghe Triển Vân không kiên nhẫn tức giận quát "Nếu không câm miệng, ta đem người vứt bỏ cho người tự sinh tự diệt"

Từ Hàm không lên tiếng nữa, im lặng nằm trong ngực Triển Vân, cả hai đã ướt đầm nên thân thể kề sát cùng một chỗ. Mưa rất lạnh nhưng trong ngực hắn thật sự rất ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Ôn nhu thô lỗ

Thấy cơn mưa quá lớn, hơn nữa chân Từ Hàm bị thương, nếu xử lý trễ, chỉ sợ phải phế.

Triển Vân ôm Từ Hàm đi được không xa, may mắn có một gian nhà tranh cũ nát, tuy rằng tường đồ nát nhưng cũng có thể ngăn trụ chút nước mưa.

Vào nhà, Triển Vân nhẹ nhàng đặt từ Hàm lên mặt đất tràn đầy cây cỏ khô, từ trong thắt lưng lấy ra hóa chiết tử (hộp quẹt), chiếu sáng căn nhà cũ nát, hắn nhìn đến tóc đen của Từ Hàm dính vào gương mặt tái nhợt, quần áo ướt sũng dính sát vào người, miệng vết thương trên chân chảy máu như trút.

Triển Vân lạnh nghiêm mặt, ôm lên một đồng cây cỏ khô châm lửa, lại dùng kiếm theo cái lan can trên cửa sổ cũ nát chém xuống vài cây gỗ thô, đốt lửa lớn thêm, lúc này mới trở lại bên cạnh Từ Hàm.

Con người đen của hắn nhìn nàng chăm chăm, ngũ quan sâu sắc bị mưa rửa sạch, có vẻ cuồng dã mà lại mỉa mai người, con người chớp động như đuốc kia chưa bao giờ từng có ánh sáng nhu hòa, "Ta phải giúp người lấy cành cây trên đồi ra."

Từ Hàm bởi vì đau mà cau mày, cúi đầu nhìn đến cành cây to bằng ngón cái kia, con người mang theo thống khổ nhìn khuôn mặt cuồng dã của Triển Vân, chậm rãi gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Triển Vân không nói hai lời, cầm lấy kiếm, vèo một tiếng, động tác lưu loát cắt vỡ ống quần Từ Hàm, lộ ra da thịt dính đầy vết máu, hắn cũng không vội vã đi nhờ, lại nói: "Nói, buổi tối hôm nay có chuyện gì xảy ra, nam nhân kia là ai?"

Từ Hàm lắc đầu, đau đớn hít không khí, "Không biết, lúc nô tỳ đang muốn trở về đã bị hắn ngăn lại."

"Phải không?" Triển Vân tựa hồ hơi hoài nghi, con người nhìn ánh mắt Từ Hàm, vươn tay kéo cánh tay Từ Hàm, đặt ở trên bờ vai của hắn.

Ánh mắt hai người trong nháy mắt đối diện nhau, rồi sau đó dời đi, lửa thiêu cháy.

"Vương gia.... Ngài làm cái gì vậy?" Từ Hàm cúi đầu, muốn buông cánh tay, lại nghe Triển Vân nói: "Nếu đau, người có thể ôm ta." Triển Vân cúi đầu không nhìn tới ánh mắt mang theo thống khổ lại rất câu hồn người của Từ Hàm.

Bởi vì đau, Từ Hàm cảm giác đầu có chút choáng ngất, cũng chỉ khẽ gạt đầu, cánh tay gác ở trên vai Triển Vân, thấp giọng nói: "Ta... Chịu được, Vương gia ngài mau động thủ đi!"

"Mạnh mẽ!" Triển Vân cúi đầu nói một câu, thừa lúc Từ Hàm không chú ý, tay đã dùng sức rút một cái.

"A!" Theo động tác của Triển Vân, Từ Hàm đau kêu một tiếng, cánh tay không tự chủ được dùng sức vòng ở cổ Triển Vân, phát tiết đi đau đớn tận xương kia.

Bởi vì một khắc đau đớn toàn tâm kia, Từ Hàm ôm thực dùng sức, thực sự dùng sức, Triển Vân vẫn trụ vững thân mình, không nhúc nhích, tùy ý Từ Hàm ôm chặt như sắp ghim chết hắn.

Hai người duy trì một cái tư thế, ôm nhau thật lâu, thẳng đến cái loại đau đớn toàn tâm của Từ Hàm hơi hơi biến mất, nàng nhớ lại vây quanh mình chính là Triển Vân, lúc này mới xấu hổ buông lỏng cánh tay ra, nghiêm mặt tái nhợt, mỉm cười nói: "Đa tạ Vương gia."

Triển Vân nhìn Từ Hàm, tổng cảm thấy được ánh mắt Từ Hàm có thể câu hồn người, thân thể của nàng rất mềm mại, mang theo một cỗ hương thơm, mưa cũng không khiến nàng có chút hương vị khó chịu nào, một khắc cánh tay nàng buông ra, trong lòng lại có chút không tha, là rất khát vọng thân thể nữ nhân sao? Lâu lắm không có nữ nhân sao?

Triển Vân trầm mặc, huy kiếm theo quần áo cắt lấy một khối vải bố sạch sẽ, đặt ở bên cạnh đồng lửa quay một chút, sau đó băng bó vết thương cho Từ Hàm.

"Nghỉ ngơi một chút, hết mưa rồi lại đi." Thanh âm trầm thấp ở trong mưa có vẻ có chút lắng xuống mà khàn khàn.

"Vương gia, ngài vì cái gì phải giúp nô tỳ, tốt với nô tỳ như vậy?" Từ Hàm ngồi ở chỗ kia, đau đớn, cũng không quên hỏi một vài vấn đề này.

Triển Vân hí mắt không kiên nhẫn nhìn Từ Hàm một cái, lạnh lùng nói: "Có lẽ ta nên thả ngươi tự sinh tự diệt."

"Nhưng nô tỳ đánh rơi bình hoa ngài thích, còn uy chết vệt, ngài còn giúp nô tỳ, cứu nô tỳ! Vương gia ngài không trách ta sao?"

Triển Vân lạnh nghiêm mặt lạnh lùng nói: "Bổn vương là tính toán cứu ngươi, về sau mới hảo hảo tra tấn ngươi."

"Là như thế này sao?" Trong thanh âm Từ Hàm mang theo nghi hoặc, nhưng cũng có chút cao hứng, "Tóm lại nô tỳ phải cảm ơn Vương gia vì ngài đã cứu ta."

Triển Vân nhìn vẻ mặt vui vẻ của Từ Hàm, nhưng không có nói chuyện, xoay người nhìn về phía đồng lửa.

Từ Hàm thấy Triển Vân không nói lời nào, cũng chỉ tốt ngâm miệng lại, ngồi ở bên cạnh Triển Vân, ngoan ngoãn không thém nhắc lại, trong mắt hai người đều toát ra ánh lửa.

Trời mưa càng lúc càng lớn, không có dấu hiệu dừng lại, Từ Hàm cảm giác chân vẫn có chút đau, có thể bởi vì vết thương động đến xương cốt, đầu cũng có chút choáng, quần áo ướt đầm trên người cũng khiến cho Từ Hàm rất không thoải mái, rất muốn nằm trên chiếc giường mềm mại, có cái gì đó dựa vào.

Nàng không tự chủ được nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi một chút, lại mơ mơ màng màng ngủ đi, trong chốc lát người cũng lệch qua ngã lên trên đùi Triển Vân.

Triển Vân cảm nhận được đùi trầm xuống, cúi đầu, nhìn thấy gương mặt thuần mỹ của Từ Hàm, môi hồng bóng, tâm một trận nhộn nhạo, đôi mắt có long mi thật dài kia, cho dù nhắm, cũng câu hồn như vậy.

Nàng đang ngủ, hay là bởi vì khó chịu mà muốn tìm cái gì đó dựa vào? Tóc đen như mây che khuất nửa bên mặt của nàng, lại không che được sự xinh đẹp của nàng.

Triển Vân không có đẩy cái đầu xinh đẹp kia ra, bàn tay to của hắn không tự chủ được xoa mái tóc đen như mây kia, trơn bóng mà mềm mại, nhưng cũng rất dày.

Hắn chưa từng gặp qua tóc một nữ nhân cũng có thể xinh đẹp như vậy, như tơ lụa, như thác nước, đen sáng, mang theo chút thần bí.

Mưa.... Ngừng, trời lộ ra tia nắng ban mai!

Từ Hàm cũng tỉnh, nàng mở đôi mắt buồn ngủ mờ mịt ra, mới ý thức đang ngủ không hề cảnh giác, hơn nữa còn gối lên đùi Triển Vân, đầu dựa vào trong lòng hắn, trách không được trong lúc ngủ mơ từng đột hơi thở xạ hương của nam nhân truyền vào trong mũi, Từ Hàm không khỏi xấu hổ một trận, vội đứng dậy, cúi đầu không biết nên nói cái gì.

Trong lòng lại kinh ngạc, nàng lại phạm vào cấp thấp sai lầm như vậy, sát thủ không nên không có cảnh giác như vậy.

"Còn làm cái gì vậy, cần phải đi nhanh." Ngũ quan sâu sắc của Triển Vân nhìn không ra cảm xúc gì, chính là trong giọng nói có chút phiền chán làm rõ tâm tình của hắn.

"Vâng!" Từ Hàm nói xong đứng lên, chân vẫn đau như cũ, nhưng không còn kịch liệt nữa.

"Đi lên!" Triển Vân cho Từ Hàm một cái lưng dày rộng.

"Ta có thể tự đi một mình, thật sự, vết thương không còn đau lắm." Vương gia muốn cồng nàng, không.... Từ Hàm không muốn vô cùng thân thiết như vậy, tổng cảm thấy được có việc lạ, vì chứng minh mình thật sự không đau, nàng dẫn đầu đi ra phía ngoài.

Mới vừa đi được hai bước, Từ Hàm liền cảm giác chân kỳ thật rất đau!

"Thật sự là phiền toái!" Triển Vân nhíu mày oán giận nói, lại một phen túm trụ cánh tay Từ Hàm, đem nàng kéo đến trên lưng, cồng lên rồi đi ra ngoài.

Từ Hàm cẩn thận ghé vào trên lưng Triển Vân, không dám thở mạnh, vì tránh cho ngã xuống, cánh tay mềm mại của Từ Hàm nhẹ nhàng ôm cổ Triển Vân, cảm thụ được sự ấm áp của thân thể hắn, còn có tấm lưng rộng lớn khiến cho người ta có một loại cảm giác kiên định.

Ánh mắt Từ Hàm nhìn bên mặt của Triển Vân, trong lòng không khỏi nghĩ nguyên lai mặc kệ nữ nhân cường đại như thế nào, vai của nàng cũng luôn nhỏ hơn chiều rộng của nam nhân.

Hắn mỗi ngày đối nàng hung thần ác sát, cũng không đoán được cũng có một mặt cảm tính mà ôn nhu thế này, tuy rằng ôn nhu có chút thô bạo, nhưng cũng rất âm lòng.

Triển Vân công Từ Hàm thi triển khinh công đi rất nhanh, tấm lưng dày rộng, rõ ràng cảm nhận được bộ ngực mềm mại của Từ Hàm kề sát hắn, làm cho tâm thần hắn bất định.

Hai người lặng im không nói, đi được không lâu liền về tới trong thành, trên đường đã bắt đầu có người triều đi lại, người buôn bán nhỏ rao hàng trên phố đã bắt đầu bận rộn bắt đầu một ngày kiếm sống.

Triển Vân nhú mày, không khỏi đem Từ Hàm xuống đặt ở trên mặt đất, "Con đường còn lại tự mình đi về."

"Vâng!" Từ Hàm nhìn đám người, trong lòng cũng hiểu được, một Vương gia công một nữ nhân đi ở trên đường cái, rất là quái dị.

Triển Vân đi về phía trước, không hề liếc nhìn nàng một cái, tựa hồ cả người có băng kết, thiếu đi một tia ôn hoà như lúc còn trong căn nhà cũ nát kia.

Từ Hàm theo ở phía sau, Triển Vân càng đi càng xa, mắt thấy Triển Vân ở trong đám người sắp nhìn không thấy nữa, Từ Hàm cũng không gấp, chân tuy rằng đau, nhưng đã tốt hơn rất nhiều, không có đau như ban đêm, chậm rãi hành tẩu cũng không sao cả, dù sao cũng biết đường về.

"A! ăn cướp, có người giật tiền." Đúng lúc này, Từ Hàm nghe được thanh âm hô to kêu khóc om sòm của một bà lão.

Nàng không khỏi tìm kiếm chung quanh, chỉ thấy một một bà lão cùng một nam nhân thân thể gầy yếu đang lôi kéo một cái túi tiền, nam nhân khí lực lớn, đẩy ngã bà lão trên mặt đất, rồi sau đó nhanh chân chạy trốn.

Người trên đường tựa hồ không có ai chú ý tới tình cảnh của bà lão, vóc dáng bận rộn như cũ, đáy lòng Từ Hàm không khỏi phát lạnh, ngay cả bà lão mà cũng khi dễ.

"Ai nha, thiên sát a, kia chính là tiền cứu mạng con trai ta, trả lại cho ta." Bà lão kêu khóc om sòm, run rẩy đuổi theo.

Từ Hàm nguyên bản không muốn để ý tới, nhưng khi nhìn thấy bà lão rơi lệ đáy mắt kia, nghe tiếng khóc bi thương của bà lão, Từ Hàm kiên quyết, chịu đựng đau đớn trên đùi cắn răng đuổi theo.

Chân của nàng có thương tích, tự nhiên không dám dùng sức chạy, cố gắng đuổi theo người giật tiền kia quả là nói dễ hơn làm.

Từ Hàm nóng vội, nhìn đến bên đường có dựng một cây gậy trúc, không khỏi cầm lấy cây gậy trúc, tiếp tục đuổi theo.

"Đứng lại, tiểu tử ngươi vẫn còn chạy." Từ Hàm hô to, trong tay cũng quơ cây gậy trúc kia.

Nam nhân giật tiền kia liều mạng chạy, ở trong đám người đánh thẳng về phía trước.

Từ Hàm nhin đau, cước bộ nhanh hơn, mắt thấy cây gậy trúc đang cầm trong tay có thể đánh vào người nam nhân kia.

"Ta cho ngươi chạy, ngay cả bà lão ngươi cũng khi dễ." Từ Hàm dùng sức chạy lên vài bước, cây gậy trúc giương lên, vung về phía nam nhân kia.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Từ Hàm cố hết sức dốc toàn lực, dùng gậy tre nhắm vào nam nhân giật tiền kia, đánh xuống, không biết có trúng nam nhân kia không, nhưng khi nghe tiếng kêu bên tai, rõ ràng là đã trúng.

Từ Hàm tập trung nhìn, đầu ong ong, suýt nữa ngất xỉu, chỉ thấy cây gậy trúc trong tay mình không đánh trúng tên giật tiền, càng không biết vì sao trước đầu gậy trúc có một vật gì đó bén nhọn, đem quần áo mặc ngoài từ thắt lưng xuống phía dưới của một người xé rách ra, lộ ra một mảnh.

Sau khi Từ Hàm nhìn thấy rõ nam nhân phía trước là ai, kinh hoàng vứt bỏ cây gậy trúc, sợ hãi lùi về sau mấy bước: "Vương.. vương gia... Sao ngài lại ở phía trước, ngài... quần áo của ngài?"

Ông trời ơi! Nàng sao lại làm rách quần áo của Triển Vân, còn thấy bộ phận riêng tư của hắn, Từ Hàm xấu hổ đỏ mặt cùng lúng túng, nhưng cái chính vẫn là sợ hãi, sợ hãi Triển Vân thẹn quá hoá giận mà giết chết nàng.

Trên mặt Từ Hàm nóng bừng, lấy tay che kín hai mắt, không dám nhìn. Tại sao hắn lại đột nhiên xuất hiện ở phía trước chẳng lẽ là đến tìm nàng, Từ Hàm ảo não không thôi, chỉ muốn lập tức chết đi.

Lúc này mọi người trên đường đều không hẹn mà cùng dừng lại quan sát, cũng không ai kinh hô. Vương gia ở trên đường bị một nữ nhân kéo rách quần áo, lại còn lộ ra chỗ không nên lộ nữa.

Rất nhiều nữ nhân đi ngang qua đều kinh hô rồi quay đi, cũng có nhiều nữ nhân trẻ đứng đó che mắt nhưng lại trộm nhìn qua khe hở, trong thành này có rất nhiều nữ nhân thích vẻ tuấn mỹ của Triển Vân, cho nên làm sao có thể bỏ qua cơ hội này.

Triển Vân nhìn lại quần áo mình, sắc mặt tối giống mây đen, vội dùng ống tay áo che đi, giờ phút này hắn hận không thể giết sạch mọi người, hai mắt mang theo lửa giận nhìn mọi người xung quanh, tức giận quát: "Các người đều cúi hết cho ta, nếu không ta khoét hai mắt của các người, giết các người!"

Trong đám người đó không có mấy người không biết Triển Vân, cũng biết vị Vương gia này tính tình không tốt, nên sau khi Triển Vân gầm lên thì ngay lập tức truyền đến một trận tiếng đóng cửa chính và cửa sổ lách cách, đám người đang náo nhiệt trên đường cũng tản ra hết, cửa hàng thì đóng chặt cửa.

Trên đường trống rỗng, chỉ còn lại Triển Vân và Từ Hàm.

"Vương gia.....Nô tỳ không phải cố ý.....Nô tỳ không biết ngài đứng phía trước" Từ Hàm che mắt, liên tục giải thích.

Triển Vân giữ chức vị cao, lại uy nghiêm, hắn đã rong ruổi ở sa trường, giết người vô số, vô cùng oai phong, chưa từng có lúc tổn hại hình tượng lại mất mặt như vậy, hắn không bao giờ nghĩ sẽ xảy ra chuyện này, thế nhưng chuyện này lại xảy ra trên người hắn.

Triển Vân xấu hổ, lúng túng, thẹn quá hoá giận, hắn dùng hai tay áo che đi chỗ tư mật bị lộ ra, gân xanh nổi lên, trong mắt tràn đầy lửa giận, thanh âm la to như sấm: "Ta sẽ giết người, đồ ngu ngốc chết tiệt!"

Từ Hàm chậm rãi lui về phía sau, muốn trốn nhưng lại nghe Triển Vân giận dữ hét: "Chết tiệt, trở về cho ta, dám trốn ta sẽ lột da người!"

"Nhưng...." Từ Hàm do dự, cuối cùng vẫn ở lại. Trốn đi không bằng ăn năn, quay về trong phủ chịu phạt.

"Lại đây!" Triển Vân tức giận ra lệnh

"Vâng...." Từ Hàm sợ hãi lên tiếng, chậm rãi đi đến bên người Triển Vân, nhỏ tiếng nói: "Thực xin lỗi vương gia, nô tỳ thật sự không phải cố ý"

Triển Vân nhìn vẻ mặt sợ hãi của Từ Hàm, thật sự có loại xúc động muốn xé nát nàng, nhưng cuối cùng lại chính là tức giận hô: "Người là người chết sao? Mau tìm vài thứ, cho ta che lại"

"Vâng, vâng" Từ Hàm liên tục gật đầu, thở dài nhẹ nhõm, liền đi tìm gì đó có thể che, nhìn qua một lượt, buổi sáng đều là bán rau cải, cuối cùng Từ Hàm từ trước một cái quầy hàng, đem một cái rổ tròn đẹp đến bên cạnh Triển Vân.

"Người không có suy nghĩ sao?" Triển Vân bị Từ Hàm làm tức giận sắp bất tỉnh.

Từ Hàm cẩn thận nói: "Vương gia, mọi người bị ngại dọa cho sợ chạy hết, ngài dùng đỡ cái này một chút, rất nhanh sẽ về phủ".

Đỉnh đầu Triển Vân đều sắp bốc khói, cũng không biết làm cách nào để phát tiết cơn tức giận trong lòng, thật muốn làm gãy luôn cái chân khác của Từ Hàm.

Từ Hàm quay đầu dùng tay cầm rổ che cho Triển Vân, chột dạ nói: "Vương gia có thể đi rồi"

Ngũ quan anh tuấn sắc sảo của Triển Vân bởi vì tức giận mà có chút biến hình, nhìn rất là dữ tợn.

Cứ như vậy, một người thì cứ nhìn xung quanh, một người thì khắp khiêng, đi về hướng vương phủ.

Vừa mới đi thì những người vừa nãy trốn đi, đều từ trong nhà và chỗ ẩn thân đi ra, nhìn theo Triển Vân và Từ Hàm.

Thế là thanh danh của Vân Vương gia lại lan xa

Trên đường đi, Triển Vân cùng Từ Hàm không thấy một bóng người, đứng ở cửa vương phủ, Từ Hàm vì chuộc tội nên nói với Triển Vân: "Nô tỳ đi trước xem có ai không?"

Nói xong nắm tay Triển Vân lên, để cho hắn tự cầm cái rổ che chỗ mông bị lộ ra. (#Ami: trời ơi... cái mông mà ta tưởng, ngại quá ngại quá)

Từ Hàm đẩy cửa, ló nửa người vào trong xem xét, hoàn hảo, không có ai, có thể cho Vương gia lặng yên không một tiếng động trở về phòng.

Từ Hàm cao hứng mở cửa phủ xoay người nhìn về mặt u ám của hắn, hướng hắn vẫy tay, nhỏ giọng nói: "Vương gia, không có ai, ngài có thể vào"

Triển vân nghe Từ hàm nói xong liền cất bước đi lên phía trước, Từ hàm cuối đầu kính cẩn nghênh tiếp Triển Vân bước vào.

Hai người vừa bước vào phủ thì liền nhìn thấy không ít người hướng bên này đi đến.

"A, Vương gia đã trở lại" Có người thấy Triển Vân, không khỏi kinh hô ra tiếng.

"Người không phải nói không có ai sao?" Triển Vân nhú mày, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Về mặt Từ Hàm suy sụp, gào thét nói: "Vừa rồi không có mà" Ông trời chơi nàg có phải không?

"Đều lui ra" Triển Vân đứng ở cửa, nghiêm mặt ra lệnh.

Mọi người khó hiểu nhìn nhau nhưng vẫn không rời đi, đều quan tâm Vương gia có phải không tốt chỗ nào không?

"Đều lui ra, không có nghe thấy sao?" Triển Vân nổi giận quát một tiếng.

"Vâng" Mọi người hoảng sợ vội lui xuống.

Lúc này Triển Vân mới đi thẳng về phía trước, Từ Hàm vội vàng đi theo phía sau.

Một nhóm nô tài từ một bên đi ra, nhìn bóng dáng Triển Vân cùng Từ Hàm, buồn bực hỏi: "Vương gia ôm cái rổ phía sau làm cái gì vậy?"

"Không biết! Nhưng nhìn dáng vẻ rất tức giận"

"Đều làm việc đi thôi!"

Mọi người bàn tán xong rồi mới tản ra.

Trở lại phòng ngủ, Từ Hàm biết mình phạm phải tội lớn tày trời, nên ngoan ngoãn đứng ở một bên, chờ đợi xử lý.

Triển Vân đã thay một bộ quần áo khác, nhưng vẫn không thể áp chế được lửa giận trong lòng.

Nhìn Từ hàm cúi đầu, lấy tay chỉ vào Từ Hàm, miệng mấp máy, bộ mặt run rẩy, muốn mắng lại cảm thấy mắng cũng chưa nguôi giận, muốn đánh lại không thể nào xuống tay, cuối cùng vung tay mắng to: "Cút đi, đừng để cho ta thấy ngươi"

Từ Hàm liếc nhìn Triển Vân một cái: "Nô tỳ cáo từ, Vương gia... Ngài..... ngài nghỉ ngơi đi"

Từ Hàm nói xong vội đi ra ngoài, trong đầu không thể tự chủ nghĩ lại chuyện xảy ra vừa rồi, thế nhưng lại cảm thấy buồn cười, âm thầm lè lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bóng đêm câu hồn

Từ Hàm bởi vì chân bị thương, tạm thời cũng không có biện pháp hầu hạ Triển Vân, cho nên được Vương phi phê chuẩn nghỉ ngơi trước.

Vân Vương phi còn giúp nàg mời thầy thuốc trị liệu vết thương trên chân, qua mấy ngày, thương thế cũng chậm chậm chuyển biến tốt đẹp.

Dưỡng thương mấy ngày này, Từ Hàm một mực nhớ lại cuộc sống mình trải qua từ sau khi đi vào vương phủ, Vương phi thiện lương mà sức khỏe yếu, Vân Vương gia hi nộ vô thường, cùng với Hương Thảo một thân đầy thương tích.

Khiến cho Từ Hàm có ấn tượng sâu sắc nhất chính là Vân Vương gia, nhất là nhớ tới, bộ dáng nổi trợn lòi đĩnh của hắn, nghĩ xem hắn vì cái gì lại phản đầu quên mình cứu nàg.

Hắn không phải thực chán ghét nàg sao? Vì sao lại xả thân cứu nàg, còn giúp nàg chữa thương, công nàg trở về thành, trong lòng Từ Hàm tràn ngập nghi hoặc. Không nghĩ ra, lại không khỏi nhớ tới bộ dáng quần bách của Triển Vân lúc bị nàg kéo rách quần, Từ Hàm nhin không được bật cười, cười xong, mới phát hiện, mình sao lại nghĩ tới Triển Vân.

Này không, Từ Hàm ngồi ở trên giường lại bắt đầu bật cười, rồi sau đó khẽ lắc đầu, để cho mình không cần suy nghĩ bộ dạng xấu hổ của Triển Vân nữa.

Trong lòng lại suy nghĩ đến Vân Vương phi, tuy rằng có điều cầu nàg, nhưng đã nhiều ngày chân nàg bị thương, Vương phi phải người chiếu cố nàg thật cẩn thận, Từ Hàm muốn đi tạ ơn.

Tuy rằng chân còn đau chút, đi đường còn có chút không thuận tiện, bất quá chỉ cần cẩn thận một chút, thì không có trở ngại, Từ Hàm nghĩ thế liền đi về phía Lan Hoa các.

Lan Hoa các thực yên tĩnh, Vân Vương phi tựa hồ không mấy thích có nhiều người hầu hạ nàng, có lẽ là bởi vì thân thể không tốt, nên cần yên lặng.

Từ Hàm vừa muốn bước vào cái cửa hình vòm để vào sân Lan Hoa các, lại nghe ‘ba’ một tiếng, thanh thúy mà vang dội.

Thanh âm này nàng không xa lạ, hẳn là thanh âm bạt tai, ai đang đánh người? Chẳng lẽ Triền Vân đang ở đây?

Từ Hàm đi tới, thân thể không khỏi tránh ở phía sau bức tường, rồi sau đó lặng lẽ thăm dò nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trên lầu hai của Lan Hoa các, tựa hồ có một nha đầu quỳ trên mặt đất, mà Vân Vương phi một thân trang phục xinh đẹp đứng ở nơi đó, Vân Vương phi đang đánh người?

Từ Hàm không khỏi nhíu mày, trong lòng âm thầm cảm thấy được giờ phút này không đi vào là thỏa đáng, đang muốn rời đi, lại nhìn đến vẻ mặt hung ác của Vân vương phi, đưa tay nắm lên con chim nhỏ màu xanh biếc trong chiếc lồng, một tay kéo đầu một tay kéo mình, chim nhỏ màu xanh biếc kia bị Vân Vương phi chia ra làm hai, xác chết để dưới lầu.

Thấy vậy Từ Hàm không khỏi nhíu mày! Từ Hàm lùi lại, thân thể tựa vào trên tường, trong đầu loạn thành một đoàn, Tâm nhi một phen bẻ đầu chim ra chính là Tâm nhi nhu nhược thiện lương kia sao? Là Tâm nhi vì một con vẹt chết đi mà rơi lệ sao? Từ Hàm quả thực không thể tin được sự thật đã thấy trước mắt.

Nếu việc này là nàng Đồng Từ Hàm làm, là nàng bẻ đầu vẹt ra, nói vậy người biết thân phận nàng sẽ không kỳ quái.

Nhưng Vân Vương phi, nàng ngày thường thiện lương như vậy, ôn nhu như vậy, hiện giờ lại để cho Từ Hàm thấy một màn như vậy, có thể nào không kỳ quái.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới Hương Thảo, cả người nàng đầy vết thương, cũng không muốn để cho người ta nhìn đến, tránh ở trong căn phòng tối tăm kia, chẳng lẽ kia cũng là Vân Vương phi đánh sao? Nếu là như thế này, hành vi khác thường của Hương Thảo cũng có thể giải thích.

Bởi vì Vân Vương phi ở trong mắt Triền Vân là một nữ nhân ôn nhu thiện lương, ở trong mắt người trong phủ cũng là như thế đi, cho nên nàng không hy vọng mọi người biết nàng có mặt khác như vậy, nhất là không muốn Triền Vân biết.

Tạ ơn, vẫn là ngày khác đi, Từ Hàm lặng yên ly khai nơi này, trên đường quay về Phi Thúy các, nàng vẫn còn mang bộ dạng suy tư, Vân Vương phi là vì cái gì mà tức giận như thế, thân thể của nàng có thể chịu được tức giận như vậy sao, hay là, là nàng... Không có bệnh?

Tâm Từ Hàm lạnh lẽo, tổng cảm giác gió phải nổi lên!

Lúc gặp lại Tâm nhi, vẻ mặt Từ Hàm bình tĩnh, giấu giếm thanh sắc, mà Vân Vương phi vẫn là Tâm nhi ôn nhu thiện lương hòa ái như trước.

Nàng nằm nghiêng ở trên nhuyễn tháp (giường nhỏ mềm), trong tay cầm một quyển sách, trên khuôn mặt hiện ra u sầu, dưới ánh nến làm cho mặt của nàng lúc sáng lúc tối.

Tâm nhi đem sách đặt ở trên bàn kê nhuyễn tháp, hỏi Từ Hàm "Vết thương trên chân của người đỡ nhiều chưa?"

Từ Hàm đứng ở nơi đó, gật đầu, "Tốt lắm, đa tạ Vương phi quan tâm." Trước kia cảm thấy được ân cần thăm hỏi như vậy thực ấm áp, hiện tại lại thấy có cảm giác lạnh lẽo.

Tâm nhi nửa ngồi dậy nhìn Từ Hàm, "Người cũng biết Vương gia nhiều ngày nay, vì cái gì lại vội như vậy."

"Nô tỳ cũng không rõ ràng." Nàng chỉ là một nha hoàn, sao biết được cái gì, hơn nữa gần đây chân bị thương, cũng không có hầu hạ Triền Vân.

"Phải đánh giặc, qua vài ngày nữa Vương gia phải xuất chinh." Trên mặt Tâm nhi có mắt mắt cùng cô đơn, hiển nhiên không phải thực đồng ý Triền Vân xuất chinh.

"Phải đánh giặc sao?" Về mặt Từ Hàm mê hoặc cùng kinh ngạc, đối với chiến tranh, nàng biểu hiện thật mơ hồ.

"Đúng vậy, tính ra người ở vương phủ cũng đã một tháng, lại vẫn chưa hoàn thành tâm nguyện." Về mặt Tâm nhi thương cảm, trong con ngươi đều là cô đơn, "Từ Hàm, ta hy vọng mấy ngày tới người cố gắng một chút, ở bên Vương gia nhiều hơn, lần này hẳn đi, lại là mấy tháng, thậm chí lâu hơn."

"Thực xin lỗi Vương phi,... Nô tỳ sẽ làm hết sức!" Từ Hàm khẩu thị tâm phi (nói vậy mà không nghĩ vậy) trả lời.

"Từ Hàm, người lại đây."

Đúng lúc này Tâm nhi ngoắc nàng, ý bảo nàng đi qua, Từ Hàm do dự đi ra phía trước.

Tâm nhi từ dưới gối mềm lấy ra một cái vòng ngọc sáng trong suốt, nâng tay Từ Hàm lên đeo vào, Từ Hàm cự tuyệt nói: "Vương phi không được, nô tỳ không thể nhận."

"Đây là lòng biết ơn của ta đối với ngươi." Tâm nhi vẫn đem vòng ngọc đeo vào cổ tay của nàng, Từ Hàm cúi đầu nhìn lại, tựa hồ nhìn đến trong vòng ngọc có một cái gì đó màu đen thoáng qua, trong chớp mắt liền biến mất, quá nhanh, chẳng lẽ là hoa mắt? "Đa tạ Vương phi." Từ Hàm chỉ có thể nói lời cảm tạ.

Tâm nhi đột nhiên lộ ra một nụ cười, tới gần từ hàm, ghé vào bên tai Từ Hàm nhỏ tiếng nói gì đó, nói thật lâu sau, mới lớn tiếng nói: "Đi thôi, Vương gia cũng nên nghỉ ngơi, ngươi đi hầu hạ đi."

"Vâng!" Ánh mắt Từ Hàm có chút tan rã, dờ dẫm trả lời, rồi sau đó xoay người, chậm rãi đi ra phía ngoài.

Đêm có trăng và sao, Từ Hàm từng bước một tới gần tấm lâu nơi Triển Vân ở, cửa đóng chặt, Từ Hàm liền gõ tay gõ vài cái.

Triển Vân đang muốn đi ngủ nghe được tiếng đập cửa liền đi lại mở cửa ra, lại nhìn đến Từ Hàm đứng ở ngoài cửa.

Triển Vân nhìn Từ Hàm ngoài cửa, gương mặt xinh đẹp, còn có con ngươi câu hồn luôn là tiêu điểm của hắn, "Ngươi tới làm cái gì?"

"Ta tới hầu hạ Vương gia đi ngủ." Sau khi Từ Hàm trả lời đơn giản, người cũng thẳng tắp xông vào.

Con ngươi đen của Triển Vân nhú lại, trên tuấn nhan tràn đầy nghi hoặc, đi nhanh vào trước mặt Từ Hàm, đang muốn bảo Từ Hàm đi ra ngoài, thì Từ Hàm vẫn đứng giữa phòng, tay nhỏ bé coi bỏ quần áo... Quần áo giống như tuyết rơi, rơi trên mặt đất....

Không thể phủ nhận chính là, Triển Vân xem ngây người, thân thể của Từ Hàm cứ như vậy hiện ra ở trước mắt hắn, làm cho hắn mất hồn, mỗi một bộ phận trên thân thể cũng lặng yên mà đứng, máu cả người đang chạy chồm lên.

"Vương gia!" Từ Hàm chậm rãi đến gần Triển Vân, vươn cánh tay non mịn ôm lấy thắt lưng Triển Vân

Đây là một loại tra tấn!

"Từ Hàm...!" Thanh âm Triển Vân trầm thấp áp bách, áp chế cảm xúc nào đó, "Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không?"

Từ Hàm không có trả lời, chỉ là kiễng mũi chân, ngẩng đầu hôn môi Triển Vân, làm cho cả người Triển Vân run lên, "Chết tiệt ngươi có biết đang chơi với lửa không?"

Ánh mắt hồn nhiên của Từ Hàm nhìn Triển Vân, cũng trông tròn, dờ dẫm, hơi thở như lan nói: "Vương gia, tối nay ta là người của ngươi."

Lòng ngực cường tráng của Triển Vân rõ ràng cảm nhận được sự mềm mại của Từ Hàm, Từ Hàm tựa như một dòng nước nhu tình, phải phần đầu quên mình thâm vào thân thể hắn, nhưng, hắn không thể..., tay Triển Vân đụng chạm đến bả vai Từ Hàm, muốn đẩy Từ Hàm ra, chính là bàn tay lại chạm đến làn da trơn bóng mềm mại giống như có ma lực, hấp thụ tay của hắn.

Chống đẩy biến thành ôm, trong không khí tràn ngập hương vị cháy, trên ngũ quan sâu sắc của Triển Vân, là ả nấn thống khổ, hắn một tay ôm lấy Từ Hàm, đi tới trên giường lớn.

Hai thân thể gắt gao dính cùng một chỗ, Triển Vân quay đầu lại, nhìn cánh cửa đi ra phòng ngoài phía sau, vung tay lên, chừng gió thổi tắt ánh nến trên bàn, trong phòng tối đen một mảnh.

Triển Vân nằm ở bên cạnh Từ Hàm, vươn tay nhẹ nhàng vỗ về gương mặt non mịn của Từ Hàm, còn có môi cánh hoa của Từ Hàm, rồi sau đó cúi đầu hôn đôi môi mềm mại của Từ Hàm, bàn tay to cũng dừng ở nơi mềm mại nào đó, sau khi nhắm nháp tư vị tuyệt vời của Từ Hàm, ngẩng đầu, con ngươi đen trong đêm tối lóe ra, trên tuấn nhan lại hiện lên một nụ cười mê hoặc người, thanh âm khàn khàn nói nhỏ: "Ngươi thật sự là vật nhỏ câu hồn, thiếu chút nữa làm cho ta thất thủ, ta thật sự muốn ngươi, ngươi quá mức mê người..."

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Vừa hư vừa thực

Trong bóng tối Triển Vân giống như hoàn toàn thay đổi, cả người tràn đầy khí tức tà mị. Khuôn mặt tuấn mỹ lại động lòng người, môi mỏng khô gợt của hắn say đắm hôn Từ Hàm, hấp thụ hương thơm của nàng.

Mà Từ Hàm chính là mở to đôi con ngươi xinh đẹp mà trống rỗng, si ngốc nhìn Triển Vân, tùy ý Triển Vân đẩy ra môi và răng của nàng.

Nụ hôn của Triển Vân cuồng dã, giống như muốn đem Từ Hàm ăn vào trong bụng, ở trên da thịt non mịn của Từ Hàm lưu lại nhiều dấu hôn, cực kỳ giống đoá hoa nở rộ.

Rất lâu sau, Triển Vân mới ngừng hôn, chớp chớp con ngươi mang ánh sáng bất thường, si mê nhìn Từ Hàm, âm thanh khàn khàn mà ồm ồm nói: "Ta là người thứ nhất nhắm nháp về đẹp của ngươi, đúng không? Thứ càng xinh đẹp càng là độc được, ngươi khẳng định là loại độc được độc nhất, nhưng cho tới bây giờ ta chưa từng sợ độc được, càng là độc được ta lại càng vui vẻ, nhưng hiện tại ngươi cần phải làm là.... Đi ngủ."

Triển Vân đưa tay điểm vào huyệt ngũ của Từ Hàm. Bên môi lộ ra một chút cười cao thâm khó đoán, thân hình cao lớn từ trên giường đứng lên, ánh mắt có chút không tha từ trên người Từ Hàm dời đi, xoay người biến mất ở trong không gian quý dị.

Mặt trời lên, ánh nắng chiếu qua màn cửa sổ khiến cho trong phòng sáng sủa lên, trên tấm trải giường bằng gấm, Từ Hàm bất an vặn vẹo thân thể một chút, gương mặt nhỏ nhắn chui vào trong chăn, sau khi mở màng, Từ Hàm đột nhiên mở hai mắt ra, thân thể theo phản xạ ngồi dậy.

Ánh mắt của nàng không khỏi nhìn bốn bề chung quanh, trong lòng cả kinh, đây là phòng của Triển Vân, sao nàng lại ở trong phòng của Triển Vân?

Trong lòng Từ Hàm rất là kỳ quái, cũng không kích động, mà là bình tĩnh tự hỏi, bản chất của sát thủ khiến nàng bình tĩnh đối đãi mỗi chuyện tình đột ngột phát sinh.

Trong khi nàng nghi hoặc, cái chắn trước ngực rớt xuống, cảm giác chột lạnh, cúi đầu nhìn lại, thấy được thân thể không một mảnh vải của mình, Từ Hàm cuống quýt túm chăn lên che khuất thân mình, trong đầu là một đám đầu chấm hỏi, cố gắng hồi tưởng rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Đêm qua nàng đi nơi của Vân Vương phi, rồi Vân Vương phi đốc thúc nàng, muốn nàng nhanh chóng sinh đứa nhỏ, rồi sau đó đưa nàng một vòng ngọc.

Vòng ngọc? Từ Hàm căng thẳng trong lòng, cúi đầu nhìn về phía vòng ngọc trong sáng trên cổ tay, ở dưới ánh nắng tựa hồ không nhìn ra cái gì không ổn.

Nhưng sau khi đeo vòng ngọc liền phát sinh chuyện, cái gì nàng cũng không nhớ kỹ, mình làm sao đến nơi của Triển Vân, lại làm sao không mặc cái gì nằm ở trên giường? Nàng cùng Triển Vân phát sinh cái gì sao? Từ Hàm mặc dù là một sát thủ lãnh huyết không có tình cảm, nhưng cũng là một cô nương chưa gả, có thể nào không cần danh tiết của mình, nàng cuống quýt giờ chắn lên... Trên tấm trải giường sạch sẽ không có "lạc hồng" tượng trưng cho thất tiết, thân thể cũng không có cảm giác dị dạng gì.

Hồi tưởng lại, trong đầu lại như ẩn như hiện xuất hiện gương mặt của Triển Vân, mặt ôn nhu, còn có nụ hôn vừa giống thật vừa như giả kia, vuốt ve, còn có Triển Vân tựa hồ đã nói cái gì, nàng không thể nhớ lại.

Khi tập trung nhìn, trước ngực mình, kéo dài tới bụng đều là dấu hôn loang lổ, này đủ để nói rõ, nàng bị người hôn khắp toàn thân, tâm của Từ Hàm bắt đầu tỉnh táo, đột nhiên nhảy lên rất nhanh, hô hấp có chút không thoải mái, tầm mắt dời xuống, thấy được quần áo được cởi ra trên mặt đất, mặt Từ Hàm không chịu thua kém hồng lên.

Triển Vân, hẳn nhìn qua chừng chạc đẳng hoàng vậy mà... Thừa lúc nàng không phát giác... Làm chuyện như vậy? Thật là một kẻ háo sắc! Từ Hàm vừa thẹn vừa giận, trong đầu cũng thoáng hiện đoạn trí nhớ ngắn, nhưng không cách nào làm rõ ràng, bởi vì quá trình từ nơi của Vân Vương phi đến tấm lâu của Triển Vân chỉ là chỗ trống, trừ bỏ đoạn ngắn thân mật này, chuyện sau này cũng là chỗ trống.

Loại hơi thở không tầm thường, khiến Từ Hàm thật sâu cảm giác được, Vân Vương phi xác thật có vấn đề.

Nàng cuộn chăn xuống giường, cầm quần áo của mình lên, tránh ở sau tấm bình phong, sốt sọt mặc vào sửa sang lại thỏa đáng mới đi ra ngoài, về tới phòng mình.

Nàng phải làm, chỉ có thể yên lặng xem xét!

Quả nhiên, Từ Hàm trở về không bao lâu, Vân Vương phi đi cùng Hương Thảo đi đến Phi Thủy các, Từ Hàm một khuôn mặt ủy khuất cùng sợ hãi, hướng Vân Vương phi thi lễ.

Tâm nhi một khuôn mặt mỉm cười, hòa ái nói: "Từ Hàm không cần đa lễ, ngồi đi."

Từ Hàm đứng dậy, nhưng không chịu ngồi xuống, cúi đầu không nói gì.

Tâm nhi lại tiến lên, giữ chặt tay Từ Hàm, hai người cùng nhau ngồi ở trên ghế, Tâm nhi nhìn dấu hôn trên cổ Từ Hàm, cười hỏi, "Nghe nha hoàn nói, đêm qua ngươi nghỉ tạm ở nơi của vương gia?"

Ánh mắt Từ Hàm giống như nai coi, bất an nhìn Tâm nhi một cái, lại cúi đầu, do dự lên tiếng, "Phải...!"

"Vậy các ngươi có làm việc kia hay không?" Tâm nhi kín đáo hỏi, nhưng cũng thực vội.

Biểu tình Từ Hàm có chút mất tự nhiên, có chút thương tâm nói: "Nô tỳ không biết, quên mất, chính là khi tỉnh lại, nhìn đến chính mình nằm ở trên giường vương gia."

Trên khuôn mặt Tâm nhi vừa vui lại vừa buồn, nhìn dấu hôn trên cổ tay Từ Hàm, cúi đầu nói: "Ta nghĩ, sự tình nhất định đã thành."

"Thành? Thì phải là nói, nô tỳ đã mang đứa nhỏ?" Mắt Từ Hàm nhìn chằm chằm biểu tình của Tâm nhi.

Tâm nhi cười nói: "Này khó mà nói, chỉ có một lần cũng không biết có thể có hay không." Đang nói ánh mắt của nàng rơi vào trên bụng Tử Hàm.

Ánh mắt nhạy cảm của Tử Hàm, chú ý tới sắc mặt biến đổi của Hương Thảo, co rúm lại lui về phía sau từng bước.

"Vậy phải mấy lần mới thành?" Đơn giản hồ đồ tới cùng, trong lòng Tử Hàm cười yếu ớt.

"Nếu vương gia thừa nhận ngươi, còn có thời gian mấy ngày, không vội." Tâm nhi đứng lên, "Ngươi cũng mệt mỏi, nghỉ ngơi đi."

"Vâng!" Tử Hàm cũng đứng dậy, cúi đầu ứng đáp.

Bên môi Tâm nhi cười nhạt, xoay người đi ra ngoài, mà bước chân của Hương Thảo lại do dự, lúc sắp đi ra, nhìn không được quay đầu nhìn về phía Tử Hàm, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Tử Hàm xem hiểu được lo lắng của Hương Thảo, tâm cũng không khỏi phát lạnh, trong hồ lô của Vân Vương phi bán thuốc gì?

Còn có thời gian? Ý tứ chính là còn muốn nàng nằm ở trên giường Triển Vân, làm chuyện vợ chồng nên làm.

Mặt Tử Hàm đều tái, nàng cũng không thật sự muốn sinh một đứa nhỏ, phải làm thế nào mới vượt qua được? Không khỏi bắt đầu nghĩ tới đối sách.

Thẳng đến ban đêm, nàng mới biết được chính mình lo nhiều, Triển Vân không có trở về, khiến người truyền tin trở về nói, hần đã dẫn đại quân xuất phát, việc này nằm ngoài dự đoán của Tử Hàm và Tâm nhi, xem ra tình huống chiến tranh thực vội.

Lại là một đêm tối vô bờ, Tử Hàm mặc quần áo màu tối, đang muốn lặng yên đi đến chỗ Vân Vương phi tìm tòi kết quả, lại ở lúc này truyền đến tiếng đập cửa, đã trễ thế này lại là ai đây?

"Ai vậy?" Tử Hàm vừa nói vừa rất nhanh bỏ đi áo ngoài, chỉ còn lại áo trong, tiến đến mở cửa.

Ngoài cửa không có thanh âm trả lời, ngược lại càng đập nhanh, Tử Hàm thu thập xong chính mình, liền đi mở cửa.

"Hương..." Sau khi Tử Hàm mở cửa nhìn đến người ngoài cửa, đang muốn nói ra tên người đó, Hương Thảo liền đưa tay bịt miệng nàng lại, đẩy nàng tiến vào phòng ở, rồi mới thờ phào bỏ nàng ra, cẩn thận đóng cửa lại.

Tử Hàm nhú mày, đánh giá Hương Thảo, khó hiểu hỏi, "Hương Thảo sao lại thần bí như vậy, ngươi làm trộm sao?"

Hương Thảo muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ đơn giản nói: "Tử Hàm, nghe ta, rời khỏi chỗ này."

"Xảy ra chuyện gì, vì sao nói như thế, Hương Thảo, ngươi nhất định có chuyện gì giấu ta phải không? Cho ta biết được không?"

"Tử Hàm, ta không thể nói, nói ra ta sẽ mất mạng, ngươi chỉ cần rời khỏi chỗ này, đi càng xa càng tốt, không cần hỏi vì sao, ta sẽ không cho ngươi biết." Khuôn mặt Hương Thảo đầy khó xử và lo lắng, nhìn ra được nàng thực mâu thuẫn.

"Tốt, ngươi không thể nói ta cũng không ép ngươi, nhưng ngươi không nói vì sao, ta không thể rời khỏi chỗ này."

"Ngươi... Tử Hàm, ngươi tiếp tục như vậy sẽ mất mạng!" Hương Thảo có chút hỗn hển.

"Vì sao, ai sẽ hại ta, vương gia hay Vân Vương phi? Sẽ không, mọi người đối ta đều tốt lắm a, nhất là Vương phi, cho tới bây giờ không ai tốt với ta như thế." Tử Hàm cố ý thử Hương Thảo, cho nên mới nói như vậy, quả nhiên Hương Thảo nghe nàng nói ba chữ Vân Vương phi này sắc mặt liền biến đổi.

"Tóm lại... Ta luôn vì tốt cho ngươi, ta sẽ không nhiều lời nữa, nói tận như thế, ngươi xem rồi làm đi." Hương Thảo xoay người, muốn rời khỏi, Tử Hàm lại giữ chặt Hương Thảo, "Ta biết ngươi vì tốt cho ta, ta sẽ chú ý, ngươi tự chiều cổ và bảo vệ mình cũng rất quan trọng."

Hương Thảo nhìn Tử Hàm, cuối cùng gật đầu, "Ta đi về, chính ngươi bảo trọng đi."

"Uh!" Tử Hàm gật đầu.

Hương Thảo muốn đi, nhưng bước chân do dự, cuối cùng nắm tay Tử Hàm lên, ở trên mặt viết mấy chữ, rồi sau đó bước nhanh rời đi.

Tử Hàm đọc ra ý trong chữ Hương Thảo viết trên tay nàng, trong lòng phát lạnh.

Đêm dài quý dị như vậy, khiến người không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Từng có con

Triển Vân rời khỏi, đột nhiên khiến Từ Hàm cảm thấy cả người nhàn xuống, bên tai không có tiếng rống giận táo bạo, cũng nhìn không tới khuôn mặt tuần tú đầy tức giận.

Mà ánh mắt Vân Vương phi nhìn nàng luôn bao hàm thần sắc nan giải, chờ mong, ghen tỵ, hận ý, quan tâm, tưởng niệm, ưu sầu, giống như cho dù là bộ dáng gì thì cảm xúc cũng hỗn loạn.

Từ Hàm không hiểu, ánh mắt của một người làm sao có thể phức tạp thành như vậy, hoặc là ánh mắt cũng đại biểu lòng người.

Từ trên xuống dưới vương phủ đều tĩnh lặng kỳ cục, những nô tài và nha hoàn, đều an tĩnh làm việc, cho tới bây giờ đều không có ai lăm miệng nghị luận những chuyện trong nhà.

Từ Hàm cảm thấy ngày có chút nhàm chán, luôn không có việc ở trong phủ đi dạo chung quanh, trong lúc vô tình liền đi tới nơi chuyên môn nuôi vẹt trong vương phủ, nhìn đến Trần Thăng đang tỉ mỉ nuôi nấng con vẹt quý giá.

"Quản gia....." Từ Hàm cúi đầu hô một tiếng.

Trần Thăng xoay người, nhìn Từ Hàm, "Đồng cô nương."

"Ta lại giúp người uy được không?" Tìm chút chuyện làm, giảm bớt một chút thời gian nhàm chán cũng tốt.

Ai biết Trần Thăng lại lắc đầu liên tục, "Không cần, miễn cho nó lại chết oan uổng, thủ đoạn của người chúng ta đều biết."

Từ Hàm không khỏi cười, "Quản gia người còn nhớ sự kiện kia à, đừng giấu cọt ta."

Trần Thăng thật thà phúc hậu cười, "Sao người lại chạy đến chỗ này?"

"Nhàm chán quá, không có chuyện làm." Từ Hàm buông lỏng tay, khuôn mặt không đường chọn lựa.

"Nếu vậy, có thể ở trong phòng thêu thùa v.v...." Triển Vân đi rồi, nha hoàn như nàng cũng nhàn xuống, Vương phi cũng không dặn dò để Từ Hàm làm cái gì, chỉ nói để nàng hảo hảo nghỉ ngơi, Trần Thăng liền không an bài việc gì cho Từ Hàm

"Thêu thùa? Dâm ta còn không sai biệt lắm." Về mặt Từ Hàm không dám nhận đại.

"Vậy người liền nghỉ ngơi đi, hảo hảo dưỡng thân thể, nếu là.... Nếu thật có thể vì vương gia sinh một đứa nhỏ, cũng là phúc khí của vương gia."

"Trần quản gia, người đi theo vương gia đã bao lâu?" Đôi mắt Từ Hàm đảo một cái, hỏi Trần Thăng.

"Vương gia năm nay hai mươi lăm tuổi, từ lúc vương gia mười tám tuổi được phong vương ta liền đi theo bên cạnh vương gia, nhaoáng một cái bảy năm liền trôi qua, thời gian qua đích thực mau a!" Khuôn mặt Trần Thăng cảm khái, cảm khái năm tháng không dấu vết

"Vậy vương gia và Vương phi quen biết nhau như thế nào?" Mặc dù tình báo nhận được từng nhắc tới, Vân Vương phi là nữ nhi của thủ lĩnh một bộ lạc, từ nhỏ đã đính hôn với Triển Vân, nhưng Từ Hàm muốn nghe Trần Thăng nói, cũng chỉ có giả bộ như không biết.

"Từ nhỏ đã đính hôn, hai người thanh mai trúc mã, cảm tình cũng tốt, lớn lên tự nhiên liền thành thân." Trần Thăng trả lời, giống với tình báo của Từ Hàm.

"Trách không được cảm tình của vương gia và vương phi tốt như thế, cũng không chịu nạp thiếp, nhiều năm như thế chỉ có một mình vương phi, ai, bất quá đáng tiếc là đến hiện nay vương gia cũng chưa có con."

Thần sắc Trần Thăng đột nhiên có chút hoảng hốt, động tác cho vẹt ăn cứng đờ, "Nếu đứa nhỏ còn ở, hiện tại cũng có bảy tám tuổi đi, ai....." Trần Thăng đang nói lắc lắc đầu, đáng vẻ thực tiếc hận bị thương.

"Quản gia, người là nói vương gia từng có đứa nhỏ?" Từ Hàm có chút giật mình hỏi.

"Đó là chuyện rất lâu trước kia." Trần Thăng không có ý nhiều lời, lắc đầu, xoay người muốn đi khỏi.

Từ Hàm không thuận theo nói: "Đi, quản gia, người cho người ta biết đi."

"Không nói, hôm nay nói thế đã nhiều rồi." Quản gia lắc đầu liên tục, tựa hồ giấu giếm cái gì, người cũng vội vàng tiêu sái đi ra.

Đứa nhỏ? Là sinh với ai? Vân Vương phi sao? Thân thể của nàng, tựa hồ rất không có khả năng?

Bất quá trong tình báo đã nói, thân thể Vân Vương phi lúc trước tốt lắm, sau này mới bị bệnh này.

Từ Hàm muốn hỏi rõ ràng, nhưng không dám trực tiếp quá, đành phải thôi, vì sao trong tình báo không có nói qua việc này? Hoặc là thủ lĩnh cảm thấy việc này không có quan hệ quá lớn với chuyện nàng cần hoàn thành?

Từ Hàm ngẩng đầu, nhìn một mảnh trời trên đỉnh đầu, đột nhiên cảm giác mây đen dày đặc, vẻ lo lắng cực kỳ.

Mà những chữ Hương Thảo viết trong tay nàng, càng nóng rực lòng bàn tay nàng.

Thời gian trôi nhanh, Triển Vân đi đã được một tháng, lúc Từ Hàm định đi thỉnh an Vân Vương phi thì Vân Vương phi không mời mà đến, Hương Thảo đi theo phía sau, còn có một nam nhân lớn tuổi nữa.

"Nô tỳ thỉnh an Vương phi." Từ Hàm nghiêng đón, cúi đầu thi lễ với Vân Vương phi.

Vân Vương phi kiêu kiêu nhược nhược, nhưng chưa bao giờ để cho nha hoàn đỡ mình, vẫn cứ làm ra bộ dáng kiên cường, nàng thuận theo cười, "Ta mời đại phu lại, bắt mạch cho người."

Đại phu lớn tuổi gật đầu nói với Từ Hàm: "Phiền ngài ngồi xuống, để lão phu bắt mạch."

Bắt mạch? Từ Hàm có tâm tư nhay bén mà kín đáo lập tức ý thức được cái gì, đây không phải là muốn nhìn xem nàng có mang hay không sao?

Người đã được mời tới, nàng có thể như thế nào? Lập tức lộ ra một bộ biểu tình mờ mịt, xoay người đi tới trước bàn, ngồi ở trên ghế bên cạnh.

Đại phu lớn tuổi thì ngồi ở bên cạnh nàng, đưa tay bắt mạch, con người mê mang của Từ Hàm lại quay về đánh giá biểu tình của Vân Vương phi, đại phu, còn có Hương Thảo.

Đại phu là chuyên chú, Vân Vương phi vội vàng, Hương Thảo là bất an xen lẫn một tia kính sợ.

Đại phu bắt mạch xong đứng lên, trở lại nói với Vân Vương phi: "Thân thể của nàng không có dị tượng gì, tất cả mạnh khỏe, không có hi mạch."

Từ Hàm thở phào một hơi trong lòng đồng thời cũng thấy được thất vọng và không cam lòng trên mặt Vân Vương phi, thấy được một chút thoải mái chợt hiện ra trên khuôn mặt Hương Thảo, nha đầu này là vì nàng mà lo lắng, cũng may chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, nàng vẫn chưa có mang.

Thân thể Vân Vương phi chậm rãi ngồi ở trên ghế đối diện Từ Hàm, "Hương thảo, đưa đại phu đi ra ngoài, đi phòng thu chi lấy tiền khám."

"Vâng!" Hương thảo lên tiếng, "Mời theo ta."

"Lão phu cáo lui." Đại phu thờ dãi cáo lui.

Từ Hàm không có nói chuyện, chờ đợi Vương phi lên tiếng, trong không khí mang theo một loại tĩnh mịch, rất lâu sau Vân Vương phi mới buồn bã nói: "Xem ra lại phải đợi....."

Từ Hàm chính là vẻ mặt áy náy cùng bất an, thấp đầu không nói gì, Vương phi rút cuộc quay qua nhìn Từ Hàm, thấy biểu tình kia của Từ Hàm, "Người cũng đừng nghĩ nhiều, việc này không trách người, chỉ đồ thừa chiến sự quá mau, thời gian không đủ."

Từ Hàm cũng ngẩng đầu lên, "Vậy nô tỳ.... Còn phải ở thật lâu sao?" Từ Hàm khiến mình biểu hiện ra đáng vẻ không phải thực lưu luyến vương phủ.

"Người muốn rời khỏi sao?" Vương phi có chút bất an hỏi.

"Nô tỳ nghĩ, đây có thể là ý trời, khiến nô tỳ không cách nào hoàn thành tâm nguyện của Vương phi, bất quá mặc dù không có đứa nhỏ, vương gia cũng yêu ngài, luyến tiếc ngài như vậy, Vương phi cần gì phải chấp nhất đây."

"Người biết cái gì!" Thanh âm của Vân Vương phi đột nhiên trở nên bén nhọn, khiến Từ Hàm co rúm lại một chút, nhưng Vân Vương phi mất tư thái cũng chỉ trong một chốc, trên khuôn mặt trong nháy mắt khôi phục hòa ái ôn nhu của ngày xưa, "Ta là nói, người không hiểu tâm tình của ta, Từ Hàm người an tâm ở lại chỗ này, chờ vương gia trở về còn có dịp."

Nàng vì cái gì lại chấp nhất như thế? Trong lòng Từ Hàm âm thầm cứng lưỡi, nhưng nét mặt vẫn bất động, "Là nô tỳ lắm miệng, thỉnh Vương phi thứ tội!"

Vân Vương phi cầm tay Từ Hàm, lắc đầu nói, "Là ta rất nóng vội, Từ Hàm, người sẽ không buông tay ta, không đổi ý phải không?"

Từ Hàm do dự trả lời, "Nô tỳ.... Sẽ không thất hứa."

Vân Vương phi lộ ra nụ cười vui mừng, nhân dịp lạnh lùng!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Từ Hàm lại nhận được nhiệm vụ, lúc này đây ngoại trừ nhiệm vụ giết người, còn có nhiệm vụ đặc biệt khác nữa.

Từ Hàm mặc quần áo màu đen, nhẹ nhàng ở trong đêm tối đen, lặng yên ra khỏi vương phủ.

Giờ phút này đúng là thời điểm mọi người ngủ say, nàng thành thạo nạy ra cửa phòng, không hề có tiếng động, lặng yên mà vào.

Trên giường ngủ, nàng có thể nhìn rõ ràng thấy hai người yên ổn nằm ở nơi đó, bọn họ ôm nhau thân mật, ngủ say không chút cảm nhận có sát khí kéo tới.

Từ Hàm vôn về sợi tóc, nhẹ nhàng gấp lại, cắt đứt hai sợi, ngón tay ngọc vôn về, cổ tay dùng sức, trong nháy mắt sợi tóc thay đổi trở thành vật bén nhọn mà sắc bén như kim châm, bắn vào lưng người nam nhân đang đưa lưng về phía nàng, xuyên qua tất cả trở ngại, tiến vào trái tim của hắn, thân mình mềm nhũn, buông lỏng cánh tay đang ôm ra, xụi lơ ở giường, không hề hay biết, đã chết đi.

Đồng thời thân thể nữ nhân bên cạnh lộ ra, tay Từ Hàm lại lần nữa phóng ra, không một tiếng động giải quyết người thứ hai.

Nàng thậm chí không có che mặt, chỉ là dùng tóc dài che lấp mặt của nàng, con ngươi tê liệt, hờ hững trong một khắc, giết người đối với nàng đã đơn giản như cơm bữa.

Nàng không thích nhìn thấy cảnh tượng máu tươi chảy ra, không thích nhìn người khác thống khổ giãy dụa mà chết đi, cho nên nàng giết người với thủ pháp thực đặc biệt, làm cho không người nào thống khổ chết đi, đây chính là trong tàn nhẫn có nhân từ.

Cũng không thích giết người, nhưng nàng là sát thủ, giết người là nghề nghiệp của nàng, sau lần đầu tiên giết người năm mười tuổi, nàng không bao giờ e ngại giết người nữa.

Lúc này chết, lại là một vị quan viên máu chó, Từ Hàm hờ hững xoay người, bóng dáng nhẹ nhàng mang theo cảm giác mờ ám, quỷ quái, biến mất ở trong bóng đêm.

Nhiệm vụ thứ nhất đã xong, kế tiếp, là cái thứ hai.

Đồng người hoạt động trên đường, Từ Hàm cùng Hương Thảo không có dẫn theo người, trong tay cầm một cái giỏ đan, vừa đi vừa nhìn những hàng bán sơn bột còn có một ít vật phẩm trang sức ven đường.

Vân Vương Phi phái Hương Thảo đi ra mua một ít sơn bột dùng cho nữ nhân, Từ Hàm nhìn thấy liền yêu cầu đi theo.

Sau khi hai người mua một ít đồ, liền quay về vương phủ, mới vừa đi tới một cái ngõ nhỏ, lại đột nhiên xuất hiện một nam tử lưu manh, nhìn chằm chằm mặt Từ Hàm đến sắp chảy nước miếng ra.

"Hai tiểu nương tử, muốn đi đâu đây?" Nam tử kia mang vẻ mặt tà dục đi đến bên cạnh Từ Hàm, chặn đường đi.

"Ngươi muốn làm gì, tránh ra." Từ Hàm bực mình nhíu mày, lạnh giọng trách cứ.

"A, còn rất dữ ta thích." Nam tử vươn tay nắm hàm dưới của Từ Hàm, một tay kia cũng ôm sát thắt lưng Từ Hàm, không cho nàng thoát thân.

"Buông!" Từ Hàm sốt ruột xoay đánh nam kia nhân, vừa thấy vẻ mặt tà dục của hắn liền khóc to.

Hương Thảo nhìn Từ Hàm bị khinh bạc, nóng nảy, cầm lấy cái rổ trong tay hướng nam kia nhân đánh tới.

"Nữ nhân thối tha, nếu Lão Từ đối với ngươi có hứng thú, ngươi chạy cũng không khỏi." Nam nhân tức giận mắng Hương Thảo, vung tay đánh một quyền vào trên đầu Hương Thảo, Hương Thảo lập tức bất tỉnh.

Nam nhân lộ ra nụ cười ghê tởm, "Tiểu mỹ nhân cùng đại gia đi vui vẻ một chút đi...."

Từ Hàm hung dữ trừng mắt, nam nhân kia lại kiêu ngạo cười to.

Sau khi Hương Thảo... tỉnh lại, đã không nhìn thấy bóng dáng Từ Hàm, nàng kích động tìm kiếm khắp nơi, cũng không có kết quả, liền chạy về vương phủ, đem đầu đuôi gốc ngọn của sự tình nói cho Vương phi.

Mặc dù đã phái người đi tìm khắp nơi nhưng cũng đã muộn, người đã sớm không thấy, sợ là lành ít dữ nhiều.

Tâm tình Vân Vương phi không có ai biết, nàng từ từ nhắm hai mắt nằm ở nơi đó, nhưng nhìn ra được rất không cao hứng. Tâm tình Hương Thảo cũng cực kỳ khó chịu vì Từ Hàm đối với nàng không tệ.

Từ Hàm mất tích, tuy rằng nàng đối với Vân Vương phi rất quan trọng, nhưng cũng là một người không liên quan gì, mất tích cũng đã mất tích, dù sao tìm cũng đã tìm, sự tình cứ như vậy trôi qua.

Vân Vương phi có thể lại xem xét chọn người khác, tuy rằng phải phí chút khí lực, nhưng tổng sẽ có người như Từ Hàm xuất hiện, chỉ là phải bắt đầu một lần nữa.....

Quân doanh ở Dục Châu

Triển Vân một thân quân trang, uy vũ bất phàm, càng có vẻ bùng bùng, tư thế oai hùng, tuần mỹ bức người.

Lúc này hần, không phải là Vương gia thân phận tôn quý, mà là một tướng quân rong ruổi sa trường.

Hần chấp tay sau lưng, nhìn bản đồ nằm trên bàn, nghiên cứu kế hoạch tác chiến.

Thời điểm có người giúp hần thấp sáng ngọn đèn, mới biết là tối rồi, hần gần xuong ống chân ra một chút trong óc lại không khỏi hiện lên gương mặt tuyệt mỹ kia, nhớ tới trong vương phủ cùng nàng cùng nhau trải qua những chuyện buồn cười, còn có một đêm kiều diễm, thân mình nàng băng thanh ngọc khiết, ở trước mắt hần hiện ra.

Trong lòng nghĩ, không biết hiện tại nàng đang làm cái gì, có gặp rắc rối, có làm chút chuyện buồn cười hay không, trong đầu không nghĩ đến Tâm nhi mà lại nhớ Từ Hàm, hần một chút cũng không có áy náy.

"Vương gia!"

Đang nghĩ tới đó thì bên ngoài lều lớn xuất hiện tiếng la, tiếp theo một bóng dáng anh tuấn vén rèm đi vào

Con người đen của Triển Vân nhú lại, "Chuyện gì?"

Người nọ đối với bộ dáng lạnh như băng của Triển Vân, không chút phật lòng, vẻ mặt mang ý cười nói: "Lão gia, hôm nay quản lý quân kỹ đưa đến đây một vị cực phẩm tiểu mỹ nhân, các huynh đệ nghĩ hiếu kính ngài trước."

Sắc mặt Triển Vân tối sầm, lạnh nhạt nói: "Hiện tại là khi nào, còn có suy nghĩ làm chuyện này?!"

Người tới vẫn cười hi hi như trước, "Đây không phải chuyện bình thường sao?"

Triển Vân nổi giận nói: "Ai đồng ý?"

"Là ý tứ của phó tướng quân, các chiến sĩ đều là đàn ông, hành quân đánh giặc tự nhiên cần giải phóng một chút."

"Người không phải muốn ta cắt lão nhị của người chứ? Hả?" Sắc mặt Triển Vân làm cho người ta sợ hãi, nếu người nọ còn dám nói một câu, hần thật sự sẽ khiến hần không có con đề nói dối, bất quá theo khẩu khí có thể nhìn ra được, giao tình của hai người không phải là ít.

Người nọ thức thời cảm mồm, nhưng vẻ mặt vẫn không tình nguyện.

"Đứng ở chỗ này làm cái gì, đi nói cho bọn họ, đem người thả ra."

"Thuộc hạ cũng không dám đi, phó tướng quân cũng sẽ không nghe thuộc hạ." Nam nhân kia nhỏ giọng nói thầm.

"Đồ vô dụng." Triển Vân quát lên một tiếng lớn, người đã đi nhanh ra ngoài, bóng dáng cao ngạo quyền thế, ở trong bóng đêm lại càng có vẻ kiều ngạo, mà nam nhân kia cũng cuống quýt theo sau.

Rất xa là có thể nghe được tiếng cười điên cuồng của phó tướng quân, còn có tiếng khóc bất lực của nữ nhân, đi gần chút lại, Triển Vân thấy được trước chỗ quản lý quân kỹ vây quanh rất nhiều binh lính, tựa hồ đang vây xem cái gì, mà hần gắt gao nhìn lại.

"Van cầu các người.... Thả ta đi.... Ta không tự nguyện, ta không phải quân kỹ." Nữ nhân khóc không thành tiếng cầu xin, nhìn chằm chằm nam nhân đang thềm nhỏ dãi nhìn nàng, trên mặt một tuyệt thế mỹ nhân mang đầy nước mắt, càng làm động lòng người.

Triển Vân nhìn theo khe hở giữa đám người, nhìn đến nữ nhân phía sau, tâm bất an, phảng phất có cái gì đó làm cho thân thể hần không khỏi run run, hần vội vàng tiêu sái tiến lên, tách đám người ra xem cho rõ ràng, này vừa thấy, trái tim Triển vân trào dâng con sóng gió động trời, bốc lên không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Không giống bình thường

Trên gương mặt của nữ nhân xinh đẹp rơi đầy lệ châu (nước mắt như hạt châu), trong mắt tràn đầy thần sắc kinh hoàng, nhìn những nam nhân vây quanh mình, cuối cùng ánh mắt đã rơi vào trên người nam nhân đột nhiên xuất hiện, trong đôi mắt lo sợ không yên kia, đầu tiên là ngây dại, rồi sau đó là kinh hãi.

"Vương gia.... Vương gia, là ngài sao....." Nữ nhân quên mất khóc cùng cầu tha, giống như một con nai con chấn kinh, chạy vào trong lòng Triền Vân, thân thể mềm mại kia, quần áo tồi tàn, khó có thể che hết, lạnh run ở trong lòng Triền Vân.

Ánh mắt trên mặt Triền Vân phức tạp, hẳn không nói cái gì, đưa tay cởi xuống áo choàng của mình, đem da thịt bên ngoài của người trong lòng bao lại thật chặt chẽ, động tác này, khiến cho tất cả đều có chút giật mình, động tác này không thể nghi ngờ biểu hiện ra Triền Vân có ý muốn giữ lấy, đối với tiểu nữ nhân đang khóc sụt sùi này.

"Vương gia.... Đây... Là chuyện thế nào?" Phó tướng quân người tục tăng nhất, cả khuôn mặt đầy khó hiểu.

Nhóm tướng sĩ này cũng tràn đầy nghi hoặc, nhưng không dám hỏi, chỉ là nhìn tay Triền Vân đang ôm nàng kia.

"Vương gia..... Nô tỳ không làm quân kỹ, vương gia cứu nô tỳ, nô tỳ không cần làm quân kỹ." Nữ nhân trong lòng dùng hai tay nhỏ bé kinh sợ nắm vạt áo của hắn, giống như bắt được thứ có thể cứu mạng.

Tay của Triền Vân chặt chẽ ôm thắt lưng của nữ tử, cuối cùng lại đem nàng đẩy khỏi lồng ngực, không hề nhìn hai mắt đầy lệ của nàng, ngược lại nói với phó tướng quân kia: "Hiện tại chiến sự gian nan, các người còn có thời gian tìm hoan mua vui."

Phó tướng quân kia có chút kinh sợ, nhưng vẫn tranh biện nói: "Tướng quân, triều đình có quy định, quân kỹ theo quân ắt không thể thiếu, sao vương gia lại tức giận?"

"Nàng là nha hoàn của vương phủ..." Triền Vân không có nói tiếp cái gì, cuối cùng vung ống tay áo, "An bài một doanh trưởng cho nàng, trời sáng đưa nàng rời khỏi."

"Vâng!" Binh lính trông coi việc hậu cần Trương Tiểu Lục vội trả lời.

Mắt phó tướng quân vẫn nhìn nữ nhân xinh đẹp đó không nhúc nhích, trong lòng rất là khó chịu, nhưng ngại thân phận của Triền Vân cũng chỉ biết câm mồm.

Con người đen của Triền Vân đảo qua mọi người một cái, "Đều trở lại chức vụ cho ta, ai dám phóng túng xử trí theo quân pháp."

"Vâng!!" mọi người mặc dù muốn tìm nữ nhân trong doanh trưởng vui vẻ một chút, nhưng Triền Vân hạ mệnh lệnh như vậy, không ai dám phản đối.

Triền Vân nói xong rời khỏi, Từ Hàm cũng đi theo trên người khoác áo choàng của Triền Vân, còn có những binh lính thất vọng.

Triền Vân không thể quên được gương mặt đầy lệ của Từ Hàm, còn có đôi mắt như nai con, bắt lực cùng kinh hoàng kia.

Sáng sớm hôm sau hắn tuần tra quân doanh xong, vừa trở lại trong doanh trưởng, Trương Tiểu Lục vội vàng quỳ lên gấp gáp.

"Vương gia không tốt." Khuôn mặt Trương Tiểu Lục bối rối, vừa tiến vào liền không đầu không đuôi nói như vậy.

"Hoảng cái gì, nói đằng hoàng." Triền Vân cả người uy vũ ngồi trên ghế dài, con người đen nhìn Trương Tiểu Lục một cái.

"Nhóm quân kỹ này sáng sớm liền bị đưa đi, nhưng vị cô nương ngày hôm qua, lại bắt đầu sốt cao, sợ là không đưa đi được." Trương Tiểu Lục là người biết quan sát sắc mặt người để nói, ngày hôm qua một khắc Triền Vân vì Từ Hàm khoác lên áo choàng, hắn liền nhìn ra được Triền Vân đối Từ Hàm là không bình thường.

Con người đen của Triền Vân nhíu lại, trong lòng lo lắng, nhưng không có biểu lộ ra ngoài "Chút việc nhỏ này cũng phải hướng ta bẩm báo, tìm Lư quân y đi chuẩn trị một chút."

Trương Tiểu Lục vội nói: "Thuộc hạ đã tìm qua, nhưng trên người cô nương kia giống như có vết thương, tất cả nữ nhân đều đưa đi, còn lại trong quân doanh đều là nam nhân, không có thuận tiện xem xét.... Quân y nói có thể là miệng vết thương bị nhiễm trùng gây ra."

Triền Vân nghe Trương Tiểu Lục nói xong, rốt cuộc ngồi không yên, từ trên ghế dài đứng dậy, bước đi ra ngoài.

Trong doanh trưởng có chút ối bức, Triền Vân thấy được Từ Hàm nằm ở trên giường gỗ, môi trắng bệch, hai má phỉm hồng.

"Thuộc hạ tham kiến vương gia." Quân y luôn luôn ở trong doanh trưởng, không có rời khỏi, thấy Triền Vân đến liền tiến lại thi lễ.

"Nàng thế nào?" Con người đen của Triền Vân cố định ở trên khuôn mặt của Từ Hàm, trong lòng lại lo lắng.

"Chắc hẳn trên đường thực vất vả, nàng vẫn kêu lên đau đớn, thuộc hạ nghĩ là vì trên thân có vết thương, cho nên dẫn đến sốt cao không lui, miệng vết thương cần xử lý."

Triển Vân tỏ vẻ hiểu biết, vẫy vẫy tay, ý bảo quân y lui ra, sau khi quân y cùng Trương Tiểu Lục rời khỏi doanh trường.

Triển Vân đi đến trước giường, ngồi ở bên cạnh Từ Hàm, nữ nhân này thật sự là có thể thêm loạn, hấn hành quân xa như thế, lại còn có thể gặp nàng, còn có thể gây phiền cho hấn, này là trùng hợp, hay là cố tình?

"Đau.... Không cần..... Không cần đánh ta."

Lời nói vô nghĩa trong lúc hôn mê của Từ Hàm đánh gãy suy nghĩ của Triển Vân, lại có người đánh nàng, Triển Vân nghe được lời này, trong lòng vừa phần nộ vừa đau lòng.

Hấn tự tay vén ra chăn mỏng trên người Từ Hàm, rồi sau đó đi tới thắt lưng của Từ Hàm, bắt được dây thắt lưng của nàng, do dự một chút, cuối cùng đưa tay túm lấy, cởi bỏ dây lưng bản buộc thành nơ con bướm kia, cởi ra quần áo trên người Từ Hàm.

Triển Vân không chút nào cảm kỵ đem thân thể xinh đẹp của nàng xem vào mắt, hấn thấy được trên da thịt non mềm của Từ Hàm, có những vết thương vừa sâu vừa nhạt, là ai, thương nàng, Triển Vân lại có cảm giác muốn giết người nọ cho thống khoái.

Nhưng những vết thương này không đủ để khiến nàng bệnh thành như vậy, tay hấn đỡ lấy một bả vai của Từ Hàm, đem thân thể của nàng xoay lại, rõ ràng nhìn đến một đạo vết thương thật sâu trên lưng Từ Hàm, sâu đến có thể thấy xương.

"Đáng chết!" Triển Vân nhìn vết thương thật sâu, mà lại thôi rửa kia, tâm mạnh mẽ đau xót, cúi đầu nặng một tiếng, dùng chân mỏng đắp tốt lên thân Từ Hàm, rồi la lên: "Luu quân y!"

"Có thuộc hạ!" Luu quân y ứng đáp một tiếng, người cũng tiến đến.

Triển Vân lo lắng quát: "Lại đây chữa thương!"

"Nhưng.. " Nam nữ khác nhau, vẫn khiến Luu quân y có chút do dự.

"Nếu không lại đây, ta chém roi đầu của ngươi."

"Vâng!" Luu quân y cả kinh, vội đi qua.

Trong lòng Triển Vân rất không tình nguyện, rất không nguyện ý, để thân thể Từ Hàm bị nam nhân khác nhìn đến, nhưng lúc này chẳng quan tâm được nhiều, hấn thay đổi thân thể Từ Hàm, để nàng ghé vào nơi đó, rồi sau đó xốc chân lên, lại chỉ kéo kiệt lộ ra bộ phận có vết thương của Từ Hàm.

Luu quân y vừa thấy vết thương trên lưng Từ Hàm lập tức liền biết nên xử lý như thế nào, từ trong hòm thuốc lấy ra dược cụ (dụng cụ chữa thương), sau khi cẩn thận rửa sạch miệng vết thương cho Từ Hàm, liền rắc thuốc bột lên vải.

Miệng vết thương được xử lý khiến Từ Hàm không khỏi phát ra âm thanh nhỏ vụn vì đau, Triển Vân đột nhiên quát: "Ngươi cẩn thận chút cho ta." Sợ đến Luu quân y run run một chút, tay chân cũng trở nên không lưu loát.

Bình thường lúc trị liệu thương thể cho các quan binh, cho tới bây giờ chưa từng chậm như thế, nhưng hôm nay, ánh mắt ăn thịt người của Triển Vân, lần đầu tiên khiến Luu quân y có chút luống cuống tay chân, giống như chỉ cần hấn không nghĩ qua đụng đến nữ nhân này một chút, lập tức sẽ chết không chỗ chôn.

Rốt cuộc nom nớp lo sợ xử lý tốt miệng vết thương, đang muốn động thủ băng bó, Triển Vân lại từ tay hấn đoạt qua vải băng, "Ta làm là được."

"Vâng!" Luu quân y vội gật đầu, "Thuộc hạ đi nấu chút thuốc hạ sốt." Luu quân y như là trốn, rồi đi doanh trường.

Còn lại Triển Vân tự tay vì Từ Hàm tỉ mỉ cẩn thận băng bó miệng vết thương, động tác đó là mềm nhẹ chưa từng có qua, ánh mắt đó cũng là lo âu và lo lắng chưa từng có qua.

Luu quân y ra doanh trường, lắc đầu liên tục, tự lẩm bẩm, nói thầm không ngừng đi về phía phòng thuốc, Trương Tiểu Lục đuổi theo sau, "Nữ nhân kia thật đẹp, thế nào? Không sao chứ, đại mỹ nhân như vậy chết rất đáng tiếc."

Luu quân y lúc này mới hoàn hồn, nét mặt già nua lộ vẻ uy nghiêm, "Không muốn bị vương gia phạt, tốt nhất câm miệng."

Trương Tiểu Lục thô lỗ cười, "Lòng yêu cái đẹp thôi, ta cũng là vậy thuận miệng nói, bất quá nói trở về, nữ nhân này là ai, xem đáng về thực khản trương của vương gia? Thật sự chỉ là nha hoàn sao?"

Luu quân y cũng lắc đầu, khuôn mặt dăm chiêu, "Không biết, bất quá ta cho tới bây giờ chưa thấy qua vương gia như vậy, bất quá nghe nói vương gia thực sủng Vương phi, hơn nữa không có thiếp thất."

"Nam nhân thôi, nào có tuyệt đối vậy, nói lại, nữ nhân này đẹp như thế, là nam nhân đều sẽ động tâm thôi."

"Này sao.. Ta phải nhanh đi nấu thuốc."

"Ta giúp ngươi nấu thuốc."

Hai người vừa đi vừa nói, rồi xa doanh trướng của Triển Vân và Từ Hàm. Nguyên lai nam nhân cũng thích nhiều chuyện như thế!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Ôn nhu uy hiếp

Sau khi cả người giống như ở trong lửa lớn thiêu đốt, Từ Hàm rốt cuộc thanh tỉnh lại, thân thể suy yếu vô lực, thần trí hỗn độn một lát mới dần dần trấn tĩnh, nàng chậm rãi ngồi dậy, cảm giác đầu choáng ngất.

Đứng dậy khiến đụng đến miệng vết thương ở phía sau, Từ Hàm không khỏi nhú mày lại, cúi đầu mới phát hiện, thân thể của mình đang lửa lò, mặt không khỏi lúng túng, trong não không khỏi không tự chủ nhớ tới một lần kia ở trong vương phủ.

Nàng chú ý tới vết thương trên người không có đau như trước, tản ra mùi thuốc nhàn nhạt, liền biết có người giúp nàng thoa thuốc, là ai giúp nàng xử lý miệng vết thương? Ai đem quần áo của nàng cởi ra?

Trong lúc Từ Hàm đang nghi hoặc trong lòng, màn trướng bị vén lên, tiến vào là một nam nhân uy vũ.

"Vương gia....!" Từ Hàm nhìn đến người vào không khỏi kinh hô một tiếng, vội vàng kéo chăn bao lấy thân thể mình, che cản xuân sắc.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Triển Vân là một chút giễu cợt, trong tay bưng một chén gì đó, đi đến trước giường của nàng, "Che cái gì mà che, toàn thân trên dưới không có nơi nào bẩn vương chưa xem qua."

Là chỉ một lần trong vườn phủ, hay là một lần này.

Là Triển Vân giúp nàng xử lý miệng vết thương sao, Từ Hàm nghĩ đến tình cảnh thân mật kia, mặt trong nháy mắt đỏ ửng, cúi đầu không dám nhìn mặt Triển Vân.

Triển Vân ngồi ở bên cạnh Từ Hàm, vươn tay, tự nhiên để lên trán Từ Hàm, trên khuôn mặt tuấn mỹ lại không có một tia biểu tình, chỉ là đôi mắt xinh đẹp kia đang trừng gương mặt đỏ ửng của Từ Hàm. "Nhiệt độ cơ thể còn có chút nóng, trước đem thuốc uống đi."

Từ Hàm cảm thụ xúc cảm trên bàn tay của Triển Vân gây cho mình, tay hấn rất ôn nhu, động tác thân mật như vậy, khiến tâm Từ Hàm nhảy loạn một chút, "Vương gia... Có thể đem quần áo cho nô tỳ trước, để nô tỳ mặc vào hay không?"

"Không nên để ta nhắc lại lần thứ hai." Chén thuốc của Triển Vân đã đưa đến bên môi của Từ Hàm.

Vừa cảm thấy hấn ôn nhu, bây giờ lại thành thân mật đen, Từ Hàm vội vươn tay, tiếp lấy chén thuốc, nghẹn một hơi đem chén thuốc đắng đó uống hết.

"Uống xong." Từ Hàm mỉm cười, rất là lấy lòng nói.

Triển Vân lại không đáp lời, vươn tay thẳng ra vén cái chăn trên người Từ Hàm, Từ Hàm hoảng loạn túm chặt chăn, "Vương gia... Ngài làm gì đó?"

Triển Vân dựa vào sát Từ Hàm, trong mắt mang một chút chọc ghẹo, cúi đầu nói: "Người nói làm cái gì?"

Hơi thở nam tính phả ở trên khuôn mặt của nàng, khiến nàng không cách nào ngẩng đầu, không cách nào hô hấp bình thường, kinh hoàng thất lễ nói: "Nô tỳ phải mặc quần áo!" Từ Hàm lại yêu cầu mặc quần áo, khóa thân dưới chắn cùng Triển Vân ở đây, cảm giác như là dê con bị lộ ra hết, cả người không được tự nhiên.

"Ta nói không được!" Chóp mũi Triển Vân sắp gần đến cái mũi của Từ Hàm, tư thế thân mật kia, thanh âm trầm thấp kia, khiến Từ Hàm không thể không nghiêng qua.

Miệng Từ Hàm liền mếu, vừa đùa giỡn vừa giả khóc nói: "Vương gia khi dễ phụ nữ, vì sao không để nô tỳ mặc quần áo, nô tỳ còn đang bị bệnh, vương gia khi dễ phụ nữ.. "

Triển Vân nhìn gương mặt động lòng người của Từ Hàm, còn có biểu tình phong phú, trong lòng cười thầm một chút, nhưng cũng không rõ, mình vì sao lại đùa nàng như thế, "Tốt lắm, khóc đích thực khó coi, cả người người đều là thương, mặc quần áo vào khi thoa thuốc lại phải cởi, không thấy phiền sao?!"

Từ Hàm đành chỉ đùa giỡn lại, từ trong chăn nhô cái đầu ra, đôi mắt câu hồn kia, chột lơ chột lơ nhìn Triển Vân, "Ngài là nói... Là ngài giúp nô tỳ thoa thuốc?"

Triển Vân một bộ hồ hững, "Uh hừ!"

"Là ngài giúp... Giúp nô tỳ cởi quần áo?" Mặt Từ Hàm cúi xuống lại.

"Chỗ này trừ bỏ nam nhân chính là nam nhân, người muốn ai làm? Bỏn vương không chỉ giúp người cởi quần áo, thoa thuốc, uy thuốc, còn phụ trách của người..." Lòng mây Triển Vân nghiêm túc nhíu lại, hung tợn nói xong, tầm mắt nhìn thoáng qua trên cái bô, rồi mới cho Từ Hàm một ánh mắt có thâm ý.

Ý tứ gì đây? Chẳng lẽ mình mê man vài ngày, việc đại tiểu tiên cũng không thể tự mình, Từ Hàm nghĩ, lập tức minh bạch hàm nghĩa trong ánh mắt của Triển Vân, trong não oanh một chút, mặt giống như bị lửa đốt, rất nhanh mà cấp bách vươn tay, vội vàng bịt kín miệng Triển Vân, xấu hổ quần bách hô: "Vương gia không cần nói, không cần nói."

Triển Vân nhìn gương mặt đỏ như quả táo của Từ Hàm, trong mắt đầy trêu tức, vươn tay cầm đôi tay nhỏ bé mềm mại đang che miệng hân của Từ Hàm, "Tốt lắm, giúp người thoa thuốc, bỏn vương còn có việc phải làm, không có thời gian cùng người mê mê."

Triển Vân không hề dong dài, một phen kéo cái chăn trên người Từ Hàm, thô lỗ khiến cho người ta lưu luyến.

Từ Hàm kinh hô một tiếng, ôm lấy ngực mình, xoay người qua cho Triển Vân xem miếng băng vải phía sau lưng mình.

Triển Vân không nói hai lời, vươn tay cởi vải băng của Từ Hàm ra, rồi sau đó từ thắt lưng lấy ra một bình sứ nhỏ, đem thuốc bột đổ lên miệng vết thương của Từ Hàm.

Từ Hàm cứng ngắc ngồi ở chỗ kia, không dám quay đầu, đau cũng không dám hừ một tiếng. Rốt cuộc Triển Vân cũng thoa thuốc xong, Từ Hàm nghĩ rằng hân muốn rời khỏi, nhưng không ngờ cầm của Triển Vân lại đặt lên bả vai của nàng, da thịt dán cùng một chỗ, khiến thân thể của Từ Hàm lại cứng ngắc, muốn chạy trốn nhưng không có đường để đi.

Ánh mắt Triển Vân nóng rực, hân giống như là một ác ma, tay ôn nhu ôm lấy cánh tay của Từ Hàm, theo da thịt của nàng từng chút từng chút đi tới trước ngực của nàng, khéo léo hạ xuống theo cánh tay nàng, nắm giữ hai bầu ngực tròn của nàng.

"A.... Vương gia!" Từ Hàm kinh hô, muốn tránh thoát, nhưng Triển Vân lại vững như thái sơn, không ngừng vốc hai cái rất tròn mềm mại trong lòng bàn tay, thanh âm âm muội trầm thấp nói: "Ngực của người rất đẹp, vì sao muốn che khuất."

Bàn tay thô ráp xâm lược của Triển Vân thiêu đốt da thịt của Từ Hàm, khiến không khỏi run rẩy, tay hoảng loạn đẩy ra tay của Triển Vân, nhưng đẩy thế nào cũng không ra, vội vàng quỳnh lên nói: "Vương gia.... Không cần như vậy.... Thả nô tỳ ra."

Môi Triển Vân ở trên vai Từ Hàm, tay nhẹ nhàng xoa đôi ngực mềm mại kia, tà mị nói: "Da thịt giống như nước, mềm mại không thể tưởng tượng nổi, cho bỏn vương biết, người rốt cuộc là ai, vì sao lại đến chỗ này?"

Ngón tay tà ác của Triển Vân nhẹ nhàng nhào nặn, khiến đầu của Từ Hàm loạn cuộn cuộn, câu hỏi của Triển Vân khiến trong lòng nàng run lên, Triển Vân vẫn hoài nghi nàng, thanh âm Từ Hàm không ổn nói: "Nô tỳ.... Nô tỳ là bị người bắt đến, thay thế cho một nữ nhi của tội thần bị sung làm quân kỹ.... Không phải cố ý muốn gây thêm loạn cho vương gia, vương gia.... Thả nô tỳ ra, van cầu ngài thả nô tỳ ra, không cần trừng phạt nô tỳ nữa."

Tay của Triển Vân ở trên ngực Từ Hàm một đường hướng về phía trước, đi tới cổ Từ Hàm, một phen bóp lại, "Người nói tốt nhất là thật, nói láo, ta sẽ khiến người chết không chỗ chôn thân." Thanh âm của Triển Vân tà mị mà lại dẫn theo sát ý nồng đậm.

"Nô tỳ không hiểu ý tứ của vương gia, vương gia là đang tức giận sao, bắt quá nô tỳ nói là lời thật, nếu có nửa câu giả dối, nguyện ý bị vương gia giết."

Bên môi Triển Vân lộ ra một chút tà cười, buông cổ Từ Hàm ra, người cũng đứng dậy rời khỏi doanh trường xuân sắc này, chỉ để lại Từ Hàm dòn dập thờ đốc, cuống quýt che lấp trụ thân thể mình.

Chỗ trước ngực bị Triển Vân chạm qua, giống như bị lửa đốt, đây là cảm giác gì, nàng chưa từng hiểu, chưa từng có người cho nàng cảm giác dị dạng như vậy.

Triển Vân, nam nhân này, quá dễ thay đổi, khi thì lãnh khốc vô tình, khi thì ôn nhu, khi thì giống ác ma, khiến người không rét mà run, sinh lòng sợ hãi.

Từ Hàm nhin không được sợ hãi, lo lắng, thân phận của mình bị chọc thủng, thanh âm như ma ám của Triển Vân quay về ở bên tai, Từ Hàm chặt chẽ bao vây thân thể mình, tâm từ hoảng loạn biến thành lo sợ không yên và lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Bởi vì bệnh tình cùng thương thế của Từ Hàm, nàng tạm thời không thể rời đi, Triển Vân vì nàng đưa tới một bộ quần áo sau đó liền đi huấn luyện binh lính.

Ở trong lều trại của Từ Hàm, nàng có thể nghe được rõ ràng âm thanh hào hùng của binh lính đang luyện tập bên ngoài lều, rung động lòng người, cũng thể hiện rõ ràng sức chiến đấu của họ mạnh cỡ nào.

Nàng bị âm thanh tràn ngập rung động cuốn hút, không tự chủ được bước ra ngoài lều

Giờ phút này mới có tâm tình nhìn xem phong cảnh bên ngoài, ánh vào trong mắt là vô số lều bạt màu trắng

Nàng đứng ở vị trí này có thể nhìn thấy lều lớn của Triển Vân, so với các lều khác cao hơn rất nhiều, trên bậc thềm là cửa vào đồ sộ.

Nhìn trở lại, cờ chiến đón gió tung bay, nhìn xa trên đài cao, binh lính một thân chiến y đang chuyển chú quan sát đến động tĩnh bốn phía, xa xa lại là núi xanh kéo dài.

Núi xanh mây trắng trời xanh chiếu rọi lẫn nhau, cảnh sắc dĩ nhiên là đẹp đẽ như vậy, nếu thế gian này không có giết chóc, không có chiến tranh, thật là tốt đẹp cỡ nào, nhưng bắt quả là giấc mộng mà thôi.

Nàng rõ ràng biết giết chóc ở thế gian này sẽ không dừng, nàng là sát thủ, nhất định tiếp tục giết chóc, nhưng ở sâu trong nội tâm so với nhiều người lại càng khát vọng có cuộc sống bình thản an bình, hai tay không hề dính đầy máu tươi, nhưng con đường của nàng nhất định là đẫm máu, tâm nghĩ lại có chút thê lương, trong lòng đau còn hơn xương cốt đau đớn trên lưng.

Có người đi tới, bên tai Từ Hàm rõ ràng nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân, nàng lơ đãng chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Trong mắt ánh vào một bóng dáng nam tử... Một thân chiến giáp quyền thế, lộ ra khuôn mặt thanh tú, còn có một đôi... mắt hoa đào.

Từ Hàm đánh giá người mới tới, người nọ lại đối với nàng chớp chớp cặp mắt hoa đào kia, "Thương thế của ngươi đỡ nhiều chưa?"

"Uh, tốt hơn nhiều, cảm ơn ngươi ân cần thăm hỏi." Từ Hàm thuần mỹ cười, nàng chưa bao giờ keo kiệt khuôn mặt tươi cười cùng lời nói ngọt ngào

"Ta gọi là Giang Thanh Sơn." Nam tử cảm thấy Từ Hàm cười rất ngọt ngào, cũng rất hút hồn, ánh mắt không khỏi si ngốc, miệng cũng không khỏi tự chủ tự giới thiệu.

Từ Hàm bật cười nói: "Nếu ngươi có muội muội nhất định kêu Giang Lục Thủy?" Khi nói chuyện trên mặt Từ Hàm ánh lên ánh sáng mặt trời sáng chói, cả người cũng giống như một vật sáng, đoạt tầm mắt của người khác.

"Ta không có muội muội, nếu ngươi nguyện ý làm muội muội của ta, tên này có thể cho ngươi dùng." Giang Thanh Sơn dùng mắt hoa đào liếc mắt đưa tình với Từ Hàm.

Từ Hàm cố ý không nhìn mặt mày hấn cố ý cười hỏi: "Ngươi không cần luyện tập sao?"

"Ta như vậy sao còn cần luyện tập..." Giang Thanh Sơn vẻ mặt đắc ý, ngẩng đầu cao cao.

Giang Thanh Sơn nói xong lời này, Từ Hàm hường tầm mắt ra phía sau hấn, vẻ mặt có chút biến hoá

Nhưng một lòng muốn dùng đôi mắt hoa đào cám dỗ người, Giang Thanh Sơn sao có thể chú ý tới biến hoá rất nhỏ kia của Từ Hàm, như trước thao thao bất tuyệt nói xong

Từ Hàm âm thầm cười, ánh mắt lộ ra một chút chọc ghẹo, mở miệng hỏi hấn: "Vậy ngươi là người lợi hại nhất nơi này?"

"Đương nhiên." Giang Thanh Sơn không chút nào khiêm tốn, dùng ngón tay chỉ chỉ đầu óc mình, một bộ dáng không ai bì nổi, "Ta đúng là nổi tiếng lợi hại!"

Từ Hàm nhướn mày, thực cảm thấy hứng thú nói: "Vương gia cũng không lợi hại bằng ngươi sao?"

"Đương nhiên, Vương gia cùng ta đấu một mình, cũng chịu thua...." Khoác lác lên tới trời.

"Phải không? Muốn ta dạy ngươi làm sao đấu một mình mới không thua hay không." Giang Thanh Sơn đang nói hăng say, đột nhiên bị một thanh âm cắt ngang.

Từ Hàm nhin không được nở nụ cười, cũng là cúi đầu âm thầm bật cười.

Giang Thanh Sơn toát mồ hôi, đầu cũng không dám quay về, chính là hướng phía sau chấp tay nói: "Thuộc hạ còn có việc làm, xin được cáo lui trước." Bàn chân muốn chạy trốn, người đứng phía sau cũng không để hấn như ý.

"Đứng lại!"

Ánh mắt hoa đào của Giang Thanh Sơn cũng không dám nháy loạn nữa, ai oán nhìn Từ Hàm một cái, chậm rãi trở lại, bộ dáng mặc người chém giết, "Vương gia có gì phân phó?"

Nguyên lai là Triển Vân, hắn không biết khi nào đã đến, Từ Hàm thấy được cũng không mở miệng nhắc nhở, tùy ý Giang Thanh Sơn nói ầu nói tả.

Triển Vân vẻ mặt uy nghiêm, mắt sáng như đuốc, trầm giọng nói: "Trốn tránh luyện tập người nói phạt như thế nào?"

Khuôn mặt tuấn tú của Giang Thanh Sơn cúi xuống dưới, không tình nguyện nói: "Chạy mười vòng quanh doanh trại."

Lông mày của Triển Vân nhíu lại, ôn hoà nói: "Mười vòng đối với người mà nói quá ít, phạt thêm mười vòng."

Miệng của Giang Thanh Sơn mở to ra, có thể bỏ vào một cái trứng gà. "Thêm phạt...?" Vì sao thêm phạt, mình làm tội ác tày trời gì sao? Giang Thanh Sơn rất nhanh tự hỏi.

"Người định cãi quân lệnh." Sắc mặt Triển Vân giận dữ, Giang Thanh Sơn vội nói: "Thuộc hạ chịu phạt." Nói xong người đã như một trận gió vội vàng rời đi.

Thật sự là đến mau, đi cũng mau.

"Thương thế của người đỡ nhiều chưa?" Con người đen của Triển Vân để lộ ra quan tâm nồng đậm, một thân áo giáp màu vàng, ở giữa hoàng hôn mang một cảm giác mạnh mẽ, Từ Hàm chưa bao giờ biết một người nam nhân có thể thu hút ánh mắt người khác như thế.

Từ Hàm cười ngọt, trêu ghẹo nói: "Vương gia, có thể thay đổi phương thức hỏi thăm ân cần hay không."

Sắc mặt Triển Vân tối sầm, hô lớn: "Người đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Sẽ không nhận không

Tiểu Bình đứng ở nơi khá xa đó, nghe được tiếng quát của Triển Vân vội vàng quỳnh lên chạy lại đây, có chút thờ dốt hỏi: "Vương gia có gì phân phó?"

"Đi cho Giang Thanh Sơn biết, lại phạt thêm mười vòng, chạy không xong ba mươi vòng không cho ngừng." Sắc mặt Triển Vân lạnh lùng, nhìn không ra là đang tức giận hay là gì khác.

"Vâng!" Tiểu Bình được đến chỉ thị, vội vàng chạy tới chuyển.

Từ Hàm chỉ âm thầm thề đầu lưỡi, thầm nghĩ trong lòng, nam nhân này thật sự là nhỏ mọn, một chút cũng không có ý thức đến là mình cố ý chọc ghẹo, làm hại Giang Thanh Sơn phải chạy ba mươi vòng.

Giống như nàng là cố ý muốn nhìn đến biểu tình như vậy của Triển Vân, bởi vì nàng cảm thấy khiến cho một nam nhân thủy chung mặt lạnh tức giận... Đùa vui lắm.

Triển Vân nhìn dáng vẻ âm thầm cười nhẹ của Từ Hàm, sao lại không biết kỹ xảo nhỏ chọc ghẹo người của Từ Hàm, chỉ là giả bộ như không biết, ai bảo Giang Thanh Sơn vô sự hiền ân cần đây, con người đen nhìn Từ Hàm, trầm thấp nói: "Nên thoa thuốc."

Về bốn cột của Từ Hàm trong nháy mắt biến mất, có chút mất tự nhiên nói: "A... Vương gia đem được cho nô tỳ, nô tỳ tự mình làm."

"Ta không vui khi người khác phản kháng mệnh lệnh của ta!" Con người Triển Vân trầm xuống, quát khế một tiếng.

"Nhưng nô tỳ cũng không phải binh lính của ngài, không cần nghe quân lệnh a." Con người chân thật của Từ Hàm chứa một chút không phục.

"Đừng quên ta là chủ tử của người." Triển Vân hiển nhiên có chút không nhịn được, bước dài về phía trước mấy bước, vươn tay bắt lấy cổ tay của Từ Hàm, kéo Từ Hàm đi về phía doanh trướng của nàng.

Từ Hàm làm sao là đối thủ của Triển Vân, vết thương trên lưng cũng khiến nàng không dám dùng sức vùng vẫy, chỉ có thể bị Triển Vân kéo vào trong doanh trại.

"Vương gia.... Nô tỳ muốn tự mình làm." Thật không rõ, vì sao Triển Vân kiên trì muốn thoa thuốc cho nàng, mặc dù chính nàng cũng không có biện pháp thoa thuốc lên miệng vết thương.

Trong mắt Triển Vân lộ ra không đồng ý, lấy bình thuốc ra, thanh âm lạnh lùng nói: "Nhanh chóng dưỡng tốt vết thương, rồi tránh khỏi đây cho ta."

Ai! Nguyên lai là gấp gáp đuổi nàng đi a, Từ Hàm đang nghĩ, song ma trảo (hai bàn tay ma =]])) của Triển Vân đã theo cổ áo xóc lên y phục của nàng, lộ ra nửa người, Từ Hàm kinh hô một tiếng, hai bàn tay thu lại vạt áo phía trước che đi xuân sắc, chỉ lộ ra vết thương sau lưng.

Mặt đỏ đến tận cái cổ mảnh khảnh.

Triển Vân đem thuốc bột trong bình sứ nhỏ nhẹ nhàng rắc lên vết thương trên lưng của nàng, trong ánh mắt có sự ôn nhu khó thấy được, khẩu khí lại có chút không duyệt, "Vết thương là từ đâu mà đến?"

Từ Hàm cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Nô tỳ ở trên đường muốn đào tẩu, bị bọn hắc phát hiện, thủ lĩnh áp giải quân kỹ dưới sự giận dữ chém liền nô tỳ một đao."

"Người không phải ở trong vương phủ, sao lại rơi vào tay bọn hắc?"

Là quan tâm hay thử, Từ Hàm không biết, chính là như thật trả lời: "Nô tỳ cùng Hương Thảo ra vương phủ giúp Vương phi mua son bột nước, khi trở về liền gặp được một nam nhân, đánh Hương Thảo bất tỉnh, nói nô tỳ có vài phần tư sắc muốn đem nô tỳ bán vào kỹ viện."

Kỹ viện? Có vài phần tư sắc, nói vậy Từ Hàm vẫn chưa ý thức được, cái đẹp của nàng đủ để khiến thánh nhân cũng phạm tội.

Triển Vân oán hận nghĩ, ai đáng chết như thế, lại muốn đem Từ Hàm bán vào trong kỹ viện, bởi vì tức giận, bình thuốc trong tay, 'ba' một tiếng bị lực nắm của hắn bóp nát. Từ Hàm nghe được thanh âm vội quay đầu nhìn lại, hô nhỏ: "Vương gia.... Người thế nào?"

"Sau này thì sao? Bọn hắc.... Có làm gì người hay không?" Triển Vân nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, trong thanh âm có lo lắng cùng tức giận.

Khuông mặt Từ Hàm bị thương, hồi tưởng chuyện xảy ra lúc trước, kể lại: "Sau đó ở kỹ viện bọn hắc cho nô tỳ uống cái gì đó, rồi nô tỳ liền không biết gì cả, sau khi tỉnh lại, cùng một đám nữ nhân quần áo tả tơi ở cùng một chỗ, mới biết được sắp bị đưa đến nơi nào đó làm quân kỹ, nô tỳ cực kỳ sợ hãi, mỗi ngày khóc, người ở bên trong phiến, liền cho nô tỳ biết, khóc cũng không có ích, nô tỳ là làm người thế tội, khóc cũng là vô ích, muốn nô tỳ nhận mệnh."

Từ Hàm tựa hồ nghĩ tới những gian khổ và vất vả từng chịu qua trên đường, âm ỉ rơi lệ, một giọt rồi một giọt nước mắt khác rơi xuống giống như hạt lệ châu.

Triển Vân nhìn lệ châu của Từ Hàm rơi xuống, lòng phiền ý loạn, đột nhiên xoay người, lạnh lùng nói: "Đừng khóc, bần vương... Sẽ không để cho người chịu tội không." Nói xong người đã nhanh rồi đi.

Khi Từ Hàm quay đầu lại, chỉ nhìn đến bóng lưng cao lớn của Triển Vân, dần dần rời đi, lệ đã ngừng, nỗi lòng lại rồi ren phức tạp.

Thành trì của quân địch

Tầng đá xây lên công thành, tất cả binh lính đều cảm thương, có tua đồ đứng canh gác một cách nghiêm túc, mấy tướng lĩnh mặc quân trang đứng ở phía trên cửa thành, nhìn về nơi xa.

Một nam nhân mặc áo giáp vàng, vẻ mặt hung ác nham hiểm đứng ở chính giữa, nhìn qua cỡ ba mươi tuổi, mấy người nam nhân đứng ở hai bên trái phải sau hắn một chút, nam nhân hung ác nham hiểm rõ ràng là quan lớn nhất nơi này, hắn thâm độc nói: "Các người có thể có ý tưởng gì."

Một nam nhân có vẻ lớn nhất, vẻ mặt nghi hoặc, lớn tiếng nói: "Triển Vân kia chỉ xây chiến lũy, thao luyện binh lính, nhưng không công thành, không biết trong hồ lô bán thuốc gì."

Có người phụ họa nói: "Vân vương gia này dụng binh như thần, bách chiến bách thắng, chúng ta phải đề phòng nhiều hơn mới tốt."

Một nam nhân mặt đầy râu, khinh thường nói: "Hừ, các người đừng vội nâng cao chí khí của người khác mà diệt uy phong của mình, chờ ta mang mấy vạn tinh binh, đột kích bọn hắc, nhất định có thể tiêu diệt đám ô hợp này."

Có người không tán đồng nói: "Ai, Lời này của Lý huynh quá mức khinh suất, nhỏ không nhận sẽ hồng việc lớn, chúng ta vẫn phải cẩn thận là chính, Vân vương gia kia cũng không phải hạng người hời hợt."

Nam nhân mặt đầy râu kia không nhận được nói: "Vậy các người nói làm sao bây giờ, cứ tiếp tục thủ như vậy, thực không thoải mái."

Nam nhân hung ác nham hiểm kia liếc mắt nhìn thật ngoan độc, thật âm tàn, cũng thật thông minh, hắn lên tiếng nói chuyện, "Ta đều có chủ trương, các người an tâm một chút chờ vội nóng nảy."

"Chẳng lẽ tướng quân có diệu kế?" Có người hỏi.

Bên mỗi người nọ lộ ra một nụ cười nham hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Cảm giác Triển Vân là một người cực kỳ cực đoan, hẳn có thể lãnh khốc bất cần nhân tình, có thể nổi giận đến gà bay chó sủa, cũng có thể ôn nhu săn sóc đến làm cho người ta say mê.

Bất quá toàn bộ sự ôn nhu của hắn là đối với Vân Vương phi, mà chỉ có một phần nhỏ ôn nhu vẫn là lấy hình thức thô lỗ biểu đạt cho nàng. Tựa như hắn quyết liệt bôi thuốc cho nàng, cũng giống như hắn nói hẳn sẽ không để nàng chịu tội không.

Từ nhỏ nàng chịu tội đã nhiều, còn chưa có ai thương tiếc, thủ lĩnh dùng phương thức tàn khốc nhất huấn luyện nàng và các sát thủ khác.

Nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, nàng nhớ thủ lĩnh nuôi một con thỏ trắng nhỏ đáng yêu, nàng đem con thỏ nhỏ kêu Tiểu Bạch.

Mỗi ngày luyện công xong, mặc kệ mệt thế nào nàng vẫn sẽ đi chiếu cố nó, cho nó ăn cà rốt, mỗi ngày sẽ cùng nó nói chuyện, mặc kệ nó nghe không hiểu được, nàng vẫn ngốc nghếch nói.

Nàng thích nhìn bộ dáng con thỏ trắng nhỏ đáng yêu ăn cà rốt, thích xem bộ dáng nó dùng móng vuốt nhỏ rửa mặt, thực thích, bởi vì rất đáng yêu.

Nhưng có một ngày thủ lĩnh đem con thỏ trắng nhỏ đáng yêu kia đặt ở trước mặt nàng, lạnh lùng ra lệnh nàng giết chết Tiểu Bạch.

Vì sao muốn giết chết Tiểu Bạch, nó đáng yêu như vậy, im lặng như vậy, cũng không có làm sai cái gì, nàng không chịu, nàng lắc đầu, nàng dùng thân thể nhỏ bảo vệ Tiểu Bạch.

Thủ lĩnh không có tức giận, nhưng mặt nạ thủ lĩnh phát ra cảm giác áp bức bèn ngót, trong mắt lộ ra sát khí.

Cuối cùng nàng thỏa hiệp, bởi vì thủ lĩnh nói, nếu nàng không đồng ý, thủ lĩnh liền tìm người đem con thỏ băm, làm thành bánh bao cho nàng ăn, sau đó sẽ đem nàng quăng vào trong hậu viện làm com trưa cho bảy sói.

Sói ở hậu viện, hung ác cỡ nào, từng có bạn của nàng bị quăng vào, nàng tận mắt thấy một thân thể nhỏ giống nàng bị xé rách, nhai nuốt, máu tươi tanh đỏ, âm thanh của xương cốt bị gãy.... Làm nàng hôn mê mấy ngày.

Tiểu Bạch là bằng hữu của nàng, duy nhất, nàng không cần ăn Tiểu Bạch, không bằng nàng cho Tiểu Bạch một cái chết nhẹ nhàng hơn, cho nên dùng dao găm của thủ lĩnh, tự tay chặt đầu Tiểu Bạch, lần đầu tiên nàng biết mình có thể ác như vậy.

Tiểu Bạch không bao giờ ăn cà rốt nữa, cũng sẽ không nghe nàng nói, nàng dùng sinh mệnh Tiểu Bạch, đổi lấy cuộc sống yên ổn cho mình. Nàng không muốn chết, đó là lần đầu tiên nàng hiểu được, chính mình nếu muốn sinh tồn sẽ phải trả giá lớn, có lẽ cái giá kia sẽ là sinh mệnh người khác.

Thủ lĩnh dùng phương thức huấn luyện tàn nhẫn cùng kịch liệt nhất đối với các nàng, người với người trong lúc đó không thể có yêu, không thể có liên quan, có chỉ là quan hệ hợp tác, có khi là tuyệt đối phục tùng.

Mặc kệ nhiều khổ nhiều mệt, chỉ có thể tự mình thừa nhận, không ai đến quan tâm tốt xấu của người, Vân Vương phi quan tâm nàng không phải thiệt tình, nhưng Triển Vân hơi thô lỗ, thế nhưng có thể cảm giác thật sự được... quan tâm.

Nàng là sát thủ, không cần được người quan tâm, lại không biết vì sao bởi vì một câu của Triển Vân còn có tám lạng kia mà nội tâm xúc động sâu sắc.

Chẳng lẽ người trong bảy sói chính là sói, ở bảy dê sẽ biến thành dê, không, sẽ không nàng vẫn là một sát thủ máu lạnh, một con sói hung ác.... Sói mẹ.

Từ Hàm tự giấu ở trong lòng một chút, ah! Nghĩ nhiều như vậy làm gì, thu thập tâm tình, lên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Rất nhanh đến giữa trưa, một tiểu binh trẻ tuổi da ngăm đen đưa com cho Từ Hàm, thực ngại ngần, nhìn cũng không dám liếc nhìn nàng một cái, đem com canh giúp nàng xong, liền vội vội vàng vàng rời đi, giống như nàng là cạp mẹ ăn thịt người.

Dùng qua bữa trưa, Từ Hàm một mình nghênh đón đêm tối, nàng nghĩ đến tiểu binh ngại ngần kia còn có thể đưa tới bữa tối, nhưng người tới lại là Vân Vương gia.

Lần này đến, chiến giáp hẳn cũng chưa mặc, một thân áo ngoài màu đỏ thắm, chân đi giày da mềm mại, một bộ trang phục bình thường, lại toả ra hương vị mãnh liệt của nam nhân, hẳn thực anh tuấn, thực không chịu được phải nhìn xem.

Mà ngay cả tư thế hắn bùng nổ ăn đi tối cũng lộ ra vài phần tiêu sái cùng khí phách, cước bộ vững vàng, người cầm đầu quân tự tay đưa com, đãi ngộ cao đến dọa người.

Nghiêng người nằm ở nơi đó Từ Hàm chậm rãi ngồi dậy, đi giày dưới chân, hướng Triển Vân hành lễ.

Nàng có phải nha hoàn hay không, hẳn cũng không phải chủ tử, chủ tử lại tự tay vì nàng xử lý miệng vết thương, tự tay đưa tới đồ ăn, quan hệ chủ tớ này có chút mơ hồ, thân phận địa vị có chút điên đảo rồi, hết thảy đều có chút rối loạn.

"Ăn com đi." Triển Vân y như cũ đem đồ ăn đặt ở trên bàn cách giường không xa, thân hình cao lớn cũng đã ngồi xuống.

Cùng nhau dùng bữa? Một nha hoàn cùng một Vương gia ngồi cùng một chỗ? Từ Hàm còn có chút đứng mực, chần chờ không chịu tiến lên.

"Nô tỳ là hạ nhân làm sao có thể ngồi cùng bàn dùng bữa với Vương gia, này không hợp cấp bậc lễ nghĩa."

Trong ánh mắt Triển Vân để lộ sự bình tĩnh không tầm thường, môi mỏng nhấc lên, lời nói nhỏ nhẹ nhưng khó có thể xem thường, "Hiện tại không phải ở vương phủ, nghi lễ tạm miễn, người chỉ cần nghe lời của ta là tốt rồi."

"Vương gia là chủ tử, nô tỳ sẽ nghe lời Vương gia." Kỳ thật nàng thực không xứng với chức nha hoàn, một chút ý thức làm nha hoàn đều không có, nào có một nha hoàn dám cùng chủ tử la to, giương nanh múa vuốt.

Triển Vân cầm lấy chiếc đĩa ăn một miếng, rồi sau đó ngẩng đầu lên, trong con ngươi đen lộ ra mệnh lệnh, thẳng tắp nhìn Từ Hàm, "Uh, tốt lắm, nghe lời cứ bước tới đây ăn com."

Ánh mắt mệnh lệnh kia mãnh liệt đặc ý, Từ Hàm có thể nào không có cảm giác, cúi đầu nói: "Vậy nô tỳ cảm tạ Vương gia." Dứt lời Từ Hàm cũng đi đến bên cạnh bàn, ngồi ở đối diện Triển Vân.

A! Đang là hành quân đánh giặc, miệng Vương gia này vẫn là rất có lộc ăn, nhìn một chút, bữa tối của Triển Vân có bánh ngọt, rau cần chua, canh trầm tuôi[1], thịt đỏ khô[2], còn có hai phần mì, bất quá đối với Vương gia tôn quý mà nói, những đồ ăn này cũng bất quá là đồ ăn bình thường, không tính là cái gì, nhưng đối với cuộc sống của quân lính trong doanh trại có tương đương như vậy không?.

Từ Hàm có chút hoài nghi, đây là đánh giặc sao, chủ tướng cầm quân lại nhàn rỗi cùng nàng dùng bữa.

"Ăn đi, thất thần làm cái gì." Triển Vân ăn một ngụm đồ ăn, nhắc nhở Từ Hàm đang ngần người.

"Vâng!" Từ Hàm cầm lấy chiếc đĩa, ăn một miếng thịt thái, tuy rằng xưng không hơn mỹ vị, cũng rất ngon miệng, có lẽ người đang trong hoàn cảnh gian nan, nên nhanh thích ứng với mọi việc.

Triển Vân ăn một miếng, đột nhiên hỏi: "Nói chuyện của người trước đây đi."

Thần thái môi mòng ăn nỳ của Triển Vân, cũng là thực tao nhã cao quý, hoàn toàn không giống tính cách thô lỗ kia của hắn.

Nhưng Triển Vân đột nhiên nói một câu này, thiếu chút nữa làm cho Từ Hàm đem nỳ sọt sắc đến lỗ mũi.

Nàng thu lại cảm xúc, không hiện nửa điểm không ổn, chính là nghi hoặc nói: "Mới trước đây chính là như vậy, Vương gia làm sao đột nhiên muốn biết chuyện này."

Triển Vân bỏ thêm đồ ăn vào miệng, nhai vài cái, con ngươi đen nhìn về phía Từ hàm, "Đây là mệnh lệnh, người chỉ cần trả lời, không có quyền hỏi lại."

Bị ra, chuyện này lúc trước đã sớm bị tốt, sắc mặt Từ Hàm tối tăm, cúi đầu nói: "Nô tỳ từ rất nhỏ đã không có cha mẹ, cùng gia gia sống nương tựa lẫn nhau, hát rong mà sống, bất quá sau đó gia gia cũng đã chết.... Nô tỳ cũng không có người thân, mới trước đây ấn tượng sâu nhất đúng là khi cùng gia gia xin com, lớn một chút nữa liền hát rong, cũng không có gì đặc biệt."

"Đã đi qua chỗ nào." Triển Vân cúi đầu ăn com, hắn cũng giấu đi thần sắc khó hiểu trong con ngươi đen.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Triển Vân hỏi vấn đề này khiến cho Từ Hàm nhớ lại, sau một hồi mới yếu ớt nói: "Đi rất nhiều địa phương, như Giang Hạ, Toánh Dương, Ích Châu, Lạc Ấp, Thủy An, sau cùng là đến Quốc Đô, gia gia nô tỳ là người thân nhất cũng là người vĩ đại nhất trên thế giới này, đáng tiếc gia gia hiện tại cũng không còn...."

Từ Hàm không tự chủ được tạm dừng đĩa ở bên môi, ánh mắt xa xăm và tràn ngập nhớ lại chuyện cũ với người thân, nói không nên lời, cô đơn, mảy mao nhả nhẹ nhàng nhả lại, vẻ mặt thương cảm, khiến cho người ta không khỏi sinh ra cảm xúc đau đớn, luyến tiếc.

"Com nguội rồi, ăn đi." Âm thanh của Triển Vân ôn nhu cực kỳ, tựa hồ tin tưởng lời nói của Từ Hàm, tin tưởng Từ Hàm trôi giạt gặp được, cũng tựa hồ là đồng tình Từ Hàm.

Từ Hàm dùng sức hít cái mũi, kiềm chế khóc, mỉm cười hỏi: "Cuộc sống trước đây của Vương gia như thế nào? Nhất định thực hạnh phúc?"

"Quyền đặt câu hỏi, người cũng không có." Âm thanh ôn nhu dĩ nhiên không còn, còn lại chỉ là khẩu khí lạnh lùng.

Từ Hàm không thú vị cúi đầu, còn một miếng mì sợi trong chén nhưng không muốn ăn, thần sắc cô đơn, trong lòng đã không còn cảm giác như trước, không biết vì chính mình nói dối cao siêu, đã lừa gạt Triển Vân, mà cao hứng cỡ nào, đây là trạng thái trong ngoài không giống nhau.

Hai người yên lặng ăn cơm, không hề nói chuyện với nhau, lại đột nhiên nghe được một trận âm thanh ầm ĩ, tựa hồ xa xa có rất nhiều người hò hét nhằm phía nơi này.

Âm thanh xôn xao đánh vỡ giờ phút yên tĩnh, Từ Hàm hơi nghi hoặc nhìn Triển Vân một cái, chỉ thấy vẻ mặt hẩn trầm ổn, không có...chút nào dao động.

Đúng lúc này, ngoài lều trại có người kinh hoàng hô to: "Khởi bẩm Vương gia, phía đông nam có một nhóm binh lực hướng bên này mà đến, thanh thế không nhỏ, thỉnh Vương gia bố trí kế hoạch tác chiến."

Thanh âm này hẳn là của phó tướng quân kia, rõ ràng đối việc Triển Vân còn cùng một nữ nhân ăn cơm vào lúc này, mà lòng có bất mãn.

Con người Triển Vân chớp động, chậm rãi ăn một miếng đồ ăn, hướng người ở phía ngoài hô: "Phân phó xuống, phái binh lính chủ lực giữ nghiêm hướng tây nam, phái một nhóm binh lực nhỏ trấn thủ đông nam."

"Vương gia, quân địch là từ đông nam mà đến!" Phó tướng quân ở ngoài lều trại hiển nhiên không thể lý giải tại sao Triển Vân làm như vậy, rõ ràng là có quân địch hướng phía đông nam tấn công, vì sao lại muốn coi chừng tây nam?

Triển Vân cứng rắn hô: "Còn không mau đi, làm trễ thời cơ, theo quân pháp xử trí."

Phó tướng quân đành phải mang theo nghi hoặc cùng không tình nguyện hô lớn: "Thuộc hạ đi xuống sắp xếp."

Đối thoại xong, Từ Hàm nghe được âm thanh của cuộc bộ rời đi, tiếp theo sau là tiếng bước chân bọn lính vội vàng, đủ để nghe được huấn luyện nghiêm chỉnh, mặc dù là đại quân tiếp cận cũng không hoảng loạn.

Từ Hàm nghe xong trong chốc lát, quay đầu lại nhìn Triển Vân, hắn vẫn trầm ổn như vậy, bộ dáng như đã dự đoán trước, chậm rãi ăn cơm, nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn, còn có thần thái, tâm tình Từ Hàm cũng không còn lo lắng như trước, lo ăn cơm tiếp, tuy rằng thức ăn đã nguội nhưng ăn vào rất ngon, này phải cảm ơn công lao của Triển Vân, không những khiến cho lòng người an tâm, lại còn tú sặc khả cơm (nhìn cái đẹp quên ăn cơm), chẳng qua là nam sắc... bên môi Từ Hàm lộ ra một nụ cười yếu ớt.

Cơm ăn xong rồi, bên ngoài có âm thanh của chém giết, Triển Vân ngồi ở chỗ kia bất động, Từ Hàm cũng chỉ ngồi, nhưng thường thường ngẩng đầu nhìn Triển Vân.

Triển Vân đột nhiên quay về nhìn Từ Hàm một cái hỏi: "Sợ sao?"

Từ Hàm nhú mày, ngón tay quần quanh một sợi tóc, cúi đầu thần nhiên nói: "Sợ."

"Sợ kẻ địch đánh vào?" Con người đen của Triển Vân bức mình nhìn Từ Hàm một cái, nữ nhân này đã vậy còn quá xem nhẹ hắn.

Từ Hàm gật gật đầu, nhẹ giọng nói: "Uh." Dù sao nàng chỉ là nữ tử, trải qua chuyện này, sợ hãi cũng là bình thường.

Hai người lại lần nữa lâm vào trầm mặc, nhưng không gian cũng không có im lặng, tiếng chém giết, tiếng đánh nhau, binh lính hò hét bên ngoài, âm thanh truyền vào trong lều trại không dứt.

Bên ngoài đánh kịch liệt như vậy, Triển Vân thật đúng là ngồi yên, Từ Hàm hơi bội phục sự bình tĩnh của hắn.

Không biết qua như vậy bao lâu, thanh âm bên ngoài dần dần nhỏ, thẳng đến biến mất, lúc này Triển Vân mới chậm rãi đứng lên, đi ra bên ngoài lều trại, Từ Hàm cũng đi theo phía sau Triển Vân.

Bên ngoài nhiều ánh lửa, sát khí ngưng trọng, trong không khí tràn ngập tử vong, ngọn lửa cao lớn phía trên thể hiện ý chí kiên cường, mặt trên châm cùi lửa, đem bóng đêm chiếu sáng vô cùng, mờ mờ có thể nhìn đến bọn lính bị giết ở chiến trường.

Thời điểm này, phó tướng quân còn có Thanh Sơn đã đi tới, trên người có vết máu loang lổ, lại càng có thêm vài phần oai hùng.

Mất Thanh Sơn vẫn như hoa đào, thừa thời cơ hướng Từ Hàm đi tới, Từ Hàm cười yếu ớt một chút.

Trong mắt Phó tướng quân phát sáng, thẳng thắn tán dương: "Tướng quân thật sự là dụng binh như thần, quân địch quả nhiên là dương đông kích tây, muốn đánh lên quân ta."

"Thương vong lớn không?" Về mặt Triển Vân bình tĩnh, không kiêu ngạo không nóng nảy.

Quân địch đánh lên được Triển Vân đoán trước, điểm này, làm cho phó tướng quân rõ ràng hơi cao hứng, "Quân địch thương vong hơn một ngàn, quân ta bị thương mấy trăm người, một bộ phận bỏ trốn, một bộ phận bị bắt."

Từ Hàm đứng ở phía sau Triển Vân, nhìn phong độ vương giả như một đại tướng của Triển Vân, đột nhiên cảm thấy nam nhân như Triển Vân thật sự thế

gian hiếm có, là nam nhi đội trời đạp đất, cũng là trượng phu ôn nhu.

Đáng tiếc.... Từ Hàm cúi đầu, thở dài một tiếng trong lòng, lại ngẩng đầu, Triển Vân cùng đám người đã muốn rời đi phía trước lều trại của nàng.

Trong không khí dường như tràn ngập mùi máu tanh, bay vào trong mũi của nàng, đối với mùi máu, nàng thực miễn cảm, cũng thực chán ghét, xoay người trở lại trong lều vải, kéo tấm rèm che phủ, ngăn trở mùi máu tươi đánh úp lại.

Cho dù bên ngoài vừa rồi đã trải qua một hồi đánh nhau sinh tử, nhưng nàng vẫn như cũ có thể ngủ ngon, thực an tâm, không biết vì sao, có lẽ là vì bộ dáng yên ổn như Thái Sơn của Triển Vân... Không có gì phải sợ...

Trời đã sáng, tất cả đều thực im lặng, tựa hồ một hồi sinh tử đánh nhau kia chẳng qua là mộng, chỉ có vùng đất mai táng thi thể có thể chứng minh chém giết là đã tồn tại.

Vết thương phía sau lưng hơi đau, Từ Hàm sớm đã tỉnh, tiểu binh làn da ngăm đen kia đứng lúc đem nước rửa mặt cho nàng, sau đó đưa tới đồ ăn sáng.

Từ Hàm thừa lúc Tiểu Hắc rời đi, hỏi: "Người tên là gì?"

Tiểu Hắc có chút thẹn thùng nói: "Ta gọi là Trữ Tử." Nói xong nhẹ nhàng cười, răng nanh còn rất trắng.

Từ Hàm cười nói: "Trữ Tử, tên này rất tốt nha, cảm ơn người mỗi ngày chiều cô ta."

Trữ Tử nhìn Từ Hàm cười ngây người, sau đó liên tục lui về phía sau: "Ta đi trước, người từ từ dùng."

"Sao bộ dáng lại như gặp quý vậy?" Từ Hàm nhìn bóng lưng Trữ Tử rời đi nói thầm, cũng cảm thấy đùa ản điếm tâm.

Nhai cẩn thận, chậm rãi nuốt, còn sống sẽ nghiêm túc ăn cơm, thể nghiệm cảm giác ăn cơm, nếu có một ngày chết đi, thấy cũng không thể ăn đồ ăn ngon miệng.

Sát thủ tùy lúc giết chết người khác, cũng tùy lúc có khả năng bị giết.

Ăn xong đồ ăn sáng, Từ Hàm mặc quần áo màu hồng nâu vào, tay áo siết chặt thắt lưng, tư thế thực có cảm giác oai hùng.

Từ Hàm ra khỏi lều trại, không khí bên ngoài mới mẻ, Từ Hàm cố gắng hít vài hơi, rồi sau đó mới nhìn đến bọn lính đều đang dùng điếm tâm, tốp năm tốp ba tụ cùng một chỗ.

Từ Hàm mang theo tâm trạng chân thành tha thiết trên đường đi qua đều mỉm cười chào hỏi, nhóm binh lính đang ăn cơm cũng ngây ngốc gật đầu.

Từ Hàm đi tới bên ngoài lều trại của Triển Vân, muốn vào xem, bên trong lều lớn của Vương gia kiêm tướng quân sẽ ra sao?

Thời điểm đang đi đến ngay bậc thang, bên tai Từ Hàm nghe được trong lều lớn có người nói chuyện, hình như là âm thanh của Thanh Sơn.

Hình như có nhắc tới tên của nàng? Từ Hàm hơi nhíu mày, không khỏi nghiêng tai lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nụ hôn bất ngờ

"Vương gia, người đều đưa những quân kỹ kia đi, không cho huynh đệ tìm vui, nhưng ngài lại giữ một nữ nhân bên cạnh, ý này là sao?"

Giọng nói thô ráp này, đình tại nhức óc, không muốn nghe đến cũng khó, khẳng định là thanh âm của phó tướng quân kia.

"Ai bất mãn, bảo hắn lại đây nói với bản vương." Thanh âm trầm thấp và từ tính của Triển Vân lại chậm rãi vang lên, truyền vào trong tai Từ Hàm.

Phó tướng quân bất mãn hét lên: "Mặt tướng bất mãn, nếu tướng quân có thể lưu một nữ nhân bên người, vì sao các huynh đệ không thể?"

Phó tướng quân vừa nói xong những lời này, Từ Hàm liền nghe được từ trong doanh trướng truyền tới một tiếng ‘ba’, tựa hồ có cái gì bị bẻ gãy, là bút lông sao?

Đoán chừng là thái độ này của phó tướng quân chọc giận Triển Vân rồi, Từ Hàm tưởng tượng đến dáng vẻ trợn mắt của Triển Vân, nhất định rất vui...

"Ai, lời này của phó tướng quân sai rồi, nha đầu kia bị thương nghiêm trọng, cho nên mới tạm thời lưu lại, thương thế của nàng mà còn một đường bôn tẩu sẽ mất mạng." Giang Thanh Sơn đi ra hoà giải.

Từ Hàm nghe Giang Thanh Sơn nói, không khỏi nhớ tới mắt đào hoa của hắn.

Phó tướng quân không có nói chuyện, chắc là bị cơn giận của Triển Vân dọa nạt, bất quá thái độ người này thật kiêu ngạo, ngay cả Triển Vân có thân phận như vậy cũng dám chất vấn, không phải người không sợ chết thì chính là người có thân phận đặc biệt.

Từ Hàm đang nghĩ, màn cửa doanh trướng bị vén lên, phó tướng quân vẻ mặt không vui tiêu sái rời đi, đôi mắt trừng trừng của hắn, sau khi nhìn đến Từ Hàm, không khỏi ngu ngơ một chút, sau đó liền phát tay áo rời khỏi.

Từ Hàm le lưỡi, bị nhìn thấy cũng không sao, hít sâu một hơi, đi đến bậc thang của lầu lớn.

Đang muốn kêu lên một tiếng, rèm cửa lại bị vén lên, Giang Thanh Sơn đi ra, còn không chờ Từ Hàm lên tiếng, Giang Thanh Sơn đã kêu trước, "A! Từ Hàm, sao ngươi đến đây, là đến tìm ta sao? Nhớ ta có phải hay không?"

Nam nhân này thật sự là không cô phụ gương mặt kia, tính tình tự kỷ say mê mình.

Từ Hàm cười cười nói: "Ta tìm Vương gia."

Bộ dáng Giang Thanh Sơn như bị thương, vén lên màn cửa, chỉ chỉ bên trong nói với Từ Hàm: "Vào đi."

Từ Hàm mỉm cười gật đầu, rồi đi vào.

Liếc mắt một cái liền thấy được Triển Vân, sừng sững ngồi ở trước cái bàn dài, sắc mặt không tốt, khi thấy nàng đến, mí mắt hơi nâng lên một chút.

Từ Hàm vừa đánh giá bốn phía vừa đi thẳng về phía trước, trừ bỏ nhìn thấy các loại bàn đồ, áo giáp, vũ khí bên trong đại trướng (lầu lớn), nàng còn thấy được một người.

Là một người như thế nào, cứ như vậy rất yên lặng đứng ở nơi đó, khiến người ta không cảm giác được sự có mặt của hắn, tồn tại không một tiếng động.

Ánh mắt Từ Hàm không khỏi dừng lại ở trên người nam nhân kia một hồi, chỉ thấy sắc mặt nam nhân kia như ngọc, ngũ quan tuấn mỹ ưu nhã.

Tóc đen tùy ý rối tung, thân cao chừng bảy thước, mặc một chiếc áo dài màu sáng thêu mây trắng rất vừa người, vui tai vui mắt nói không nên lời.

Sau khi Từ Hàm đánh giá nam tử kia, đối phương cũng không chút nào kiêng kỵ đánh giá Từ Hàm.

"Ngươi đến làm cái gì."

Ánh mắt dừng ở trên người nam tử kia của Từ Hàm là không tự chủ được, nhưng thành công khiến Triển Vân lên tiếng nói chuyện.

Từ Hàm vội dời ánh mắt, nhìn Triển Vân một cái, cúi người nói: "Nô tỳ tham kiến vương gia."

Thân hình cao lớn cường tráng của Triển Vân đứng lên, chân dài chỉ dùng vài bước liền tới trước mặt Từ Hàm, chiếm cứ tất cả ánh mắt của nàng.

Trong lòng Từ Hàm không khỏi so sánh, nếu nói nam tử đứng một bên kia là một loại tuấn mỹ nhu hoà tao nhã, vậy Triển Vân chính là một loại tuấn mỹ thô lỗ cường tráng, tràn đầy lực lượng, càng rung động lòng người.

"Sững sờ cái gì, nói chuyện!" Triển Vân nhìn Từ Hàm si ngốc không nói gì, không khỏi rống giận một tiếng.

Từ Hàm đành phải bình tĩnh trở lại, cười nói: "Nô tỳ chỉ là vô ý đi đến chỗ này, cho nên muốn tiến vào nhìn đại trướng của tướng quân là cái dạng gì."

Triển Vân nhú mày, mắt xếch hẹp dài nhìn gương mặt xinh đẹp động lòng người của Từ Hàm, trong lòng không biết suy nghĩ cái gì, "Xem xong rồi chứ?"

Từ Hàm gật đầu nói: "Đại khái xem xong rồi."

Triển Vân liền không nhiều lời nữa, kéo tay Từ Hàm, đi ra ngoài trướng, Từ Hàm bị kéo không tự chủ được đi ra ngoài, sau khi ra cửa, vẫn quay lại nhìn vị nam tử này giờ không nói gì kia, chỉ thấy hắn lộ ra một chút cười như không cười.

Từ Hàm muốn đáp lại cho nam tử kia một cái mỉm cười, nhưng cảm thấy một bàn tay to thô ráp xâm lược mang theo độ ấm và hương vị quen thuộc, cảm mặt của nàng, xoay đầu nàng lại... Ánh mắt của nàng lại lần nữa bị Triển Vân thay thế.

Tiếp theo là một đôi môi mang theo giữ lấy, ầm ập mà mãnh liệt tập kích chiếm lấy nàng.... Từ Hàm trừng lớn hai mắt, xèo xèo Ô ô muốn nói ra lời kháng nghị, dùng cả tay chân muốn đẩy Triển Vân ra.

Nhưng Triển Vân vẫn không nhúc nhích như núi, đôi bàn tay to chặt chẽ cầm giữ đầu của nàng, thật sâu mút vào môi nàng, lưỡi của nàng, lưỡi hắn linh hoạt tự nhiên, truy đuổi chiếc lưỡi thơm tho của nàng, khiến phản kháng của nàng hoá thành vùng vẫy ngọt ngào.

Nụ hôn này không thể nói ôn nhu, bá đạo mười phần, răng môi của Từ Hàm đều tràn ngập hơi thở nam tính của Triển Vân.

Phản kháng là vô hiệu, trừng mắt là không tốt, mãi cho đến nàng sắp hít thở không thông, Triển Vân mới hài lòng thả ra môi đỏ của nàng.

Khuôn mặt Triển Vân bình tĩnh nhìn Từ Hàm, chỉ có thần sắc trong hai mắt bất đồng với quá khứ tiết lộ tâm tình, dục vọng của hắn.

Hắn rất đặc ý nhìn dáng vẻ đỏ mặt của Từ Hàm, nhìn môi của nàng vì hắn mà nở rộ.

Từ Hàm không dám tin nhìn Triển Vân, trong ánh mắt mỹ lệ hơi có vẻ kiêu diễm.

Miệng lớn hô hấp không khí mới mẻ, nàng mặt đỏ nhìn đến, nước bọt chiếu sáng trên môi Triển Vân, là của nàng hay là của hắn, má càng đỏ, thân mình từ từ lui ra sau, rời xa hơi thở khí phách của Triển Vân.

Triển Vân làm sao vậy, làm sao mà động dục, vì sao đột nhiên muốn hôn nàng, đôi mắt giống như nai con của Từ Hàm, khó hiểu nhìn Triển Vân, lại bất an nhìn bốn bề chung quanh, cũng may bốn phía đường như không có binh lính đi qua.

Nhưng khi quay đầu lại, bất ngờ nhìn đến hai mắt của nam nhân ưu nhã kia, hắn lại ngay sau thân thể của nàng, oanh, Từ Hàm cảm giác máu đang dâng lên....

Trời, nàng muốn sống hay không, rõ như ban ngày, mình cùng Triển Vân, không! Là bị Triển Vân cưỡng hôn, còn bị người xem

Từ Hàm xấu hổ phần hận, muốn mắng lại mắng không được, cuối cùng chính là buồn bực xấu hổ trừng mắt Triển Vân, dậm chân một cái, chạy đi như là trốn.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Triển Vân lộ ôn nhu

Về mặt Từ Hàm đồ bùng chạy về doanh trường của mình, còn chưa kịp lấy hơi, rèm doanh trường đã bị vén lên, phía sau hiện lên một đạo ánh sáng mờ.

Có người tiến vào, Từ Hàm quay đầu nhìn lại là Triển Vân.

Lúc này trong lòng Từ Hàm vừa then vừa giãn, cũng không hành lễ, mắt lạnh nhìn Triển Vân liếc mắt một cái, ‘hừ’ một tiếng, xoay người đi, không để ý tới hắn.

Triển Vân nhìn Từ Hàm bóng lưng mảnh khảnh linh lung lại có hứng thú của Từ Hàm, không khỏi đi thẳng về phía trước, đứng ở phía sau Từ Hàm, vươn cánh tay một phen ôm lấy vòng eo của Từ Hàm, bá đạo ôm nàng vào lòng, nhưng vẫn không làm đau vết thương của nàng.

Thân thể Từ Hàm cứng đờ, vươn tay đẩy cánh tay trắng kiện của Triển Vân, "Vương gia buông tay, thả nô tỳ ra."

Triển Vân không có thả ra, ngược lại ôm càng thêm chặt, tay kia thì theo eo của Từ Hàm một đường hướng về phía trước dừng ở bộ ngực của Từ Hàm, bàn tay to cực nóng cách quần áo liên tục truyền vào trên ngực của nàng, làm cho Từ Hàm không khỏi run rẩy, ngượng ngùng, tức tối.

Từ Hàm không để ý đau đớn phía sau lưng, vùng vẫy, tức giận nói: "Buông tay... Vương gia dựa vào cái gì muốn cột nhả nô tỳ như vậy, vương gia là đem nô tỳ coi như đồ vật mua vui, hay là xem nô tỳ như quân kê!"

Triển Vân đem Từ Hàm giam cầm, một tay ôm thắt lưng một tay vuốt ve vật mềm mại của Từ Hàm, tà mị ở bên tai của Từ Hàm nói nhỏ: "Tiểu nha đầu phát triển nóng nảy rồi sao, thế nào? Thấy đến nam nhân khác, ngay cả ta hôn một chút cũng không thể, huh? Là ai cho ngươi can đảm đến ngỗ nghịch bốn vương?"

Hơi thở của Triển Vân phun lên khuôn mặt của Từ Hàm, bàn tay mang theo một loại ma lực khó hiểu vuốt ve bộ ngực của nàng, khiến thân thể nàng run rẩy một trận, mặt đỏ như màu rắng[1], vừa then thùng vừa tức giận nói: "Nô tỳ tuy là nha hoàn, nhưng cũng là một nữ nhi, vương gia đối đãi nô tỳ như vậy, bảo nô tỳ làm sao gặp người."

Triển Vân tà mị cười, bàn tay từ bộ ngực chuyển lên cổ áo, cường thế đem tay đưa vào trong áo của Từ Hàm, không hề sai lầm đem bộ ngực mềm mại của Từ Hàm nắm giữ trong tay.

"A! Không cần!" Từ Hàm kinh hô một tiếng, hai bàn tay cách lớp áo bắt lấy cái tay xấu xa của Triển Vân.

Đặt cằm trên vai của Từ Hàm, thấp giọng nói: "Đã quên thân phận của mình sao? Ngươi là phải vì bốn vương sinh đứa nhỏ, bị bốn vương hôn một chút, sờ một chút lại làm sao?"

Từ Hàm xấu hổ ảo não không thôi, gấp hô: "Không cần... Không cần, nô tỳ dối ý, không muốn sinh đứa nhỏ, vương gia tha nô tỳ ra."

"Nha? Đây cũng không do ngươi, không bằng liền hiện tại được không?" Triển Vân đang nói, cái tay duỗi bên trong áo Từ Hàm nhẹ nhàng đẩy một cái, quần áo cởi ra nửa, lộ ra bả vai của Từ Hàm, trắng nõn mà không tì vết.

"Vương gia.... Ngài là nói giỡn đúng không." Dù Từ Hàm vừa tỉnh táo, vừa thông minh, cũng đoán không ra tâm tư của Triển Vân giờ phút này, là thật hay giả.

Triển Vân tà mị cười, cánh tay ôm vòng eo của Từ Hàm nhẹ nhàng dùng sức, chân Từ Hàm liền rời khỏi mặt đất, ôm nàng đi về phía giường, chỉ vài bước liền đem mặt của Từ Hàm hướng xuống dưới (nằm sấp), đặt ở trên giường, mà thân hình cường tráng của Triển Vân cũng đè xuống theo.

"Vương gia bỏ qua nô tỳ đi, nô tỳ còn chưa chuẩn bị tốt." Nếu không phải Từ Hàm đã qua huấn luyện nghiêm chỉnh, sẽ lưu lại mồ hôi lạnh, bởi vì cái mộng mềm của nàng, đã hoàn toàn cảm nhận dự vọng toàn tâm toàn ý của Triển Vân.

Cái tay của Triển Vân từ phía sau lưng Từ Hàm kéo xuống quần áo của nàng, đem lưng có vết thương của nàng lộ ra, "Ngỗ nghịch bốn vương ngươi rất đắc ý sao?"

Từ Hàm bị đè không cách nào động đậy, đành phải liều mạng lắc đầu, "Không có, nô tỳ không có ngỗ nghịch vương gia."

"Còn nói không có." Thân thể của Triển Vân đè xuống mạnh hơn một chút, Từ Hàm sợ đến hô lên: "Nô tỳ không dám, cũng không dám vi phạm lời vương gia nói."

"Thật không?" Triển Vân thấy Từ Hàm sợ tới mức không nhẹ, không khỏi lộ ra một chút cười mị hoặc người, đưa tay từ thắt lưng lấy ra một cái bình nhỏ, đem thuốc bột bên trong rắc lên lưng của nàng.

"Thật, nô tỳ nói đều là lời thật!" Lực chú ý của Từ Hàm đều đặt trên uy hiếp của Triển Vân, làm sao chú ý tới Triển Vân đang thoa thuốc lên vết thương của nàng.

Triển Vân nằm ở bên tai Từ Hàm, hung hăng nói: "Tốt lắm, nhớ kỹ, còn dám nhìn nam nhân, bốn vương liền khiến cho ngươi lập tức sinh đứa nhỏ cho bốn vương, hoàn thành sứ mệnh quang vinh của ngươi."

Nghe Triển Vân nói, Từ Hàm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ là vừa rồi mình nhìn nam nhân ưu nhã kia mà gây họa, nàng nghĩ vội vàng gật đầu nói: "Được được, nô tỳ không bao giờ nhìn nam nhân khác nữa, nô tỳ sẽ ở trong doanh trường, không bao giờ đi ra ngoài nữa."

Triển Vân cũng không có cao hứng như mong muốn, cánh môi hôn cổ Từ Hàm một chút. "Thế nào, ngươi không phải bởi vì sinh đứa nhỏ với bốn vương mà ở lại sao, hiện tại sao lại không tình nguyện?"

"Nô tỳ không biết, không biết, nô tỳ căn bản không biết sinh đứa nhỏ là chuyện thế nào, nghĩ thực đơn giản thôi, nhưng hiện tại thực sợ hãi.... Ô ô ô...."

Triển Vân cương một chút, ngẩng đầu lên, nhú mày hỏi: "Vậy ngươi thấy sinh đứa nhỏ là sinh thế nào?"

"Nô tỳ nghe người ta nói hôn hôn miệng, nằm cùng nhau, liền sinh đứa nhỏ, sau này lại nghe người nói, sẽ đau chết người, hơn nữa vương gia làm những động tác này với nô tỳ, cũng khiến nô tỳ thực sợ hãi... Nô tỳ không biết... Ô ô ô... "

Ngốc nha đầu, cái gì cũng không biết lại đáp ứng sinh đứa nhỏ cho người khác, Triển Vân thở phào bỏ Từ Hàm ra, đứng lên, nhướn mày, trầm thấp nói: "Nhớ kỹ lời ngươi nói, nếu dám đi ra ngoài quyến rũ nam nhân, bốn vương sẽ dạy cho ngươi làm sao mới có đứa nhỏ."

Từ Hàm lăn lông lốc ngồi dậy, hoảng loạn đem quần áo mặc vào, hai mắt nhắm lệ nhìn Triển Vân. Gương mặt trắng nõn lộ vài giọt nước mắt trong suốt.

Triển Vân nhìn dáng vẻ lê hoa mang vũ (nước mắt đầy mặt) của Từ Hàm, không khỏi vươn tay, lại thấy Từ Hàm co rúm lui về phía sau.

Từ Hàm cũng rõ ràng nhìn thấy, trong con ngươi đen của Triển Vân có cái gì đó tên là ôn nhu, kéo dài nhìn nàng, hấn vẫn vươn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt nàng, thực ôn nhu, thực ôn nhu.

Giờ phút này Triển Vân rất dịu người, rất tuần lễ, rất sức quyến rũ, chưa từng thấy qua Triển Vân như vậy, trong lúc Từ Hàm nhất thời giật mình, được động tác ôn nhu của Triển Vân, còn có ánh mắt khác biệt của hấn.

Triển Vân chậm rãi cúi người, ở trên trán Từ Hàm nhẹ nhàng hôn xuống một cái, rồi sau đó xoay người, lưu cho Từ Hàm một bóng lưng cao lớn, "Vết thương của ngươi phải nhanh tốt lên, ta phải ngươi đưa ngươi rời khỏi, chỗ này không phải nơi ngươi ở."

Từ Hàm thật lâu chưa có hoàn hồn, thẳng đến Triển Vân rời khỏi của nàng doanh trường, Từ Hàm mới cảm thấy, chính mình tựa hồ chìm đắm trong ôn nhu của hấn.

Ánh mắt ôn nhu, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho nàng, còn có giọng điệu chứa một loại cảm xúc khó hiểu kia, khiến lòng của nàng hơi rối loạn.

Vì sao, hấn có thể nổi trận lôi đình với nàng, có thể dùng mọi cách tra tấn nhục nhã nàng, nhưng sao lại có thể ôn nhu như vậy.

Hắn thật sự là một nam nhân mẫu thuẫn mà lại khó có thể suy xét, nam nhân xấu, một chút cũng không giống đáng về ở trong vương phủ, nam nhân lãnh khốc mà lại chung tình với Vương phi.

Là cảm tình hắn đối với Vương phi là giả, hay nam nhân vốn không cách nào chung tình, hay là gì khác?

Khác kia là cái gì?

Từ Hàm chậm rãi tỉnh táo lại, cũng cảm giác được vết thương nguyên bản có chút đau đớn chẳng còn đau đớn bao nhiêu, mũi, truyền đến một hơi thuốc quen thuộc.

Hắn bất quá là đang dọa nạt nàng, mục đích chân chính là thoa thuốc cho nàng, buồn bực hết sức, tâm lại không hiểu sao ảm áp. Nhưng cũng không cách nào xem nhẹ lời của Triển Vân, hắn muốn đưa nàng rời khỏi chỗ này....

[1]Ráng: trong khoảng trời không thâm thấp có khí mù, lại có bóng mặt trời nó xiên ngang thành ra các màu rực rỡ thường thấy ở lúc mặt trời mới mọc hay mới lặn gọi là ráng.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Địch công tử

Đối với sự ôn nhu của Triển Vân, trong lòng Từ Hàm có loại cảm giác kỳ quái, hành vi của hắn là một loại trừng phạt, hay chọc ghẹo, chỉ vì nàng nhìn nam nhân ưu nhã kia nhiều một chút, Triển Vân tựa hồ liền tức giận?

Vì sao phải tức giận đây? Mỗi ngày nàng đều nhìn Trụ Từ mà, cũng không thấy hắn tức giận như thế, tổng cảm giác Triển Vân là lạ, có khi cảm thấy đáng về hắn nổi trận lôi đình đùa vui lắm, có khi sẽ chìm đắm trong con người say lòng người mà ôn nhu của hắn.

Ôn nhu của hắn không phải đối với Vương phi mới có sao, vì sao đối nàng cũng có cùng dạng ôn nhu, mặc dù sự ôn nhu khiến người tâm phiền ý loạn là ngẫu nhiên, ngắn ngủi, nhưng tâm vẫn có cảm giác, tuy không rõ cảm giác kia là cái gì.

Nghĩ, Từ Hàm cũng không khỏi nhớ tới lời nói của Triển Vân, hắn muốn đưa nàng rời khỏi chỗ này, nàng không muốn rời khỏi, cũng không thể rời khỏi, phải nghĩ biện pháp gì lưu lại đây, Từ Hàm âm thầm cân nhắc, nhưng không có kết quả, tư duy lại đột nhiên nhảy đến nam tử tao nhã khiến nàng dừng mắt lại.

Nam nhân kia có loại cảm giác nói không nên lời, hắn có thể khiến nàng không cảm giác được sự tồn tại, một loại cách biệt với thế gian, hoặc là nói trên người hắn không có hơi thở, kỳ quái rất kỳ quái.

Từ Hàm không khỏi cân nhắc, một nam nhân như vậy, sao lại ở trong quân doanh, có quan hệ gì với Triển Vân đây? Lại là lai lịch gì, tổng cảm thấy không đơn giản, rất muốn tìm tòi đến tột cùng, nhưng Từ Hàm cũng biết, lòng nam nhân sâu không thể dò.

Nàng tựa hồ gặp được vấn đề khó, Từ Hàm sâu kín than thở một tiếng, nằm úp sấp ở trên bàn, ánh mắt nhìn ra xa.

Mặc dù Từ Hàm đáp ứng Triển Vân sẽ không ra doanh trưởng, nhưng khí trời nóng bức, nàng cũng không phải người nghe lời, vẫn không tự chủ được tiêu sái ra ngoài, kỳ thật rất muốn tắm một cái, bắt đầu từ Bắc (hướng Bắc) đi đến chỗ này, bởi vì điều kiện không cho cũng bởi vì vết thương trên người, đã nhiều ngày chưa tắm rửa, trên người dính dính nhớp nhớp, còn có một cỗ hương vị khiến mình cảm thấy khó chịu.

Ngoài doanh trưởng có binh lính tuần tra tới lui lui tiêu sái di động, Từ Hàm cũng lững thững bước đi, đột nhiên bên tai truyền tới tiếng sáo, khiến nàng không tự chủ được bị hấp dẫn, theo tiếng sáo đi thẳng về phía trước.

Xuyên qua những cái lều màu trắng chằng chịt, Từ Hàm rốt cuộc thấy được chủ nhân thổi sáo.

Từ Hàm chỉ có thể nhìn đến bóng lưng thon dài mà cao ngất của hắn, mặc quần áo tơ tằm màu sáng thêu tường vân[1], ở trong gió nhẹ nhàng đong đưa, tóc đen như mực, nhàn nhạt tùy gió đong đưa, tao nhã mà lại nhân nhã, mặc dù nhìn không tới mặt nam nhân, nhưng Từ Hàm có thể xác định nam nhân này chính là nam nhân ưu nhã ở trong doanh trưởng của Triển Vân.

Tiếng sáo tựa như người của hắn, lúc ẩn lúc hiện mà lại thanh nhã, không nhiễm khí thế tục, khiến người thực thối nhưng lại mơ hồ cảm thấy một loại hơi thở không giống với bình thường, có lẽ người khác không cảm giác được, nhưng nàng là một sát thủ, cảm giác sắc bén hơn người khác.

Tiếng sáo dừng lại, tay nắm cây sáo của nam nhân gác ở sau người, nhưng không quay đầu, tựa hồ không có phát hiện Từ Hàm đến, lưng đối Từ Hàm,

tựa hồ đang nhìn phía trên, lại tựa hồ như đang suy nghĩ.

Từ Hàm muốn hỏi cái gì đó, nhưng lại do dự, từ tế cân nhắc vẫn quyết định không hỏi, mặc kệ hắn cảm giác được nàng đến hay không, nàng quyết định rời khỏi, khi Từ Hàm xoay người muốn rời đi thì nam tử kia lại lên tiếng nói chuyện.

"Nếu đã đến, cần gì phải vội vàng rời đi."

Thanh âm trầm thấp mà lại ôn nhu, như bề ngoài của hắn, cho người ta cảm giác thực tao nhã.

"Nga, ta là thấy ngươi đang suy nghĩ, cho nên không muốn quấy nhiễu mà thôi." Từ Hàm nhìn bóng lưng nam nhân, cúi đầu nói.

Nam nhân xoay người lại, lộ ra một nụ cười ưu nhã với Từ Hàm, "Ngươi rất biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt."

"Vậy ngươi suy nghĩ cái gì, có thể nói ra nghe một chút không?" Từ Hàm đi về phía trước mấy bước, nhìn vào mắt nam nhân, muốn từ trong ánh mắt của hắn đọc ra cái gì, nhưng thật đáng tiếc, cái gì đều không có.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của nam nhân là tao nhã trước sau như một, ngón tay thon dài vỗ về chơi đùa cây sáo xanh biếc, "Ngươi rất ngạc nhiên về ta sao?"

Thật sự là nam nhân nguy hiểm, nàng bắt quả là nhìn hắn nhiều một cái, không nhìn ra hắn suy nghĩ cái gì, ngược lại bị người đọc hiểu ánh mắt của mình, Từ Hàm không chút tâm cơ cười nói "Kia đương nhiên, ta đến chỗ này cũng đã mấy ngày, ngươi xem những người chung quanh đây không phải thô lỗ lỗ sáo, nhìn đáng vẻ ngươi tuyệt không giống lính đánh giặc, giống như là một tú tài, xuất hiện ở chỗ này không thích hợp, ta thừa nhận là hơi tò mò, ngươi thì sao, không hiểu kỳ vì sao ta lại ở chỗ này sao?"

"Mỗi cá nhân xuất hiện đều có đạo lý nhất định, ngươi là như thế, ta cũng thế, này lại có cái gì tò mò." Tròng mắt của nam nhân thanh thanh đạm đạm, không có gợn sóng, Từ Hàm hoài nghi, giờ phút này nếu là trời sắp xuống, hắn có thể nhường mày một chút hay không.

"Nói chuyện cổ cổ quái quái, ai, tự ngươi chậm rãi cảm khái, ta còn có sự việc phải rời khỏi." Từ Hàm không muốn nói tiếp nữa, nàng biết nam nhân trước mắt này còn tinh ranh hơn so với hồ ly tinh, muốn đọc ra hay là hỏi ra cái gì, là không có khả năng, khi xoay người đi về hướng doanh trường của mình thì lại nghe được nam tử kia nhẹ nhàng nói: "Ngươi kêu Đồng Từ Hàm, đúng không!"

Từ Hàm không khỏi dừng bước chân lại, xoay qua, bím tóc theo động tác của nàng cũng vẽ ra một cái độ cong đẹp mắt, "Ngươi biết ta gọi là cái gì, ta còn không biết ngươi kêu là gì, không công bằng nga, mau chóng báo họ tên đi."

Nam nhân lại là tao nhã nở nụ cười, đôi tay đẹp cầm lấy cây sáo nhẹ nhàng thổi một tiếng, "Địch chính là tên ta."

"Địch? Địch?" Cái tên thật quái, Từ Hàm đang muốn hỏi, lại phát hiện, Địch công tử kia, đã biến mất trước mắt nàng, tâm Từ Hàm không khỏi sợ hãi.

Quá nhanh, hắn lại có thể không tiếng động rời đi, từ trước mắt sát thủ có nhãn lực cực mạnh như nàng, giây lát lướt qua, đáng sợ, thân Từ Hàm không khỏi run run một chút, lại càng thêm tò mò với vị Địch công tử ưu nhã này.

Tục ngữ nói lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người!

Nhưng người vẫn tránh không được tò mò về một số người hoặc là chuyện!

[1]Tuồng vân: tuồng vân cũng có 1 vài kiểu khác nhau, nhưng đây là các kiểu được theo nhiều, tớ thấy là nó cũng chỉ đổi lại cách sắp xếp thôi..

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Bí mật nhìn lên

Võ công của hắn cao cường, thân phận của hắn thần bí, lòng dạ hắn cực sâu, hắn cũng có một loại sức quyến rũ hấp dẫn người, đây là đánh giá của Từ Hàm với người gọi Địch công tử.

Từ Hàm cúi đầu, cứ thế mà đi, bởi vì trong lòng nghi hoặc Địch công tử kia, mà quên mất nóng bức, cái trán chảy ra mồ hôi lấm tấm cũng không biết, thẳng đến nhìn thấy Triển Vân đi tới trước mặt, mới thu hồi tâm tư.

"Đi nơi nào?"

"Ah, ta tùy tiện đi một chút mà thôi." Từ Hàm dừng bước chân lại, ngẩng đầu lên nhìn Triển Vân.

Triển vân nhìn mồ hôi lấm tấm trên trán Từ Hàm, vươn tay gõ một cái trên đầu Từ Hàm, "Trời rất nóng chạy loạn làm gì, là ai nói sẽ không rời doanh trướng!"

"Trong doanh trướng thực oi bức, nô tỳ muốn tìm một chỗ mát mẻ." Từ Hàm nhú mày xoa xoa cái trán bị gõ có chút đau, dùng đôi mắt uy khuất nhìn Triển Vân.

Nàng cũng không dám nói đã gặp Định công tử tao nhã, lần trước chỉ nhìn nhiều một chút, bị Triển Vân trông thấy, Triển Vân liền phát cáu, nếu biết nàng gặp vị công tử kia, còn hàn huyên một chút, không biết lại sẽ có động tố gì xuất hiện.

Triển Vân nâng ống tay áo lên, vươn tay, tự nhiên lau mồ hôi trên trán Từ Hàm, động tác nhẹ nhàng, một khuôn mặt trấn định, giống như động tác này đã luyện tập trăm ngàn lần.

Hai mắt Từ Hàm ngây ngốc nhìn Triển Vân, thân mình cứng ngắc đứng ở nơi đó, tùy ý Triển Vân ôn nhu với nàng lần nữa, giúp nàng lau đi mồ hôi, khiến tâm thần nàng không yên, giật mình hoàn hồn, mới liên tục lui về sau mấy bước.

Từ Hàm âm thầm cầu xin, ai, vương gia, không cần luôn đột nhiên trở nên ôn nhu như vậy, sẽ khiến ta luống cuống, đầu sẽ bải công ngăn ngại.

Triển Vân tựa hồ đối việc Từ Hàm tránh lui rất là bất mãn, hai mắt nhú lại, thân hình cường tráng tới gần phía trước hai bước, cánh tay dài duỗi ra ngăn ở thất lung Từ Hàm.

Hai bàn tay thật có lực, cánh tay thật cường tráng lộ ra bá đạo cùng cường đại của hắn, vùng vẫy của Từ Hàm đối với Triển Vân mà nói là bé nhỏ không đáng kể.

Cho nên Từ Hàm ngoan ngoãn, yên tĩnh để Triển Vân ôm, không phí lực vô ích, chỉ là nhìn bốn phía một cái, cúi đầu bộ dáng ai oán nói: "Vương gia không nên chọc người chú ý như thế chứ?"

Triển Vân cúi đầu, con ngươi đen nhìn cái cổ trắng hơi hơi có mồ hôi của Từ Hàm, cong môi, cười nhưng không cười, mặc kệ Từ Hàm oán giận, dẫn Từ Hàm đi về phía trước mặt.

Từ Hàm ngẩng đầu khó hiểu nhìn gương mặt tuấn tú của Triển Vân, hoang mang rối loạn quỳnh lên hỏi: "Vương gia dẫn nô tỳ đi nơi nào?"

Cánh tay ôm càng chặt, tốc độ đi cũng nhanh hơn, mặt cũng càng phát ra đắc ý, Từ Hàm dần dần bình tĩnh lại, tùy ý nam nhân bá đạo này, mang nàng đến địa phương không biết tên.

Mùa hè nóng bức, trong ngực Triển Vân lại càng nóng!

Nóng rực da thịt của Từ Hàm, cũng nóng rực linh hồn của nàng!

.....

Chỗ này đẹp quá!

Triển Vân mang Từ Hàm đến một nơi như tiên cảnh, không thể tưởng được mặt sau núi sẽ có cảnh sắc như vậy, đẹp nhất là hồ nước bên cạnh vách núi bên kia, bốn phía dài khắp thực vật quý hiếm, lá màu đỏ cùng lá màu xanh phối hợp, đẹp không sao tả xiết.

Hồ nước trong suốt thấy đáy, không chứa một chút vật bẩn, có thể rõ ràng nhìn đến bèo màu lục bích (xanh ngắt) ở đáy hồ.

Thật sự rất muốn nhảy vào để mình cùng hồ này hoà thành một thể, nhưng lại sợ mình phá hoại cảnh đẹp này.

Từ Hàm tham lam nhìn phong cảnh xinh đẹp này, hoàn toàn say mê ở trong đó, trên khuôn mặt lộ ra tươi cười chưa từng có, một loại tươi cười rất đẹp thực thỏa mãn.

Thật là rất đẹp, rất đẹp.

Cảnh sắc xinh đẹp, người càng đẹp hơn!

Ánh mắt Triển Vân dời khỏi khuôn mặt của Từ Hàm, nhẹ giọng nói: "Đi xuống đi!"

Đi xuống! Lúc này Từ Hàm mới từ trong cảnh đẹp thanh tỉnh lại, con ngươi xinh đẹp không dám tin nhìn Triển Vân, ấp a ấp úng nói: "Xuống... Đi xuống?"

"Thế nào, một mình rất cô đơn sao, muốn ta cùng ngươi đi xuống tắm hay không?" Ánh mắt Triển Vân lộ ra một chút thần sắc tà ác.

Mặt Từ Hàm nóng lên một trận, hắn là mang nàng đến tắm rửa sao? Ở dưới bầu trời này, rõ như ban ngày, nàng làm sao có thể, Từ Hàm liên tục lắc đầu, "Không... Không cần!"

Triển Vân đứng ở bên cạnh Từ Hàm, cúi đầu, trầm thấp ở bên tai Từ Hàm nói: "Thật sự không cần?"

"Không cần!" Từ Hàm thực kiên quyết nói.

"Thật sự là một nữ nhân phiền phức ", Triển Vân nói xong, bàn tay dùng sức, nắm ở eo Từ Hàm nâng lên.

"A.... Vương gia, ngài muốn làm cái gì, bỏ nô tỳ xuống." Từ Hàm bị Triển Vân nâng lên, hoảng sợ tay múa chân vung.

Hai cánh tay của Triển Vân dùng một chút lực, chỉ nghe bùm một tiếng, trên mặt hồ liền nổi lên một trận bọt nước, Triển Vân mang Từ Hàm ném vào trong hồ.

Trên khuôn mặt là một chút tươi cười xem kịch, mà Từ Hàm thì mãnh liệt ực một ngụm nước, thật vất vả mới từ trong nước ló đầu ra, hô hấp thật lớn, hít thở không khí trong sạch.

Hai mắt tức tối nhìn Triển Vân, chỉ thấy Triển Vân trên bờ hồ mang về mặt đùa dai, ánh mắt kia mang tà ác chưa từng có, nhìn nàng trong nước.

Từ Hàm cắn răng, nghĩ thầm, nếu đứng bên hồ không phải là Vương gia, nếu nàng có thể, nàng nhất định giết hắn rồi.

Không! Giết tên nam nhân thú vị đáng chết này rất tiện nghi cho hắn, nên lấy hết y phục điều phở mới giải hận.

Triển Vân bộ dáng nhàn nhã, hai tay chấp sau lưng, mắt không chút nào kiêng kỵ nhìn chằm chằm trước ngực ướt đầm của Từ Hàm, cất cao giọng nói: "Nha đầu thú, nhìn cái gì vậy, còn không mau tắm đi, bốn vương là hảo tâm, sợ mùi hôi trên người ngươi xông chết binh lính trong quân trại, mất đi sức chiến đấu, đừng tưởng rằng bốn vương nhân rồi không có việc gì làm."

"Không cần!" Từ Hàm rống giận, nhanh chóng làm cái gì? Thời điểm rống giận, Từ Hàm cũng chú ý tới tầm mắt Triển Vân, nàng không khỏi đem tầm mắt của mình dời xuống, thế này mới thấy, quần áo ướt đầm, đã không thể che đậy cảnh xuân trước ngực mình.

Hai vú đầy đà kia ở dưới quần áo như ẩn như hiện, mặc quần áo, còn không bằng không mặc, Từ Hàm kinh hô một tiếng, hai tay vòng ở thân thể của chính mình, xoay người sang chỗ khác.

"Ngươi còn không mau tắm rửa, nếu không động thủ, bốn vương đi xuống giúp ngươi!"

Từ Hàm nghe được giọng nói Triển Vân cũng nghe thấy thanh âm hắn xuống dưới nước, "Không cần!" Từ Hàm thất kinh hô, sợ Triển Vân xuống dưới giúp nàng cởi áo, người nam nhân này nói được thì làm được, hơn nữa vì mục đích sẽ không từ thủ đoạn.

Mỗi Triển Vân lại giương lên nụ cười khó nhìn hiếm có, một chân bước vào trong nước, tà khí nói: "Bốn vương rất thích toan tính công hiến sức lực!"

"Không cần..... Nô tỳ tự mình, tự mình!" Từ Hàm nghe âm thanh của Triển Vân tới gần, bắt đầu dĩ kêu to.

"Tốt lắm!"

"Vương gia không được nhìn lên, xoay người sang chỗ khác." Từ Hàm bắt đầu nói điều kiện cùng Triển Vân.

"Xi, bốn vương cũng không phải chưa thấy qua." Triển Vân đối với lời nói của Từ Hàm, từ chối cho ý kiến.

Từ Hàm ảo não đã chẳng quan tâm thân phận Triển Vân, liều lĩnh hô lớn: "Vương gia.... Ngài thật đáng giận, luôn chọc ghẹo nô tỳ, từ hôm nay trở đi nô tỳ sẽ chán ghét người, một mình Vương gia ở nơi này chậm rãi tiêu khiển, nô tỳ đi trở về."

Từ Hàm thờ phỉ phỉ hướng bên hồ đi đến, khuôn mặt nhỏ nhắn phùng lên tức giận.

Chán ghét hắn? Nàng dám!

Hai hàng lông mày của Triển Vân nhíu lại, sắc mặt trầm xuống, tức giận nói: "Nha đầu thú không biết sống chết, dám bất kính đối với bốn vương, hôm nay bốn vương phải hảo hảo giáo huấn ngươi, cho ngươi biết cái gì là đúng mực."

Triển Vân nói xong cũng hướng Từ Hàm đi đến, Từ Hàm nhìn Triển Vân tới gần trong lòng nhanh chóng nghĩ, Triển Vân muốn làm gì, muốn làm gì.

Miệng Từ Hàm vênh lên, mắt ngân ngấn nước, vẻ mặt kinh hoàng cùng ủy khuất, nghẹn ngào nói: "Vương gia không cần, không cần, không cần khi dễ nô tỳ!"

Thân thể Triển Vân đứng ở trước mặt Từ Hàm, nhìn Từ Hàm, nước mắt hạt châu kia, từ hai má trắng nõn rơi xuống, bộ dạng lê hoa mang vũ đầy nước mắt, khiến cho lòng người sinh tha thứ.

"Tốt lắm, đừng khóc, ngươi tắm rửa đi, bốn vương không nhìn là được, nơi này ít có người tới, ngươi tắm rửa sạch sẽ, ta đi giúp ngươi lấy quần áo sạch." Giọng nói của Triển Vân không khỏi hạ xuống, xem ra lạnh lùng nhưng mặt cũng nhu hòa xuống, nước mắt của Từ Hàm, hình như là vũ khí hữu lực nhất để đối phó Triển Vân.

Hai mắt đầm lệ của Từ Hàm đột nhiên chớp chớp nhìn Triển Vân, cái miệng anh đào nhỏ nhắn nức nở hỏi: "Vương gia nói là thật sao?"

Triển Vân nhéo cằm Tử Hàm một chút, nhẹ giọng nói: "Đương nhiên là thật sự, bổn vương nói chuyện nhất ngôn cửu đỉnh!"

Tử Hàm nghe thế này mới ngừng khóc.

Ngón tay Triển Vân vuốt hai má Tử Hàm một cái, nhíu mày, ôn nhu nói: "Đừng khóc, cười một cái."

Tử Hàm nghe được lời nói của Triển Vân..., sùng sốt một chút, đây rõ ràng là một tên háo sắc đùa giỡn phụ nữ nha, nhưng hắn nói ra làm sao lại khiến cho người ta mặt đỏ tim đập như vậy.

Tử Hàm không biết nên giận hay nên cười, cứ ừ ừ khuất cúi đầu, không cho Triển Vân thấy nàng ngượng ngùng.

Có ai bị đùa giỡn lại xấu hổ, đây cũng quá mất mặt, trong lòng Tử Hàm âm thầm khinh bỉ chính mình mặt lại không thay đổi.

"Tốt lắm tốt lắm, không cười coi như xong, nhưng ngươi đừng khóc nữa, ta đi." Triển Vân nói xong, thi triển khinh công phi thân rời đi.

Tử Hàm thấy Triển Vân rời đi, thế này mới thật sâu thở hắt ra, điểm này cũng không giống nàng, cảm xúc đã bị Triển Vân làm bùng nổ, trong chốc lát tim đập khẩn trương, thật không hiểu bình tĩnh của mình đi đâu vậy.

Cảm giác trong hồ nước thật sự rất tốt, nếu không phải Triển Vân quấy rối, nàng thật sự rất muốn cẩn thận tắm một lúc.

Ánh mắt Tử Hàm đánh giá chung quanh, sau khi do dự một phen, vẫn là bỏ đi quần áo ướt sũng kia, hiện ra một thân thể không tỳ vết trong hồ nước.

Nàng không lo lắng sẽ bị người khác nhìn thấy, tai nàng rất thính, trừ phi thất thân, bằng không người đang cách đó vài mét nàng đều có thể nghe được âm thanh, nhưng Tử Hàm làm sao cũng không ngờ được, sẽ có một đôi mắt đen láy, tránh ở trong bụi cỏ rậm rạp, không hề tiếng động tồn tại... Bởi vì có cái gọi là nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên (Ngoài người có người, ngoài trời có trời... Nôm na là người giỏi còn người giỏi hơn)!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nam nhân trong tối

Nếu nói non sông tươi đẹp này là phong cảnh say lòng người, vậy giờ phút này Tử Hàm chính là một yêu tinh mê người, rơi xuống thế gian này, khảo nghiệm bản tính háo sắc của con người, hoặc là khảo nghiệm lực nhẫn nại của người, xem có động tâm với một nữ nhân như vậy hay không.

Tóc đen theo động tác của Tử Hàm mà đông đưa ở trong nước, giống như là con cá linh động, da thịt che kín bọt nước phát ra sáng bóng nhẹ nhàng, gương mặt nguyên bản hồn nhiên xinh đẹp kia, giờ phút này thêm phần mị hoặc, thân hình hoàn mỹ ở trong nước trong suốt, không cách nào che lấp, thân thể xinh đẹp nữ tính kia, khiến nam nhân trong bụi cây bên bờ hồ kia nhìn không được lộ ra một hơi thở.

Cũng chính là hơi thở ngắn ngủi này, khiến Tử Hàm đắm chìm trong dòng nước mát lạnh đột nhiên phát hiện, ánh mắt nàng biến đổi, cũng không tỉnh bơ mà xoay người, chậm rãi nắm lên quần áo bông bênh bên người, giương tay lên, quần áo rơi vào trên người, đem thân hình xinh đẹp bao vây ở trong không lọt một tia xuân sắc.

Tử Hàm nhanh chóng suy đoán, là ai, là Triển Vân còn chưa đi sao? Nếu là Triển Vân, nàng không thể lộ ra chuyện mình có võ công, bởi vì người thường là không cách nào cảm giác được ở chỗ bí mật có người hay không, nàng chỉ có thể giả bộ tắm rửa xong, mặc lại quần áo.

Ngược lại nghĩ, nếu là Triển Vân, nhất định quang minh chính đại đứng ở bờ hồ, xem hình dạng quần bách của nàng, sẽ không lén lút như vậy, nhưng nếu không phải Triển Vân, vậy là người nào?

Còn có người đó đã ở trong chỗ bí mật bao lâu, nàng lại mới phát hiện, Tử Hàm thật sâu cảm thấy, người ở chỗ bí mật võ công không kém, có lẽ không ở dưới nàng.

Tử Hàm cúi đầu, nhìn bóng của mình trên mặt nước, đầu lông mày nhíu lại, trong lòng như trước rất nhanh suy đoán, trừ bỏ Triển Vân chỗ này ai có võ công cao như thế? Trong đầu Tử Hàm không khỏi hiện ra bóng dáng của Dịch công tử, chỉ có hắn có thể không tiếng không thở tồn tại như vậy, khiến nàng không có cảm giác, nhưng một nam tử tao nhã như vậy, nhất định sẽ không làm ra chuyện xấu nhìn lên cô nương tắm rửa rồi, Tử Hàm không biết vì sao phủ nhận suy đoán này, đồng thời trong lòng Tử Hàm cũng căm ghét, hình ảnh Dịch công tử cho mình thấy cao quý cùng tao nhã không phải bình thường, mình lại dễ dàng xem hắn là quân tử.

Tử Hàm biết rõ lúc này không nên hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì nàng không có nắm chắc một chiêu lấy mạng người này, nếu trong lúc đánh nhau Triển Vân lại vừa vận tới, vậy tất cả đều xong rồi.

Tử Hàm rất nhanh nghĩ, người cũng bơi tới bờ hồ, dựa vào một đạo hồ hấp vừa rồi kia, nàng đã phán đoán ra vị trí trốn của người nọ, cho nên nàng liền ngồi trên một khối đá bên bờ hồ, tay dường như vô ý vuốt vuốt tóc của mình, toàn thân cũng đã đem sát ý tập trung trên sợi tóc đen kia, mà sát ý kia ở người khác xem qua bất quá chỉ là đang hong khô sợi tóc đen kia, trên thực tế nàng đang tìm thời cơ, khiến đối phương khinh thường, vì thế khiến nàng

có thể dựa vào điều này giết chết người nhìn lên nàng, mặc dù không làm hấn chết, cũng muốn hủy đi hai mắt hấn, lấy làm trừng phạt.

Trong lòng Từ Hàm vừa tức vừa giận, lại không cam lòng, nhiều nghi ngại khiến nàng không cách nào áp dụng hành động, đang trong lúc ảo não, nàng nghe được một trận tiếng bước chân đi nhanh, đi về phía nàng, tiếng bước chân trầm ổn mà quen thuộc... Từ Hàm có thể khẳng định người đến là Triển Vân!

Từ Hàm vì không thể trừng phạt người nhìn lên nàng mà tức giận, bóng dáng của Triển Vân đã như điều hâu nhẹ nhàng dừng ở trước mặt của nàng.

Nhìn Từ Hàm ướt sũng ngồi ở chỗ kia, sắc mặt Triển Vân không vui, thô giọng hỏi: "Sao ngươi lại lên?"

Khuôn mặt Từ Hàm không vui, nổi giận nói: "Đã tắm sạch, ngâm mình ở nơi đó cho người ta xem à?"

Triển Vân cúi người, vươn tay nâng cằm Từ Hàm lên, khiến gương mặt trương lên của nàng đối diện hấn, mắt đối mắt nhìn, "Trừ bỏ ta ai cũng không thể nhìn đến thân thể của ngươi, bằng không ta nhất định móc hai mắt của hấn xuống."

Lời nói, bá đạo mà liều lĩnh, đã tràn ngập hương vị chiếm hữu, Từ Hàm cười khề trong lòng, Triển Vân cũng không có phát hiện có một người đang trốn, còn nói lớn như vậy.

Nếu không là hấn, thân hình của mình cũng không bị người khác tránh ở nơi bí mật nhìn, trong lòng Từ Hàm tức giận, lại cố ý nói: "Ngài nói thật hay, chỗ này lớn như thế, cũng không phải chỗ riêng của ngài, nói không chừng chỗ này có người nào trốn, nhìn nô tỳ tắm rửa đây, trong sạch của nô tỳ còn có sao?"

Triển Vân nghe Từ Hàm nói hai chữ trong sạch, trên gương mặt tuấn mỹ lại treo lên ý cười, đây là lần đầu tiên Từ Hàm nhìn đến Triển Vân cười như vậy, thực mị hoặc người khác, thực khiến lòng người rung động.

Ngón tay của Triển Vân vuốt phẳng cằm Từ Hàm, trầm giọng nói: "Trong sạch của ngươi còn có sao, không phải đã sớm hủy ở trên tay của ta à?"

Ánh mắt của Triển Vân, tươi cười của Triển Vân khiến Từ Hàm giống như nai con đi loạn, nhưng một câu nói cuối cùng này, khiến Từ Hàm tức, lại không thể bực, hận đến nghiến răng, vươn tay đẩy ra bàn tay cực nóng của Triển Vân, chu miệng hét lên: "Ngài chỉ thích khi dễ phụ nữ, đừng vội gièm pha trong sạch của nô tỳ, quần áo lấy ra, nô tỳ đi vào bụi cỏ thay quần áo."

Con ngươi của Triển Vân sâu không thấy đáy, thần sắc trên khuôn mặt cũng là sâu không lường được như vậy, "Thế nào? Ngài ta làm còn chưa đủ?" Ý Triển Vân như ám chỉ gì, Từ Hàm ngu ngơ một chút, nhìn đến thần sắc quái dị trong mắt Triển Vân, tuy không hiểu nhưng cũng ý thức được Triển Vân ám chỉ cái gì, má không khỏi bùng lên, thẹn quá hóa giận nói: "Thấy qua nam nhân vô sỉ, chưa thấy qua người như ngươi!" Từ Hàm chỉ cần bị Triển Vân chọc tức, nhất định sẽ nói bừa, chẳng phân biệt được lớn nhỏ, không có trên dưới chửi loạn, Từ Hàm chửi xong rồi, liền túm lấy quần áo từ trong tay kia của Triển Vân, muốn thay quần áo ướt sũng trên người.

Nhưng cánh tay màu lúa mạch của Triển Vân, cứ như vậy chặt chẽ nắm quần áo của nàng, không chịu buông tay, Từ Hàm tức giận nhìn Triển Vân, nam nhân này lại đang phát bệnh thần kinh gì, nàng đã đủ tức giận, bị người không biết nhìn lên, còn phải chịu sự kỳ quái của Triển Vân, tính tình tốt cùng bình tĩnh của nàng cũng đã mất hết. Nàng là muốn mượn thời cơ thay quần áo, nhìn xem người trong bụi cỏ là ai? Giết cho thống khoái!

Một tay nắm quần áo, một tay còn phải ngượng ngùng che lấp xuân sắc trước ngực, tiến thoái lưỡng nan, thần sắc tức giận trong mắt, dần dần hiện đầy hơi nước, miệng anh đào nhỏ nhắn cũng hơi hơi cong xuống phía dưới, Triển Vân rút cuộc buông tay, quần áo rơi vào trong tay Từ Hàm.

Từ Hàm không nói hai lời, trong tay cầm quần áo, liền vội vàng vàng chạy về phía phương hướng nàng đã sớm phán đoán trước, nàng cũng muốn nhìn xem là người nào ăn gan bảo cả gan dám làm cản nhìn lên nàng như thế.

Chỉ cần thấy được, nàng là có thể danh chính ngôn thuận hô to lên, rồi mới muốn Triển Vân ra tay, khiến cho người rình coi nàng chết không chỗ chôn, không độc không phải sát thủ, Từ Hàm biết người nọ còn chưa rời khỏi, bởi vì không nghe được một chút thanh âm rất nhỏ. Từ Hàm biến mất ở tại bụi cỏ trong rừng cây, vừa đi vừa lưu loát đem quần áo mặc lên người, nàng nhất định phải phát hiện tên kia trước khi hấn rời khỏi, bắt lấy hấn, tiếm thức của Từ Hàm đoán tiểu nhân ở chỗ tối này nhất định là đàn ông.

Từ Hàm oán giận nghĩ, người cũng xông vào vị trí tên đó ẩn thân từ một chỗ bí mật gần đó, trong lòng âm thầm nói, nam nhân thú vị ta muốn ngươi chết, tay nhỏ bé cũng đẩy ra một bụi cỏ rậm rạp. Ánh mắt của Từ Hàm chống lại một đôi ánh mắt đen loé sáng vô cùng nham hiểm ác độc!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Nam nhân kia nhìn thấy Từ Hàm cũng không kinh hoảng, môi mông lại lộ ra một nụ cười tà khí, người cũng mau như tia chớp đánh úp về phía Từ Hàm.

Từ Hàm nhìn trong mắt của nam nhân xa lạ kia thấy được... Mê luyện, nam nhân đưa tay về phía nàng.

"A!" Từ Hàm kinh hô một tiếng, liên tiếp lui về phía sau.

Nam nhân kia thấy Từ Hàm muốn chạy trốn, nét mặt nháy mắt biến thành vô cùng hung ác nham hiểm, thân hình ngoài dự đoán tới gần Từ Hàm, ngón tay thon dài lưu loát giữ ở cổ họng Từ Hàm.

Từ Hàm cứ như vậy bị bắt giữ trong lòng nam nhân kia, thắt lưng bị cánh tay nam nhân kia ôm chặt, dường như muốn đem eo của nàng cắt đứt.

Trên khuôn mặt nam nhân hiện lên thần sắc làm người ta khó hiểu, cúi đầu ở cổ nàng gian xảo hít một hơi thật sâu, âm thanh trầm thấp nói: "Người rốt cục đã trở lại trong ngực của ta!"

Có ý tứ gì, cái gì trở lại trong lòng ngực của hắn, bọn họ căn bản là không quen biết, Từ Hàm còn chưa kịp nghĩ lại, thân thể đột nhiên nhẹ nhàng, nam nhân kia đã kẹp lấy nàng thì triển khinh công cực nhanh mà đi.

"Buông, buông!" Miệng Từ Hàm kêu to, trong lòng âm thầm khẽ nguyện rửa, nam nhân này muốn chết sao, hôm nay nhất định phải cho người thấy, thời điểm liều mạng giãy dụa thân thể, trong tay đã có vài sợi tóc đen, thời điểm đang muốn ra tay.

Chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng hô vội vàng của Triển Vân: "Buông nàng ra!" Trong lòng Từ Hàm cảm thấy ấm áp, vì Triển Vân không bỏ rơi nàng.

Nam nhân không quên nhìn trên mặt Từ Hàm, nhưng cũng không quên kèm hai bên Từ Hàm, thân nhẹ như chim yến bay lên rừng cây rậm rạp bên kia, dưới chân nhẹ nhàng nhún, liền tự nhiên bay đi.

Về mặt Triển Vân lo lắng cùng tức giận, không cam lòng yếu thế đuổi theo Từ Hàm, sự tĩnh lặng trong rừng cây bởi vì ba người quá nhiều mà làm vô số chim chóc bay lên, phát ra từng tiếng kêu sợ hãi. Đầu cánh lay động, đã tràn ngập sát khí.

Cho dù khinh công của nam nhân kia cực kỳ tốt, nhưng lâu cũng không chống đỡ hơn được Triển Vân không bị trói buộc (ko khiêng ai).

Sau vài hiệp đuổi theo, tay Triển Vân nắm một thanh kiếm, ngăn cản đường đi của nam nhân kia.

Từ Hàm bị nam nhân kia giam cầm chặt chẽ trong ngực, đôi mắt sợ hãi nhìn Triển Vân, nàng thấy kiên quyết trong mắt Triển Vân, kiên quyết phải cứu nàng ra, giống như có thể vì nữ nhân mình yêu thương lo lắng mà không chú ý tất cả, ánh mắt kia của Triển Vân, khiến người ta động tâm.

Triển Vân chìa mũi kiếm vào nam nhân, tức giận nói: "Buông nàng ra."

Mặt nam nhân kia có vẻ tà mị, lộ vẻ cười khinh thường, con người hung ác nham hiểm nhìn Triển Vân, "Có bản lĩnh lại đây đoạt người."

"Muốn chết!" Kiếm gió của Triển Vân sắc bén, nương chân một chút, bay về phía nam nhân kia cùng Từ Hàm.

Mà mặt nam nhân kia mang nụ cười không chút để ý, tay ôm chặt vòng eo Từ Hàm, đột nhiên buông ra.... Thân thể Từ Hàm tựa như điều bị đứt dây, từ trên cây cỏ thụ bay xuống phía dưới.

"A!" Từ Hàm kêu sợ hãi, cao như vậy ngã xuống, không phải chết chắc sao!

"Nha đầu!" Triển Vân kinh hô một tiếng, phương hướng bóng dáng biến đổi, dùng hết sức, hướng phía Từ Hàm rớt xuống bay theo.

Triển Vân la lên lại thân thiết ấm lòng như vậy, nàng không thể dùng khinh công, chỉ có thể dùng cặp mắt mang theo vài phần sợ hãi liếc nhìn hướng Triển Vân bay tới nàng, trong lòng mắng cái tên nam nhân thân kinh kia, lại mong mỗi Triển Vân có thể tiếp được nàng.

Ngay trong nháy mắt này, Từ Hàm thấy được ở trên đầu cánh, trong tay nam nhân kia ngân quang chọi lóe, trong lòng Từ Hàm thầm kêu không tốt, hô lớn: "Triển Vân cẩn thận, không cần lo cho ta!"

Thời điểm Từ Hàm hô to, thừa thời cơ, phát ra sợi tóc trong tay, tuy nhiên nó bị thân thể Triển Vân bay đến ngăn trở.

Mà giờ khắc này nam nhân kia đi lại với tốc độ nhanh hơn nàng..... Hết thấy đều chậm.

Triển Vân một lòng muốn tiếp được Từ Hàm, vì tiếp được nàng, đã cho nam nhân kia thời cơ đánh lén, thân thể rung rung một chút sau đó chính hắn không khống chế được rơi xuống phía dưới.

Không! Từ Hàm rên rỉ trong lòng!

Mà thân thể nàng rơi xuống, đã bị...nam nhân chết tiết một phen giữ vào trong lòng, nàng tro mắt nhìn, thân hình cao lớn của Triển Vân đụng chạm thân cành cây lâu năm, phát ra tiếng gãy, cuối cùng bùm một tiếng rơi xuống trên mặt đất, phát ra một tiếng vang thật lớn, làm cho Từ Hàm gất gao đau xót, khàn giọng hô to: "Vương gia.....!"

Thân hình cao lớn của Triển Vân giống như bị ném đập nát, không thể nhúc nhích trong miệng trào ra máu tươi, ánh mắt mỏng manh, nhìn Từ Hàm, vươn tay còn muốn đem nàng cứu trở về.

"Vương gia!" Từ Hàm thống khổ la lên, vùng vẫy, tâm lần đầu tiên cảm giác được đau, lần đầu tiên cảm giác được, Triển Vân lại để ý nàng như vậy.

Nhưng thân thể Triển Vân không cách nào nhúc nhích, bởi vì bị nam nhân kia ám sát, hoặc là vì từ chỗ cao rơi xuống té bị thương, hắn chỉ có thể dùng cặp mắt mang theo tia không cam lòng cùng thống khổ nhìn ánh mắt nàng, nhìn nàng bị nam nhân kia mang theo bay khỏi chỗ này.

"Vương gia, Vương gia!" Mà trong rừng cây ở chỗ bọn họ còn khắc sâu tiếng người kêu Triển Vân.

Từ Hàm biết, thủ hạ của Triển Vân tìm tới!

.....

Thân ảnh bay xa, rồi xa tầm mắt Triển Vân, Từ Hàm không biết hắn là sống hay là chết, chỉ có người chết mới có thể biết thân phận của nàng, giờ phút này cũng không cần bận tâm bị Triển Vân biết nàng biết võ công, âm thầm giết nam nhân này, không có người biết.

Từ Hàm mờ ám chuyển động định giết người, đang muốn hết sức ra tay, đột nhiên nhìn đến từ nơi không xa chạy tới hai gã nam nhân mặc áo đen, kèm hai bên nam nhân ôm mình, chấp tay nói: "Chủ tử, trở về thành đi, nơi đây không nên ở lâu."

Sau khi người tới nói xong lời này, lại từ trong rừng bay ra hơn mười người, người người ánh mắt tinh nhuệ, bóng dáng lưu loát, vừa thấy liền biết là võ công không kém.

Từ Hàm thu tay lại, án binh bất động, chính là dùng con người tức giận nhìn nam nhân ác độc bên người này.

Hắn rốt cuộc là người nào, võ công của hắn rất mạnh, nhưng Triển Vân cũng không yếu, nếu không phải hắn giờ thủ đoạn hèn hạ, Triển Vân cũng sẽ không trúng chiêu.

Người nam nhân này rất biết bắt lấy nhược điểm người khác, hắn là nhìn ra Triển Vân nhất định sẽ liều lĩnh cứu nàng, cho nên hắn mới có khe hở ám sát Triển Vân, người nam nhân này thật sự là âm hiểm đến cực điểm.

Từ Hàm càng nghĩ càng tức giận, tức giận hô: "Người là người nào, vì sao bắt ta, thả ta rời đi."

Chỉ thấy ánh mắt nam nhân kia hung ác nham hiểm, tà mị nói: "Người vẫn là không nghe lời như vậy, muốn chạy trốn ta, lúc này đây ta sẽ không để cho người rời khỏi ta."

Nói gì vậy, giống như bọn họ rất quen thuộc, Từ Hàm không khỏi mở to hai mắt nhìn, người nam nhân này khuôn mặt tà mị khó đoán còn có mê luyện, đúng là mê luyện, đối một cái nữ nhân yêu mến mê luyện, nhưng nàng cũng không phải là nữ nhân hân ái yếm, không cần dùng ánh mắt mê luyện như vậy.

Từ Hàm định hung hăng đập hắn một cước, cả giận nói: "Người đang ở đây nói hươu nói vượn cái gì, ta căn bản không biết người, buông ra!"

Từ Hàm chân đá, tay đánh, trút hết những không thoải mái trong lòng, thật lo lắng cho Triển Vân.

Hận, hận thân phận nằm vùng của mình, hận mình không thể quang minh chính đại sử dụng vũ lực, bại lộ thân phận.

"Vẫn là không nghe lời như vậy, xem ta trở về xử lý người!" Trong giọng nói của nam nhân thậm chí có ý sùng nịch.

Từ Hàm tròn mắt mà chống đỡ, bất đắc dĩ gầm nhẹ nói: "Lỗi tai người điếc sao, ta nói ta không biết người!"

Nhưng nam nhân đối Từ Hàm quyền đâm cước đá lơ đễnh, vẫy tay đối những người đó nói: "Quay về!"

"Dạ!" Mười mấy người chấp tay, nhóm người tách ra một nửa đi phía trước mở đường, một nửa khác, theo ở phía sau bảo vệ.

Từ Hàm nhìn ra được nam nhân bắt nàng có thân phận đặc biệt, trong lòng đột nhiên nổi lên ý nghĩ tìm tòi đến tận cùng.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Ôn tồn như vậy

Từ Hàm bị mang trở về trong một toà thành, cho dù nàng không biết việc triều chính, cũng biết thành trì này là Phương Yển thành mà Triển Vân muốn tấn công, đây là cửa thứ nhất Triển Vân muốn qua.

Vậy nam nhân âm hiểm này nhất định có thân phận và địa vị cực kỳ quan trọng ở trong thành.

Cầu treo buông xuống, binh lính trên cửa thành đón bọn họ vào, Từ Hàm bị kèm hai bên, nhưng không quên quan sát địa hình nơi này.

Sông đào bảo vệ thành rất sâu rất rộng, tường thành rất cao, cùng vách núi hiểm trở hỗ trợ lẫn nhau, thủ vệ thực nghiêm ngặt.

Muốn lấp sông đào bảo vệ thành, hoặc là vượt qua thế núi, cần trả giá rất lớn, cũng không chắc chắn có thể thành công.

Biện pháp còn lại chỉ có dùng xe ném đá, Triển Văn chân chờ không hành động, chắc là xe ném đá chưa chuẩn bị thỏa đáng rồi.

Từ Hàm bị nam nhân kia cưỡng ép mang vào trong thành, sau khi đoàn người tiến vào cửa thành, người giữ cửa thành, liền đem cầu treo lên.

Lầu cao, lá cờ bông bành, đám đông bắt đầu khởi động, binh lính tuần tra qua lại, nhìn ra được kinh tế trong thành thực phồn vinh, là một thành trì giàu có, nếu Triển Văn đoạt được chỗ này, sẽ có không ít tiền của cùng lương thực cho quân dùng.

Mời vừa đi chưa được vài bước, đối diện lao vút đến một chiếc xe ngựa xa hoa, dừng lại ở trước mặt bọn họ, con ngựa kia cường tráng gấp mấy lần ngựa thường.

Người đánh xe từ trên ngựa nhảy xuống, cung kính hành lễ với nam nhân âm hiểm bên cạnh Từ Hàm, nói : "Tướng quân mời lên xe ngựa."

Hắn quả nhiên không phải người bình thường!

Nam nhân âm hiểm kia ôm chặt Từ Hàm vào lòng, cúi đầu dùng ánh mắt không rõ kia nhìn Từ Hàm, mê mê nói "Chúng ta phải về nhà."

Từ Hàm phát giận nói: "Chỗ này mới không phải nhà của ta, ngươi là kẻ điếc."

Nam nhân cũng không giận, ngược lại thực sùng nịch hôn lên mặt Từ Hàm một cái, ôn nhu nói: "Ngươi vẫn không thay đổi tính tình bướng bỉnh."

Từ Hàm biết rõ, nam nhân trước mắt này nhận sai người, nhất định là xem nàng thành một nữ nhân hắn quen, xác định là xem nàng trở thành nữ nhân hắn yêu, chẳng lẽ diện mạo của các nàng giống đến trình độ này sao?

Từ Hàm đang nghĩ, chỉ cảm thấy thân mình nhẹ hẫng, người đã bị nam nhân kia ôm lên xe ngựa..., màn xe vừa hạ xuống, cản trở ánh mắt Từ Hàm, trong không gian nhỏ hẹp, hơi thở của nam nhân kia tràn ngập trong mũi.

Tựa hồ có cái gì đang đợi nàng đi phát hiện, Từ Hàm vốn phát cáu, thế nhưng có chút chờ mong lẫn co với nam nhân này.

Xe ngựa đi được một hồi, liền dừng lại, nam nhân ôm Từ Hàm xuống từ trên xe ngựa cao, còn chưa kịp xem hoàn cảnh xung quanh một chút, nàng lại bị nam nhân kia kéo, đi đến căn phòng khí thế nhất.

Hắn muốn làm cái gì? Từ Hàm không khỏi bước theo nhanh hơn, chưa đến nỗi bị kéo ngã trên mặt đất.

Trong phòng không có nha hoàn hay người hầu, an tĩnh có thể nghe được tiếng thở của nhau, xuyên qua phòng ngoài, đến gần nội thất, nam nhân đẩy ra một lực đóng chặt cửa, rồi sau đó lôi Từ Hàm đi vào.

Thâm tình mà ôn nhu nhìn mặt Từ Hàm, lại chỉ tất cả trong phòng, kích động nói "Huyền Hoa, ngươi xem, chỗ này giữ dáng vẻ trước khi ngươi đi, một chút cũng không có thay đổi, ta luôn luôn chờ ngươi trở về chỗ này, đáng mừng là, ngươi thật sự trở về, thật sự trở về." Nam nhân đang nói lại kích động ôm Từ Hàm vào lòng, như tìm được bảo vật

Từ Hàm nghe nam nhân nói xằng nói bậy, vốn định hạ thủ, rồi trốn khỏi chỗ này, nhưng trong lúc vô tình giương mắt thấy được một bức họa trên tường, khiến lòng của nàng hồi hộp, mở lớn hai mắt, ngơ ngác nhìn bức họa kia.

Nam nhân kích động nói xong, lại đẩy Từ Hàm ra, nhìn mặt Từ Hàm, thuận theo ánh mắt Từ Hàm tới trên bức họa kia, thâm tình có chút cuồng loạn, lại có chút thương cảm, giọng điệu lại là vui sướng. "Còn nhớ kỹ bức họa này sao, là ta tự tay vẽ cho ngươi, ngươi nhìn ngươi xem, trôi qua nhiều năm như thế, ngươi vẫn xinh đẹp như vậy, mê người như vậy."

Đây rốt cuộc là chuyện gì, vì sao chỗ này có bức họa giống nàng, nếu nữ tử trong bức họa không phải nàng, vì sao lại giống vậy, lòng Từ Hàm có chút loạn, giống như bị sương mù thật dày bao vây, giống như xưa tan sương mù, tìm tòi đến tận cùng, nhưng lại càng lúc càng mê hoặc.

"Ngươi xem tất cả này, có phải đều không thay đổi hay không, cái gương đồng, cái bàn gỗ lim, còn có tranh chữ cổ ngươi thích nhất, trang sức của ngươi, son bột nước, còn có mấn lụa hồng của chúng ta." Nam nhân hoàn toàn đắm chìm quay về trong kỷ niệm vui sướng, vừa tự nói, vừa kéo Từ Hàm đi đến trước giường, ngón tay thon dài vén mấn lụa hồng lên, rồi sau đó lại đi tới trên khuôn mặt Từ Hàm, tràn ngập thương yêu cùng si mê, nhẹ nhàng vuốt ve, có chút quá vui mà khóc nói: "Nhớ kỹ sao, chính là ở trên chiếc giường này, chúng ta triền miên nóng bỏng."

Nam nhân đang nói, nhìn đến ánh mắt mê mang của Từ Hàm, tức giận mà lại kích động nói, "Mặc kệ ngươi nhớ hay không, ngươi rốt cuộc trở lại bên cạnh ta, ta không bao giờ để ngươi rời khỏi ta nữa."

Nói xong, môi nam nhân như mưa dừng trên môi trên mặt Từ Hàm, giống như con sói đói khát đã lâu, tìm được con mồi khát vọng, liền ôm lấy Từ Hàm, ngã vào trên giường.

Vùng vẫy của Tử Hàm trở nên vô lực, hoàn toàn ngăn cản không được nam nhân giờ phút này có chút điên cuồng, hấn điên cuồng hôn một phút cũng không ngừng, giống như muốn đem tất cả tình cảm mãnh liệt biểu lộ ra trong giờ khắc này, làm cho Tử Hàm hoà tan ở trên chiếc giường đã tràn ngập kỷ ức kiểu diễm này.

Tâm Tử Hàm giống như mặt hồ tĩnh lặng, bị ném vào một tảng đá lớn, nổi lên tầng tầng sóng.

Nam nhân này là ai, chính nàng lại là ai, nữ tử trong tranh là ai, Tử Hàm chưa từng nghĩ đến thân phận của mình, hôm nay lần đầu tiên nàng có ý niệm mãnh liệt muốn biết tất cả trong đầu.

Tử Hàm mím miệng, không để nam nhân tiến vào, giống như chỉ có Triển Vân mới có thể hôn nàng như vậy, mà nam nhân khác chỉ khiến nàng không thích, thậm chí là không có cảm giác.

Hai tay của nam nhân đem tay của Tử Hàm áp chế ở hai bên người, đôi chân thon dài của hắn cũng dầy dụa cùng một chỗ với chân Tử Hàm, hoàn toàn không chế thân thể Tử Hàm.

Tử Hàm rất sợ hãi nam nhân như vậy, hấn giống như là liều lĩnh muốn xâm lược thân thể của nàng, "Thả ta ra không nên, không nên!" Mỗi nam nhân thừa cơ xâm nhập trong miệng Tử Hàm, chuyển động mãnh liệt mà không mất đi ôn nhu.

Lưỡi của hắn không giống hương vị của Triển Vân, mặc dù rất dễ chịu vẫn như cũ khiến nàng không cách nào nhận, rằng Tử Hàm cắn một cái, cắn đầu lưỡi của nam nhân kia ra máu, mùi máu tươi tràn lan ở trong miệng hai người.

Trên khuôn mặt tà mị của nam nhân kia lại hiện lên nụ cười xấu xa, môi hắn ngược lại đi tới cắn cổ Tử Hàm, nhẹ nhàng cắn, "Huyền hoa, từng, người cũng cắn ta như vậy, nhớ kỹ không."

"Ta nói ta không phải người người nói, ta không nhận ra người." Tử Hàm vùng vẫy người, muốn tránh thoát mê chướng cùng hoang mang trước mắt.

Nhưng nam nhân kia không để ý lời nói của Tử Hàm chút nào, tự cắn nhẹ lên cổ Tử Hàm, vuron đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm, "Ta cũng từng hôn người như vậy, vuốt ve người như vậy, thân thể của người hòa tan trong nụ hôn của ta, trong lòng của ta."

Nam nhân đang nói lại cúi đầu thờ dốc ở bên tai Tử Hàm thật rõ ràng, vật nam tính cứng rắn của hắn cũng để ngay thân dưới của nàng, Tử Hàm cương cứng một trận, nàng thề, nếu hắn dám tiếp tục, nàng sẽ không vì nghi hoặc một bức họa kia mà bỏ qua hắn, Tử Hàm quát: "Thả ta ra, người còn đối ta như vậy, ta thề sẽ không để ý người nữa, ta sẽ hận chết người."

Nam nhân ngừng hôn, chỉ là có chút bi thương ôm chặt Tử Hàm vào lòng, thống khổ quát: "Vì sao, vì sao đối ta như vậy, vì sao rời khỏi ta lâu như thế không chịu trở về, vì sao không cho ta hôn người, người có biết ta chờ một khắc này bao lâu không!"

Tử Hàm đột nhiên cảm nhận được nội tâm bi thương của nam nhân này, một nam nhân có thể dụng tình giống vậy sao?

Nàng phải nói thế nào, hấn mới tin tưởng, mới hiểu được, nàng không phải người hắn muốn tìm!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Nữ nhân xinh đẹp kỳ quái

Tử Hàm nhìn nam nhân trước mắt vì yêu mà mê muội này, nghĩ tới nữ nhân trong bức tranh với mình giống nhau như đúc, trong lòng có ngàn vạn tâm tình không thể coi bỏ.

Người nam nhân này cố chấp, nhận định nàng chính là nữ nhân trong bức tranh, nhận định nàng là nữ nhân hắn yêu.

Nhưng nàng không phải, Tử Hàm rõ ràng nói bên tai nam nhân kia: "Người hảo hảo nhìn một cái, ta thật không phải là nữ nhân người biết."

Nam nhân nghe được lời nói của Tử Hàm..., không không chế được cảm xúc, hơi có chút vụt tắt, ánh mắt cuồng loạn đánh giá tỉ mỉ khuôn mặt của Tử Hàm.

Hắn tường tận nhìn ánh mắt của nàng, nàng cũng nhìn ánh mắt tối đen của hắn, hi vọng từ trong mắt của hắn nhìn thấy một tia thanh tỉnh.

Trong mắt nam nhân hiện lên thần sắc phức tạp, vẻ mặt có chút kích động, dò xét cẩn thận một phen, cánh tay mạnh mẽ lại lần nữa ôm sát eo Tử Hàm, không chút do dự nói: "Huyền Hoa, người là Huyền Hoa của ta, Huyền Hoa thích ăn bánh đậu xanh, thích hoa son chi, thích nghe điệu hát dân gian, ánh mắt kia cũng giống như vậy, sao có thể không phải Huyền Hoa của ta, người không nhận ra ta, có phải bởi vì người nam nhân kia hay không?"

Tử Hàm đột nhiên cảm thấy nam nhân này vì yêu mà mê muội, trừ bỏ đáng giận, cũng rất đáng thương, nàng bắt đầu dĩ thờ dài, "Ta không phải, xin người thanh tỉnh, ta ghét nhất ăn bánh đậu xanh, ta thích ăn bánh chưng, ta không thích hoa son chi, ta thích hoa lan, ta cũng không thích nghe điệu hát

dân gian, nhìn ta và nữ tử người biết chính là trừ bỏ diện mạo giống nhau, những thứ khác cũng không giống nhau."

Trên gương mặt cương nghị mà tà mị của nam nhân hiện lên một tia cuồng loạn cùng hoài nghi, tựa hồ đang tự hỏi lời nói Từ Hàm..., suy nghĩ có lẽ Từ Hàm nói đúng, hấn buông lỏng eo Từ Hàm ra, chậm rãi đứng dậy, tóc đen hỗn độn, con ngươi đen hung ác nham hiểm, tinh thần có chút hoảng hốt, cúi đầu rù rì nói: "Người là nàng, nhất định sẽ không sai, sẽ không sai."

Từ Hàm chậm rãi ngồi dậy, nhìn nam nhân kỳ quái này, không cần phải nhiều lời nữa, nàng nói cái gì hấn đều không thể tin tưởng.

"Người nhất định là một mối, trước nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ trở lại thăm người." Nam nhân cúi người ở trên trán Từ Hàm nhu tình hôn một cái, thần trí dường như thanh tỉnh rất nhiều, cong môi cười, tà mị lại mê người.

Từ Hàm kinh ngạc ngồi ở chỗ kia, nhìn con ngươi đen thiện lương của nam nhân kia, nói không ra lời, mà nam nhân kia cũng chậm chậm xoay người, tựa hồ có loại cảm giác mỹ mãn, từ từ đi ra ngoài.

Từ Hàm nhú mày, đứng lên, nàng nghĩ người nam nhân này, hấn nhất định là yêu nữ nhân kia thắm thiết, có lẽ nhiều năm qua luôn luôn nằm mơ, mong mỗi hai người có thể gặp lại, hôm nay ngẫu nhiên gặp được nàng, nàng thực hiện được giấc mộng của hấn, cho nên, hấn sẽ không để cho giấc mộng tan biến.

Từ Hàm nghĩ cùng tỉ mỉ đánh giá hoàn cảnh trong phòng, nơi này rất dễ tâm bố trí, tất cả đều là những đồ dùng thượng đẳng mà tinh tế, cao nhã mà có cách điệu, trong phòng không nhiễm một hạt bụi, không giống thật lâu không có người.

Từ Hàm đánh giá một phen xong, ngừng đầu, tầm mắt nàng lại bị nữ tử trong bức tranh hấp dẫn, nữ tử trong bức tranh một thân váy dài thêu hoa son chi màu trắng, tay ngọc cầm một cây quạt có vẽ hình mỹ nữ, mặt mỉm cười, kiều diễm như hoa.

Nếu không phải là mình nhớ rất rõ ràng chuyện trước đây, nàng thật sự cho mình chính là nữ tử trong bức tranh.

Từ Hàm đang nhìn, nghĩ, cửa bị mở ra.... Đi tới là một vị nữ nhân trung niên mặc lục y, mắt hạnh, miệng đào, mỹ lệ, nhưng khóe mắt có nếp nhăn tiết lộ nàng có tuổi.

Trong tay nữ nhân nâng một bộ quần áo, đi đến bên người Từ Hàm, ánh mắt si ngốc đánh giá một phen, hoảng hốt nói: "Thật sự... Thật là Huyền Hoa!"

Từ Hàm lắc đầu nói: "Không phải!"

Nữ nhân kia cũng không tranh cãi, mỉm cười, cầm quần áo trong tay đặt ở trên bàn, nhẹ giọng nói: "Huyền Hoa, đây là quần áo tướng quân nói ta đưa tới, người mặc xem hợp hay không hợp."

Từ Hàm nhìn người phụ nữ xinh đẹp, khẩu khí có chút lạnh nói: "Cám ơn, ta không cần, xin người chuyển lời tới tướng quân ta muốn rời đi lúc này."

Xem ra là thiếu sự hợp tác, nữ nhân nguyên bản ý cười dạt dào nháy mắt nguội lạnh, xoay tròn thân ngồi ở ghế trên, mắt hạnh mang theo một tia uy hiếp nhìn Từ Hàm, bên môi lại còn mang theo nụ cười thân thiện, "Năm đó người lừa gạt Huyền Dực, nay Huyền Dực không trách tội người, còn đuổi theo tiếp nhận người, là may mắn của người, rời đi là không thể nào, người liền lưu lại chiếu cố tốt Huyền Dực đi."

Nguyên lai nam nhân kia gọi Huyền Dực, Từ Hàm cười lạnh, mắt liếc nhìn nữ nhân kia một cái, lạnh nhạt nói: "Đây là ép buộc, thật sự là hai kẻ điên, đã nói ta không phải là Huyền Hoa gì, hai người các người quả thực không thể nói lý."

Nữ nhân vừa cười, cười quyến rũ động lòng người, dáng người lay động cũng đứng lên, đi tới trước mặt Từ Hàm, tay nắm cầm Từ Hàm, ôn nhu vô cùng nói: "Mặc kệ người là thật hay giả, Huyền Dực nói người là thì chính là, hảo hảo ở nơi này, Huyền Dực sẽ không bạc đãi người."

Từ Dàm hít mũi, đột nhiên không tránh khỏi một trận mùi thơm nhàn nhạt, lập tức chống lại làm bộ dáng chán ghét, vươn tay đem tay của nữ nhân vuốt ve, nữ nhân lại cười, xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía Từ Hàm, lại nói: "Ngủ một giấc cho tốt đi."

Thuốc mê, Từ Hàm làm bộ có chút mê mang nhắm mắt lại, cuối cùng thân mình mềm mại té trên mặt đất, nữ nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Nữ nhân kia khẽ cười một tiếng, hướng về phía ngoài cửa hô: "Người đâu!"

Cửa lại được mở ra, hai nha hoàn lên tiếng trả lời đi vào, đi hướng bên người Từ Hàm.

Từ Hàm giả vờ bị mê choáng váng, nhưng trong lòng thanh tỉnh vô cùng, cảm giác nha hoàn đi lên, bỏ y phục trên người nàng.

Hai nha hoàn một trận rối ren, Từ Hàm thế mới biết là muốn thay cho nàng một bộ quần áo, phải hạ thuốc mê sao?

Xem ra nữ nhân này là muốn hoàn toàn lấy lòng cái tên nam nhân Huyền Dực, muốn hoàn thành tốt đẹp lời nhắn của nam nhân kia.

Từ Hàm bây giờ là thân phận nữ tử nhu nhược, tự nhiên muốn tùy ý các nàng ép buộc, không đầy một lát, quần áo đã đổi, nàng được đưa lên giường, xem ra là không có lo lắng tính mạng, Từ Hàm biết không có gì lo lắng.

Giường thực mềm mại phát ra mùi hoa thân nhiên, so với quân doanh cứng rắn kia thì thoải mái hơn, Từ Hàm thực hưởng thụ đãi ngộ này, liền an tâm nằm ở nơi đó, không lo lắng có người hại nàng, cũng không lo lắng, người nam nhân kia sẽ dùng sức mạnh, bởi vì nàng nhìn ra được, người nam nhân kia thực để ý thái độ của Huyền Hoa, sợ Huyền Hoa không để ý tới hắn, cho nên nàng an tâm ngủ một giấc cũng không thành vấn đề.

Người phụ nữ xinh đẹp kia mang theo hai nha hoàn đi ra ngoài, tựa hồ đối với việc hoàn thành lời nhắn nhủ nhiệm vụ của Huyền Dực rất hài lòng, lúc đi còn đặc ý hừ một tiếng.

Từ Hàm chỉ cho là chó sủa, nàng thoải mái nằm ở nơi đó, làm bộ mê man, nhưng chậm rãi lại thật sự đang ngủ, thẳng đến thời điểm đêm khuya, trong bụng một trận đói khát, Từ Hàm mới tỉnh lại.

Trong phòng một mảnh hắc ám, im lặng dị thường, Từ Hàm xoa xoa mắt buồn ngủ nhập nhèm, ngồi dậy.

Mang giày, đi đến trước bàn, rót một chén nước uống xong, cúi đầu thở dài một tiếng.

Đang muốn đi ra ngoài, đột nhiên nghe được một thanh âm quen thuộc đối diện, Từ Hàm vươn tay tiếp lấy, trong tay liền nhận được một thứ gì đó, nguyên lai là có người ở ngoài cửa sổ bắn vào.

Từ Hàm không có kinh hoảng, bởi vì xúc cảm cùng hương vị kia, đều là nàng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, bởi vì phía trên kia lộ ra nồng đậm sát khí cùng máu, mỗi lần nhận được vật này, có ý nghĩa nàng phải giết người.

Nàng đi đến phía trước cửa sổ, mở cửa sổ ra, nhờ ánh trăng nhàn nhạt, thấy được một chút trên mặt giấy.

Ngắn ngủn một câu, lại nói hết sát khí dày đặc.

Xem hết tiêu hủy, không lưu một tia chứng cứ!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Sương mù thật dày

Rạng sáng, trời hơi hơi sáng, Từ Hàm đã tỉnh lại, nàng nằm ở trên giường, bên tai nghe được một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng thực loạn, tiếp theo là cửa ken két một tiếng mở ra, có mấy người nhẹ tay nhẹ chân tiêu sái tiến vào.

Tiếng bước chân cùng hành động đều thực nhẹ nhàng, chắc là sợ đánh thức nàng, nghe tiếng bước chân gần như không thể nghe ở cửa, Từ Hàm biết những người đến đều có võ công, hơn nữa còn không kém.

Từ Hàm không có động đậy, nhắm mắt giả bộ ngủ như cũ, cả người tràn đầy phòng bị, có thể là người phụ nữ xinh đẹp ngày hôm qua lại đến?

Từ Hàm phỏng đoán trong lòng, đang muốn hí mắt vụng trộm xem một chút thì, có một tiếng bước chân tương đối trầm ổn lại thực thanh dật tới gần nàng.

Hương vị quen thuộc, chỉ nghĩ một lần Từ Hàm đã có thể nhớ kỹ hương vị này, là hương vị trên người Huyền Dực, ngày hôm qua hắn dùng sức dùng tâm ôm nàng như vậy, sao nàng lại không quen thuộc hương vị này.

Sáng sớm hắn đến làm cái gì, Từ Hàm âm thầm phỏng đoán trong lòng, nhưng vẫn giả đáng vẻ ngủ say.

Cảm nhận được bên cạnh nam nhân ngồi xuống bên người nàng, má bị một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve, chỉ bằng một động tác này, liền biểu lộ ra tình yêu sâu đậm của Huyền Dực.

Từ Hàm không biết giờ phút này mình nên tỉnh lại hay không, tiềm thức nàng không muốn đối mặt Huyền Dực, sợ hãi đối diện ánh mắt tràn đầy hy vọng cùng vui mừng của hắn, cũng sợ hãi nhìn thấy vẻ mặt yêu đến điên cuồng của hắn.

Bàn tay chậm rãi rời khỏi má của nàng, cho đến khi lồng ngực hắn dán vào lưng nàng, trong mũi đột nhiên ngửi đến một trận hương hoa, thân nhiên thấm vào ruột gan, là hương hoa lan.

Bên cạnh lại đi tới một người, động tác cẩn thận, nhẹ tay nhẹ chân, tiếp theo cảm giác được nam nhân bên người, ở bên cạnh nàng rải cái gì đó, là cái gì, nàng không dám xác định, nhưng có thể xác định là, thứ đó vô hại, hơn nữa hương hoa lan bay vào mũi.

Rốt cuộc Huyền Dực dùng động tác, rồi sau đó tiếng bước chân nhẹ này dần dần tránh ra phạm vi nghe thấy của nàng, tựa hồ trong phòng chỉ còn lại có nàng cùng Huyền Dực bên cạnh.

Trên người Huyền Dực tựa hồ cũng phát ra hoa lan nhàn nhạt, cúi người nằm ở bên cạnh nàng, một tay nhẹ cầm cánh tay của nàng, hô hấp nóng bỏng

cũng càng lúc càng tới gần cổ của nàng, lúc này không tỉnh, còn đợi khi nào, không lẽ chờ bị sảm sở.

Từ Hàm mơ mơ màng màng mở ra đôi mắt đẹp câu hồn, biểu hiện ra một bộ buồn ngủ không kiên nhẫn bị người quấy nhiễu, nâng tay dụi dụi mắt, che giấu ánh mắt rõ ràng của mình.

Huyền Dục thực tự nhiên kéo tay của nàng ra, cúi đầu nương theo nhẹ nhàng hạ xuống một nụ hôn dịu dàng trên trán của nàng, thanh âm trầm thấp nói: "Sớm!"

Từ Hàm trong nháy mắt mở lớn hai mắt, giật mình xoay qua, nhìn Huyền Dục, kinh hô: "Sao người ở chỗ này?"

Gương mặt của Huyền Dục không mang một tia âm hiểm, chỉ có tràn đầy sùng nịch, cầm tay của Từ Hàm, nhu tình đầy mắt nói: "Ta ở chỗ này không phải chuyện thực tự nhiên sao, Huyền Hoa, không cần một bộ giật mình xa lạ, như vậy sẽ khiến ta thương tâm."

"Này..... Ta muốn rời giường." Từ Hàm vừa nói vừa muốn đứng dậy thì, Huyền Dục lại lấy tay bịt kín mắt của Từ Hàm, rồi mới đỡ nàng ngồi dậy.

Tay Từ Hàm nắm tay của Huyền Dục: "Sao lại bịt mắt của ta?"

"Ta muốn cho người một kinh hi!" Huyền Dục ở bên tai Từ Hàm nhỏ tiếng, tay cũng chậm chậm mở ra

Khi mắt Từ Hàm lại nhìn đến ánh sáng lần nữa, không khỏi kinh hô ra tiếng, "Oa!" Từ Hàm không tự chủ được bịt miệng, không dám tin nhìn tất cả vậy quanh mình.

Từ trên xuống dưới trong phòng, trên bàn, trên ghế, tràn đầy các dạng hoa lan, hồng, trắng, tím, vàng, mỗi một chậu hoa lan đều là chủng loại quý, tay vô ý chạm lên trên giường, nhất thời đoá hoa lan đầy lòng bàn tay, cúi đầu nhìn lại, trên giường tràn đầy những đoá hoa rực rỡ nhiều màu, nàng hoàn toàn đặt mình ở trong biển hoa, rất xinh đẹp mỹ lệ, rất lãng mạn, nàng bị một loại phân vân nói không nên lời bao vây.

Huyền Dục nhìn biểu tình giật mình lại say mê của Từ Hàm, từ trên giường cầm lấy một đoá hoa lan màu hồng nhạt nhỏ, cài vào trong mái tóc mềm như tơ của Từ Hàm, thâm tình hỏi Từ Hàm, "Vui vẻ không?"

Từ Hàm nhìn nam nhân trước mắt này, mũi cao cao, mắt to, hình dáng rõ ràng, trong tuấn mỹ có cường thế. Lần đầu tiên nhìn nàng thấy hấn âm hiểm, tàn nhẫn, ác độc, nhưng không ngờ hấn đối đãi người mình yêu lại có một mặt cảm tính thế này, Từ Hàm không khỏi vì nữ tử tên Huyền Hoa mà cảm thấy đáng tiếc, nếu bọn họ hảo hảo sống cùng nhau, nàng nhất định sẽ được nâng trên lòng bàn tay che chở đầy đủ.

Huyền Dục nhìn Từ Hàm không nói gì, nói tiếp: "Đáng tiếc hoa quý đã quá, chỉ có thể tìm được vài loại hoa lan này, đáng tiếc, bằng không người sẽ rất cao hứng, ít nhất cũng cười một cái với ta."

Từ Hàm không khỏi ngẩn ra, làm việc này, chỉ vì chiếm được nụ cười của Huyền Hoa, nam nhân này cũng đủ dụng tâm.

"Người không phải nói Huyền Hoa thích hoa sơn chi[1] sao?" Từ Hàm loé sáng ánh mắt nhìn Huyền Dục, nhẹ nhàng hỏi, nếu hấn nói nàng là Huyền Hoa, nàng sẽ không phản bác nữa.

Huyền Dục si luyến nhìn Từ Hàm, lẩm bẩm nói: "Nhưng ngày hôm qua người nói thích hoa lan, hoặc có lẽ mười tám năm qua, sở thích của người thay đổi, mặc kệ người thích cái gì, ta đều sẽ lấy đến cho người, chỉ cần người vui vẻ."

Mười tám năm?!

Huyền Dục nói hấn cùng cái Huyền Hoa chia cách mười tám năm, trong lòng Từ Hàm không biết vì sao lại bất an cùng giật mình.

Từ Hàm nhin không được hỏi: "Mười tám năm? Vậy... Vậy người năm nay bao nhiêu tuổi? Huyền Hoa bao nhiêu?"

Trên khuôn mặt Huyền Dục lại có thần sắc âm đạm, có chút khó thờ nói: "Người thật sự không nhớ chuyện lúc trước của chúng ta, hay cố ý không muốn nhận quen ta?!"

"Ta.... Thật sự không biết, ta đang hoài nghi ta là ai, ta rốt cuộc là ai." Ngữ khí của Từ Hàm hơi bất đắc dĩ, có chút thống khổ cùng không giúp được gì, trong mắt có chờ đợi nhàn nhạt, nàng cũng rất muốn biết tất cả rốt cuộc là chuyện gì, nàng cùng nữ nhân trong tranh kia, có phải có liên quan gì hay không?

Huyền Dục đau lòng ôm Từ Hàm vào lòng, yêu thương vô hạn, "Huyền Hoa, Huyền Hoa của ta, mấy năm nay, người rốt cuộc bị nỗi khổ gì, lại không nhớ ta, không nhớ trước kia, này đối ta mà nói thật tàn nhẫn." Huyền Dục kích động nói xong, bình phục một chút tâm tình, mới lại nói tiếp: "Năm đó chúng ta chia cách người hai mươi tuổi, ta hai mươi lăm tuổi, người đột nhiên đi, chỉ bảo ta chờ người, ta đợi một cái là mười tám năm, Huyền Hoa, sao người có thể nhẫn tâm như vậy, bỏ ta không để ý, người có biết lòng ta đau bao nhiêu, cuộc sống của ta, có bao nhiêu âm u, ngày không có người, ta giống như sống ở địa ngục..."

Từ Hàm cương cứng trong lòng Huyền Dục, hoàn toàn không nói được, không phải vì một nam nhân si tình, mà bởi vì một câu nói kia: mười tám năm trước!

Mười tám năm trước Huyền Dục hai mươi lăm tuổi, vậy giờ phút này Huyền Dục đã bốn mươi ba tuổi, Huyền Hoa cũng có ba mươi tám tuổi, suy nghĩ của Từ Hàm rồi thành một đoàn.

Sao lại có thể! Sao lại có thể, bởi vì giờ phút này Tử Hàm nhìn Huyền Dực, nhìn qua cũng không quá ba mươi tuổi, mặt quan như ngọc, tràn đầy sức sống, không thấy một tia dấu hiệu của nam nhân trung niên.

Sao lại có thể! Sao lại có thể!

Tử Hàm cảm thấy mình lọt vào trong sương mù, làm sao cũng nghĩ không thông!

[1]Hoa sơn chi: thật là đẹp nha...

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Bớt hoa mai

Tử Hàm lâm vào trầm tư cùng chán kinh, thật lâu không nói được, Huyền Dực giữ chặt tay Tử Hàm, ôn nhu nói: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, nên rời giường."

Tử Hàm hoàn hồn, tùy ý Huyền Dực kéo tay nàng từ trên giường giống như biển hoa kia xuống dưới, nàng ngồi ở mép giường, chân trần, khi muốn đi giày thì, Huyền Dực lại ngồi xổm xuống, cầm lấy một đôi giày thêu mới chẳng biết đặt ở mép giường từ khi nào, dùng đôi bàn tay to nhẹ nhàng mang vào cho nàng.

Tử Hàm nhìn động tác của Huyền Dực, trong lòng có cảm giác nói không nên lời, khi nhìn đến tay hấn nâng chân ngọc của nàng, đáy lòng có một chút cảm giác xấu hổ.

Giầy mang, Huyền Dực đứng lên, trên khuôn mặt là sùng nịch đối người yêu, vươn tay kéo Tử Hàm đi đến bàn trang điểm.

Đứng ở trước gương đồng, lúc này Tử Hàm mới nhìn thấy, quần áo trên người mình mặc, giống quần áo của nữ tử trong bức tranh như đúc, chính mình quả thực thành nữ tử trong bức tranh, theo bản năng nàng không thích cái cảm giác này.

Người trong gương không phải chính mình, nàng bất quá là thể thân của người khác mà thôi, nàng chỉ muốn làm chính mình, Tử Hàm không muốn nhìn mình trong gương, liền cúi đầu, lôi kéo ống tay áo của mình, nhỏ giọng nói: "Ta không thích bộ y phục này."

Sắc mặt khản trương của Huyền Dực có chút đột biến, "Vì sao không thích, này là y phục trước kia ngươi thích nhất."

Tử Hàm giương mắt nhìn gương mặt tuấn mỹ của Huyền Dực, nhíu mày nói: "Ta là ta, ta không phải nàng, nàng thích thứ gì, ta không nhất định phải thích!"

Huyền Dực liền sợ hãi Tử Hàm nói nàng không phải Huyền Hoa, có chút lấy lòng nói: "Tốt, không thích thì không thích, để ta bảo người ta đổi y phục khác."

A, nam nhân xấu tính này thật sự là dung túng nàng, Tử Hàm thầm nghĩ trong lòng một chút, không hề lên tiếng.

Mà lúc này Huyền Dực tà mị cười, tay thon dài lại bả vai của nàng, để nàng ngồi trên cái ghế trước bàn trang điểm, rồi sau đó ngón tay của hấn nhẹ nhàng vuốt lên, chải tóc nhẹ rơi, sợi tóc buông xuống ở trên lưng, trên vai.

"Tóc của ngươi cùng người của ngươi đều xinh đẹp như nhau." Huyền Dực hài lòng cười, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Tử Hàm một cái.

Tử Hàm không có lên tiếng, mọi người đều nói tóc của nàng xinh đẹp, đen bóng mà lại rậm rạp, mềm mại như tơ, nhưng nàng cực không thích.

Khi người bình thường không biết thân phận của nàng nói tóc của nàng đẹp thì, nàng sẽ nghĩ, nếu bọn họ biết mái tóc mỹ lệ này là vì giết người mà tồn tại, biểu tình của những người này sẽ là bộ dáng gì.

Tử Hàm vươn tay cầm lên chiếc lược gỗ đào trên bàn trang điểm, nhẹ nhàng chải vuốt một luồng tóc đen rơi xuống trên vai, đột nhiên nhẹ nhàng hô: "Huyền Dực!"

"Huh?" Huyền Dực sững sờ một chút.

Tử Hàm từ trong gương nhìn gương mặt của Huyền Dực, nghiêng đầu khó hiểu hỏi: "Ngươi xem ra không giống bốn mươi tuổi."

"Ngươi cũng không giống người ba mươi mấy tuổi!" Huyền Dực tiếp lấy cây lược trong tay Tử Hàm, nhẹ nhàng chải vuốt những sợi tóc đen đầy đầu cho

Từ Hàm

"Kia đương nhiên, ta cũng không phải nàng." Từ Hàm bắt đầu dĩ thử dài, nàng vốn không phải người ba mươi mấy tuổi a.

"Ta không muốn tiếp tục vấn đề này, sự kiện này sau này nói lại, trên người Huyền Hoa có một cái bớt, nếu ngươi cũng có, vậy ngươi nhất định là Huyền Hoa."

Bớt, tâm của Từ Hàm không khỏi giật mình một cái, trên khuôn mặt hiện lên gì đó, cố ý nói: "Bớt gì?"

Huyền Dục cúi người, đôi môi luôn mang nụ cười kia, tới sát lỗ tai của nàng, khẽ nói: "Bên trong đùi phải của ngươi tới gần địa phương trên cùng, có một cái bớt hoa mai."

Từ Hàm nghe được lời Huyền Dục, mặt không khỏi nóng rực, địa phương tư mật kia, xác thật có một cái bớt.

Mà Huyền Dục, sao hắn lại biết được, hắn không thể nào thấy được, cũng không thể biết được, trong lúc nhất thời ánh mắt Từ Hàm phức tạp, xấu hổ, bất an, cùng khiếp sợ, nghi hoặc, đều hiện trên khuôn mặt của nàng.

Huyền Hoa, rốt cuộc là người nào, vì sao nàng có nhiều chỗ giống mình như vậy, Từ Hàm thật sự bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ mình không phải là mình?

Từ Hàm một phát bắt được tay của Huyền Dục, cấp bách nói: "Huyền Dục, cho ta biết chuyện trước kia của Huyền Hoa, nàng là ai, đi nơi nào?" Suông mù thật dày, khiến cho Từ Hàm muốn nhanh chóng biết rõ tất cả.

Huyền Dục nhìn sắc mặt của Từ Hàm, đôi môi kia lại gọi lên nụ cười mê hoặc người, "Đưa ngọc, người chính là Huyền Hoa a, bất quá nhìn đáng vẻ của ngươi, ta biết ta nói đúng." Khi Huyền Dục nói, đôi tay như bạch ngọc kia, đã xuyên qua trong tóc đen của nàng.

Sự tình tổng hội có kết quả khác, bình tĩnh lục lọi suy nghĩ không ngớt lúc này Từ Hàm mới cảm thấy, tay của Huyền Dục thật sự đẹp lắm, tay giống như bạch ngọc, giao nhau với tóc đen của nàng, thậm chí có một loại cảm giác khiêu gợi.

Vô luận là tướng mạo hay thân thể, còn có tay hắn, mỗi một nơi đều hoàn mỹ như vậy, trừ bỏ ánh mắt thỉnh thoảng âm hiểm.

Sau khi ý nghĩ này vừa hiện lên đầu, Từ Hàm cũng phát hiện, đôi tay xinh đẹp của Huyền Dục đã giúp nàng đem sợi tóc búi thành một kiểu tóc xinh đẹp..

"Là Huyền Hoa thích sao?" Từ Hàm không biết vì sao mình mang theo một cỗ ghen tuông nói ra một câu như vậy.

Huyền Dục cười nói: "Đây là kiểu tóc ta vừa nghĩ đến, ta biết ngươi không thích đồ vật trước kia, có phải hay không... Người cũng là, ngươi đã không yêu ta, không thích ta?" Huyền Dục nói xong giọng điệu và vẻ mặt đều có chút hạ.

Từ Hàm không biết giải thích thế nào, cũng không biết làm sao an ủi một nam nhân bị thương tâm hồn, lập tức liền chuyển chủ đề, "Nói cho ta một chút chuyện trước kia của ngươi và Huyền Hoa." Có lẽ từ chuyện trước kia có thể nghe ra một ít manh mối.

Mặc kệ Từ Hàm phủ nhận thế nào, Huyền Dục vẫn nhận định Từ Hàm chính là Huyền Hoa, bọn họ đã chấp nhận loại phương thức nói chuyện này, "Chuyện trước kia, ta sẽ chậm rãi cho ngươi biết, sửa soạn một chút ta trước mang ngươi đi ra ngoài."

"Đi nơi nào?" Từ Hàm nhìn mình trong gương, một đầu tóc đen này, chưa từng xuất sắc như vậy, Huyền Dục không chỉ có một bề ngoài rất tốt, còn có một đôi tay khéo léo, một nam nhân lại hội làm chuyện của nữ nhân, không tổn thương mặt dương cương (nam tính) của hắn chút nào..

"Đi sẽ biết." Huyền Dục thừa nước đục thả câu, không muốn nói thẳng ra.

Từ Hàm cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, đứng dậy, từ mỗi kẽ hở trên mặt đất bày đầy hoa lan vòng qua, ngồi ở trên giường phủ kín đoá hoa, lười biếng nói: "Ngươi không nói, ta cũng không đi, ta không thích làm chuyện mình không biết."

"Tính tình của ngươi thật đúng là thay đổi không ít, nói xem tại sao ngươi lại ở cùng một chỗ với nam nhân kia, hắn là vương gia của Khương vương triều có phải hay không!" Sắc mặt Huyền Dục trở nên nghiêm trọng, nhìn không ra biểu tình gì, nhân tài lợi hại như vậy, khiến ngươi xem không hiểu hắn suy nghĩ cái gì.

Từ Hàm nhún mày, không sợ nói: "Ta không muốn trả lời, thứ nhất ta không phải Huyền Hoa, không có nghĩa vụ trả lời câu hỏi của ngươi, thứ hai, là ngươi bắt ta lại đây, không phải ta tự nguyện đến, hãy đưa ta rời khỏi."

Huyền Dục nhẹ nhàng đi vài bước, liền đi tới bên cạnh Từ Hàm, một phen nắm cầm của nàng, có chút âm độc nói: "Hừ, người nói chuyện với ta như vậy, trừ bỏ người chết, chỉ có ngươi, nhưng ngươi nên biết mặc kệ ngươi làm cái gì, ta cũng không thương tổn ngươi, chỉ cần ngươi muốn, cái gì ta cũng có thể cho ngươi, nhưng lòng của ngươi không thể cho nam nhân khác, chỉ có thể thuộc về ta."

Từ Hàm không thích bị uy hiếp, cũng không sợ bị uy hiếp, mặt lạnh lùng nói: "Ta không thuộc về bất luận kẻ nào, ta chính là ta, muốn lòng, tốt, lấy con dao khoét đi, như vậy sẽ là của ngươi."

"Ngươi luôn có bản lĩnh chọc người giận." Huyền Dục đối với thái độ của Từ Hàm có chút bất đắc dĩ, hắn không có khả năng thật sự lấy tim ra được, hắn muốn là người.

Lập tức có chút thẹn quá hóa giận, giữ chặt tay Từ Hàm, đi ra phía ngoài, hung tợn nói: "Ít chọc ta tức giận, bằng không ta thật sự lấy tim ngươi ra, uống

ruợu."

"Này, muốn đi đâu, người cho ta biết!" Từ Hàm bị kéo đi ra ngoài, vẫn không quên cẩn thận không được dẫm hoa dưới chân, nàng còn chưa có rửa mặt mà.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Người thân nhận nhau

Từ Hàm bị Huyền Dực cứng rắn lôi ra cửa, vừa muốn thẳng đi về phía trước, trước mắt lại hiện lên một người, ngăn ở đường đi.

Từ Hàm tỉnh tể nhìn, cư nhiên là nữ nhân hạ được nàng ngày hôm qua, trong lòng lập tức không có nửa phần hảo cảm.

"Thanh Hà, có việc sao?" Con người đen của Huyền Dực thăm u, sắc mặt không vui.

"Gia, đây là muốn đi đâu?" Con người của Thanh Hà đảo một vòng trên mặt của Từ Hàm, lại đảo qua dung nhan tuấn tú của Huyền Dực, cuối cùng tầm mắt đã rơi vào trên tay của Từ Hàm và Huyền Dực, sắc mặt hơi quái dị.

"Ta đi đâu, còn phải nói với người sao?" Khẩu khí của Huyền Dực thực hăng, cũng rất không khách khí, Từ Hàm nhìn ra được, nữ nhân gọi Thanh Hà này và Huyền Dực đã quen biết thật lâu, bằng không Thanh Hà cũng không dám lỗ mắng như vậy.

Thanh Hà cũng không sợ, mỉm cười nói: "Thanh Hà làm sao dám, nhưng đêm qua ngài vì tìm hoa lan, một đêm không ngủ, Thanh Hà sợ ngài tổn thương thân mình, hy vọng ngài hảo hảo nghỉ ngơi, buổi tối đi cũng không trễ."

Từ Hàm nghe được lời của Thanh Hà, có chút giật mình cùng rung động, hẳn đã vì một câu nói vô tình của nàng, cứ như vậy nhọc lòng đi sưu tầm hoa lan.

Chưa từng có người để ý lời nói của nàng như vậy, mặc dù phần dụng tâm này là đối Huyền Hoa mà không phải mình, Từ Hàm đã vì Huyền Dực - một nam nhân đối một nữ nhân si tình như vậy mà cảm động.

Kỳ quái, mình không phải máu lạnh sao, lại cũng không cảm động. Từ Hàm hơi trào phúng, trên khuôn mặt cũng không khỏi lộ ra biểu tình.

Lại nghe Thanh Hà không vui nói: "Thế nào, Huyền Hoa là bất mãn với tâm ý lần này của gia sao? Lại lộ ra một bộ biểu tình trào phúng!"

"Câm mồm!" Huyền Dực gầm lên một tiếng, sắc mặt âm tàn.

Nữ nhân này là chuyên môn tìm đến gây sự sao, Từ Hàm che dấu thanh sắc, ngược lại đối Huyền Dực lộ ra một nụ cười động lòng người, "Huyền Dực, không phải người nói muốn mang ta đi một chỗ sao? Chúng ta đi thôi."

Ngón tay Huyền Dực néo néo tay mềm của Từ Hàm, mày kiếm nhíu lại, không vui nhìn Thanh Hà một cái, liền dắt Từ Hàm đi ra ngoài, để lại Thanh Hà không vui, dậm chân rời đi.

Nghênh ngang tiêu sái ở trên đường, đám người hói hủ đều nhìn chằm chằm bọn họ.

"Nha, đây không phải Huyền phu nhân mất tích bao nhiêu năm sao?"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

"Dung mạo thật sự là một chút cũng không đổi....."

Trong đám người có mấy nam nhân lớn tuổi trong đám người kia liền nghị luận, hơn nữa ánh mắt trừng Từ Hàm một trận không khoé.

Huyền Dực chú ý tới Từ Hàm không được tự nhiên, tròn mắt âm tàn đảo qua đám người kia một cái, nhóm người lập tức câm như hến.

Từ Hàm đương nhiên cũng chú ý tới ánh mắt của Huyền Dực khác so với đối với nàng, giờ phút này đang âm tàn đảo hướng mọi người.

Nhưng sau đó bên môi Huyền Dực lại giương lên một nụ cười không thể che hết, khiến những người đó lại không hề sợ hãi, Từ Hàm không khỏi nghĩ đó là nam nhân thế nào, âm thầm lắc đầu.

Từ Hàm đánh vỡ trầm mặc, nói với Huyền Dực: "Ta cảm ơn người đã cho ta kinh hi."

Huyền Dực nhe răng cười nói: "Chỉ cần người vui vẻ là tốt rồi."

Từ Hàm nhớ tới Thanh hà, lại nhỏ giọng hỏi: "Thanh Hà là ai, nhìn qua không giống như là hạ nhân!"

"Tất cả mọi chuyện trong phủ đều là nàng trông nom, không có gì đặc biệt." Huyền Dực nhận nhậ giải thích, nhưng Từ Hàm cũng hiểu được không phải như vậy.

Từ Hàm ra về hiểu được, lại hỏi: "Nga, Huyền Dực, người ở chỗ này chỉ có một mình, có người thân hay không."

Huyền Dực đối việc Từ Hàm quên hết mọi thứ, bộ dáng không biết gì cả, tựa hồ có chút bất đắc dĩ, than thở nói: "Có một muội muội, ba mươi tuổi, bất quá rất khó đối phó, người tốt nhất đừng chọc nàng."

"A, có ca ca như người sao, nói muội muội của mình như vậy." Từ Hàm bái bỏ, Huyền Dực cũng chỉ là có thâm ý khác cười nhậ một chút.

Hai người xuyên qua phố xá náo nhiệt, rốt cuộc đi tới một nơi cảnh sắc ưu nhã mà thanh tịnh.

Dương liễu là lướt, gió mát từ từ, hoa cỏ màu xanh đầy đất, sông nhỏ trong suốt chảy ngược chảy xuôi, một tòa nhà lịch sự tao nhã tọa lạc ở bên sông nhỏ.

Trước cổng lớn cao cao, một đôi sư tử hùng vĩ bằng đá, đứng sừng sững ở nơi đó, hùng dũng oai vệ hiên ngang.

Tám biểu trên cửa khắc mấy chữ to cứng cáp có lực, 【Huyền Quốc An phủ】, sau khi Từ Hàm nhìn đến mấy chữ này, trong đầu hiện lên một ý niệm, chỗ này nhất định là nơi Huyền Hoa ở.

"Tỷ phu đến sao không vào." Từ trong cánh cửa đỏ thẫm mở rộng đi ra một nam tử nho nhã, Từ Hàm nhìn mặt nam tử kia, tuổi ước chừng ba mươi, mặt mày thể nhưng có phần quen thuộc.

Từ Hàm còn chưa kịp suy nghĩ, chợt nghe nam tử nho nhã kia kích động kinh hô: "A! Là tỷ tỷ, là Huyền Hoa tỷ tỷ....!"

Cái gì, tỷ tỷ? Đúng, vừa rồi hẳn tựa hồ kêu Huyền Dực tỷ phu, đầu Từ Hàm một mảnh hỗn loạn, đang muốn phản bác, nam tử kia đã xông lại đây, hốc mắt ướt át, tựa hồ muốn khóc, "Tỷ tỷ, người thật sự trở về, thật sự trở về, có biết cha mẹ mong người thể nào không...."

"Người nhận sai người, ta không phải tỷ tỷ người." Từ Hàm vội giải thích.

Huyền Dực vỗ vỗ bả vai nam tử kia nói: "Huyền Văn, vào trong nói tiếp, tỷ tỷ người nàng dường như đã bị cái gì tổn thương, chuyện trước kia không nhớ kỹ."

Nam tử kia nguyên lai kêu Huyền Văn, nghe được Huyền Dực nói như vậy, trong mắt tràn đầy đau lòng cùng chấn kinh, vội hỏi: "Đúng, đúng, vào trong nói chuyện, vào trong nói chuyện."

Lúc này ba người mới đạp qua bậc thang cao cao, từng bước một tiêu sái tiến vào trong toà đại viện cao kia, bên trong như bên ngoài lịch sự tao nhã, hoa lệ.

Đường đá, cổng ca, ngôi lưu ly.

Huyền Văn vừa vào sân liền đối chủ nhà hô lớn nói: "Phụ thân, mẫu thân, nhìn xem ai đến, mau nhìn xem ai đến."

Giọng hạ xuống, từ phòng trong đi ra hai vị lão nhân run rẩy, diu đỡ nhau, đi ra.

Râu dài của nam nhân phiêu động, trên khuôn mặt nếp nhăn dày đặc, ánh mắt còn rõ ràng, người nữ đi đường đều là cổ hết sức, ánh mắt trống rỗng mà không ánh sáng, nhưng cũng nhìn ra được mấy phần kích động cùng chờ mong.

Cái này hay rồi, mình không phải Huyền Hoa, lại sắp thật sự thành Huyền Hoa, ngay cả cha mẹ, đệ đệ Huyền Hoa cũng gặp, thật không hiểu nên ứng đối tình cảnh này thế nào.

"Huyền... Hoa... Huyền hoa, nữ nhi của ta a!" Phụ thân kia đầu tiên là kêu bi thương ra tiếng, nước mắt tuôn đầy mặt.

Mẫu thân nghe được bạn già mình kêu như vậy, đã mờ mờ ra hai tay, muốn ôm Huyền Hoa vào trong ngực, "Ta... Nữ nhi của ta ở nơi nào, nữ nhi của ta ở nơi nào?"

Tất cả mọi người kích động như thế, cao hứng như thế, duy chỉ Từ Hàm lạnh lùng đứng ở nơi đó, hoàn toàn xem không rõ tình huống.

Thẳng đến khi phụ thân đỡ mẫu thân đi đến cạnh nàng, hai bàn tay mẫu thân chạm đến thân thể của nàng, dùng đôi tay khô nứt già nua tìm mặt của nàng, nhẹ nhàng vuốt phẳng, rồi một phen ôm nàng vào lòng, gào khóc, "Huyền Hoa của ta, nữ nhi của nương a, người mấy năm nay đều đi nơi nào, khiến lòng nương thật đau... Con của nương, nữ nhi của nương, người rốt cuộc trở về, nương cho là cuối đời không thấy được người...."

Lúc này Từ Hàm mới ý thức đến người già bị mù, nàng khóc, khiến Từ Hàm cảm nhận được tưởng niệm cùng yêu thương của một mẫu thân đối nữ nhi, mười năm gặp lại, cũng chỉ có dùng khóc phát tiết nhiều năm đau khổ chờ mong.

Nàng không có mẫu thân, chưa từng được ôm như vậy, giờ phút này người phụ nữ ôm chặt, còn có tiếng khóc, lại khóc đến lòng nàng có chút chua xót, nhìn không được vươn tay vỗ vỗ sau lưng người phụ nữ, xem như an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại Wwv.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Cầu ta muốn người

Cho dù Từ Hàm giải thích mình không phải Huyền Hoa là chuyện thật, nhưng tất cả mọi người đắm chìm ở trong vui sướng, căn bản là không tin lời của nàng, hơn nữa Huyền Dực lại khẳng định nói nàng bị cái gì kích thích hoặc thương tổn mới không nhớ kỹ chuyện trước kia, cho nên tâm nguyện muốn gặp lại Huyền Hoa nhiều năm qua của mọi người cứ như vậy mà thành.

Ăn cơm trưa cùng nhau, một bàn có bảy người, trừ bỏ Từ Hàm cùng Huyền Dực ra, chính là cha mẹ của Huyền Hoa, còn có Huyền Văn, cùng với thể tử của hắn và đứa con mới mấy tuổi.

Trong bữa tiệc, Từ Hàm mới biết được, hai mắt của mẫu thân Huyền Hoa là khóc mù, bởi vì mất đi Huyền Hoa, ngày đêm nhớ mong, khóc, mới mù, có thể thấy vị mẫu thân này yêu nữ nhi của mình cỡ nào.

Mà Huyền Dực cũng đơn giản kể lại quá trình tìm được Từ Hàm như thế nào, mọi người ngồi cùng một chỗ dùng bữa đều rất cao hứng.

Dùng xong bữa trưa, Từ Hàm ở lại cùng cha mẹ bồi đắp cảm tình, Huyền Dực thì không biết đàm luận cái gì với Huyền Văn, giống như.... Giống như thật là người một nhà.

Từ Hàm từ lúc bắt đầu tới nay không có xưng hô phụ thân cùng mẫu thân, xưng hô như vậy đối nàng mà nói rất xa lạ.

"Huyền Hoa a, nếu trở về, sau này phải ổn định vững chắc cùng Huyền Dực qua ngày, không nên rời khỏi chúng ta nữa, nương già rồi, cũng không chịu nổi nỗi khổ nhớ mong nữa." Đôi mắt vô thần của mẫu thân Huyền Hoa, rơi xuống nước mắt thương tâm.

"Ta đã biết, rất nhiều chuyện ta cũng không biết, ngài có thể cho ta biết một vài chuyện trước kia được không?" Từ Hàm không phải Huyền Hoa, cho nên nàng không thể hứa hẹn cái gì, chỉ có thể hàm hồ an ủi lão nhân như vậy, cũng rất tò mò chuyện cũ của Huyền Hoa, thuận tiện có thể hỏi ra chút gì.

Mẫu thân Huyền Hoa kéo tay Từ Hàm, ngồi ở trên ghế khắc hoa trong đại sảnh, cúi đầu than thở một tiếng, "Ai, cũng không biết các người là thế nào, gia đình vốn tốt đẹp lại tan như thế."

"Ách...." Từ Hàm một trận vô lực, giống như là lỗi của nàng tạo thành gia đình phân ly, ông trời làm chứng, nàng cũng không phải là Huyền Hoa, gia đình vỡ tan không phải lỗi của nàng.

"Hiện nay người mất đi ký ức trước kia, vì nương cũng không biết năm ấy vì sao người lại rời đi, Huyền Dực đối với người vẫn tốt lắm, sủng đến tận trời... Ai, chuyện quá khứ trước kia coi như xong, sau này phải sống thật tốt, này so với cái gì đều quan trọng hơn."

Những người này nói chuyện sao luôn chỉ nói một nửa, khiến người ta không hiểu, đang muốn hỏi tiếp, cả người dài mà cao ngất của Huyền Dực chậm rãi tiêu sái tiến đến, cả người cao lớn, che đi một nửa ánh sáng, khiến đại sảnh cũng tối sầm xuống.

Từ Hàm nhìn Huyền Dực đứng ở nơi đó, tuấn mỹ như vậy, giống như tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ, nhưng tâm cơ quá nặng, lại làm Triền Văn bị thương, đáy lòng lại có chút giận hờn.

Huyền Dực hơi hơi khom người, gương mặt tuấn lãng mang cười nhẹ, thanh âm từ tính nói: "Nhạc phụ, nhạc mẫu, thời gian không còn sớm, chúng ta đi trước, ngày khác lại mang Huyền Hoa đến vấn an nhị lão ngài."

Mẫu thân Huyền Hoa vỗ vỗ tay Từ Hàm, ánh mắt không ánh sáng lại cố gắng nhìn phía trước, không nở nói: "Tốt tốt, hai vợ chồng các người cũng rất lâu không gặp, trở về đi."

Từ Hàm rất khó chịu, chính mình thực sự thành Huyền Hoa, từ vị hôn phu đưa về nhà mẹ đẻ, nhưng nhà này không phải của nàng, cha mẹ cũng không phải, vị hôn phu lại càng không đứng rồi.

Huyền Văn thay thế cha mẹ, đưa Từ Hàm cùng Huyền Dực ra cửa lớn, trước cửa sớm đã ngừng một chiếc xe ngựa, người đánh xe đứng chờ.

Huyền Văn chú ý tới ánh mắt Từ Hàm, thay giải thích nói: "Là tỷ phu chuẩn bị, sợ người đi đường mệt mỏi."

Thật sự là nam nhân cẩn thận, trong lòng Từ Hàm hơi hơi cảm thán, rồi sau đó đi về phía xe ngựa.

Huyền Dực đi đến bên cạnh nàng, một phen ôm lấy Từ Hàm, Từ Hàm nhìn xung quanh, khẩn trương nói: "Huyền Dực... Thả ta xuống."

Huyền Dực lại đi nhanh hai bước, đem Huyền Hoa đặt ở trên xe ngựa, "Ôm phu nhân lên xe ngựa, đương nhiên là vinh hạnh của ta." Nói xong chân dài bước một cái, cũng lên xe.

"Tỷ tỷ, tỷ phu đi thông thả!" Huyền Văn nho nhã cười, khom người tiễn biệt.

Từ Hàm cùng Huyền Dực ngồi ở trong xe ngựa, tùy ý người đánh xe vội đánh ngựa, đi về phía tướng quân phủ.

"Huyền Hoa, người có thể nghĩ đến cái gì không?" Huyền Dực cầm tay Từ Hàm, khiến đầu Từ Hàm dựa vào trên vai của hắn.

Từ Hàm ngửi cổ hương vị nhàn nhạt trên người Huyền Dực, lắc lắc đầu nói: "Kí ức của ta vẫn là kí ức ban đầu, ta vẫn là ta, không phải Huyền Hoa."

"Người cũng thật cố chấp, thực lạnh lùng." Huyền Dực nhẹ nhàng than thở, có chút bất đắc dĩ ôm chặt thân thể Từ Hàm.

Từ Hàm cố chấp nói: "Ta vốn chính là ta."

Hai bàn tay Huyền Dực nắm bả vai Từ Hàm, đẩy nàng ra khoảng cách ngực, "Người cần ta tự tay kiểm tra bốt hoa mai giữa hai chân?"

Từ Hàm xoay đi, không nhìn tới ánh mắt vừa nhu tình vừa nham hiểm của Huyền Dực, "Kia cũng không đại biểu cái gì?"

"Cố gắng của ta ở người xem đến thực buồn cười có phải hay không." Về mặt Huyền Dực đột nhiên dữ tợn, lực đạo nắm bả vai Từ Hàm thật lớn.

Từ Hàm bị làm đau đớn, nghĩ hắn sát thương Triển Vân, nghĩ hắn nhìn lên mình tấm rữa, Từ Hàm tức giận phát ra không thể vãn hồi, cả giận nói: "Người thật sự là không thể nói lý, không cần đem những gì người cho là đúng áp đặt ở trên người ta, kẻ điên!"

Huyền Dực bị lời của Từ Hàm chọc giận, hai bàn tay của hắn hung hăng lắc lắc thân thể Từ Hàm, rít gào nói: "Ta là kẻ điên, điên vì người, người cái gì cũng không nhớ nổi, tốt, vậy không quan trọng, có lẽ chỉ có đem người đè dưới thân ta, khiến người cầu ta muốn người, người mới nhớ mãi tất cả trước kia của chúng ta..." Huyền Dực rống giận, môi cũng áp về phía Từ Hàm...

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Muốn giáo huấn người

Từ Hàm mất thấy môi Huyền Dực áp xuống, cứ như vậy bị chi phối, trong tức giận, tay Từ Hàm cũng dùng sức đánh về phía gương mặt như ngọc của Huyền Dực, phát ra một tiếng ba giòn vang.

Huyền Dực ngu ngơ một chút, đối việc Từ Hàm cũng dám đánh mình tựa hồ rất là ngoài ý muốn, trên khuôn mặt hiện lên một chút xấu hổ cùng thương đau, tay nắm chặt tay Từ Hàm, rên rỉ mà tức giận nói: "Người cũng dám đánh ta."

Từ Hàm muốn rút ra cái tay bị cầm cố trong tay Huyền Dực của mình, đồng dạng không yếu thế hô: "Đây chính là phương thức người đối đãi nữ nhân sao? Không cần đem tâm tình của người áp đặt ở trên người của ta, cũng không cần tùy tiện phát tình đối với ta, ta không mong, ta cũng không phải người người muốn." Theo bản năng Từ Hàm chính là không mong bị coi như là thể thân, cảm giác kia giống như bị người nhục nhã.

Trong mắt Huyền Dực tràn đầy hung ác nham hiểm, thân thể cao gầy dùng sức về phía trước, đem Từ Hàm đè dưới người.

Xe ngựa hành tẩu, thân xe lay động, Từ Hàm bị bắt nằm ở dưới thân Huyền Dực, ánh mắt nhìn Huyền Dực tràn đầy tức tối cùng không vui đã lay động theo.

Con người hung ác nham hiểm của Huyền Dực nhìn gương mặt khiến cho hắn mất hồn của Từ Hàm, nắm chặt tay Từ Hàm mà giận nói: "Ta đối đãi nữ nhân như thế nào, có phải nên hảo hảo cho người hạ xuống trở về chỗ cũ hay không, trở về chỗ cũ người ở dưới sự vuốt ve của ta là thờ gấp như thế nào, khi ta tiến vào người thì người cầu ta dùng sức như thế nào."

Lời nói của Huyền Dực khiến cho Từ Hàm vừa xấu hổ vừa giận, vùng vẫy mắng to: "Người vô sỉ, thả ta ra!"

Huyền Dực lại hung hăng hôn lên môi Từ Hàm, bộ ngực có lực đè xuống thân thể Từ Hàm, khiến nàng bị nhét vào lòng hắn không thể nào nhúc nhích, khiến cho bộ ngực rắn chắc của hắn đè xuống trước ngực mềm mại của nàng.

Môi cực nóng cũng mang theo tức giận ngưng tụ hôn cánh môi mềm mại của Từ Hàm, Từ Hàm liều mạng vùng vẫy, trốn tránh giam cầm và nụ hôn nồng nhiệt của Huyền Dực, đoạt lấy cùng truy đuổi như vậy, bị bám một đoàn không khí kiêu diễm.

Không để ý phản kháng của Từ Hàm, lưỡi Huyền Dực vẫn như linh xà chui vào trong miệng Từ Hàm, tùy ý giao động, đùa bỡn cái lưỡi mềm mại thơm tho của nàng, hắn tựa hồ bị chọc giận, bị Từ Hàm đối với quá khứ của bọn họ hoàn toàn không biết gì cả cùng lạnh lùng đối với nhiệt liệt trả giá của hắn chọc giận, tay mang theo mấy phần hỗn loạn, vội vàng sờ soạn thân thể linh lung quyến rũ của Từ Hàm.

Môi lưỡi hai người đều tràn ngập mùi máu tươi nhàn nhạt, không biết là ai phá ai, chính là một cường thế chiếm đoạt một liều mạng vùng vẫy phản kháng, hơn nữa xe ngựa ở trong động tác của hai người càng lay động lợi hại.

Môi Huyền Dực mang theo mùi máu tươi rời khỏi môi Từ Hàm, tay cũng mở vạt áo của Từ Hàm ra, lộ ra hai khối mềm mại của Từ Hàm.

Từ Hàm vừa sợ vừa giận, quần bách muốn che lấp thân thể của mình, nhưng Huyền Dực làm sao để cảnh đẹp trước mắt bị che giấu, hai đùi dè dặt chân Từ Hàm, một tay nắm hai bàn tay của Từ Hàm.

Mắt tham luyến mà dẫn dục vọng nhìn bộ ngực mềm mại của Từ Hàm, cúi đầu ngậm vào quả đào hồng kia.

"Không, Huyền Dực không cần đối ta như vậy, không cần khiến ta... Hận ngươi, không cần!" Từ Hàm kêu đau một tiếng, nước mắt cũng chảy xuống, cúi đầu đau khổ ồ khóc lên.

Huyền Dực thật giống bị người dội một chậu nước lạnh vào đầu, rầm, luồng cuồng tình tảo cảm xúc lại, đầu từ giữa ngực Từ Hàm nâng lên, nhìn hai mắt nhắm chặt của Từ Hàm, nước mắt đẹp đẽ, trên gương mặt trong suốt sáng sớm đã loang lổ nước mắt, giống như mưa nước mắt, khiến người đau lòng.

Hắn giống như đã bị cái gì đã kích, mạnh mẽ ngồi dậy từ người Từ Hàm, giống một con chim én từ trong xe ngựa bay ra...

Từ Hàm ngồi dậy, mắt đầy nước mắt, nhưng đã không còn rơi lệ, mắt đầy cô đơn, vươn tay sửa sang lại quần áo, trong lòng bi ai nghĩ, vì thân phận của mình, vì thủ lĩnh, vì sứ mạng của mình, nàng lại muốn mình chịu đựng vũ nhục như vậy, đáng giá sao?

Từ Hàm lau khô nước mắt, kinh ngạc ngồi trong xe ngựa, ánh mắt lần đầu tiên có cảm xúc phức tạp mà mâu thuẫn.

Xe ngựa rốt cuộc dừng lại, hẳn là đến tướng quân phủ, màn xe vén lên, Từ Hàm thấy được người phu xe.

Một phen động tĩnh của mình và Huyền Dực trong xe ngựa nhất định tránh không khỏi lộ tai người ngoài, mặt Từ Hàm không khỏi đỏ lên.

Xuống xe ngựa đi vào trong phủ, tâm lại vẫn mát mẻ như cũ, đi một bước, nàng liền cho mình biết một lần, nàng là sát thủ, sát thủ không nên có cảm xúc như vậy, sát thủ chính là phục tùng mệnh lệnh, cho dù là thủ lĩnh muốn nàng vì nhiệm vụ hiến dâng thân thể, nàng cũng không thể cãi lời, cho dù là.... Thủ lĩnh muốn nàng giết người yêu nhất, nàng cũng sẽ làm theo... Người yêu nhất, nàng có sao, trong đầu không khỏi hiện lên mặt của Triển Vân... Từ Hàm liên tục lắc đầu, không để mình có người yêu nhất, nàng yêu nhất là chính mình!

Huyền Dực giống như đột nhiên biến mất, cả mấy ngày cũng không có xuất hiện ở trước mặt Từ Hàm.

Không phải tưởng niệm mà là kỳ quái.

Từ Hàm cảm giác chỉ mới ở chung với Huyền Dực hai ngày, nhưng giống như là trải qua mấy năm, tâm tình một hồi cảm động, một hồi lạnh lùng, một hồi kinh hãi, một hồi đau thương, không lẽ mình thật sự đem mình xem như Huyền Hoa sao?

Từ Hàm ngồi ở phía trước cửa sổ im lặng ngẩn ngơ, có lúc nghĩ về Huyền Dực, nhưng lại nghĩ về Triển Vân nhiều hơn, không biết thương thế của hắn như thế nào, tánh mạng bảo vệ sao, sẽ nhớ Triển Vân phần đầu quên mình cứu nàng thậm chí ngay cả tánh mạng của hắn cũng không để ý.

Hắn rốt cuộc là nam nhân như thế nào, cảm tình đối với mình lại là như thế nào, vì sao nguy hiểm tiến đến, bận tâm là nàng mà không phải chính hắn đây?

Từ Hàm nhìn không được nghĩ, cửa đột nhiên bị lực đạo thật lớn đẩy ra, tiến vào là một bóng dáng màu hồng.

Từ Hàm hơi hơi quay đầu lại, thấy được nữ tử mặc y phục màu hồng, mạnh mẽ cầm một cây roi, cuốn ở trong tay, trên khuôn mặt xinh đẹp là vẻ mặt khiêu khích, có chút hao tổn mỹ lệ của nàng, tỉ mỉ nhìn thì thấy trên mặt nữ tử có vài phần rất giống Huyền Dực.

Từ Hàm còn chưa lên tiếng nói chuyện, chỉ nghe nữ tử áo hồng phần nộ quát: "Ngươi còn có mặt mũi trở về."

Lại là một người xem nàng thành Huyền Hoa, Từ Hàm đứng lên, cười nhạt nói: "Ngươi là muội muội của Huyền Dực?"

"Giả bộ diễn cái gì, biết rõ còn cố hỏi." Nữ tử áo hồng đứng là muội muội của Huyền Dực, Huyền Thanh Thanh.

"Có việc gì?" Từ Hàm không muốn nhiều lời, chỉ là nhìn xem mục đích nàng tới đây, bất quá xem sắc mặt của nàng, hẳn là có ý không tốt.

Huyền Thanh Thanh giận dữ hướng về phía Từ Hàm kêu: "Hừ, nữ nhân thôi, ta đến cảnh cáo ngươi, chỗ này không hoan nghênh ngươi, mau chóng cút ra ngoài cho ta, năm ấy ngươi có bản lĩnh rời khỏi, hiện tại cũng đừng có trở về."

"Rời khỏi? Ta cầu còn không được, bất quá huynh trưởng nhà ngươi không cho ta đi, ngươi nói ta nên làm sao bây giờ?" Trên gương mặt Từ Hàm thùy chung mang cười nhạt, xem ra muội muội này thật sự quan tâm Huyền Dực, bất quá thống hận đối với Huyền Hoa cũng có thể thấy rõ.

"Ngươi còn dám mạnh miệng, nữ nhân không biết thẹn, theo nam nhân khác chạy, còn có mặt mũi trở về, thật sự là một nữ nhân phóng đảng, xem ta thu thập ngươi." Huyền Thanh Thanh vùng roi dài lên, Từ Hàm tuy tức giận lời vũ nhục của Huyền Thanh Thanh, hơn nữa mắt thấy Huyền Thanh Thanh đánh

lại đây, nàng không thể đánh lại, không thể sử dụng võ công, chỉ có thể ngốc né tránh.

Nhưng cây roi trong tay Huyền Thanh Thanh, giống như đầu lưỡi phun máu đỏ của linh xà, ba một tiếng, đánh vào trên khuôn mặt Từ Hàm, lưu lại một đạo vết máu.

Huyền Thanh Thanh còn chưa vừa lòng vung roi, trên khuôn mặt rất là đặc ý, lại vung về phía Từ Hàm, ngay tại roi kia sắp roi xuống trên người Từ Hàm, một đạo bóng dáng tuần lã đã nhẹ roi vào trước mặt Từ Hàm, chặn Từ Hàm, roi ngưng lại quật vào trên người, ‘ba’ một tiếng, phát ra thanh âm vang dội.

Huyền Thanh Thanh trợn mắt há hốc mồm đứng ở chỗ đó, kinh hô: "Ca!"

Sắc mặt Huyền Dực âm trầm, một phen kéo qua roi của Huyền Thanh Thanh, hai bàn tay dùng sức, phanh một tiếng, roi đứt làm hai

"Ca, sao ngươi phá hoại roi của ta." Huyền Thanh Thanh không thuận theo kêu la.

Huyền Dực lại chuyển người qua, nhìn một đạo vết đỏ trên khuôn mặt Từ Hàm, trong mắt phun ra lửa giận, muốn vuron tay nâng mặt Từ Hàm nhìn một cái, Từ Hàm lại tránh đi.

Gương mặt hung ác nham hiểm của Huyền Dực xoay qua chỗ khác nhìn Huyền Thanh Thanh ở xa, như muốn giết người. "Ai cho ngươi động thù!"

Huyền Thanh Thanh kiêu căng quen, vừa giáo huấn Từ Hàm trong lòng đang cao hứng, làm sao chịu mất mặt trước mặt Từ Hàm, cãi lại nói: "Ca, ta đang giúp ngươi giáo huấn nữ nhân không tuân thủ nữ tắc này, ca sao ngươi tức giận như thế."

Huyền Dực tức giận vung tay, một cái tát đánh vào trên khuôn mặt Huyền Thanh Thanh, lực đạo to lớn, khiến Huyền Thanh Thanh ngã ngối trên mặt đất, cực kỳ bất nhã.

Huyền Thanh Thanh ngây dại, kinh ngạc nhìn ca ca của mình, khóc hô: "Ca, ngươi lại đánh ta, ngươi lại đánh ta."

Huyền Dực nhìn gương mặt Huyền Thanh Thanh bị mình đánh sưng, nhưng chưa có hết giận, hết lớn: "Ai cho ngươi quyền lực, nhớ kỹ cho ta, nàng là đại tẩu của ngươi, ngươi còn dám vô lễ với nàng, đừng trách ta không niệm tình cảm anh em, mặc dù ngươi là muội muội ruột của ta, ta cũng không nương tay."

Huyền Thanh Thanh khóc càng lợi hại, nữ nhân ba mươi tuổi khóc cũng như tiểu hài tử.

"Đi ra ngoài, trở về phòng đóng cửa suy nghĩ." Huyền Dực giận quát, Huyền Thanh Thanh vội đứng lên, oán hận nhìn Từ Hàm một cái, xoay người rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Lời thề vĩnh viễn không thay đổi

Huyền Thanh Thanh khóc chạy ra, Từ Hàm vì Huyền Dực tức giận mà khiếp sợ, thì ra nàng là một vị muội muội ruột nên được Huyền Dực che chở, dù sao giữa bọn họ có nhiều không thoải mái lắm, hơn nữa nàng còn ngộ nghịch đối với ý đồ của Huyền Dực như vậy, nhưng không ngờ Huyền Dực bảo vệ nàng, không! Xác thực là Huyền Hoa.

Trong phòng to như vậy chỉ còn lại có Từ Hàm cùng Huyền Dực, không khí quá mức yên tĩnh, yên tĩnh làm cho người ta bất an.

"Huyền Hoa, cho ta xem chỗ bị thương trên mặt ngươi." Khẩu khí Huyền Dực thực ôn nhu, phá vỡ không khí yên tĩnh, trong lời nói đầy quan tâm lộ ra trong lòng hấn vì Từ Hàm đau lòng cỡ nào, không giống hung ác nham hiểm cùng tức giận mới vừa rồi.

Nhưng trong lòng Từ Hàm thì lại tức giận không rõ, ngày đó Huyền Dực vô lễ làm cho mình tức giận, hôm nay lại vô duyên vô cớ bị đánh một roi, lại tức giận.

Nàng không ý thức được, lúc trước Triển Vân khinh bạc nàng, vì sao không tức giận như vậy.

Từ Hàm đối với lời nói của Huyền Dực coi như gió thoảng bên tai, giận dỗi ngồi ở bên giường, không nhìn tới mặt Huyền Dực.

"Còn đang tức giận ta sao?" Huyền Dực cúi đầu thở dài, có chút bất đắc dĩ cũng có chút luống cuống, thân thể thon dài, cũng ngồi ở đối diện Từ Hàm, rất muốn đưa tay vuốt ve mặt Từ Hàm, nhưng cứng nhắc trong chốc lát mới buông xuống.

Huyền Dực lo lắng nhìn mặt Từ Hàm, cúi đầu nói: "Vết thương trên mặt ngươi không xử lý sẽ để lại vết sẹo, Huyền Hoa, trước tiên xử lý vết thương đã, sau đó tức giận ta cũng không muộn."

Từ Hàm đứng lên, đi tới cửa trước, mở cửa đứng ở đó, ý tứ đã rất rõ ràng rồi, ta không muốn nói chuyện với ngươi, mời ngươi đi ra ngoài, Huyền Dực cũng nhìn ra được ý tứ của Từ Hàm, cho nên ánh mắt của hắn lại âm trầm, muốn nói cái gì nhưng chỉ là thở dài một tiếng, thân thể cao ngất đi từ từ qua bên cạnh Từ Hàm, không nghĩ bỏ cuộc nói: "Chuyện ngày đó ta thật xin lỗi, muốn như thế nào ngươi mới có thể không tức giận."

Từ Hàm nghe Huyền Dực nói chuyện xấu hổ ở trong xe ngựa, xấu hổ đập Huyền Dực một cước, sau đó đem Huyền Dực đẩy ra cửa, hô lớn: "Ngươi đi chết đi!"

Huyền Dực vừa ra cửa, Từ Hàm liền ba một tiếng đóng cửa lại, nam nhân thối này, cho mình là ai, trên mặt đau nhức, buồn bực ngồi ở trước bàn trang điểm, nhìn vết đỏ trên mặt, trong lòng tức giận.

Thương thế kia thật đúng là nhanh xử lý mới tốt, bằng không sẽ lưu lại vết sẹo, cũng không phải là chuyện tốt.

Từ Hàm đang nghĩ tới cửa lại bị đẩy ra lần nữa, Thanh Hà vẻ mặt không vui vội vàng vàng tiêu sái tiến vào.

"Ngươi đã vậy còn nhàn nhã ngồi ở chỗ này?"

Người noi này, trừ bỏ Huyền Dực, sao đối với nàng đều như vậy, sắc mặt mỗi người đều khó coi.

"Làm sao vậy, ta ngồi ở chỗ này không được sao?"

Thanh Hà nhíu mày, nắm tay Từ Hàm lên: "Theo ta đi ra."

"Này, ngươi làm gì, không cần lôi kéo ta." Từ Hàm dùng sức bỏ tay Thanh Hà ra.

Đôi mày thanh tú của Thanh Hà nhíu chặt, mang theo thống khổ cùng lo lắng, hô lớn: "Người nữ nhân vô tình vô nghĩa này, tướng quân sẽ chết ngươi không biết sao?"

"Sắp chết?" Không phải mới vừa tốt đấy sao?

"Ngươi không phải mới vừa kêu tướng quân đi tìm chết sao?" Thanh Hà hung hăng trợn mắt nhìn Từ Hàm một cái, tràn đầy trách cứ, cũng có vẻ lo lắng.

"Cất, chẳng lẽ hắn thật đúng là đi tìm cái chết." Từ Hàm khinh thường nói.

Thanh Hà đột nhiên nổi giận, kích động hô lớn: "Người nữ nhân rắn rết này, ngươi thật sự quên mất tất cả à."

Từ Hàm biến sắc, không khách khí nói: "Ai, ngươi cho ngươi là ai a, dựa vào cái gì đối với ta rộng to kêu to, đi ra ngoài cho ta."

Thanh Hà không chút nào lùi bước quát: "Tướng quân từng ưng thuận với ngươi một lời thề ngươi quên ư, hán nguyện ý vì ngươi trả giá tất cả, cho dù là chết, hiện tại ngươi bảo hắn chết, hắn có thể không chết sao."

Từ Hàm cười lạnh, nhún vai nói: "Vậy ngươi còn sống sờ ở nơi này làm cái gì, không đi quan tâm tánh mạng tướng quân các ngươi sao?" Huyền Dực là tướng quân trong thành này cũng là thành chủ, làm sao có thể vì một câu nói của nàng phải đi chết đây, không có khả năng!

Thanh Hà tức giận xanh cả mặt, "Tướng quân xem ngươi quan trọng, xem lời nói ngươi còn quan trọng hơn so với thánh chỉ ngươi không biết sao?"

Như vậy cũng sẽ không đi chết chứ? Từ Hàm vẫn như cũ không tin lí do thoái thác của Thanh Hà, không chịu theo Thanh Hà đi ra ngoài, nàng không cần làm thế thân, cũng không cần làm con rối bị người đùa nghịch, ai quan tâm đến bọn họ diễn xuất thế nào.

"Có ai không, đem nữ nhân này lên núi cho ta." Thanh Hà giận hờn, ra lệnh một tiếng, bốn nam nhân khổng lồ từ cửa bước vào. "Nếu tướng quân đã chết, đem nàng ném xuống chôn cùng."

Một tướng quân đường đường, đại quân tấn công hết sức, có thể đi chết sao?

Bốn nam nhân kia nhìn Từ Hàm giống như kẻ thù, tiến lên giống bắt con gà con, đem Từ Hàm bắt lấy, ra sức nâng lên, làm cho mặt Từ Hàm hướng lên trời.

"Các ngươi làm gì, cho ta xuống." Từ Hàm giãy dụa thân thể, la lên.

Nhưng bốn nam nhân kia lại giữ nàng hướng ngoài cửa cấp tốc đi, thân hình đi cực nhanh, bên tai Từ Hàm cũng nghe được tiếng gió vù vù.

Từ Hàm quay đầu, nhìn phủ tướng quân cách mình càng ngày càng xa, trong lòng lo lắng bọn họ mang nàng đi nơi nào, sau khi suy nghĩ lại hoàn hồn, phát hiện kiến trúc trong thành cũng chậm chậm rời xa tầm mắt của mình, nhìn qua là cây cối xung quanh.

Bọn họ đem nàng lên núi!

Chẳng lẽ Huyền Dực muốn nhảy xuống núi, không phải chứ, một người nam nhân bởi vì một câu nói của nàng mà tìm cái chết sao?

Thật quá lắm!

Những người khiêng nạng rút cuộc dừng bước, đem nạng đặt xuống một bãi cỏ.

Lúc này Từ Hàm mới nhìn xuống hai chân, nhìn thấy xanh biếc, màu xanh trước mắt, hương hoa trong mũi, bên tai là nước chảy ào ào như từ trên cao chảy xuống.

Từ Hàm chậm rãi xem xét cảnh vật trước mắt, cũng chậm chậm thay đổi tầm mắt, men theo tiếng nước thác thấy được một bóng trắng, lao nhanh, hình như là đỉnh thác nước có người, Từ Hàm di chuyển tầm mắt, lúc này mới thấy thân thể to lớn của Huyền Dực đứng ở trong sông, tóc dài bay lên, hấn đứng ở trong dòng nước chảy xiết, chỉ cần không để ý có thể bị rơi xuống, theo thác nước cao rơi xuống, sống chết khó đoán.

Từ Hàm nhìn vách núi đen sâu thẳm không thấy đáy kia, chỉ có thể nhìn đến hơi nước mênh mông, tâm hơi hộp một chút lại muốn xoay người lại, tốt, xú nam nhân, khinh bạc nạng không nói, còn dùng chết đi uy hiếp nạng.

Từ Hàm có chút lo lắng tâm đột nhiên bình tĩnh trở lại, có điểm đùa dai hướng về phía Huyền Dực hô: "Huyền Dực, ngươi đứng ở chỗ đó làm cái gì?"

Tiếng nước ầm vang rung động, Từ Hàm cũng không biết Huyền Dực có thể nghe được hay không, đợi một hồi, âm thanh của Huyền Dực ở bên trong tiếng nước truyền đến: "Ta từng tại trước mặt ngươi thề, sẽ không chọc giận ngươi tức giận, sủng ái ngươi mỗi ngày, nếu vi phạm lời thề, chỉ có chết, mà ta đã vi phạm lời thề, còn thương tổn ngươi, ta đáng chết."

Bây giờ, ai còn tin tưởng lời thề, Từ Hàm nhẹ nhàng nói: "Làm trò, lời thề có thể coi như đồ ăn nuốt hết."

Huyền Dực quay đầu, rất xa nhìn Từ Hàm, tựa hồ con người đen nhìn thấu tâm Từ Hàm, ánh mắt hấn đen chìm, sắc mặt trịnh trọng, kiên định mà nghiêm túc nói: "Lời thề chính là lời thề, chết vì lời thề với ngươi, giống như lời thề cả đời ta yêu ngươi, vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

Thanh âm kia có thể xuyên thấu tâm hồn con người cùng linh hồn, Từ Hàm còn chưa kịp nói chuyện, Huyền Dực một cái toát ra, thân thể giống như một con rồng mãnh liệt nhảy vào thác nước theo nước rơi vào hồ sâu.

"A.....!"

"Trống quân!"

Từ Hàm còn chưa kinh hô bốn nam nhân kia hoảng hốt hô lên.

Tiếng kinh hô nghẹn ở nơi cổ họng Từ Hàm, nói không ra lời, hai mắt Từ Hàm mang theo khiếp sợ, trừng lớn nhìn nơi Huyền Dực đã đứng, không thể tin được, hấn thật sự nhảy xuống, hấn nhảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Từ Hàm còn chưa kịp tiêu hóa kinh hãi, bốn nam nhân mặc áo xanh, đầu đội mũ cầm tức nhìn nạng, thả từng bước một tới gần nạng.

Từ Hàm nhìn bốn nam nhân tới gần nạng, có chút e sợ nói: "Này, các người muốn làm cái gì?"

"Chúng ta.... Muốn ngươi chôn cùng!" Có hai nam nhân rống giận xong, có hai người xông lên, một tay nắm nạng nâng lên, không chút lựa chọn đem nạng dùng sức bỏ xuống vách núi.

"A!" Trước mắt Từ Hàm một trận chói sáng, phát ra một tiếng hét thảm.

Nói thật, nạng không tin Huyền Dực cứ như vậy chết đi, Từ Hàm cho rằng Huyền Dực chỉ dùng phương thức như thế thử nạng có võ công hay không, cho dù thoát nhìn Huyền Dực đối với nạng mọi cách sủng ái, nhưng nói không chừng trong nội tâm đối với nạng hoài nghi thâm hậu.

Cho nên Từ Hàm cũng không cần võ công, yên lặng xem xét, tùy ý thân thể của chính mình rơi xuống phía dưới, tiếng nước bên tai, tiếng gió vù vù rung động.

Không biết rơi xuống sẽ sống hay chết, mặc dù nói không cần võ công, nhưng Từ Hàm vẫn dùng nội lực, ngộ nhờ nếu không lường trước được, nạng sẽ bảo vệ sinh mệnh mình.

Vách núi đen quả thật rất cao, rơi xuống hồi lâu, Từ Hàm mới từ trong hơi nước thấy được hồ sâu tụ thành dưới thác nước vách núi đen, nước hồ phạm vi rất lớn, không đến mức làm cho người ta rơi ở bên bờ mà chết.

Từ Hàm mất thấy muốn rơi vào bên trong, lấy tay ngăn chặn lỗ tai cùng cái mũi, chỉ nghe phù phù một tiếng, hơi nước mát lạnh, nước hồ vây quanh thân

thể, thậm chí có chút lạnh.

Chính mình rơi xuống cũng chưa chết, như vậy Huyền Dực cũng sẽ không chết, Từ Hàm không tin sự tình lại trùng hợp như vậy, cũng không tin tưởng Huyền Dực sẽ vì một lời thề đi tìm chết, cho nên đây hết thầy đều là Huyền Dực an bài, mục đích là cái gì đây?

Từ Hàm bơi lội, thời điểm đang muốn hướng lên trên, rõ ràng phát hiện thân thể thon dài của Huyền Dực, chìm ở đáy đầm.

Không thể nào, hắn không biết bơi sao? Ở trong này chìm lâu như vậy không chết cũng khó, Từ Hàm hướng Huyền Dực gấp gấp bơi đến, vuron tay túm cánh tay Huyền Dực, ôm hông của hắn, cố gắng hướng mặt nước bơi lên....

Huyền Dực thân thể thon dài cao lớn, Từ Hàm đem Huyền Dực lên bờ, mắt không ít khí lực.

Từ Hàm mệt thở không ra hơi, làm sao Huyền Dực vẫn không nhúc nhích, trên mặt tràn đầy nước, lại rất đẹp, kêu Huyền Dực là mỹ nam tử cũng không đủ.

Từ Hàm lên tinh thần, quỳ gối bên người Huyền Dực, vì Huyền Dực đẩy nước ra.

Nhưng đẩy vài cái vẫn không phản ứng chút nào, Từ Hàm dò xét hơi thở Huyền Dực, sao, không còn thở, không phải hết rồi chứ, thử tim đập, tim đập cũng không còn rồi, thật đã chết rồi sao?

Tâm bình thường thân nhiên của Từ Hàm đột nhiên có chút lo lắng bất an, vỗ vỗ mặt Huyền Dực, giọng nói có ý muốn khóc: "Uy, Huyền Dực, ngươi không thể chết được, tỉnh lại."

Huyền Dực như trước khép chặt lại hai mắt đẹp, nằm im không lên tiếng đáp lại, Từ Hàm lo lắng nhìn bốn phía, một bóng người đều không có, muốn từ nơi dưới vách núi đi ra ngoài cũng rất khó khăn, đừng nói tìm đại phu.

Cứu hay là không cứu? Không cứu mà nói..., Triển Vân đánh thành liền dễ dàng hơn, nhưng vì sao nàng thật sự không muốn làm cho Huyền Dực chết?

Từ Hàm mâu thuẫn nghĩ, cuối cùng hạ quyết tâm, trong đầu nghĩ cách cấp cứu, chỉ có cách miệng đối miệng thổi hơi, nhưng đây không phải là gián tiếp hôn môi sao?

Nhưng cũng không thể thấy chết mà không cứu được, nàng không thể để cho hắn chết, Từ Hàm nghĩ thế liền mở miệng Huyền Dực, do dự một chút, miệng liền đối với miệng Huyền Dực thổi hơi.

Một ngụm, hai ngụm, ba ngụm, nhanh chút tỉnh lại, Từ Hàm có chút nổi giận lại không cam lòng hít một hơi thật sâu, lại đặt đúng miệng Huyền Dực mà thổi vào.

Thời điểm hai môi đụng nhau, Huyền Dực có phản ứng rồi, tay hắn gắt gao giữ cái ót Từ Hàm ngăn lại, làm cho môi Từ Hàm không thể rời đi môi của hắn, tay kia thì gắt gao ôm eo Từ Hàm, hai cổ thân thể ướt sũng kề sát cùng một chỗ.

Từ Hàm bị Huyền Dực hôn sắp không thể hô hấp, đầu tiên là kinh hãi sau là tức giận, hung hăng cắn một cái ở cánh môi Huyền Dực.

Huyền Dực thế này mới buông Từ Hàm ra, Từ Hàm thừa cơ đứng dậy, ở trên lưng Huyền Dực hung hăng đá một cước, nổi giận mắng: "Chết tiết xú nam nhân, lúc nào vẫn không quên sổ sàng, ta đá chết ngươi." Từ Hàm tức giận xoay người sang chỗ khác, chẳng có phương hướng tiêu sai đi.

Huyền Dực một cái xoay người, lưu loát đứng lên, đi nhanh ngăn cản đường đi Từ Hàm, thấy khuôn mặt thanh tú cùng nước nhỏ giọt tóc đen hỗn độn, dĩ nhiên là như vậy cuồng dã mê người, cánh tay dài duỗi ra ôm eo Từ Hàm, trầm thấp nói: "Huyền Hoa....."

Trên mặt Từ Hàm là buồn bực cùng hờn giận, vuron tay đánh một cái thật mạnh ở trên vai Huyền Dực, "Chưa thấy qua nam nhân ác liệt như ngươi vậy, như vậy rất vui vẻ sao? Về sau lại đùa giỡn trò chơi tử vong như vậy, đừng lôi kéo ta tới, ta không thích, còn có đừng gọi ta Huyền Hoa, ta không phải Huyền Hoa, ta gọi là Từ Hàm, Từ Hàm Từ Hàm, nhớ kỹ."

Huyền Dực vuron tay thực ôn nhu lau đi giọt nước long lanh trên mặt Từ Hàm, thấp giọng lầm bầm nói: "Được, ta không gọi ngươi Huyền Hoa, nhưng ngươi cũng không nên tức giận nữa."

Từ Hàm tức giận nói: "Không tức giận? Ha, ngươi đối với ta vô lễ như vậy ta không nên tức giận ư, lại chẳng biết tại sao lại tìm cái chết, còn đem ta ném, ta có thể không tức giận sao, Huyền Dực, xin ngươi không cần lại gây thơ đùa giỡn vậy được không?"

Huyền Dực cười khò, con ngươi đen mang tia đau đớn, thương cảm và kích động quát: "Ta ở trong lòng ngươi chính là không chịu nổi như vậy ư, ta nói rồi lời thề đều là thật sự, vì sao ngươi không tin lời của ta?" Huyền Dực càng nói càng kích động, giống như tìm không thấy phương thức nói chuyện, dừng lại một chút lại nói: "Huyền... Không, Từ Hàm, nơi này đã từng là nơi chúng ta thề non hẹn biển ngươi không nhớ sao, ở trong này... Ngươi đem chính mình giao cho ta, ở trong này ngươi đã chân chính trở thành nữ nhân của ta, ta lập nhiều lời thề, nếu không chăm sóc ngươi, chọc giận ngươi, hồ sâu đó là nơi an táng của ta."

Nơi này thậm chí có nhiều kí ức của Huyền Dực cùng Huyền Hoa như vậy, còn tại dã ngoại làm chuyện như vậy, trách không được chọn chỗ này tìm cái chết, Từ Hàm không muốn nghe nữa, vội bịt lấy lỗ tai, lắc đầu, cả giận nói: "Đừng nói nữa, đừng nói nữa, đó là lời thề của các ngươi, không phải của ta, sinh tử của ngươi cũng không quan hệ với ta, ngươi muốn chết thì chết, không cần lôi kéo ta cùng nhau điên, không cần."

Huyền Dục lắc lắc thân thể Tử Hàm, kích động quát: "Sinh tử của ta không liên quan chuyện của ngươi ư, vậy ngươi tại sao muốn cứu ta, ngươi có thể cho ta chết ở trong đây hồ, không cần để ý tới ta, vì sao ngươi phải cứu ta!"

Tử Hàm suy sụp thả tay xuống, kinh ngạc nói: "Vì sao, đúng vậy, vì sao ta muốn cứu ngươi, không cho ngươi chết, vì sao."

Huyền Dục ôn nhu đem Tử Hàm ôm vào trong ngực, đem mặt nàng dán vào tim của hắn, thâm tình và ôn nhu nói: "Bởi vì, ngươi yêu ta, đây là sự thật."

Thương hắn? Là vậy sao? Mới vài ngày, nàng đã yêu người nam nhân này sao? Tử Hàm theo bản năng lắc đầu, "Không, ta không thương ngươi, không thương!"

Cái gì là yêu, yêu là cái gì, chê cười, nàng có người yêu sao, sẽ không!

"Huyền...." Huyền Dục vốn muốn hét Huyền Hoa, nhưng Tử Hàm không thích xưng hô thế này, nên sửa lời nói: "Tử Hàm, nhìn ta, nhìn ta, ta là nam nhân ngươi yêu, mà ngươi cũng là nữ nhân ta yêu, mặc kệ trước kia, chúng ta chỉ để ý chuyện về sau, bất kể là ngươi trước kia, hay là ngươi bây giờ, đều là nữ nhân ta yêu."

Tử Hàm bị Huyền Dục nói vội vã nhìn mặt của hắn, trắng nõn như ngọc, tuấn mỹ phi phàm, người nam nhân này là nàng yêu sao?

Đầu Tử Hàm đau quá, nàng sắp bị những người này làm điên rồi, sắp nhìn không ra chính mình rốt cuộc là ai.

Nàng không phải Huyền Hoa, lại bị thâm tình cùng nhu tình của Huyền Dục gắt gao bao quanh, mình đã bắt đầu có chút tâm tình không thể hiểu được, ông trời ơi, nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ, ai tới nói cho nàng biết!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Ánh mắt âm đạm

Trong lòng ngực nóng như thiêu đốt của Huyền Dục làm ấm thân thể phát lạnh của Tử Hàm, hắn cúi đầu nói "Tử Hàm, nếu ngươi quên mất trước kia, hoặc là ngươi đã không còn yêu ta, cũng không thể yêu ta một lần nữa sao."

Yêu một lần nữa? Nàng từng yêu sao? Đáp án dĩ nhiên là không có, Tử Hàm không cách nào trả lời cũng không cách nào đáp ứng cái gì.

Nhưng trong trí óc nghĩ đến nàng bị Huyền Dục ném xuống từ trên cây, là Triển Vân cứu nàng, sự quan tâm của Triển Vân là niềm an ủi của nàng.

Mới vừa rồi lại bị ném từ vách núi đến, sinh mệnh cũng không được bảo đảm, đây là tình yêu của Huyền Dục sao?

Tình yêu này rất khiến người sợ!

Tử Hàm nhin không được chất vấn: "Yêu, đây là tình yêu của ngươi sao, khiến người ngươi yêu đặt mình ở trong nguy hiểm, đây là tình yêu của ngươi sao?"

Huyền Dục tà mị nở nụ cười, cười mê người, mi mắt lại thâm thúy, "Đúng! Đây là tình yêu của ta, mặc kệ sống chết đều phải cùng một chỗ, ai cũng không cho vứt bỏ ai, cho nên ta bảo bọn hắn để ngươi chôn cùng ta."

Tử Hàm nghe xong lời Huyền Dục, nhin không được thăm nghĩ, đây là dạng nam nhân gì, đây là cái dạng tình yêu gì, tình yêu quá mức biến thái, Huyền Hoa là bởi vì chịu không được mới rời khỏi sao?

"Ngươi... Có thể không nhớ mình là đứng đầu một thành, chủ soái trong quân sao? Nếu ngươi chết, an nguy trong thành ai đến trông nom?" Tử Hàm không biết vì sao mình lại hỏi như vậy, vẫn muốn đào móc nội tâm Huyền Dục.

Huyền Dục nở nụ cười, "Xem ra ngươi đối với vị Vương gia kia không phải thực để ý, ngươi đang để ý là ta, một điểm này khiến ta thực vui vẻ."

Là như vậy sao? Nàng để ý Triển Vân, thật sự để ý, nhưng cũng không muốn nam nhân trước mắt này chết, cảm tình kỳ quái.

Huyền Dục nhẹ nhàng cười, cười rất vui vẻ, "Ở trong mắt ta, yêu là cái gì, yêu phải không để ý tất cả, nghĩa không lùi bước, nắm lấy ngươi rời khỏi ta, ta buông tất cả, bốn bề tìm kiếm, vài năm trôi qua một chút tin tức của ngươi đều không có, cuối cùng ta không đường chọn lựa mới về đến chỗ này chờ đợi, đợi ngươi có một ngày sẽ trở về thực hiện lời hứa của ngươi, cùng ta gần nhau cả đời. Ở trước mặt tình yêu, thành chủ, đứng đầu một quân, thống thống cũng không quan trọng, yêu sẽ liều lĩnh, sinh sinh tử tử đều ở cùng nhau, Tử Hàm, chờ sau khi ngươi chân chính hiểu được tình yêu lần nữa, sẽ hiểu được cái cảm giác."

Yêu thật là cảm giác như vậy sao, nàng chưa từng hiểu được, cũng chưa từng muốn cảm giác như vậy.

Từ Hàm nhìn không được đi đến xem mặt Huyền Dực, thần thái phi dương, giống như ái tình mới là động lực để hắn sống, giống như ái tình thật là tất cả của hắn, hoặc là nói, có thể cùng Huyền Hoa chung một chỗ mới là mộng tưởng lớn nhất của hắn.

Từ Hàm có chút không hiểu nam nhân ở trước mắt rồi, nguyên bản tưởng hắn là một người âm chí mà vô tình, nam hiểm âm mưu, nhưng giờ phút này lại cảm thấy hắn thuần khiết giống như một ly nước sạch.

Khi thì phức tạp, khi thì đơn giản, hắn thật sự khiến người khó có thể nắm lấy, Từ Hàm không cách nào giải thích tâm tình giờ phút này của mình, tức giận đã mất đi rồi, còn lại chỉ có trầm tư.

Cánh tay Huyền Dực ôm ấp vòng eo Từ Hàm ngược lại kéo tay Từ Hàm, cầm lên đặt ở trước mắt hai người, thâm tình và chăm chú nói: "Nắm tay cùng nhau đến già..."

Thanh âm kia nhẹ nhàng ôn nhu, lại thật sâu gõ tâm Từ Hàm, mắt đẹp nháy mắt dẫn một loại thần sắc khó hiểu nhìn Huyền Dực.

Nắm tay cùng nhau đến già, hàm nghĩa khác sâu như thế, cũng là hướng tới tốt đẹp như thế, Từ Hàm biết cả đời nàng cũng sẽ không hiểu được nguồn gốc đích thực của lời này.

Huyền Dực lời thề son sắt nói: "Từ Hàm, tin tưởng ta, ta sẽ đối với ngươi thật tốt, sống chết không thay đổi."

Hứa hẹn là đối với Huyền Hoa, nhưng hắn kêu tên là Từ Hàm, hứa hẹn giống như cũng là đối với nàng.

Huyền Dực giống như đang nói, Từ Hàm ta yêu ngươi, yêu là không để ý tất cả, yêu ngươi, sẽ đối với ngươi tốt...

Nhưng tất cả đều là giả dối, lời thề là cho Huyền Hoa, mà Từ Hàm nàng, là một sát thủ mà thôi, nàng không cần điều này.

Nhưng trong lòng Từ Hàm có loại cảm giác nói không nên lời, là lại khiến nhiệt huyết người sôi sục, Từ Hàm che giấu cảm xúc khác thường của mình, uyển chuyển nói: "Ta lạnh, trở về đi."

"Được!" Huyền Dực xem Từ Hàm tựa hồ thật sự không tức giận nữa, tay thon dài kéo lấy tay Từ Hàm, mặt mang theo mỉm cười mê người, chậm rãi đi đường nhỏ ra ngoài sơn cốc.

Hai người đều có tâm tư, nắm tay đồng hành!

Hoàn cảnh ngọn núi yên tĩnh và tuyệt vời, giống như là thế ngoại đảo nguyên, đi ra núi về tới bên trong đám đông, đột nhiên lại là một loại tâm tình.

Hai người một đường đi tới, quần áo đã khô, Huyền Dực vẫn dắt tay Từ Hàm, đi ở trên chợ náo nhiệt, không mong rời khỏi một lát.

Bọn họ không cố kị nắm tay mà đi, tùy ý người qua đường quảng đến ánh mắt dị dạng, hâm mộ, hay là tán đồng.

Từ Hàm muốn rút tay ra từ bàn tay của Huyền Dực, "Huyền Dực buông tay."

Huyền Dực lại chặt chẽ bắt lấy tay Từ Hàm, kiên quyết nói: "Không buông, ta không bao giờ để ngươi trốn đi từ trong tay ta nữa."

Đối mặt với thâm tình cùng lời thề của Huyền Dực, Từ Hàm im lặng, chỉ có thể âm thầm nói: "Ta không phải Huyền Hoa, không phải!"

"Ta biết, ngươi là Từ Hàm" Huyền Dực đang nói trừng mắt nhìn, gương mặt như ngọc kia, trắng nõn tuấn lãng, giống như một nam tử hai mươi tuổi.

Từ Hàm triệt để im lặng, trong lòng lại nói, không, ngươi không biết ta là ai, ta không phải là Từ Hàm, cũng không phải Huyền Hoa, ta là sát thủ Tang Từ, cho nên chúng ta vĩnh viễn không thể cùng xuất hiện!

Huyền Dực vừa thâm tình nhìn Từ Hàm, vừa đi, Từ Hàm lại cúi đầu, mặt tràn đầy trầm tư, ở người khác xem ra lại tựa như là đang thẹn thùng.

Thân ảnh hai người lộ ra vô hạn thân mật, đi ở trên đường đá, dẫn đến vô số ánh mắt.

Mà trước bàn bát tiên[1] của một quán trà, một gã nam tử ngồi, chỉ thấy hắn, mặc trên người một áo ngoài dài màu trắng đen xen kẽ, ở trong là một bộ quần áo màu xanh lá, trên đầu mang một chiếc mũ lớn che gương mặt hắn, rơi xuống một mảnh bóng râm.

Thẳng đến Từ Hàm cùng Huyền Dực lưu lại một đôi bóng lưng xinh đẹp, nam nhân kia mới ngẩng đầu lên, nhìn đôi bóng dáng đi xa kia, trông mắt của hắn tràn đầy âm trầm cùng âm đạm.

Tay hơi hơi dùng sức, chén trà cầm trong tay, "ba" một tiếng bị cái tay mạnh mẽ kia bóp nát, nước trà vẩy rơi, mảnh chén nhỏ dùng ở trên bàn.

"Khách quan ngài không có gì chứ." Tiểu nhị nghe được thanh âm, vội chạy lại đây, thu thập mảnh nhỏ trên bàn, cũng lau khô nước trà.

Nam nhân một câu nói cũng không nói, lấy ra bạc ném ba một tiếng đặt ở trên bàn bát tiên, đứng dậy đi ra ngoài.

Thông báo

Xin thông báo một chuyện không mấy vui vẻ =.=" Tình hình là cả tháng qua mình không có gặp chị banzac vì thế mình nghĩ chắc chị ấy sẽ không tham gia dịch các chương truyện hình.

Do đó, mình sẽ thay đổi kế hoạch ban đầu như sau: 41 chương truyện sau mình sẽ chỉ edit 10 chương thôi.

Vì 10 chương này mình sẽ convert bằng cách chuyển hình ra chữ rồi convert và để đảm bảo có thể hiểu được 80% truyện, mình phải ngồi chọn từng từ tiếng Trung trong truyện cho đúng. Đại khái là tiếng Trung có rất nhiều từ na ná nhau, chữ trong hình thì nó rỗng bay phượng múa nhìn không rõ lắm, đọc thì ok chữ chuyển ra text hay bị nhầm chữ, nên mình phải dò từng chữ cho đúng (dù chọn từng từ nhưng cũng có 1 số từ nhìn ko ra). Mà hầu như là cả chương truyện đều phải chỉnh. Nhanh thì chỉnh cả chương cũng phải mất 2-3 tiếng + thời gian edit lại thì 1 chương sẽ mất 3-5 tiếng, tùy độ dài.

Quan trọng là chỉ có thể đảm bảo 80% nội dung, nhưng mình thì luôn muốn các chương mình edit có thể đảm bảo từ 90% trở lên. Ngoài ra thì mình muốn kết thúc truyện trong tháng 8 (tránh năm sau dō học lại ít time). Cho nên, qua 3 lý do trên mình thật không muốn edit nhiều chương hình, vì vậy quyết định làm 10 chương là chương 67 + 68 (chứa cảnh hot =)), 4 chương cuối, 4 chương còn lại dành cho chương nào chứa trích đoạn 2 và 3 trong văn án.

Các chương còn lại thì mình sẽ đọc hết và tóm tắt, chỉ tóm tắt những nội dung chính và những nội dung mình chắc chắn hiểu đúng, cho các bạn hiểu truyện thôi =.="

Mong các bạn thông cảm cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thừa nhận là vợ chồng?

Từ Hàm và Huyền Dực nắm tay trở về, Huyền Dực có chút không tha đưa Từ Hàm đi vào tiểu lâu Từ Hàm ở, tay hơi hơi buông lỏng, Từ Hàm rút tay ra.

“Ta mệt chết đi, muốn nghỉ ngơi.” Từ Hàm không có ý định mời Huyền Dực vào, hơn nữa cho thấy rất rõ mình muốn ở một mình một lúc, Huyền Dực sao lại là người không có ánh mắt, lập tức cười nói: “Được, bữa tối ta bảo người đưa vào trong phòng cho người, người hảo hảo nghỉ ngơi.”

Từ Hàm gật đầu, xoay người đẩy cửa ra rồi đi vào, Huyền Dực vẫn còn đứng ở chỗ đó, sau khi Từ Hàm đóng cửa nhìn Huyền Dực một cái, cuối cùng đóng cửa chặt lại.

Mệt! Từ Hàm uể oải ngã xuống trên giường, nhắm mắt lại, mặt Triền Vân qua lại xuất hiện trong đầu nàng, mặt Huyền Dực cũng thoáng hiện qua lại, Từ Hàm phiền lòng nóng nảy, dùng sức lắc đầu, nhỏ tiếng nói: “Đi ngủ, không cần nghĩ không cần nghĩ!”

Thật sâu thờ dài, nhắm mắt dưỡng thần, một hồi liền ngủ, bữa tối đưa đến cũng không ăn, vẫn ngủ thẳng tới sáng ngày thứ hai.

Ánh nắng ban mai chọt lên, gà gáy nhiều tiếng, chim tước trên cành cây cũng dậy thật sớm lúu rúu kêu vui mừng, đây hình như là hình dung sáng sớm, Từ Hàm còn buồn ngủ, vươn tay dụi dụi mắt nhìn, tỉnh lại.

Mà lúc này cũng truyền tới tiếng gõ cửa “Cốc cốc”, Từ Hàm ngồi dậy, lười biếng nói: “Tiến vào.”

Giọng hạ xuống, cửa kết một tiếng mở ra, một nha hoàn bụng nước rửa mặt dẫn đầu đi đến.

Vì sao nói là dẫn đầu, bởi vì phía sau còn theo năm nha hoàn, theo sát vào.

Rời giường cũng phải phô trương lớn như vậy sao, nói vậy lại là Huyền Dực giờ trò gì, Từ Hàm nhẹ nhàng lắc đầu, có chút bất đắc dĩ.

“Phu nhân, mời tắm rửa thay quần áo.” Thanh âm nha hoàn dẫn đầu kia trong vút rất dễ nghe.

“Đừng gọi ta phu nhân, gọi ta Đồng cô nương.”

“Dạ! Đồng cô nương” mấy nha hoàn cũng hợp tác, lập tức sửa miệng, chắc là Huyền Dực bảo, phải nói gì nghe nấy.

Nha hoàn kia buông chậu nước, liền rửa mặt cho Từ Hàm, sau khi rửa mặt sạch, mới cười nói: “Mời Đồng cô nương thử quần áo có vừa người hay không.” Nha hoàn nói xong cười tùm tùm từ trong tay nha hoàn thứ nhất đang cầm khay theo sau nàng cầm lấy một vật trang sức giải thích nói: “Đây là tướng quân chuẩn bị cho ngài, dùng để phối hợp quần áo, chuỗi vòng cổ này là đá Kê Huyết thượng hạng, sắc thái rực rỡ biến hóa đa dạng, đồ án hoa

vẫn mặt trên đều là thiên nhiên.”

Từ Hàm nhìn tỉ mỉ, quả nhiên mỗi một viên châu được mài thành từ đá Kê Huyết đều có đồ án khác nhau, màu sắc trong suốt mát lạnh, cũng là thượng hạng chi phẩm.

Nha hoàn kia đưa lên bộ y phục đầu tiên, lại nói tiếp: "Trên bộ y phục này thêu đồ án hoa lan long lẫy, may bằng vật liệu màu trắng là chính, hoa lan màu lam và tím, ngài mặc nhất định đẹp.”

Từ Hàm nhìn thoáng qua, xác thực quần áo thực thanh lịch lại không mất hào phóng, nhìn ra được là làm từ tơ lụa thượng hạng, nàng đã nói nàng không thích hoa son chi huyền hoa thích, Huyền Hoa hoa lan, nói vậy huyền dực liền đi tú phùng đẩy nhanh tốc độ làm ra vài bộ quần áo này, nam nhân này vì giành được nụ cười của Huyền Hoa, thật sự là dụng tâm, Từ Hàm có chút cảm động, là vì Huyền Hoa mà cảm động.

“Chuối hạt này là đá Không Tước Miêu Nhân, cũng là ngọc đá thượng đẳng, y phục là một bộ màu vàng nhạt làm nền...”

“Ngừng!” Từ Hàm hô to một tiếng, năm sáu bộ quần áo, mỗi một bộ vừa để lên, đã nhìn ra thợ khéo hoàn mỹ, đẹp không sao tả xiết.

Năm sáu loại đá ngọc thượng đẳng, ở dưới ánh nắng ban mai phát ra ánh sáng chói mắt, rực rỡ loá mắt, nàng xem ra khi Huyền Dực thu thập những trân bảo này là dụng tâm cỡ nào.

Hắn thật sự yêu Huyền Hoa, muốn đem tất cả tốt đẹp trên thế gian dâng tặng cho Huyền Hoa.

Được một nam nhân cực đoan như vậy yêu, là một loại hạnh phúc hay bất hạnh, Từ Hàm huy vẩy tay nói: "Đề ở nơi đâu đi.”

“Từ Hàm, không thích những thứ đó sao?” Một đạo thanh âm truyền tới, tiếp theo là nam nhân ngũ quan như ngọc tuấn mỹ phi phàm đi vào, một khuôn mặt mê người cười, không hề âm hiểm.

Hắn giờ phút này hẳn là mới rời giường, thần thanh khí thích, má cũng càng trắng nõn.

Từ Hàm đau khổ cười nói: "Ta nghĩ Huyền Hoa sẽ vui vẻ.”

Huyền Dực vẩy tay ra hiệu nha hoàn đi xuống, mấy nha hoàn buông vật trong tay xuống, liền lui ra.

Tay Huyền Dực cầm lên một nắm tóc rối của Từ Hàm, đặt ở cái mũi nhẹ nhàng ngửi, tay thuận theo tóc mềm, cảm nhận Từ Hàm, lên tiếng nói: "Ngươi không phải Từ Hàm sao, cái này là tặng cho Từ Hàm, tặng cho nữ nhân đẹp nhất, yêu thương nhất trong lòng ta, ta chỉ muốn ngươi vui vẻ.” Bởi vì ngươi chính là Huyền Hoa.

“Cám ơn, quần áo cùng đá quý đều rất được.” Từ Hàm nhìn đôi mắt mê người của Huyền Dực, nhẹ nhàng vung roi tay hắn.

trên khuôn mặt Huyền Dực có chút mát mát, lập tức vô vị cười, “Ta đã tiếp nhận ngươi tên Từ Hàm rồi, ngươi có phải cũng nên nhận chuyện thực ta là trượng phu ngươi hay không?”

“Ý tứ gì?” Từ Hàm nhún mày ngó nhìn Huyền Dực.

Huyền Dực cong môi cười, tới sát thân Từ Hàm, khàn khàn và mê hoặc nói: "Vợ chồng nên ngủ cùng nhau phải không? Tối nay ta muốn ngủ chung với ngươi.” Tay Huyền Dực chặt chẽ ôm lấy eo Từ Hàm, vùi đầu vào cổ Từ Hàm, thật sâu hô hấp một ngụm hương thơm thân thể của Từ Hàm, hô hấp nóng bỏng phun ra trên da Từ Hàm, ngứa ngứa, thanh âm ám muội nói: "Ta khát vọng thật, ngươi có biết không?”

Thân thể Từ Hàm mạnh mẽ cứng hạ xuống, hung hăng đẩy đầu Huyền Dực ra, tay hắn vẫn như cũ bá chiếm mảnh mai của nàng.

Từ Hàm tức giận hét lớn: "Huyền Dực, không nên ép ta được không, ta đã nói ta không phải Huyền Hoa, cũng không phải phu nhân của ngươi, sao có thể ngủ cùng nhau, ngươi thanh tỉnh chút được không?”

Trong mắt Huyền dực loáng qua một chút âm hiểm, mạnh mẽ buông Từ Hàm ra, “Ngươi thực làm bị thương lòng ta.”

Từ Hàm trấn định cảm xúc dễ bùng nổ của mình, kiên quyết nói: "Huyền Dực, bây giờ mặc kệ ta nói cái gì ngươi cũng không tin tưởng ta không phải Huyền Hoa, nhưng tối thiểu, ngươi phải tôn trọng lựa chọn của ta có phải không?”

Huyền Dực nhún mày cười, tà mị nói: "Được, ta tôn trọng lựa chọn của ngươi, đề tài này chúng ta trước không nói đến.”

Từ Hàm nói lỏng một hơi, ngăn ngăn ngồi ở trước bàn trang điểm, sửa sang lại tóc của mình.

Huyền Dực lại đi tới, đoạt đi lược trong tay nàng, ngón tay thon dài như bạch ngọc kia, lại bắt đầu xuyên qua tóc đen của nàng, lại cảm thấy một trận miệng khô.

Ai, tình yêu của nam nhân này, giống cuồng phong bạo vũ, khiến người ngay cả cơ hội thông khí đều không có.

Trò chuyện kết thúc như vậy, còn may hai người đều duy trì hòa bình, cùng nhau dùng đồ ăn sáng, Huyền Dực liền đi vào quân doanh, thao luyện binh lính, đến khuya mới trở về.

Sau khi màn đêm xuống, nha hoàn đưa đến bữa tối, Từ Hàm ăn một ít, liền sớm lên giường nghỉ ngơi, để tránh Huyền Dực trở về muốn nói một ít lời khiến người phiền lòng, đã thấy nàng nghỉ ngơi, Huyền Dực sẽ không quấy nhiễu nàng.

Từ Hàm mặc áo lót màu trắng nằm ở trên giường, lăn qua lăn lại không ngủ được, tâm tình một trận hỗn độn.

Bất thành linh, bên tai nghe được trên nóc nhà truyền tới một trận thanh âm lộn xộn nhỏ, ý nghĩ đầu tiên của Từ Hàm đó là trên nóc nhà có người.

Từ Hàm đột nhiên ngồi dậy, cửa sổ cũng âm một tiếng mở ra, một bóng đen thoáng tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Nụ hôn nhớ nhung

“Ai!” Từ Hàm hướng về bóng đen đứng ở cách đó không xa hô một tiếng, bóng đen kia không có lên tiếng, lại chậm rãi đi về phía trước vài bước, càng thêm tới gần Từ Hàm.

Thân hình hơi quen thuộc, hơn nữa cảm giác không có sát khí, ngược lại là cảm giác an toàn nồng đậm.

Trong không khí đầy mùi thân thể quen thuộc, hương vị này cảm giác quen thuộc khiến người rơi lệ, Từ Hàm suýt nữa khóc lên, kích động từ trên giường xuống, không chút nghĩ ngợi tiến vào trong lòng ngực người đến, không dám tin hô nhỏ, “Vương gia...”

Triển Vân lẳng lẳng đứng ở chỗ đó, bị nhiệt tình cùng vui mừng của Từ Hàm xung kích, hẳn không dự đoán được Từ Hàm thấy mình sẽ phản ứng như thế.

Tay hắn nhìn không được cảm lên tóc đen rồi tung sau lưng Từ Hàm, một cánh tay trắng kiện khác ôm chặt Từ Hàm mảnh mai, ôm Từ Hàm vào trong lòng, khiến hắn trời nổi rất lâu mới an lòng xuống, không hề lo âu, thực an tâm.

Từ Hàm ngẩng đầu, nhìn mặt Triển Vân, ở dưới bóng đêm, lộ ra chút mệt mỏi cùng âm đạm, Triển Vân đến khiến nàng nhảy tung tăng không hiểu, trong lòng hạ ý thức, Triển Vân làm như vậy tựa hồ chứng minh có chuyện rất quan trọng, lại không cách nào nghĩ thông chứng tỏ là cái gì, hay là nàng đang có ý trốn tránh đáp án.

Nhưng bất kể là cái gì, giờ phút này, nàng có loại xúc động muốn mon trốn mi mắt sáng ngời, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng, còn có đôi môi rất đẹp của Triển Vân.

Triển Vân nhàn nhạt như ánh trăng, nhìn ánh mắt Từ Hàm nhìn mình, ánh mắt kia loáng qua kinh hãi, cảm động, mê luyến, môi hồng hơi hơi chu, rất khiến người muốn cắn xuống một cái, người hắn lo lắng rất lâu, tưởng niệm rất lâu giờ phút này ở trong lòng hắn, môi Triển Vân rốt cuộc không chế không nổi hôn lên môi đỏ của Từ Hàm, hôn môi là cách duy nhất bùng nổ cảm xúc phức tạp của hắn.

Khát vọng nhớ mong ở một khắc này sụp đổ vỡ đẽ, là nụ hôn mãnh liệt cực nóng không chú ý tất cả.

Từ Hàm cũng không có do dự, thuận theo tâm ý của mình thừa nhận, hưởng ứng lấy nụ hôn sâu này của Triển Vân.

Hai người chặt chẽ ôm ấp, mon trốn, căn phòng yên ắng, chỉ còn lại có thanh âm mon trốn, Từ Hàm cúi đầu ưm ra tiếng, tiếng thở dốc thô, tiếng gầm nhẹ của Triển Vân, không khí ở trong mon trốn trở nên kiều diễm.

Thật lâu Từ Hàm tìm về lý trí của mình, tránh nụ hôn của Triển Vân, tìm đến khe hở, thanh âm có chút bất ổn nói: “Vương gia...!”

Từ Hàm tránh né khiến Triển Vân không vui, cánh môi từ hai má của Từ Hàm đi đến trên cổ cắn một cái, Từ Hàm dứt quãng nói không ra lời, chỉ có thể bắt lực ôm cổ Triển Vân, đỡ thân thể xụi lơ của mình.

“A!” Từ Hàm đột nhiên cúi đầu kêu đau một tiếng, Triển Vân lại dùng sức cắn trên cổ của nàng một cái, “Đau quá.”

Lúc này Triển Vân mới ngừng nụ hôn điên cuồng mãnh liệt và mang chút trừng phạt, từ cổ Từ Hàm ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên sáng chói kiều diễm, chăm chú nhìn hai mắt mê ly của Từ Hàm, môi mỏng khẽ mở, “Ngươi... Có khỏe không?”

Thanh âm khàn khàn kia mang vô hạn quan tâm cùng tưởng niệm, cũng bao hàm lấy lo lắng đã nhiều ngày.

Một tiếng bình thân ân cần thăm hỏi, lại khiến hốc mắt Từ Hàm hơi hơi ẩm ướt, hắn lại đột nhiên xuất hiện ở trước mắt nàng như vậy, trong lòng Từ Hàm cao hứng nói không nên lời, lúc này mới biết được, chính mình dĩ nhiên là nhớ mong nam nhân này như vậy, chưa từng nghĩ qua, sau khi mình gặp Triển

Vân thì tâm tình sẽ vui sướng như vậy.

Cao hứng lại lo lắng nói: "Ta... Ta rất khỏe, còn người, Vương gia, thương thể của người thế nào, sao lại đến chỗ này?" Từ Hàm hỏi xong, trong lòng loáng qua một ý niệm, Triển Vân đến chỗ này là vì nàng?

Triển Vân đột nhiên cười lạnh xuống, quay thân đi, cười chế nhạo nói: "Người làm sao có thể không khỏe." Trong trí óc của hắn lại loáng qua Từ Hàm cùng cái nam nhân tay nắm tay, đi ở trên chợ, bộ dáng thân mật, sao lại không tốt, là mình tự đa tình, loạn quan tâm, một màn kia thật sâu đau đớn tim của hắn, muốn hỏi Từ Hàm cùng nam nhân kia là thế nào, nhưng lại nói không nên lời.

Từ Hàm cảm nhận được sự lạnh nhạt của Triển Vân, nhưng không muốn truy cứu nhiều lắm, vội vội vàng vàng tiêu sái đến trước mặt Triển Vân, lo lắng nói: "Vương gia, nơi đây không nên ở lâu, người vẫn mau rời khỏi đi, ta sợ người sẽ có nguy hiểm."

Ánh mắt Triển Vân trong đêm đen trở nên ác liệt, sáng quắc nhìn Từ Hàm, nóng giận gầm nhẹ nói: "Người muốn ở lại?"

Từ Hàm đè thấp thanh âm, nhỏ tiếng, "Vương gia, ta còn chưa thể rời khỏi."

"Vi nam nhân kia?" Thanh âm của Triển Vân có chút khàn khàn, tựa hồ còn chưa phục hồi lại từ trong nụ hôn kích động kia, lời nói lại mang theo ghen tuông cùng tức giận rất lớn.

Từ Hàm không hiểu lời nói của Triển Vân vừa tức lại không biết làm sao, lúc đang muốn nói gì đó, Triển Vân bùm miệng nàng lại, dùng thanh âm gần như không thể nhỏ hơn ở bên tai Từ Hàm: "Có người."

"Có khách đến, sao không cùng chủ nhân như ta nói tiếng tiếp đón, cũng chuẩn bị tốt hảo chiêu đãi quý khách một chút." Thuận theo thanh âm ngoài cửa truyền tới, cây đuốc lắc lư ngoài cửa sổ, chiếu sáng phòng ở, có người đã vây quanh chỗ này.

Từ Hàm và Triển Vân rốt cuộc có thể thấy mặt đối phương rõ ràng, trên khuôn mặt Từ Hàm tràn đầy lo lắng cùng ưu tư, Triển Vân thì khuôn mặt không sợ, trước khi đến đã tính toán tới tình huống xấu nhất.

Sao Huyền Dực phát hiện Triển Vân? Từ Hàm trấn định nói: "Huyền Dực người đang ở đây nói cái gì, ta nghỉ ngơi, người ầm ỹ đến ta."

Huyền Dực ở ngoài cửa không để ý tới lời của Từ Hàm, tiếp tục nói, "Nếu Vân Vương gia đến, sao không hiện thân."

Tin tức lại rất linh thông, Triển Vân đẩy ra ôm chặt Từ Hàm, rút ra bội kiếm ở eo, Từ Hàm lại lo âu túm tay của Triển Vân. "Ta và người cùng đi."

Từ Hàm nói xong, ánh mắt hai người ngưng tụ một chỗ, không cách nào chia tách, cuối cùng là Triển Vân xoay người đi ra ngoài trước, Từ Hàm vội vàng vàng đuổi đến.

Cửa ầm một tiếng bị đá ra, Triển Vân cùng Từ Hàm từ bên trong đi ra, thân thể Triển Vân bảo vệ trước người Từ Hàm, ánh mắt mang vô hạn sát khí.

Ngài ngoài cửa quả nhiên vây đầy người, Huyền Dực đứng đối diện cửa, một khuôn mặt âm hiểm, cây đuốc chiếu sáng cả sân.

Tâm Từ Hàm treo lên cao, nàng biết nếu đánh Triển Vân nhất định bị thua, bởi vì trong phủ này, ngay cả nha hoàn đều thân thủ bất phàm, huống chi võ công của Huyền Dực sâu không lường được.

Sắc mặt Triển Vân không sợ, lạnh lùng nói: "Nghĩ thức hoan nghênh của Huyền đại tướng quân thực đặc biệt, đạo đãi khách cũng thật độc đáo."

Huyền Dực âm hiểm cười, "Thư truyền đến nói Vân Vương gia của Khương triều thông minh hơn người, dụng binh như thần, sao lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, một mình xông vào chỗ của ta."

Triển Vân cười lạnh một tiếng, "Tiểu nhân bọn người, ta còn phải sợ sao!"

Sắc mặt Huyền Dực hung tàn, ánh mắt âm hiểm, thanh âm độc ác nói: "Vậy dùng kiếm phân cao thấp đi."

Ngay lúc hai người sắp gi-ao thủ, Từ Hàm từ phía sau Triển Vân xông ra, cản trước thân thể Triển Vân, hô lớn: "Không cần, Huyền Dực, thả hắn rời khỏi, không cần sát hại hắn."

Tay Huyền Dực run rẩy, vì hành vi bảo vệ Triển Vân của Từ Hàm, con người âm hiểm của hắn quét liếc mắt Từ Hàm một cái, phi thân mà đến, mục tiêu không phải Triển Vân mà là Từ Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đừng để cho hắn chạm vào người

Huyền Dục phi thân về phía Tử Hàm, Tử Hàm thẳm kêu chỉ sợ lại là ám chiêu của Huyền Dục, nếu Triển Vân cứu nàng, nhất định sẽ bị thua, giữa lúc điện quang hoá thạch (nguy cấp), Tử Hàm nhảy về phía Huyền Dục.

Kiểm của Huyền Dục đột nhiên thu lại, một cái bay vòng xinh đẹp, thân mình tránh lui ngoài mấy trượng, sắc mặt càng thêm âm tàn cùng nóng giận.

Quả nhiên hẳn chỉ là hư chiêu (chiêu thức giả), mục đích kỳ thật không phải Tử Hàm, chỉ là đang dụ Triển Vân bị lừa, lộ ra sơ hở.

Triển Vân cũng nhìn ra được Huyền Dục không thật sự sẽ sát thương Tử Hàm, lập tức giương kiếm dài lên, xoẹt một tiếng đâm về phía Huyền Dục ngoài mấy trượng.

Chiêu kiếm rất nhanh và ác liệt, Huyền Dục điểm nhẹ dưới chân, liên tục lui về sau mấy bước, lúc này mới có khe hở tiếp nhận thế công của Triển Vân.

Hai kiếm va chạm, phát ra thanh âm chập cheng, Triển Vân một chiêu thẳng tới mây xanh, mũi kiếm đâm thẳng xuống ngực Huyền Dục, Huyền Dục dụng thẳng kiếm, dùng thân kiếm cản được mũi kiếm của Triển Vân, thân thể lại bị kiếm khí của Triển Vân đánh sâu vào liên tục né tránh về phía sau, đột nhiên dưới chân đâm lên khoảng đất gồ gề, vừa dùng lực, nhẹ lóc lên, phi thân lên cao, rơi vào trên nóc

Triển Vân cũng đuổi theo lên, kiếm của Huyền Dục giống như linh xà đâm về phía Triển Vân, một kiếm vừa ra, chiêu kiếm lập đi lập lại, Triển Vân bị ép lui về sau mấy bước, tránh thế công của Huyền Dục.

Trên nóc nhà hai người đánh khó phân thắng bại, chiêu chiêu tàn nhẫn, Tử Hàm nhìn xem hết hồn, sắp hô hấp không nổi

Hai người đại chiến lại bay khỏi nóc nhà, ở bên trong tiếng leng keng giữa kiếm và kiếm, bóng dáng hai người lại từ nóc nhà hạ xuống

Trong lúc nhất thời cũng khó phân thắng thua, ngay tại lúc này, Huyền Dục đột nhiên hô lớn: "Mang theo phu nhân trở về."

"Dạ!" Hai nam nhân trên mặt đất đến bắt lấy Tử Hàm

Triển Vân phân tâm rồi, hẳn nói chính mình đừng phân tâm, nhưng nhện không được, Tử Hàm thế nào lại là phu nhân, ngay tại lúc hắn phân tâm, Huyền Dục tìm được sơ hở, mũi kiếm đâm vào bả vai Triển Vân, Triển Vân đau xót, khi muốn công kích, Huyền Dục giơ chân, mau mà chuẩn đá vào ngực Triển Vân, thân thể cao lớn của Triển Vân giống con điều đứt dây, lập tức bay ra ngoài mấy trượng, nổ lớn rơi xuống đất, miệng phun máu tươi

Tử Hàm ngay cả khí lực kinh hô đều không có rồi, chỉ là trừng lớn hai mắt, sợ hãi nhìn Triển Vân.

Mấy người đại hán cường tráng thân mang võ nghệ đi lên trước, bắt Triển Vân lại, trói chặt. Tử Hàm lại nhìn thấy âm ngoan của Huyền Dục một lần nữa, nàng tức giận giống như con sư tử nhỏ vừa tức giận, hướng về phía Huyền Dục giận dữ hét: "Huyền Dục, ngươi vô sỉ... Thả hắn, thả hắn."

Con người âm chí của Huyền Dục nhìn Tử Hàm một cái, người cũng đi lại đây, tay nắm lấy cánh tay của Tử Hàm, hai nam nhân đang bắt giữ Tử Hàm cũng lui ra phía sau, "Ta vô sỉ? Bình bất yếm trá (chiến tranh không ngại lừa dối) ngươi hiểu không?" Huyền Dục âm tàn nói xong, lại hô: "Đem hắn giải vào đại lao!"

"Dạ!" Sau một tiếng hô, Triển Vân bị bắt đi xuống.

"Không, Vương gia, Vương gia..." Tử Hàm đau lòng kêu, nước mắt nhện không được chạy lên hốc mắt.

Triển Vân theo những người cầm đuốc biến mất ở trước mắt Tử Hàm, không có ánh sáng cây đuốc, trong sân lại là một mảnh tối tăm, Tử Hàm đối diện Huyền Dục lại đá lại đánh, tiếng nện không dứt, vẫn là bị Huyền Dục xô đẩy trở về phòng, ngã ở trên giường.

Trong phòng sáng ngời, Huyền Dục đốt nến, ánh nến lơ mơ chiếu sáng mặt hai người, đồng dạng tức tối cùng lo lắng.

Huyền Dục đến cạnh Tử Hàm, bình phục cơn giận của mình, dùng một ít thanh âm ôn nhu lên tiếng nói: "Tử Hàm, ngươi là thê tử của ta, biết không, đối nam nhân khác, ngươi tốt nhất lảng tránh."

Tử Hàm trừng trừng Huyền Dục, bèn nhện nói: "Ta! Không phải thê tử của ngươi, mà ngươi là nam nhân thối nát nhất ta từng gặp, đề tiện vô sỉ, chỉ biết sử dụng chiêu số hạ lưu này, ngươi không xứng làm một tướng quân."

Tay Huyền Dục bóp cổ Tử Hàm, nhưng không có dùng sức, âm hiểm thoáng qua trong nháy mắt, thật sâu hô hấp, "Biết không Tử Hàm, mỗi khi thấy đáng về bảo vệ nam nhân kia của ngươi, ta thật sự hận không thể cắt đứt cổ của ngươi, ngươi yêu hắn? Yêu hắn sao?"

Tử Hàm nhìn gương mặt như ngọc của Huyền Dục, sao giờ phút này nhìn lại xấu xí như vậy, "Ta yêu hắn hay không không có liên quan ngươi, ngươi đi ra ngoài, ta không muốn gặp ngươi, lời thề gì, tất cả đều là nói dối."

"Ngươi đang ám chỉ bảo ta đi chết sao, ta chọc ngươi tức giận nữa sao?" Huyền Dục buông tay ôm cổ Tử Hàm, thống khổ và khàn khàn nói: "Là ngươi đang chọc ta tức giận, thấy ngươi bảo vệ nam nhân kia như vậy, ta đồ kỵ, ta tức tối, ngươi có biết hay không?" Huyền Dục thống khổ nói, đột nhiên lại kích động nói: "Ta sợ hãi, sợ hãi ngươi đột nhiên rời khỏi ta nữa, vậy cũng có lỗi sao? Vì ta bắt nam nhân kia, ngươi đối với ta như vậy?"

Tử Hàm trấn tĩnh cảm xúc của mình, thân hình cứng ngắc cũng mềm mại xuống, vô lực nói: "Huyền Dục, nếu ngươi thật sự đề ý ta, thả hắn."

Huyền Dục ngẩng đầu lên, ánh mắt trong lúc vô ý đã rơi vào trên cổ Tử Hàm, "Đây là cái gì?" Tay Huyền Dục nhện không được sờ vào dấu hôn trên cổ

Từ Hàm, khí giận trong mắt sắp bộc phát.

Từ Hàm cũng ý thức đến trên cổ mình có dấu hôn của Triển Vân, nhớ lại lúc Triển Vân cắn mình, má có chút nóng bỏng.

“Ngươi để nam nhân kia chạm vào ngươi?” Huyền Dực nhìn sắp toát ra lửa, lửa ghen tỵ thiêu đốt.

“Huyền Dực, ngươi tỉnh táo chút, chúng ta cái gì đều không có xảy ra, không phải cái dạng như ngươi nghĩ.” Từ Hàm không muốn Huyền Dực hiểu lầm, bởi vì sợ hãi, Huyền Dực nổi điên sẽ đi sát hại Triển Vân, nằng nệ ý sống chết của Triển Vân như vậy, là vì nhiệm vụ hay lòng riêng?

“Trừ bỏ ta ai cũng không thể chạm vào ngươi!” Huyền Dực rống giận một tiếng, môi cũng đã rơi vào trên cổ Từ Hàm, dùng sức cắn, dường như muốn dùng môi của hắn rửa sạch dấu hôn kia.

Từ Hàm đẩy Huyền Dực, “Huyền Dực, đau quá, rời khỏi ta!” Nụ hôn của Huyền Dực mang khí giận cùng trừng phạt, cắn da thịt nàng đau nhức.

Huyền Dực ngừng hôn, nhìn vết tích mình ấn xuống ở trên cổ Từ Hàm một lần nữa, sắc mặt mới tốt lên chút, không còn lo lắng như trước, con ngươi không hề hung ác, mà là thâm tình nhìn Từ Hàm, “Từ Hàm, không cần rời khỏi ta, được không?”

Từ Hàm trái lương tâm nói: “Được, ta không rời đi, nhưng ngươi thả hắn được không?”

“Vì sao!” Trên khuôn mặt Huyền Dực thịnh nộ: “Vì sao, ngươi bảo vệ hắn như vậy, hắn thật sự quan trọng vậy?”

“Huyền Dực, hắn là chủ tử của ta, đối với ta không tệ, ta không muốn hắn chết.”

“Ngươi tưởng ta sẽ tin sao, chỉ cần hắn chết, ngươi mới có thể an tâm ở bên cạnh ta.” Trong con ngươi Huyền Dực tràn đầy sát ý, Từ Hàm kinh hãi một trận

“Tốt, ngươi đi giết hắn, vậy ta cũng sẽ chết.” Từ Hàm mặt lạnh lùng nói.

“Ngươi...!” Huyền Dực tức không nói ra lời, cuối cùng vung tay, đứng lên, trừng trừng Từ Hàm, “Được, ta đáp ứng ngươi thả hắn.”

“Thật sự sao?” Ánh mắt Từ Hàm lộ ra vui mừng, lại không dám rõ ràng quá mức.

“Chỉ là ngươi phải đáp ứng ta một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Hâm lại giấc mộng cũ

Từ Hàm hỏi Huyền Dực phải đáp ứng điều kiện gì thì mới có thể thả Triển Vân, Huyền Dực trở nên trầm tư, hai quân gi-a chiến, thân phận của Triệu Vân vô cùng quan trọng, nếu như ở đây ngay lập tức xử chết hắn, rồi sau đó phải quân tấn công thì cảm chắc thành công. Nhưng là bệnh hoại nghị của Huyền Dực của cũng rất nặng, hắn không tin Triển Vân có thể vì một a hoàn mà xông pha nơi nguy hiểm.

Dù sao ngoại trừ thân phận là tướng quân, hắn còn là hoàng tộc của triều đình, nhất định sẽ không sơ suất như vậy. Huyền Dực cho rằng, hoặc là Triển vân đã sắp xếp sẵn rồi, chờ hắn phá đại quan tiền đánh mà trúng kế, kị ức một lần bại ở trong tay Triển vân vẫn còn mới.

Đó là lí do hắn sẽ không xuất quân, nhưng mà thả Triển vân trở về, nhất định chính là thả hổ về núi.

Trừ bỏ tình yêu điên cuồng của hắn với Huyền Hoa, thì hắn cũng là một người rất cuồng ngạo, hắn muốn phân cao thấp trên chiến trường với Triển Vân, bởi vậy hắn có thể thả Triển vân, chỉ cần Từ Hàm đáp ứng một điều kiện

Từ Hàm không thấy Huyền Dực nói thì sợ Huyền dực đổi ý, nóng lòng nói: “Huyền Dực, vì sao không nói, rốt cuộc là điều kiện gì?”

Huyền Dực cong người tới sát Từ Hàm, con ngươi đen kịt nhìn chăm chú vào ánh mắt hoảng sợ của Từ Hàm, “Ta muốn cùng ngươi ôn lại những giấc mộng cũ, triển miên trên giường!”

Lời của Huyền Dực giống như ma chú, làm đầu Từ Hàm thấy ong ong, ôn lại những giấc mộng cũ, triển miên trên giường, ý tứ rõ ràng, ánh mắt cũng công khai như vậy, làm Từ Hàm khô cổ họng, không nói được gì.

Tay của Huyền Dực nhẹ nhàng vuốt ve hai má có phần tái nhợt của Từ Hàm nói: “Từ Hàm nhiều năm như thế, ta thực sự rất nhớ ngươi, ngươi lại không nhớ ta, cơ thể chúng ta đã nhớ mong nhau... làm như thế nào chính ngươi chọn.”

Ngữ điệu nhẹ nhàng, tựa như ni non, giống lời nói của một đôi tình nhân, nhưng lại khiến cho cơ thể Từ Hàm có phản phát lạnh

Huyền Dực đứng thẳng thân mình cao ngất, có chút đăm chiêu nhìn Từ Hàm, chờ đợi đáp án của nàng, rất lâu sau, Từ Hàm ngồi tại chỗ không nói một lời. Huyền Dực giống như mất hết nhẫn nại: “Ta không miễn cưỡng ngươi, ngươi nghỉ đi”

Nói xong đang muốn xoay người đi, thì Từ Hàm mạnh mẽ ngồi dậy đau đớn nói: “Ta đáp ứng ngươi”

Huyền Dực nhìn sắc mặt của Từ Hàm, trong mắt hấn chính là đau đớn, nhưng trên khuôn mặt lại mang ý cười.

Đau, là bởi vì Từ Hàm vì Triển Vân liều lĩnh, cười, là bởi vì mộng cũ có thể ôn lại.

Huyền Dực cười lạnh một tiếng, “Tốt lắm, tốt lắm!”

Con ngươi Từ Hàm chớp động ánh sáng khác thường, kinh ngạc nhìn Huyền Dực, “Khi nào thì thả hấn đi.”

Huyền Dực nhìn Từ Hàm nói: “Ngươi nói.”

“Tối nay, ta muốn nhìn hấn an toàn rời khỏi!” Từ Hàm hi vọng mau chóng để Triển Vân rời khỏi, đỡ phải đêm dài lắm mộng, có chuyện xấu, tính tình Huyền Dực biến hóa đa đoan lại âm hiểm độc ác, Từ Hàm không thể không nghĩ nhiều.

“Được, ngươi nói cái gì thì làm như vậy đi” Huyền Dực đang nói, cánh tay dài duỗi ra ôm sát Từ Hàm, “Hãy sắm vai là một thê tử tốt, tối nay ta liền để cho hấn an toàn rời khỏi”

Từ Hàm cắn chặt môi, một câu cũng không nói lại, nàng bị Huyền Dực mang hướng về phía phòng bên ngoài đi đến.

Xuyên qua khúc quanh co, đi qua hoa viên trong phủ, Từ Hàm và Huyền Dực đi tới giữa hậu viện.

Một toà nhà trước cửa có hai người tay cầm đuốc đang đứng, bọn họ thấy hai người đi đến bèn vội vàng hành lễ

“Người đâu?” Huyền Dực đơn giản hỏi

“Gi-âm ở trong địa lao.” một người trong số đó trả lời

Huyền Dực quay về nhìn Từ Hàm một cái, ôm nàng hướng vào phía trong phòng, Từ Hàm tiến vào phòng, phòng rộng rãi, chính giữa bày ra một bàn vuông. Có bốn người đàn ông áo xanh đứng xung quanh, thấy Huyền Dực đến thì chấp tay hành lễ.

Huyền Dực phát tay nói “Mở cửa lao”

“Dạ” một người đàn ông cúi đầu đáp ứng một tiếng, liền di chuyển, tới nhìn chăm chú một cái quạt chổi lọi bằng sắt có đinh, cao bằng nửa người, một trận đinh đang vang lên sau đó, cánh cửa nhà lao liền mở ra.

“Vào đi” Huyền Dực giữ chặt tay Từ Hàm, cúi người, đi về phía địa lao.

Từ Hàm đi vào nhà lao, liền thấy mùi trùng theo mũi mà đến.

Đi xuống cái bậc cao cao, hướng về bên trái, Từ Hàm nhìn thấy Triển Vân bị giam ở giữa địa lao, tay chân mạng đầy xích (khóa sắt).

Sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, vẫn quật cường không chịu ngã xuống, miễn cưỡng chống đỡ cơ thể ngồi tại đó

“Vương gia” Từ Hàm đau lòng hô một tiếng, muốn đi tới cạnh Triển Vân, nhưng bị Huyền Dực giữ lại, ôm trước ngực.

Triển Vân nhìn Từ Hàm, chậm rãi đứng lên, con ngươi u tối nhìn đáng vẻ thân mật của Từ Hàm cùng Huyền Dực, khoé miệng run rẩy muốn nói điều gì đó.

Con ngươi âm hiểm của Huyền Dực nhìn Triển Vân, lạnh lùng nói: “Vân Vương gia, coi như vận khí của ngươi tốt, thê tử của ta cầu tình thay ngươi, cho nên bản tướng quân quyết định thả ngươi, chúng ta gặp lại trên chiến trường, hi vọng đến lúc đó ngươi không nên rơi ở trong tay của ta.”

Triển Vân gấp rút hướng Từ Hàm đi tới hai bước, dùng sức nắm ở trên cây cột trong phòng gi-âm, dây xích phát ra tiếng đinh đang: “Ngươi nói sao, nàng là phu nhân của ngươi?”

“Thực giật mình sao”. Huyền Dực lộ ra ý cười băng giá.

Con mắt của Triển Vân vội vàng nhìn sang Từ Hàm, đau đớn quát: “Từ Hàm, cho ta biết đây không phải là sự thật”

Từ Hàm nhìn ánh mắt đau khổ thiết tha của Triển Vân, tâm tình giống như bị cái gì vấp vê làm nát, cúi thấp đầu, không cách nào trả lời cho Triển Vân

Ánh mắt của Huyền Dực hiện lên vẻ hung ác, tay ở eo Từ Hàm hơi dùng sức, ý bảo Từ Hàm phải phối hợp với hấn.

Từ Hàm liếc mắt nhìn Huyền Dực, chỉ thấy trong mắt hắn toàn là uy hiếp, Từ Hàm không thể không đối mặt với Triển Vân, miễn cưỡng lên tiếng nói: "Vương gia, hẳn nói chính là sự thật, Huyền Dực hẳn đáp ứng ta thả người rồi đi, người không cần hỏi ta thêm nữa."

Triển Vân điên cuồng lay động cây cột lớn, giận dữ hỏi "Vì sao, vì cái gì?"

"Bởi vì chúng ta yêu nhau, ta yêu nàng, nàng cũng yêu ta, chúng ta trước đây đã sớm là vợ chồng" Huyền Dực đang nói thì cúi thấp đầu hôn nhẹ trên má Từ Hàm

"Không, ta không tin" Triển Vân giống như điên cuồng kêu gào, như vậy thật khiến hắn không cách nào tiếp thu được, Từ Hàm sao lại đột nhiên thành thê tử của Huyền Dực. Mặc dù đối với quá khứ của Từ Hàm, hắn không rõ nhưng hắn chưa từng nghĩ Từ Hàm là thê tử của người khác, tìm giống như bị móc đi một mảng, giống như đồ trân quý của mình bỗng nhiên bị trộm mất.

"Vương gia" Từ Hàm nhìn Triển Vân có phần đang mất đi lí trí, tâm ẩn ẩn đau.

Huyền Dực thực hài lòng nhìn phản ứng của Triển Vân, bên môi nhếch lên nụ cười thắng lợi, lớn tiếng nói: "Người đâu, mang hắn đưa ra khỏi thành"

Một nam nhân nói: "Tướng quân...đây không phải là thả hồ về rừng ư?"

Huyền Dực lạnh lùng nhìn nam nhân đó, "Thế nào? người nghi ngờ năng lực của bốn tướng quân?"

"Thuộc hạ không dám" người đàn ông kia đành mở cửa lao, những người khác mang Triển Vân đi ra ngoài.

Triển Vân đỏ mắt nhìn mà không chịu đi, giận dữ hét "Từ Hàm, người lừa ta đúng không?"

Từ Hàm vội la lên "Ta không có lừa người, ta chính là thê tử của hắn, người đi đi, ta chỉ là nha hoàn của người, hà tất phải như vậy chứ"

Dáng vẻ này giống như đôi tình yêu bị chia rẽ, nàng không chịu được tình cảnh như vậy.

Dây sắt kêu vang, Triển Vân bị vài gã đại hán đẩy ra khỏi nhà giam, Từ Hàm đứng đó nhìn bóng lưng Triển Vân, trong đầu toàn là biểu tình điên cuồng của hắn, ánh mắt vẫn đỏ, hẳn vì cái gì mà kích động như vậy, vì cái gì mà để ý nàng như vậy, vì cái gì mà đến nơi này, vì sao!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Không thể yêu

Triển Vân được ra khỏi thành, Huyền Dực mặc dù nham hiểm, nhưng với Từ Hàm vẫn là giữ chữ tín, cũng không có ngầm hạ sát thủ.

Trên tay chân Triển Vân đều là xích, hắn đứng ở trên bãi cỏ vùng ngoại ô, ngẩng đầu nhìn triều dương (mặt trời buổi chiều), không thể từ chuyện Từ Hàm là thê tử của Huyền Dực giải thoát đi ra.

Cho đến giờ phút này, hắn bắt đầu có một chút hiểu được bản thân mình vì sao lại liều lĩnh xâm nhập Yên Thành, chỉ vì cái người phụ nữ mơ hồ mà ngu ngốc đó, cũng có chút hiểu được, chính mình nghe thấy nàng đúng là thê tử của người khác thì phút chốc cảm nhận được thống khổ, là vì cái gì.

Loại cảm giác đó, nói không lên lời, thực khó chịu, muốn huỷ diệt hết mọi thứ, muốn cướp đi mọi thứ.

Triển Vân chậm rãi bước hai bước về phía trước, lại quay lại xem Yên thành, Từ Hàm ở ngay bên trong, tại nơi đó bên cạnh trượng phu của nàng, tâm phiền chán và phát điên một hồi, lại chẳng biết làm thế nào cho phải.

Tóc đen có chút hỗn loạn theo gió nhẹ tung bay, một vài sợi che khuất một bên mắt, lộ ra cả người có vẻ thật cô đơn mà bi thương.

"Vương gia". một loạt những tiếng hô kinh sợ trong rừng tùng bên cạnh truyền đến, tiếp đó hai bóng người thân thủ nhanh nhẹn nhảy ra.

Đứng ở trước mặt Triển Vân chính là một nam tử mặc áo trắng tay cầm ống sáo, ưu nhã mà tuấn tú, chính là Dịch công tử trong miệng Từ Hàm thường nói.

Ánh mắt hắn giống như không quan tâm tình hình thực tế, chuyển chuyển một chút cây sáo trong tay, cây sáo lập tức biến thành một lưỡi dao bén sắc, lưỡi dao rơi xuống, xiềng xích trên tay chân Triển Vân bị vỡ vụn, rơi xuống mặt đất, tay chân Triển Vân khôi phục tự do.

Hoá ra là thủ hạ của Triển Vân tìm tới

Dịch công tử ưu nhã, rất không vui nói: "Vương gia cứ như vậy chạy tới Yên Thành thật là không cẩn thận "

Xem ra Triển Vân đúng là lén lút đi tới Yên Thành, nhưng cũng đã sắp xếp tất cả mọi thứ, nếu hắn chết, thì trận chiến đánh vanh lừng mãnh liệt, chắc chắn không thất bại.

Triển Vân nhìn liếc Dịch công tử một cái, sắc mặt âm trầm, không nói một lời mà đi thẳng về phía trước.

“Vương gia không quan tâm đến đại cục, chính là vì nữ nhân đó?” Dịch công tử hiển nhiên là tức giận, nhưng mà đáng về tức giận cũng thật là ưu nhã, mắt nhìn đi nơi nào đó, ngón tay xoay xoay cây sáo ngọc, ngữ điệu cũng lộ rõ khí giận.

“Chuyện của ta, người ít quản.” Triển Vân hung hăng trừng mắt nhìn vị công tử kia, lại tiếp tục hướng phía trước đi càng nhanh, nhưng do có thương tích trong người, nên không thể đi nhanh được.

“Vương gia chẳng lẽ đã yêu tiểu nha đầu kia?” Dịch công tử thần nhiên nói, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng quét thoáng qua Triển Vân.

Triển Vân nghe được câu nói vừa rồi, bước chân tạm dừng lại, ngẩng ra một hồi, ánh mắt mê mang trong giây lát, yêu? Hắn yêu chính là Tâm nhi, thế nào lại có thể yêu tiểu nha đầu đó, hắn nói to: “Còn nhầm nhứ nữa, ta xé nát cái mặt của người ra” (kính dị)

Yêu hay không, không để ý tới việc đó, chính là chỉ muốn cứu thối nha đầu đó, tâm khó chịu như vậy là vì cái gì?

Mạo hiểm xông pha nơi nguy hiểm, đổi lại chính là tan nát cõi lòng... Nàng đã trở thành thê tử của người khác. Tâm Triển Vân như nứt ra, như có một cỗ khí lạnh xâm nhập, làm tâm của hắn một trận phát lạnh.

Cảm giác như vậy là yêu ư, không, nhất định không phải, hắn yêu chính là Tâm nhi - vương phi của hắn, không phải là Từ Hàm, không phải.

Dịch công tử nở nụ cười nhạt, ưu nhã tới cực điểm, cũng không nhiều lời nữa. Đoàn người theo ánh rạng đông hướng quân doanh đi tới.

Triển Vân đã an toàn rồi đi rồi, hôm nay đã là ngày thứ hai rồi, tối nay nàng phải hoàn thành cái gì đó dịch kia, đem chính mình cho Huyền Dục.

Không hiểu sao, cho dù trong Vương phủ cũng gặp phải nguy cơ như vậy, nhưng nàng chưa từng sợ hãi như hiện tại.

Huyền Dục là một nam nhân, hắn sẽ không nghe những lời thoái thác của nàng, bởi vì nàng đã đáp ứng hắn rồi, hắn sẽ không để ý tới mà đoạt thân thể của nàng.

Trái tim của Từ Hàm lạnh, thực không làm gì được, nàng rõ ràng bị thao túng, ban đêm hoảng hốt, tắm rửa sạch sẽ, mặc lên váy bằng lụa mỏng, liền được đưa đến trong phòng Huyền Dục.

Nàng có phần khẩn trương, tâm tình hơi bất ổn không yên, cứng ngắc ngồi ở trên giường, giống người đang đợi chết. Nàng muốn bỏ trốn khỏi chỗ này, nhưng nàng không được phép, chỉ có thể ngồi ở đây, để Huyền Dục dùng ánh mắt nhìn chăm chú.

Ánh mắt Huyền Dục si ngốc, một loại thành kính giống như cúng bái, hắn nhìn Từ Hàm giống như thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Miệng anh đào nhỏ nhắn, mắt to đen láy, mày không vẽ mà đen, môi không tô mà đỏ, mặc dù im lặng ngồi cũng vô hạn mê người, câu hồn phách người.

Tay của Huyền Dục phát qua má của Từ Hàm, lọt qua mấy sợi tóc tơ của nàng, ngón tay cái nhẹ xoa hai má trắng nõn nà của nàng, cơ thể cao lớn thuận thể ngồi bên cạnh nàng.

Ánh mắt của hắn u oán, yếu ớt nói: “Ta chờ nàng đã mười năm rồi, mười năm...!”.

Tay của Từ Hàm nắm chặt một chỗ, lộ ra sự bất an cùng khẩn trương của nàng. Nàng càng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt nóng bỏng của Huyền Dục.

Hai bàn tay trắng như ngọc của Huyền Dục nâng mặt của Từ Hàm, bên môi mang ý vội vàng cùng khát vọng, hôn lên môi của Từ Hàm. Nàng trừng lớn hai mắt, hai tay nắm chặt mép giường, tim nhảy kịch liệt.

Nụ hôn này mang vô hạn khát vọng, tương niệm sâu sắc. Đầu lưỡi hắn xâm nhập khoang miệng của nàng, truy đuổi đầu lưỡi nàng, loạn động. Tay của hắn từ má nàng, phủ xuống cái cổ nhỏ khéo léo, đi tới vạt áo trước của nàng, luồn tay vào đó, cảm khối tròn trĩnh của nàng. Động tác thật ôn nhu nhưng lại mang cường thế khiến nàng không thể thờ được.

Từ Hàm bị động cùng Huyền Dục thân thiết. Trong não lại nghĩ đến nụ hôn nóng bỏng cùng Triển Vân đêm đó, khiến nàng xụi lơ giống như nước, nụ hôn kia chưa bao giờ tuyệt vời hơn thế.

Mà ở dưới thân Huyền Dục, nàng giống như con cừu đang đợi bị làm thịt, Huyền Dục lột ra từng mảnh quần áo, cơ thể cao lớn của hắn vội vàng đem nàng đặt ở dưới thân.

Cơ thể Từ Hàm cứng ngắc, lòng nàng có chút run rẩy, hoàn toàn không cách nào tập trung vào nụ hôn của Huyền Dục, cũng không cách nào đáp ứng nụ hôn của hắn, chỉ có thể bị động tiếp nhận tình cảm như cơn bão lốc của hắn.

Lấy tâm tình coi thường cái chết, nhắm nghiền mắt, chờ đợi các động tác tiếp theo của Huyền Dục.

Gi-ao dịch, chỉ là một hồi gi-ao dịch thôi, bất quá là một giọt lạc hồng, nàng không được phép chống lại, chỉ có im lặng chấp nhận. Từ Hàm cảm giác khoe mát mình uồn ướt, dĩ nhiên là rơi lệ.

Hắn đang bị dục vọng chi phối, sao có thể cảm nhận được cảm giác của nàng, hắn vội vàng muốn tiến nhập vào cơ thể nàng, cánh tay hắn phủ trước ngực mềm mại của nàng, một đường xuống phía dưới, đi tới nơi nữ tính mềm mại của nàng, tay cảm nhận được có gì đó ẩm ẩm, cảm giác này thật khiến hắn không quen, Huyền Dục không khỏi cúi đầu nhìn lại, thế nhưng trên tay hắn là một mảng huyết đỏ.

Tâm lập tức có chút ảo não cùng ý lạnh.

Từ Hàm cảm giác được thân thể hắn khác thường, cũng cảm giác được hắn tạm dừng, nàng không khỏi nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy màu đỏ trên tay Huyền Dục, một ý nghĩ thoáng qua, sắc mặt nàng bỗng đỏ bừng không ngớt, nguyệt sự của nàng đến.

Trên tuần nhan của Huyền Dục toàn là ảo não, nhăn mày, thân mình to lớn đè trên người Từ Hàm, môi cắn cắn cổ nàng, thanh âm ám muội nói: “Người cố ý chống lại ta có phải không, sớm không đến, muộn không đến, bây giờ đến thật sự làm ta sống không bằng chết”

Khuôn mặt nàng toàn là ảo não, nhưng trong lòng thì cười trộm, thật ân hận nói: "Xin lỗi Huyền Dục, ta không phải cố ý, ta cũng không biết là sẽ như vậy, sau một vài ngày nữa được không.

Hắn ngừng đầu sắc mặt đầy thảm hại, ánh mắt không cam lòng nhìn nàng, rất lâu mới do dự nói: “Người thực sự là một yêu tinh giày vò người ta mà”

Nàng đưa tay vỗ vỗ mặt của Huyền Dục, nhỏ nhẹ nói: “Xin lỗi, đi ngủ đi, ta cần đi xử lý một chút”

Hắn nằm thẳng ở bên cạnh nàng, khẩu khí kéo dài nói: “Đêm nay ta muốn ôm người ngủ, người đi xử lý đi rồi quay lại, ta chờ người”

Từ Hàm cắn môi dưới, cúi thấp đầu nói: “Được”

Nghĩ đến hắn không thể làm gì mình, lần đầu tiên Từ Hàm không có ghét nguyệt sự của mình như thế

Nàng xuống giường, đi giày, sửa sang lại quần áo, quay lưng lại với Huyền Dục, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ.

----Hết chương 43----

Mình thực sự không thích đoạn này lắm. vì mình thích chỉ một mình Triệu Vân được nhìn thấy cơ thể Từ Hàm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Mê tình phản bội

Trời rạng sáng, Từ Hàm nhẹ nhàng mở mắt, nhìn đến trên giường lớn chỉ còn lại một mình nàng, Huyền Dục dĩ nhiên không còn ở trên giường, nhớ lại những động tác thân mật của Huyền Dục đối với nàng đêm qua, Từ Hàm hơi mất tự nhiên.

Dù sao nàng cũng là cô nương chưa gả đi, thân mình thuần khiết, trừ Triệu Vân đã thân mật tiếp xúc qua, Huyền Dục là người thứ hai, mặc dù bị Huyền Dục đụng chạm qua, nhưng còn may mắn là bảo vệ được trinh tiết trân quý nhất.

Từ Hàm thấy may mắn, tí mi khẽ đếm thời gian, tâm lại nghĩ đến nhiệm vụ mà thủ lĩnh giao cho, không còn nhiều thời gian lắm, điều này làm nàng phiền lòng.

Tắm rửa sạch sẽ, Từ Hàm đi đến tắm lâu của Huyền Dục, trời mùa hè lại nổi lên mưa phùn mênh mông, tí tách, làm người có chút phiền lòng.

Sắc trời như tâm tình lúc này của Từ Hàm, âm đạm không có chút ánh sáng, ản mình chờ đợi thời khắc này đã lâu, vài ngày nữa sẽ xong, điều này đáng ra nên cao hứng, bởi vì hoàn thành nhiệm vụ, nàng có thể rời khỏi chỗ này, vì sao đáy lòng lại có vô hạn bi thương, là vì Huyền Dục hay là vì vô số sinh mệnh đây? Nàng giết người như quý (đòi mạng), khi nào thì để ý đến sinh mạng của con người, Từ Hàm không khỏi cười chế nhạo bản thân, người cũng đã về đến phòng của nàng, trước cánh cửa, âm thầm phiền não.

Từ Hàm thực mâu thuẫn, hi vọng ngày đó ngay lập tức đến, cũng hi vọng ngày đó không cần đến, mỗi ngày Huyền Dục đều mang đến những trò chơi mới để nàng giải sầu.

Nguyệt sự đến, bụng của Từ Hàm không thoải mái, Huyền Dục liền kéo nàng ngồi ở trên đùi hắn, dùng bàn tay ấm nhẹ nhàng ôn nhu mát xa bụng của nàng, giống như giờ phút này, Huyền Dục vừa đi từ bên ngoài cửa thành tuần tra về, còn chưa kịp đi thay chiến y, rửa sạch một chút, liền khăn cấp đi tới chỗ của nàng.

Hắn luôn vội vàng như vậy!

Hai người ngồi trong lương đình ở giữa hoa viên, mùa hè vẫn rất nóng như trước đây, Huyền Dực đã tự tay pha một chén nước đường cho nàng, để cho nàng uống xong, lại kéo nàng ngồi vào lòng, nhẹ nhàng xoa nhẹ bụng dưới của nàng, hi vọng có thể giảm đau nhức cho nàng, âm thanh dễ nghe nhẹ nhàng bên tai nàng lo lắng hỏi: "Như vậy thoải mái hơn chưa, có đỡ đau không?"

Từ Hàm không nhịn được nhìn gương mặt trắng như ngọc của Huyền Dực, ánh mắt âm u giờ đây chỉ có ôn nhu, đầy quan ái (quan tâm cùng yêu thương), nội tâm Từ Hàm có chút bứt rứt cùng hồ thẹn, nhẹ nhàng nói: "Tốt hơn nhiều"

Má của Huyền Dực tiến tới cái cổ của Từ Hàm, thấp giọng nói: "Đêm ta ôm nàng ngủ ngon được không?"

"Có chút... nhưng không tiện" Từ Hàm nói, thân thể hơi vùng vẫy, muốn thoát khỏi cái ôm chặt cùng ôn nhu của Huyền Dực.

"Kể từ đêm đó, ta không ôm người liên tục không cách nào ngủ được, thân thể mềm mại của người làm cho ta một khắc cũng không muốn buông lỏng (tay)"

Từ Hàm bất đắc dĩ nói: "Huyền Dực... chúng ta đã nói là chờ vài ngày a, ta cũng sớm sẽ là của người, trốn không thoát, đúng không?" Đúng vậy, thời gian chờ đợi kia, làm cho người ta không cách nào chịu được.

Huyền Dực ảo não ở cổ non mềm của Từ Hàm cắn một cái, cúi đầu nói: "Còn mấy ngày nữa mới kết thúc?"

Tâm Từ Hàm thoáng chút run sợ, ánh mắt trở nên u ám, buồn bã nói: "Ba ngày nữa"

"Ba ngày" Huyền Dực ngẩng đầu lên, nhú mày, tựa hồ như ba ngày này rất lâu.

Mắt Từ Hàm lại nhìn trời xanh xa xa, tâm tư bay xa, hắn chờ là nguyệt sự của nàng, mà nàng chờ là.... ai! Trong lòng Từ Hàm khẽ than nhẹ, cái gì đến rồi sẽ đến.

Ba ngày này mang ý nghĩa quan trọng, ngay tối nay, Từ Hàm cố ý trang điểm một chút, quần áo thực đơn giản mà gọn gàng, thanh thoát mà không mất đi mỹ hoặc, nàng dặn hạ nhân làm một bàn rượu cùng thức ăn, bởi vì tối nay là một buổi tối đặc biệt.

Sau khi Huyền Dực tuần tra hết quân tình y hẹn đi tới chỗ Từ Hàm, mở cửa tiến vào liền thấy Từ Hàm đang ngồi ở trước bàn, mặt tựa hoa đào, làm động lòng người.

"Huyền Dực...." Từ Hàm mỉm cười đứng lên, trên khuôn mặt có phần yêu kiều cùng xấu hổ, trong ánh mắt lại pha trộn nhiều cảm xúc.

"Đợi lâu chưa?" khuôn mặt của Huyền Dực lộ ra một nụ cười hài lòng, nhẹ nhàng đi lại bên cạnh Từ Hàm, hôn nồng nàn trên khuôn mặt Từ Hàm.

Từ Hàm không có từ chối, chờ Huyền Dực kết thúc nụ hôn, Từ Hàm kéo tay Huyền Dực ngồi xuống, cười dịu dàng ngồi ở bên cạnh Huyền Dực, thêm rượu cho Huyền Dực, bung lên nhẹ nhàng nói: "Ta hi vọng tối nay chính là một buổi tối tốt đẹp." Lưu lại một thời khắc tốt đẹp.

Huyền Dực không chút do dự tiếp lấy rượu trong tay Từ Hàm, một hơi uống sạch, ánh mắt dừng ở trên khuôn mặt Từ Hàm, tay ngọc nhẹ vuốt má Từ Hàm, si mê nói: "Ta nghĩ, tối nay nhất định là một buổi tối đẹp nhất"

Từ Hàm cười cười, lại rót thêm rượu cho Huyền Dực, bung lên đưa tới cho Huyền Dực, Huyền Dực bắt lấy tay Từ Hàm, cười nói: "Người cũng uống, ta.. muốn nhìn sắc mặt đỏ của người"

"Uống rượu thì sắc mặt sẽ đỏ ư?" Từ Hàm mỉm cười, dừng động tác rót rượu lại.

"Đúng vậy, mỗi lần người uống rượu, sắc mặt đều đỏ, như vậy thực mê người." Con mắt của Huyền Dực chớp động nhớ lại kí ức, ánh mắt chờ mong.

Hắn nói chính là Huyền Hoa, Từ Hàm có chút lắc đầu, nhắc ly rượu lên: "Ta đây uống, ta uống một chén người phải uống ba chén." Từ Hàm nói xong, một hơi uống hết ly rượu, "Tối người, ba chén nha".

Môi Huyền Dực xoát ở bờ mép cái ly mà Từ Hàm vừa uống, giống như tìm ở đó hương vị ngọt ngào của đôi môi Từ Hàm, khuôn mặt đầy mê say.

Tâm Từ Hàm như bị thùng, vội nói: "Ta giúp người thêm rượu". Nói xong bèn thêm rượu cho Huyền Dực.

Huyền Dực uống hết ly rượu thứ hai mà Từ Hàm đưa cho hắn, hồn nhiên không biết dụng tâm của Từ Hàm.

Sau chén thứ ba, Huyền Dực ôm lấy cổ Từ Hàm, kích động nói: "Từ Hàm, ta chờ không được nữa..." Đang nói thì hôn lên môi Từ Hàm.

Mùi rượu thơm mát di chuyển ở giữa môi hai người, cánh tay của Từ Hàm ôm Huyền Dực, chấp nhận cái hôn mãnh liệt của hắn.

Cánh tay hắn vòng qua thắt lưng nàng, nhẹ nhàng dùng lực, chân của nàng rời khỏi nền nhà, hắn vẫn hôn nàng, một đường tiến tới phía trước cửa sổ, một động tác chuyển mình, Từ Hàm bị áp dưới thân.

Đầu Huyền Dực chôn ở vùng mềm mại giữa ngực Từ Hàm, điên cuồng hôn, tay cũng vội vàng cởi y phục của Từ Hàm, Từ Hàm nhắm mắt cắn môi, chờ đợi.....

Động tác của Huyền Dực đột nhiên ngừng lại, cơ thể bất động đè trên người nàng, không nhúc nhích.

Tay của Từ Hàm nhẹ lay vai của Huyền Dực, gọi: "Huyền Dực, Huyền Dực.." gọi mãi nhưng Huyền Dực không hề có phản ứng, Từ Hàm bèn đẩy Huyền Dực xuống bên cạnh.

Từ Hàm cúi đầu nhìn Huyền Dực đang nằm đó ngủ mê man bất tỉnh, tay nhẹ nhàng vuốt má hần, vì hần mà phẩy đi một chút đen trên mặt hần, nhẹ nói: "Huyền Dực, xin thứ lỗi."

Nói xong, Từ Hàm ở trên người Huyền Dực tìm kiếm một hồi, rốt cuộc tìm thấy một tấm hoàng bài (kim bài màu vàng), sắc mặt vốn hồ thẹn lộ ra chút vui vẻ, rốt cuộc không phải ở đây thêm nữa, người hướng ra ngoài, đứng ở trong bóng đêm, phát ra một tiếng chim kêu, một bóng dáng từ trên gốc cây cao nhẹ đáp xuống.

Từ Hàm nhìn người trước mặt, chỉ thấy miếng vải đen che mặt, thân hình gầy, chỉ có hai ánh mắt lợi hại, con ngươi Từ Hàm đen lại sắc mặt lạnh lùng vô tình, cúi đầu trầm giọng nói "Cá bay trên trời." (==))

Bóng đen kia bèn tiếp lời "Chim bơi trong hồ" (cười hô hô, suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra câu tối ngu xuẩn như thế này, hihihih--lời tác giả nhé)

Từ Hàm đưa lệnh bài trong tay cho người nam nhân đó: "Hành động cẩn thận, không thể... thất bại"

"Dạ!" Khẩu khí của người kia, xem ra đúng là trợ thủ của Từ Hàm, tiếp lấy lệnh bài, phi thân đi.

Hết chương 44

khô thân anh Huyền Dực, anh hùng k qua được ải mỹ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Cuộc chiến đoạt thành

Từ Hàm nhìn bóng đen kia rời đi, lòng có chút cô đơn, nàng chung quy là sát thủ, mặc dù không ra tay giết người, nhưng sẽ gián tiếp giết chết vô số người, máu chảy thành sông...

Từ Hàm cúi đầu hơi hơi thở dài, nàng còn không cách nào rời khỏi chỗ này, nàng phải đợi, chờ diễn xong tuồng kịch, diễn phải làm rất thật, làm đủ nguyên bộ, ài... Đòi người còn có cái gì mệt hơn mỗi ngày phải diễn trò, giả dối sống sót?

Từ Hàm chậm rãi xoay người, nàng chuẩn bị trở lại bên cạnh Huyền Dực, nhưng mới quay đầu lại, liền nhìn thấy Huyền Dực đứng ở sau thân thể của nàng, không biết bao nhiêu lâu.

"Huyền Dực!" Từ Hàm nhìn không được hô lên tên này, chỉ thấy trên khuôn mặt Huyền Dực loáng qua biểu tình thống hận, tức tối, âm chí, thất vọng, ở dưới ánh trăng thật rõ ràng, lại khiến người sợ hãi.

Huyền Dực trừng trừng Từ Hàm, gầm hét lên: "Người chính là dùng cách đó hồi báo tình yêu của ta đối với người, ta đối với người tốt, người lại phản bội ta, lòng của người làm bằng sắt sao, huh?"

Hắn cố ý không đề phòng Từ Hàm, để Từ Hàm cũng uống rượu, chính là vì thử, trong rượu có vấn đề hay không, nhưng lại không ngờ Từ Hàm không hề hạ được trong rượu, Huyền Dực tức tối muốn giết người, mặt lo lắng vô cùng.

Từ Hàm có tỉnh táo, có tự giữ, giờ phút này tâm cũng nhẹn không được hoảng sợ, đập thình thịch lợi hại, hần đều thấy được, thấy được, hần không phải là bị được của mình hôn mê rồi sao?

Sao lại đứng ở chỗ này, sự tình tựa hồ không quá thuận lợi, đôi mắt đẹp của Từ Hàm lo sợ không yên nhìn Huyền Dực, miệng mở ra đóng vào một chút nhưng nói không ra lời.

"Người đến." Huyền Dực hô to một tiếng, tay cũng một phen bắt lấy cánh tay Từ Hàm, khiến Từ Hàm cảm nhận được một trận đau đớn, hần dùng lực mạnh, dường như muốn đem cánh tay của nàng bóp nát, tay như ngọc không hề xinh đẹp ôn nhu, mà là đầy sát khí.

Một tiếng ra lệnh, ánh lửa chột hiện, mấy nam nhân mặc giáp rất nhanh đi tới, "Tướng quân, có gì phân phó?"

Mặt Huyền Dực ở dưới ánh lửa lập lòe, hung ác vô cùng, phân phó đến: "Truyền lệnh ra, toàn bộ quân làm tốt chuẩn bị chiến đấu, tùy thời nghênh địch, bảo vệ cho cầu treo, trong quân có gian tế, cầm đi lệnh bài, thấy người lấy lệnh bài giết không cần hỏi."

“Dạ!” Mấy tướng lĩnh chấp tay trả lời, liền tản đi, một trận chiến đấu kịch liệt, sẽ bắt đầu.

Từ Hàm cười lạnh, nàng không sợ người lấy đi lệnh bài bị bắt đến, bởi vì nàng biết, trong thành này đã bố trí người, đến lúc đó nội hô ngoại ứng, muốn đánh bại thành này, so với phí lực phá thành dễ dàng rất nhiều.

Sau khi Huyền Dực phân phó, con người hung ác lại trở lại trên người Từ Hàm, đầu lòng và nóng giận nói: "Nói! Có bao nhiêu người ẩn nấp tiến đến?"

“Ta không biết người đang ở đây nói cái gì!” Từ Hàm mỉm cười giả hồ đồ.

Tay Huyền Dực giơ lên cao, muốn hung hăng đánh vào trên người Từ Hàm, nhưng tay cứng ngắc ở giữa không trung, cuối cùng chậm rãi hạ xuống, chỉ đem Từ Hàm đẩy ngã trên mặt đất, “Chờ chiến đấu kết thúc, ta sẽ tìm người tính sổ.”

Từ Hàm nhìn Huyền Dực, nàng tưởng Huyền Dực sẽ giết chết người phản bội hân, nhưng không có, ngay cả động thủ đánh xuống, hân cũng không có xuống tay, Huyền Hoa, thật sự quan trọng vậy sao?

Huyền Dực nhìn gương mặt khiến hân mất hồn của Từ Hàm, nhíu mày, xoay người, điểm huyết đạo ở trên người Từ Hàm, quát: "Đem nàng nhốt vào địa lao.”

Rồi mới nhanh chóng rời đi, Từ Hàm bị thủ hạ của Huyền Dực, nhốt vào trong phòng giam tường đồng vách sắt, nhìn địa lao âm u, cong môi mỉm cười, nhắm lại mắt tựa hồ đang ngủ.

Từ trong thành tiếp cận cầu treo, phải qua năm đạo quan ải, mỗi một đạo quan ải đều từ võ sĩ dũng mãnh nhất, võ nghệ tốt nhất, nếu không có lệnh bài, muốn tiến đến, khó khăn là có thể tưởng tượng đến, nếu cứng rắn giết đi qua, phí sức phí lực, còn sẽ làm trễ thời cơ chiến đấu, nếu có lệnh bài, sự tình liền dễ dàng hơn, nhưng ai cũng không nghĩ đến là, bại lộ quá nhanh, âm hiểm và lòng nghi ngờ của Huyền Dực không phải bình thường.

Sau khi nam nhân liên hệ với Từ Hàm liền tiếp đón mười mấy người đồng bạn, vừa mới dùng lệnh bài qua được bốn đạo quan ải, mắt thấy sẽ đến chỗ cầu treo, sự tình đã bại lộ bọn hân bị đoàn đoàn thị vệ thủ quan vây quanh.

Hơn mười người tất cả đều mặc trang phục binh lính, một người dẫn đầu, hô to nói: "Giết đi ra ngoài, thề sống chết hoàn thành nhiệm vụ.”

“Dạ!”

Hơn mười người đặt thành ăn ý, nắm vũ khí, hướng nhóm dũng sĩ vây đánh xông ra.

Bọn hân thực ăn ý yểm hộ hai người trong đó xông ra vòng vây, đi cắt đoạn dây thừng treo cầu, phân công hợp tác.

Một hồi chém giết đột nhiên triển khai, tiếng binh khí đánh nhau đi cùng với tiếng kêu thảm không dứt bên tai.

Hơn mười người, là ít, nhưng võ công lại là vô cùng tàn nhẫn độc nhất, còn có bọn họ ôm lòng dù chết cũng phải hoàn thành nhiệm vụ, không hề sợ hãi chiến đấu.

Kiểm bèn đâm thủng trái tim binh lính, cắt đầu bọn họ đi, phá vỡ nội tạng bọn họ, khoét rút mắt của bọn họ, máu tươi, đầu, nội tạng, trái tim kích động, trong lúc nhất thời còn có mắt, tán loạn rơi trên mặt đất, còn có người bị chặt ngang thắt lưng, người vẫn còn đang thống khổ tránh né, kêu rên cứu mạng.

Cảnh tượng này thực sự là khủng bố vô cùng, cực kỳ độc ác, một ít mùi máu tươi, đủ để khiến một người nôn đi, ngay cả binh lính hàng năm đánh giặc, cũng không có thấy qua phương thức giết người như vậy, trong lúc nhất thời có chút kinh sợ ngậy người.

Mà hơn mười người thần bí kia, đã ở trong chém giết chết đi ra, mắt thấy người vây lại đây càng lúc càng nhiều, ít không thể địch lại nhiều.

Bất thành linh tiếng reo hò ngoài thành, tiếng xung phong, đỉnh tai nhức óc, tiếp theo có một khối đá thật lớn ném vào, trong đêm đen cũng có thể nhìn thấy khói đặc cuộn cuộn, binh lính của Triệu Vân bắt đầu phá thành.

Tầng đá không có mắt, nó không phân được ai là địch ai là bạn bè, nện vào người nào, người đó mất mạng, trong lúc nhất thời mọi người luống cuống tay chân, vừa chống đỡ bị đá nện vào, vừa giết nhau.

Ngoài thành Triệu Vân chỉ huy toàn cục, thế muốn đánh bại tòa thành này, Huyền Dực cũng đứng ở trên tường thành chỉ huy chiến đấu, người bắn cung bắn ra những mũi tên mang theo lửa khiến đẩy lên một trận ánh lửa.

Trong nháy mắt lửa bốc tận trời, tiếng trống nổi lên, kèn vang vang, tiếng nhóm binh sĩ kêu thảm, đỉnh tai nhức óc.

Chiến cục có chút hỗn loạn, tầng đá ném vào càng lúc càng dày đặc, mọi người tập trung né tránh, làm sao còn chú ý đi giết nhau, Huyền Dực bố trí chiến đấu xong, mang theo mấy thủ hạ thân cận, lúc này mới đến chỗ cầu treo, thấy được cảnh tượng chém giết, cảm phần mà chém giết.

“Giết cho ta, ai dám sợ, ta giết người đó.” Huyền Dực một tiếng gầm lên, khiến những binh lính có chút tan tác này, lại tăng cao sĩ khí.

Có Huyền Dực gia nhập, vài gian tế còn lại kia, không chết cũng khó, gian tế còn lại gắng sức chống cự, từng bước một tiếp cận vị trí cầu treo, chỉ cần

di chuyển thanh cầm kia, hoặc là chặt đứt xích sắt, cầu treo hạ xuống, quân đội Triệu Vân liền đánh lại đây.

Huyền Dực xuống tay tàn nhẫn, mấy hiệp liền giết mấy người, mắt thấy có người tay cầm thanh kéo, chỉ cần vừa dùng lực, cầu treo liền hạ xuống, Huyền Dực quỳnh lên, kiếm ném mạnh qua, xuyên qua trái tim nam nhân này.

Cầu treo cũng chậm chậm hạ xuống, tùy tùng bên cạnh Huyền Dực, vội vàng chạy qua, Huyền Dực hô lớn: "Mau chóng kéo thanh chắn về, đừng để cầu treo rớt xuống."

Nam nhân kia đầu cũng không quay lại, vung kiếm chém đứt xích sắt, Huyền Dực vừa thấy, tức giận xung thiên, giẫm lên thi thể đầy đất, phi thân mà đi, một chưởng đánh vào lưng nam nhân kia, người nọ đứng thẳng học máu mà chết, Huyền Dực muốn kéo về cầu treo kia thì đã chậm, cầu treo giống như một người không lộ ngã xuống, phát ra tiếng vang âm âm.

Huyền Dực nóng giận hung hăng đá nam nhân bị mình chưởng một cái chết kia, không thể tưởng được thị vệ thân cận nhất sẽ phản bội hắn, gương mặt đầy máu, lại hung ác nham hiểm đáng sợ, xoay người vẫy tay nói: "Chết, cũng phải bảo vệ cho cửa thành."

Cầu treo hạ xuống, binh lính Triệu Vân giống như con kiến, reo hò, theo binh lính mang lẫn cây (cái cây to nhiều người cầm, đầu nhọn nhọn, để đánh vào cửa thành ý) xông lên phía trước.

Trời dần dần sáng, còn mưa nhỏ, nhưng sát khí vẫn rất nặng, người bắn tên trên tường thành, liên tục bắn vào đám binh lính máu thịt ở dưới thành kia, còn có người bỏ đá lớn xuống dưới, ngã xuống một đám lại một đám binh lính, lại nổi lên đến một đám lại một đám binh lính.

Binh lính của Triệu Vân có người mang thang tấn công tường thành, có người nâng cây lăn đánh cửa thành, mỗi một chỗ đều là chủ công, không có phân chủ yếu và thứ yếu.

Rốt cuộc, thành phá, lăn cây thật lớn kia sau vô số lần đập vào cửa, cửa ầm ầm sụp.

Triệu Vân mang theo binh lính tinh nhuệ của hắn, hô vang khẩu hiệu, giết vào, trận chiến bắt đầu. Hai phe giơ vũ khí sắc bén, chém giết đầu nhau, vô số cái đầu nguyên bản còn sống đều đổ máu rơi trên mặt đất.

Ba mươi vạn đại quân, bỏ người đã chết, vẫn còn hai mươi vạn, trong thành bắt quá chỉ mười vạn nhân mã, thắng thua tựa hồ đã nhìn ra được.

Từ Hàm ở trong lao, đã nghe được tiếng chém giết đình tai nhức óc, tiếng đánh nhau, tiếng bước chân đám đông đi tới đi lui, lòng của nàng lại một mảnh sự yên tĩnh, cô đơn giống như sự yên tĩnh.

Trời đã sáng, nhưng trong địa lao trừ bỏ âm u chính là ướt nhẹp, Từ Hàm im lặng, im lặng chờ đợi cái gì đó.

Qua được thật lâu, tiếng chém giết, không hề dứt tai, chiến đấu đình chỉ, trong địa lao sáng lên, tiếp theo một bóng người cao lớn loáng qua, trong phòng tối lúc sáng lúc tối, lại sáng lên sau đó, Từ Hàm thấy được một gương mặt quen thuộc không lộ trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Ly biệt trong lửa

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Triệu Vân!" Nhìn đến gương mặt quen thuộc trước mặt, Từ Hàm nhẹ nhàng la lên, nàng biết hắn sẽ đến cứu nàng, nàng biết, Triệu Vân thật dễ ý nàng.

Triệu Vân không nói hai lời, vung tay lên để kiếm sắc bén bỏ ra khoá sắt, mở cửa địa lao ra.

Từ Hàm vội vàng đi ra ngoài, mắt Triệu Vân ở trong địa lao âm u cư nhiên lại sáng chói như vậy, giống như ánh sao sáng trong trời đêm, giờ phút này hắn mặc chiến y thoát nhìn oai hùng bất phàm.

Triệu Vân một phen cảm bá vai Từ Hàm, mắt sáng ngời mang vui mừng, nhìn chòng chọc Từ Hàm, khoe miệng co giật muốn nói cái gì, cuối cùng lại chỉ là đem Từ Hàm ôm vào trong lòng, thân thể hai người chặt chẽ, không lưu một khe hở.

Giống như ở trong lời nói không tiếng động, ôm chặt này là thuộc về Từ Hàm, không bao giờ để nàng rời khỏi nữa, đó là loại mãnh liệt vui mừng vì mất mà được lại.

Cái ôm của hắn vừa chặt vừa dùng sức, giống như sợ nàng sẽ đột nhiên biến mất, Từ Hàm nguyên bản an tĩnh để ôm, chậm rãi vươn tay, vòng quanh eo Triệu Vân, cái ôm của hắn thật ấm áp và an toàn, tâm Từ Hàm nóng nóng, giống như có cái gì đang lặng lẽ hòa tan.

Triệu Vân đột nhiên buông lỏng Từ Hàm, ngược lại dùng bàn tay dày rộng của hắn nắm tay mềm của Từ Hàm, trầm thấp nói: "Chúng ta đi ra ngoài."

“Uh!” Từ Hàm gật đầu, nắm chặt tay Triển Vân, không muốn bỏ ra, giờ phút này nàng chính là một nữ tử yếu đuối cần người bảo vệ.

Hai người một trước một sau ra địa lao, trời bên ngoài quả nhiên sáng, chính là bởi vì trời đầy mây, mà lộ ra hơi mù.

Thành phá, Từ Hàm vẫn nhìn không được nghĩ, Huyền Dục sống hay chết, Từ Hàm nhìn chung quanh bốn bề, liếc mắt một cái nhìn lại trừ bỏ chiến sĩ dọn dẹp chiến trường, chính là thiêu hủy chiến xa, cờ chiến bị gãy, thi thể ngổn ngang dưới đất.

Nàng tùy ý Triển Vân kéo lấy tay nàng, đi trong không gian tràn ngập dấu vết chiến đấu này, dưới đất đỏ đầy thân thể, máu chảy thành sông, thuận theo những hạt mưa rơi xuống mà lưu thông.

Tứ chi bị gãy, nội tạng, tựa hồ cũng đang phát thối, nàng rõ ràng cảm giác được mùi máu tươi nồng nồng và mùi thối đi chuyển đầy trong không khí, làm người ta muốn ói, Từ Hàm không khỏi tới gần Triển Vân, vươn tay nắm chặt cánh tay mạnh mẽ của hắn, mọi người trong tướng quân phủ chết sạch sao?

Triển Vân vỗ vỗ tay Từ Hàm, lo lắng hỏi: “Có khỏe không?”

Từ Hàm nhú lông mày, một khuôn mặt khó chịu, cúi đầu nói: “Ta còn khỏe, đi nhanh đi.”

“Uh!” Triển Vân đáp một tiếng, liền dẫn Từ Hàm hướng một phương hướng đi đến, Từ Hàm biết phương hướng này đi đến lầu chính của Huyền Dục.

Trước cửa lầu 2, đứng nhiều binh lính, giữa còn có một nam nhân Từ Hàm tương đối quen thuộc, Địch công tử ưu nhã.

Mặc dù chunh quanh thật xơ xác tiêu điều, mọi người chém giết đến kiệt sức, mặt mũi và nhếch nhác, trên người lay dính vết máu.

Nhưng Địch công tử kia tuy rằng áo trắng nhuộm bẩn, sợi tóc lộn xộn, nhưng đứng ở trong đám người vẫn còn ưu nhã như vậy, trong tay là sáo ngọc, nhẹ nhàng thưởng thức, không thể phủ nhận Từ Hàm tràn ngập tò mò với Địch công tử nhưng cũng tràn ngập đề phòng.

“Vương gia!” Mọi người thấy Triển Vân đến gần, chắp tay hành lễ.

“Chuyện gì xảy ra.” Triển Vân nhú mày, quét mắt mọi người một cái hỏi.

Địch công tử, trầm lặng nói: “Hắn ở bên trong.”

Hắn, là chỉ Huyền Dục sao? Từ Hàm nhìn không được nhìn chung quanh một chút, trong lòng nhớ lại từng ly từng tý Huyền Dục đối với nàng mấy ngày nay, tình yêu cho nàng, ôn nhu, cảm động, kính hi, đương nhiên còn có tính tình âm tình bất định của hắn.

Triển Vân hí mắt, khỏe mắt nhìn đến bên cạnh hai người thủ hạ thất khiếu (hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng) chảy máu, hắn tựa hồ nghĩ tới cái gì, chỉ tiết đánh giá một phen phòng ở này, bên môi lộ ra một nụ cười khó hiểu.

Hắn đi nhanh về hướng phòng ở, một binh lính vội nói: “Vương gia cẩn thận, có cơ quan.”

Cơ quan, Từ Hàm nghe xong giật mình, nàng từng ra vào chỗ này, không phát hiện có cơ quan, không thể tưởng được Huyền Dục lại cẩn thận như vậy, ở trong phòng của mình cũng bày ra cơ quan.

Đang nghĩ, đột nhiên nghe được từ bên trong phòng truyền tới một trận tiếng cười, “Có gan liền tiến vào.”

Là thanh âm của Huyền Dục, lòng Từ Hàm không khỏi chặt hạ xuống, bất an nhìn Triển Vân một cái.

Triển Vân bình tĩnh như lúc ban đầu, đứng ở chỗ đó, cất cao giọng nói: “Chỉ cần ngươi chỉ chỗ của cái trong thành, ta sẽ tha chết cho ngươi.”

“Ha ha, chuyện cười, bại tướng dưới tay, có bản lĩnh tiến vào bắt ta, muốn của cái trong thành, nằm mơ.”

Triển Vân âm trầm cười, lớn tiếng nói: “Nếu muốn chết, ta không ngăn ngươi.” Nói xong bóng dáng như điều hâu phi thân vào trong.

Lòng Từ Hàm bị cái gì néo một cái, Triển Vân mới vào trong, truyền tới một trận thanh âm phách phách bạch bạch.

Ánh mắt Địch công tử ngưng tụ, hô: “Tìm địa phương trốn tránh.”

Nhóm binh lính phân tán ra, tìm địa phương bí ẩn mà an toàn vào, Từ Hàm lo sợ không yên đứng ở nơi đó, thực luống cuống, Địch công tử kia bỏ nhào về phía trước, đem Từ Hàm mang theo đến sau núi giả.

Còn chưa kịp phản ánh, cửa sổ lầu chính phát ra một trận âm thanh vỡ vụn, tiếp theo nghe được tiếng vù vù, vô số tên độc bắn ra, dừng ở trên mặt đất Từ Hàm có thể nhìn thấy.

“Vương gia!” Từ Hàm nhìn không được kinh hô, Triển Vân không có sao chứ, không có sao chứ, cơ quan bên trong, hắn có thể ứng phó sao?

Từ Hàm muốn xông đi ra ngoài, bả vai lại bị Địch công tử chặt chẽ đè lại, cảnh cáo nói: “Đi ra ngoài chịu chết sao?”

Lúc này Từ Hàm mới chú ý tới, mình bị Địch công tử ôm ở trong lòng, vội tránh thoát đi, thân mình dính tại núi giả, cúi đầu nói: "Vương gia hân..."

"Hân không sao, ngươi quá coi thường hân." Địch công tử cắt ngang lời của Từ Hàm.

Từ Hàm không hề ra tiếng, tên độc cũng đình chỉ bắn ra, Địch công tử đứng lên, hô lớn: "Lên!"

Chúng tướng sĩ, có mười mấy người xông vào lầu chính, Từ Hàm cũng theo vào, chỉ thấy phòng ở hoang tàn khắp nơi, trên sàn nhà cắm đầy vũ khí bén nhọn.

Trong đại sảnh rộng mở, Triển Vân và Huyền Dục tay cầm binh khí, trợn mắt nhìn, đứng ở chỗ đó.

Từ Hàm nhìn không được mím môi, chỉ thấy gương mặt như ngọc của Huyền Dục tràn đầy vết máu, quần áo bị binh khí phá vỡ, hiển nhiên là bị thương.

Đôi con ngươi hung ác kia nhìn đến Từ Hàm tiến vào, đột nhiên trở nên hơi điên cuồng, "Từ Hàm, vì sao muốn đối với ta như thế, vì sao, ngươi là thê tử của ta, lại phản bội ta như vậy, là bởi vì ta cùng nữ nhân khác ngủ một đêm, ngươi đối với ta như vậy sao, a, hồi báo tình yêu của ta như vậy."

Huyền Dục hỗn loạn rối giân, khiến Từ Hàm trừng lớn hai mắt, lòng có chút đau, "Huyền Dục...." Từ Hàm chỉ có thể không giúp được gì kêu tên Huyền Dục, nàng không biết phải nói cái gì.

"Chúng ta nói muốn chết phải cùng chết, lại đây theo ta đi." Huyền Dục phi thân hướng Từ Hàm tập kích đến, Triển Vân cũng phi thân ngăn lại, kiếm sắc bén cũng đâm vào giữa ngực Huyền Dục.

Động tác của Huyền Dục dừng lại, máu tươi khắp mình, con ngươi không còn hung ác, ai oán nhìn Từ Hàm, "Ngươi... Lại trừng phạt ta như vậy, trừng phạt ta!"

Thân ảnh Huyền Dục lui ra sau, rút lưỡi kiếm sắc ra, máu tươi bật ra bắn tóe, hân bị thương cười to lên, khoe môi tràn ra máu tươi, dùng sức giẫm một cái, hô lớn: "Đều đến chôn cùng đi."

Oanh oanh một tiếng tiếng vang lớn, Triển Vân nhào qua ôm lấy Từ Hàm, ngã xuống đất, trong khoảnh khắc bên trong phòng khói đặc cuộn cuộn, ánh lửa nổi lên bốn phía, Huyền Dục đã mở thuốc nổ.

Có người không kịp tránh né đã mất đi sinh mệnh, cánh tay Triển Vân cũng bị nổ thương, nâng Từ Hàm dậy đi ra ngoài.

Từ Hàm nhìn đến Huyền Dục ở trong ngọn lửa đau khổ vùng vẫy, ánh lửa đem bọn họ chia cách, mặt Huyền Dục dần dần mờ hồ, Từ Hàm nắm lấy vạt áo Triển Vân, đau lòng kêu: "Huyền Dục... Cứu hân, cứu hân."

Ánh lửa hùng hực, xà ngang không có ý thức sụp xuống, mù mịt tràn đầy, Triển Vân liều lĩnh đem Từ Hàm ném ra tới địa phương an toàn.

Ở một khắc mọi người liều chết chạy ra phòng ở này, lầu chính vốn xa hoa đường hoàng cũng phát ra một tiếng vang lớn, sụp xuống.

P/S: aizzz ta thật thấy đáng thương cho Huyền Dục ☐

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Ôn tình sau cuộc chiến

Tám lâu nguyên bản tráng lệ đường hoàng cứ như vậy bụi bay khói tan, một nam nhân sống vốn tuần mỹ như ngọc, chân thành thâm tình cũng tùy theo tan mất.

Ánh lửa tận trời, nóng rực mặt mỗi người, tay Từ Hàm chặt chẽ nắm cùng một chỗ, trong trí óc nhanh chóng loáng qua từng ly từng tý khi quen biết Huyền Dục.

.....

Lòng Từ Hàm chưa từng một như vậy, hơi giật mình đi xuống nghỉ ngơi, về tới tám lâu chỗ ở của nàng, mà Triển Vân phải chịu trách nhiệm an bài giải quyết tốt hậu quả chiến tranh.

Tỷ như dán bố cáo ở trong thành, an ủi lòng dân, sửa chữa tường thành hư hao, phái binh đóng ở điểm mấu chốt, bổ sung quân đội, bổ nhiệm quan viên, sưu tầm bảo vật, cả một loạt chuyện tình, đều khiến hân bận.

Từ Hàm nhìn phòng ở mình ở nhiều ngày, vẫn như trước, an tĩnh, lịch sự tao nhã, giống như hòa chiến chưa từng xảy ra, vẫn tưởng Triển Vân là thô bạo tàn nhẫn, nhưng sau khi hân công thành, không tàn sát hàng loạt dân trong thành, hân là người mặt ác thiện tâm, Từ Hàm nhìn không được gia tăng thêm

phần cho Triển Vân ở trong lòng.

Tất cả trong phòng như thường, chậu hoa lan nàng thích nhất lẳng lẳng nở rộ, bình yên vô sự còn sống, bức hoa có nữ tử giống mình trên tường, cũng an tĩnh tồn tại.

Nhưng tất cả đều kết thúc, thành trì bị đánh hạ, Huyền Dực chết đi, tất cả đây, đều là kết cục thủ lĩnh hy vọng, thủ lĩnh của nàng, vì sao muốn giúp Triển Vân như vậy, hay kỳ thật thủ lĩnh là người của Triển Vân. Từ Hàm nghĩ lập tức lại phủ nhận ý nghĩ này, không, rất không có khả năng, lúc trước thủ lĩnh truyền đạt nhiệm vụ, tất cả đều là giết chết quan to trong triều... Sao có thể là người của Triển Vân?

Nhưng bây giờ lại giúp Triển Vân như vậy, là vì sao? Từ Hàm nhìn không được đem Triển Vân và thủ lĩnh liên hệ cùng một chỗ, chẳng lẽ Triển Vân chính là thủ lĩnh?

Sẽ không, nhất định sẽ không, Từ Hàm lại phủ định ý tưởng này một lần nữa, nếu Triển Vân là thủ lĩnh, tại sao phải phai một gián điệp ở bên cạnh?

Đầu óc Từ Hàm thật loạn, thật mâu thuẫn, Từ Hàm nghĩ không ra ở giữa rốt cuộc tiềm ẩn âm mưu gì, cũng không dám suy nghĩ, biết đến càng nhiều thì nguy hiểm càng nhiều.

Từ Hàm kinh ngạc ngồi ở trên ghế, nhìn chân dung trên tường, tâm tư trăm chuyển ngàn xoay, lại nghĩ, Huyền Dực vừa chết, nàng lại không rõ ràng mình và người trong bức họa có quan hệ gì.

Người biết chuyện... Đúng, người nhà Huyền Hoa không phải còn sao, Từ Hàm kích động đứng lên, nàng quyết định đi xem nhà cha mẹ Huyền Hoa.

Từ Hàm đi ra tướng quân phủ, mới phát hiện, tình hình bên ngoài so với trong phủ càng thêm thảm hại, nhóm chiến sĩ bận rộn thanh quét lấy chiến trường, dùng tay đẩy xe đẩy lấy từng đồng thi thể đi vùi lấp.

Mùi hôi thối xộc vào mũi, Từ Hàm không khỏi tăng nhanh bước chân, nàng ghét mùi máu tươi, ghét màu đỏ, cho nên nàng giết người không thấy máu.

Từ con đường trong ký ức Từ Hàm rất nhanh tìm được Huyền Quốc An phủ lần trước đã đến qua với Huyền Dực, cửa hơi cảm giác hỗn loạn tiêu điều, vết máu loang lổ vấy ở trên mặt tầng đá, trong phủ cửa lớn mở rộng, lá rách đầy đất.

Từ Hàm nhíu mày, đi vào, trong viện rất an tĩnh, ngay cả một hạ nhân đều không có, đẩy ra cửa chính, Từ Hàm hô lớn: "Có người không?"

Bốn phía rất yên lặng, không người trả lời câu hỏi của nàng, Từ Hàm nhìn bốn bề chung quanh, phòng trong cũng không có người, Từ Hàm lui ra ngoài, phòng tây sương phòng đông sương cũng không người.

Giống như chỉ là mộng, mộng tỉnh cái gì cũng không có, người chỗ này cũng là thế này, lần trước còn cùng nhau dùng bữa, giờ phút này lại người không phòng trống.

Cha mẹ hiền lành, đệ đệ văn nhã, em dâu ôn nhu còn có đứa nhỏ khá ái, lập tức cũng không thấy.

Bước chân Từ Hàm có chút lộn xộn không lực, nhìn sân trống trơn, mọi người nơi nào rồi, trong sân thực yên tĩnh, không có vết tích từng chiến đấu hay chém giết, cũng không có thi thể, vậy mọi người bởi vì chiến sự mà chạy trốn sao?

Này nhìn như yên tĩnh lại có vô hạn quỷ dị, bọn họ yêu Huyền Hoa như vậy, sao có thể bỏ lại Huyền Hoa không nói một tiếng đã đào tẩu?

Từ Hàm chậm rãi thối lui ra khỏi sân, xoay người rời đi, lại đi ở trên đường tràn đầy máu tanh, trăm tư đầy bụng.

“Đồng Từ Hàm”

Đang nghi hoặc đầy lòng, Từ Hàm như đi vào cõi thần tiên, bị một tiếng hét to kinh sợ hoàn hồn, vội ngẩng đầu đến, thấy được Triển Vân lông mày xéch mắt giận, đứng ở không xa chỗ nàng.

“Vương gia.” Nàng cúi đầu hô một tiếng.

Triển Vân muốn tức giận, lại nhìn đến sắc mặt Từ Hàm không đúng, mạnh mẽ đè khí giận xuống, lạnh lùng nói: "Bên ngoài không an toàn, ngươi không biết sao, còn chạy loạn."

Trong khẩu khí trách hỏi là tràn đầy lo lắng, Từ Hàm đã quen thái độ như vậy của Triển Vân, cũng có thể nhận ra một ít tiếng hét to là tức giận, loại hét to kia cũng là quan tâm và lo lắng, lập tức khẽ mỉm cười nói: "Xin thứ lỗi, khiến người lo lắng."

Cái mũi Triển Vân hướng lên trời, hừ một tiếng, liền kéo tay Từ Hàm, “Trở về đi, có việc muốn hỏi ngươi.”

“Ngà!” Từ Hàm đáp ứng nhìn Triển Vân, bóp chặt tay hắn đi theo bước chân không vội không chậm của hắn về phía tướng quân phủ.

Bức họa trên tường bị Triển Vân tháo xuống, trải lên trên bàn, người trong bức họa càng nhìn rõ ràng hơn.

“Chỗ này vì sao có bức hoạ của người, hơn nữa thời gian đề chữ trên bức hoạ lại là mười mấy năm trước.”

Từ Hàm hơi hơi thờ dãi, tay nâng mặt nhìn Triển Vân, cũng rất buồn bực nói: "Ta cũng rất muốn biết.”

“Nói cho ta biết rốt cuộc sao lại thế này?”

Từ Hàm thả tay, bắt đầu nói: "Ta cũng không rõ ràng lắm.”

Triển Vân nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Vậy nói cái người biết.”

Từ Hàm trung thực trả lời: "Ta bị Huyền Dực bắt đến, nhìn đến bức tranh giống ta cũng rất giật mình, càng giật mình là Huyền Dực nói ta là thê tử của hắn, hơn nữa chia cách mười năm, buồn cười a, ta bây giờ mới mười mấy tuổi, mười năm trước nếu ta chính là vợ hắn, khi đó ta mới mấy tuổi.”

Trong mắt Triển Vân có chút cao hứng hiện lên, ngồi ở bên cạnh Từ Hàm, nhìn bức hoạ, “Có nghĩ qua, nàng có lẽ là người thân của người.”

Từ Hàm lắc đầu nói: "Sẽ không.”

Người thân, nàng thậm chí hoài nghi qua mình là nữ nhi của Huyền Hoa, bắt quá ngày đó khi nói chuyện với mẫu thân Huyền Hoa, cũng hỏi qua mẫu thân Huyền Hoa, Huyền Hoa có từng sinh đẻ không, đáp án dĩ nhiên là không có, nàng mới bỏ qua ý nghĩ buồn cười này, có lẽ chính là bộ dạng hai người trùng hợp giống nhau.

“Lời hắn nói là có ý gì, người phản bội hắn cái gì?” Con người đen của Triển Vân thâm trầm, cao thâm khó đoán nói không nên lời.

Từ Hàm nhíu mày, lắc đầu nói: "Ta làm sao biết, có lẽ hắn nói không là ta, mà là nữ nhân trong hoạ. Ta nghĩ tinh thần của hắn có chút rối loạn, dù sao lúc đó vì sao bọn họ chia cách vẫn là nghi hoặc.”

Triển Vân đột nhiên đem nàng ôm ở trong lòng, nhìn mắt của nàng, trầm thấp nói: "Quên hắn, mặc kệ hắn làm qua cái gì, quên mất giết chóc và máu tanh chỗ này, tất cả đều trôi qua!”

Cự ly tới sát thế này, ánh mắt Từ Hàm dừng ở trên môi mỏng khô gầy của Triển Vân, đôi môi này, ở trong đêm tối kia, từng nhiệt liệt hôn nàng, khiến nàng động dục không thôi.

Triển Vân chậm rãi tới sát mặt Từ Hàm, cánh môi lại nhẹ nhàng hạ xuống, chà qua cánh môi Từ Hàm, khàn khàn nói: "Có phải đang hoài niệm nụ hôn của ta hay không?”

Từ Hàm bị nhìn thấu tâm sự, mặt trong nháy mắt đỏ lên, chống đẩy ôm chặt của Triển Vân, cả lăm nói: "Mới... Không có, nào có.”

Triển Vân ôm chặt hơn, mi mắt chớp động ánh sáng khác thường, cảm tính mà ôn nhu nói: "Không bằng chúng ta ôn lại cảm giác kia một chút, ta thích cảm giác người hôn lại ta, rất thơm ngọt, cũng rất tuyệt vời.”

Từ Hàm mặt đỏ tim đập cự tuyệt, “Không cần...!”

Nam nhân này, vừa trải qua một trận đại chiến sinh tử, vẫn còn có tâm tư ôn tình, Từ Hàm lập tức muốn cự tuyệt ôm chặt, môi Triển Vân lại cường thế đè lại, ngăn lại môi đỏ của nàng..., hắn tựa hồ càng lúc càng vui vẻ cảm giác món trớn này.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Đồ kị bốc lên trong lòng

Nụ hôn này ở Từ Hàm thờ gấp yêu kiều chấm dứt, sắc mặt Từ Hàm đỏ hồng, hai mắt mê ly, sắc mặt Triển Vân rung động, áp lực thống khổ, bọn hắn quan hệ bắt đầu có chút biến hóa kì diệu.

“Ngoan ngoãn nghỉ ngơi, ta đi xử lý việc quân.” Triển Vân nhìn hai mắt mê ly của Từ Hàm, không tha, lại mạnh mẽ tự mình đè nén lấy, hắn giờ phút này cũng không hiểu, vì sao đối với Từ Hàm lại có cử động, cùng cảm xúc như vậy, hắn rõ ràng là yêu Tâm nhi, nhưng đối với Tâm nhi vì sao chưa từng có dục vọng kịch liệt như thế.

Từ Hàm "Nga!” một tiếng, ngờ ngạc gật đầu, mắt mê ly đưa Triển Vân ra cửa, tay sờ lên môi của mình.

Quan hệ của nàng và Triển Vân, hơi kỳ quái rồi, rất kỳ quái, lại nói không nên lời kỳ quái như thế nào.

Tâm lâm vào mê mang, lan tràn...

Thời giờ an trôi qua mấy ngày, tường thành đã được tu sửa tốt bằng tốc độ nhanh nhất, công việc giải quyết tốt hậu quả cũng làm thích đáng cực kỳ.

Nghe nói trong thành có rất nhiều tài bảo, nhưng tìm mãi cũng chỉ có một bộ phận nhỏ, không có nhiều như trong truyền thuyết.

Từ Hàm đi theo Triệu Vân và binh lính tới dọn dẹp hài cốt ở phủ tướng quân rồi thiêu hủy phủ tướng quân, hi vọng có thể từ chỗ này tìm thứ bọn họ muốn.

Nhưng trừ bỏ đốt trụi mọi thứ, không có phòng tối, không có mật đạo, cũng không có thi thể Huyền Dực, Thanh Hà, còn có Huyền Thanh Thanh.

Thanh Hà và Huyền Thanh thanh rất có thể là đào tẩu trước đó, nhưng Huyền Dực thì sao? Không lẽ lửa lớn thiêu ngay cả tro cốt xương của Huyền Dực đều không thừa sao, mặt Triệu Vân tràn đầy nghi vấn, Từ Hàm cũng thế, tất cả đều không có kết quả, nhân mã đành phải rút lui.

Đại quân lưu lại một bộ phận binh lính đóng ở Yên thành, chờ đợi quân đội của Khương vương triều tới, rồi mới đuổi theo nhân mã của Triệu Vân.

Đại quân xuất phát, Triệu Vân vốn là muốn Từ Hàm ngồi xe ngựa, nhưng Từ Hàm không muốn khiến người xem mình nhu nhược trở thành liên lụy, kiên trì muốn cưỡi ngựa.

Triệu Vân thấy Từ Hàm cố chấp, bàn tay to đành phải chụp tới, một tay ôm Từ Hàm vào trong lòng của hắn, hai người cùng cười một con.

Quân đội chậm rãi đi về phía trước, Từ Hàm tựa vào trong lòng Triệu Vân, lười nhác và tự nhiên, giống như dựa sát vào nhau như thế là một việc thật tự nhiên.

Tay Triệu Vân nắm dây cương, nhìn Từ Hàm, trong lòng như có suy nghĩ gì, Yên thành lỗ hổng thứ nhất để xé mở Lưu Vân quốc, cũng là quan ải khó nhất, chỗ này lấy hiểm nổi tiếng, nhưng bởi vì nguyên nhân nội ứng, công thành cũng đơn giản hơn nhiều, tổn thất giảm đến thấp nhất.

Hắn thực nghi hoặc là ai đang âm thầm trợ giúp hắn chặt đứt cầu treo, nhưng sau khi điều tra không có kết quả, tất cả đều thần bí, nghi vấn của hắn tự nhiên lại chuyển đến trên người Từ Hàm, tổng cảm thấy Từ Hàm hơi kỳ quái, nhưng lại nói không được làm sao không phù hợp.

“Vương gia, chúng ta còn phải đi bao lâu?” Từ Hàm quay đầu nhìn gương mặt đầy nghi vấn của Triệu Vân, lên tiếng hỏi.

Triệu Vân hoàn hồn, nhìn gương mặt hồn nhiên lại động lòng người của Từ Hàm, cúi đầu nói: "Hơn mười ngày.”

Từ Hàm không biết hỏi: "Vương gia, quan tiếp theo là nơi nào?”

Triệu Vân nhẹ nhàng trả lời, “Lưu Tô quan.”

“Đánh xong Lưu Tô quan, còn muốn tiếp tục sao?”

“Vậy phải xem hoàng đế Lưu Vân quốc tỏ vẻ thế nào.” Mặt Triệu Vân một mảnh lãnh khốc.

Tỏ vẻ, là chỉ đầu hàng hay là cầu hòa đi, hoặc là ngoan cố chống lại đến cùng, Từ Hàm không hề hỏi nữa, chỉ là hi vọng chiến tranh sớm kết thúc, nhiệm vụ của nàng cũng có thể mau chóng hoàn thành.

Quân đội hành tẩu đến ban đêm, gặp được một con sông, Triệu Vân mới hạ lệnh nghỉ ngơi.

Binh lính phụ trách nấu cơm nhắc lên nồi lớn, bắt đầu nấu cơm, cũng dựng lên lều trại cho chủ tướng, binh lính cũng chuẩn bị đầu nước trong túi nước từ con sông, để giải khát trên đường hành quân.

Triệu Vân thì đi tuần tra bốn phía, Từ Hàm lấy đầy nước vào túi nước cho nàng và Triệu Vân, nàng vén tay áo lên, ngồi xổm người xuống, cong người múc.

Không ngờ cô đại dưới chân ở dưới bùn đất dẫm ra, chân trượt xuống dưới, thân mình xông về trước, nhìn sắp rơi vào trong nước, trở thành ướt sũng, Từ Hàm vốn định phi thân tránh cho rơi xuống nước, nhưng một trận tiếng bước chân truyền tới, nàng đành phải nhắm lại mắt chờ đợi rơi xuống nước.

Đột nhiên cảm giác, phần eo căng chặt, thân mình nghiêng tới trước, bị một cánh tay mạnh mẽ kéo đến kéo đến, người cũng rơi vào một lồng ngực ấm áp.

“Nếu muốn tắm, ta phân phó binh lính nấu một ít nước nóng.” Người đến ra tiếng chế giễu, thanh âm quen thuộc mà ưu nhã, không nhanh không chậm.

Từ Hàm mở to hai mắt, người đem nàng kéo đến, cư nhiên là Địch công tử.

Hắn thú vị nhìn nàng, dưới ánh trăng hắn cười tao nhã, một nam nhân thoát tục như vậy, lại là thủ hạ của Triệu Vân, tổng cảm thấy hắn không phải người trong thế tục, không đáng bị lấy vết tích giết chóc.

“Ta cảm tạ ngươi giúp, nhưng ta không phải muốn tắm.” Từ Hàm ngu ngơ chút sau đó thân mình muốn rời khỏi ôm chặt của Địch công tử, lại phát hiện hắn không có ý tứ buông tay.

Từ Hàm nhú mày, không vui nói: "Xin ngươi bỏ tay ra.”

Địch công tử lại ưu nhã nở nụ cười, má gần hơn một ít, thấp giọng nói: "Cho ta biết, người cắt đứt dây thừng có quan hệ với ngươi hay không?"

Từ Hàm cho hắn một cái ánh mắt rất ngu ngốc, không vui nói: "Này, vị nhân huynh này, đầu ngươi bị ngựa đá sao, bản thân ta thật là muốn giúp các ngươi, nhưng ta bị nhốt ở trong lao, cũng không có bản lĩnh lớn, vị nhân huynh ngươi quá đề cao ta."

Địch công tử lại là tao nhã cười, lại nói vô cùng thâm ý, cánh tay vẫn không có ý tứ bỏ ra, phong khinh vân đạm nói: "Chẳng lẽ là ta nghĩ nhiều."

Từ Hàm tránh né, "Đúng vậy, đúng vậy, quý đáng ghét, buông tay."

"Các ngươi... Đang làm cái gì?"

Một tiếng chất vấn nghiêng răng nghiêng lợi, âm hiểm lọt vào trong tai Từ Hàm, nàng quay đầu qua, nhìn đến dáng người cao ngất của Triển Vân, mang khí giận đứng ở một bên không xa, đôi mắt xinh đẹp kia, dưới ánh trắng phát ra lửa giận kinh người.

"Buông tay a!" Từ Hàm không rõ vì sao chột dạ một trận, thực sợ hãi bị Triển Vân nhìn thấy tình cảnh như vậy, vì sao đây?

Địch công tử tao nhã, tuyệt thế cười, tay nhẹ nhàng rời khỏi, thân mình Từ Hàm lại hướng sau ngã xuống, phù phù một tiếng, rơi vào trong nước sông.

"Đáng chết, ta muốn độc chết ngươi." Từ Hàm sắc một ngụm nước, đứng lên, còn may nước sông không sâu.

Địch công tử tao nhã, một chữ không nói, nhìn Triển Vân một cái, xoay người tao nhã mở bước chân, rời khỏi.

Nhìn ra được Triển Vân không có tính ra tay giúp đỡ, Từ Hàm dùng cả tay chân bò lên bờ, cả người ướt sũng, gió nhẹ thổi, rất lạnh.

Trong lòng đem mười tám đời tổ tông của Địch công tử mắng hết, lại bức mình nhìn Triển Vân thấy chết không cứu, dỗi xoay đầu bước đi.

"Đứng lại." Triển Vân sau người hét to một tiếng, Từ Hàm lại đề ý cũng không đề ý, đi tiếp con đường của mình, nam nhân thật sự không có người tốt, đứng lại làm cái gì, bị hắn tức giận đến hai mắt không còn, lại lạnh chết ở chỗ này sao, nàng mới không cần.

"Đáng chết." Triển Vân cúi đầu mắng, bóng dáng rất nhanh tiến lên.

Từ Hàm dỗi đi trước, cảm giác một đoàn bóng đen nghênh đầu xuống, tiếp theo thân mình ầm ập, lúc này nàng mới dừng bước chân lại, chỉ thấy trên người nhiều hơn một chiếc áo choàng màu tím, đó là của Triển Vân.

Trong lòng không khỏi ầm ập, tức giận cũng bớt một chút, không tình nguyện nói: "Cảm tạ."

Triển Vân tức giận tiến lên, chấp tay sau lưng, hai hàng lông mày nhíu chặt, gằn nhẹ nói: "Các ngươi vì sao ôm nhau? Ngươi không nên trêu hoa ghẹo nguyệt như thế!"

Khẩu khí này là gì, nàng gọi gió gì, dẫn bướm gì chứ, trong lòng ủy khuất một trận, hô lớn: "Nếu vương gia cho rằng như vậy, nô tỳ không có cách khác."

Nói xong vươn tay tóm chặt cái áo choàng gây ầm ập cho nàng, vút trên mặt đất, cắn môi, không bao giờ quay đầu tiêu sái rời khỏi, vì sao Địch công tử giống như khiêu khích muốn Triển Vân tức giận, nam nhân đáng giận.

Triển Vân cũng tâm tình cảm tức theo sau, đố kị thiếu đốt trong lòng, vì sao Từ Hàm và Địch công tử ôm nhau, vì sao nhìn thấy Địch công tử ôm ấp Từ Hàm, có loại ý nghĩ muốn chém đứt tay Địch công tử, hận không thể giết Địch công tử thân cận với Từ Hàm như vậy, vì sao trong lòng liên hòa lớn như thế, vì sao không xem được Từ Hàm và nam nhân khác thân mật như vậy, vì sao vì sao... Trong lòng không ngừng hỏi chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Lần đầu tiên đau lòng

Từ Hàm rất là nuốt không trôi con tức này, Địch công tử kia khinh bạc nàng không nói, còn khiến nàng té xuống nước, nàng chính là dễ bắt nạt như thế sao, cái gì kêu ăn miếng trả miếng, cái gì kêu có thù tất báo, nàng Đồng Từ Hàm, hôm nay liền phát huy một lần, chạy về doanh trưởng, thay quần áo sạch, lại đi.

Từ Hàm ở địa phương hoang dã, thực dễ dàng tìm một con rắn nhỏ, dùng túi tiền chứa vào, con rắn nhỏ này có chút độc, sẽ không khiến người chết.

Đừng trách nàng vô tình, là Địch công tử này khinh người quá đáng rồi, Từ Hàm lặng yên đi về phía doanh trưởng của Địch công tử.

Nàng muốn thừa lúc không người, đem con rắn nhỏ khả ái này đặt trong chăn của Địch công tử, thử nghĩ, khi Địch công tử tao nhã cởi quần áo, rồi mới

nằm ngủ chung với rắn... Từ Hàm nghĩ đến liền không nhịn được run run một chút.

Tăng nhanh bước chân đi đến, ánh nến trong doanh trướng vẫn sáng, Địch công tử trở về sao? Từ Hàm tránh né binh lính đi qua lại, nghiêng tai lắng nghe.

Nghe thanh âm, trong doanh trướng thực có người, tựa hồ nghe đến thanh âm Triển Vân, hẳn đến làm cái gì, vô giúp vui sao, Từ Hàm từ từ nghe tiếp.

Chỉ nghe thanh âm tao nhã của Địch công tử kia vang lên, “Vương gia đối với tiểu nha đầu kia, tựa hồ đặc biệt quan tâm, chứ không phải là yêu nàng?”

Tâm Từ Hàm nhảy lên nhảy xuống, yêu? Từ thật xa lạ, trong đời người của nàng chưa từng có nghĩ qua cái gì như vậy.

“Yêu nàng?” Triển Vân tựa hồ đang do dự tự hỏi cái gì, tạm nghỉ một chút kiên quyết phủ định nói: “Không, ta không có!”

“Nha, thật sự không có, vậy Vương gia không để ý đại cục lên vào Yến thành, là vì sao? Không chịu đưa nàng rời đi lại là vì sao? Còn nói không phải yêu nàng!” Mỗi một câu của Địch công tử đều đối chọi gay gắt, không lưu một tia đường sống.

“Không!” Triển Vân có chút bối rối phủ định, không biết là đang thuyết phục Địch công tử, hay đang thuyết phục chính mình, “Ta đây cả đời chỉ yêu Tâm nhi, nàng mới là duy nhất.”

Tâm Từ Hàm không hiểu sao đau đớn.

“Vậy người cần gì phải để ý nàng bị ai vuốt ve, ôm ấp, nếu người không cần nàng, nàng có quyền lợi cùng nam nhân khác chung một chỗ, có phải không? Trừ phi người yêu nàng.” Thanh âm của Địch công tử, ngữ điệu không nhanh không chậm, vẫn ưu nhã như vậy, nhưng lại đáng chết đáng giận.

“Ta không yêu nàng, nàng bất quá là một nữ nhân ngay cả thiếp ở trong vương phủ cũng không phải.” Triển Vân không biết là đang thuyết phục Địch công tử, hay đang thuyết phục chính mình, để chứng tỏ hẳn yêu Tâm nhi, không phải Từ Hàm, sẽ không yêu Từ Hàm.

Từ Hàm lần đầu tiên cảm giác được đau lòng, lạnh như băng, đọng lại, phai màu, đây là cảm giác gì.

Chỉ biết là, nàng rốt cuộc nghe không vô, giống như bị rắn cắn, muốn mau chóng rời khỏi chỗ này.

Nếu không thích, vì sao muốn hôn nàng, nếu không thích, vì sao muốn ở trong ban đêm kia cho nàng nụ hôn nóng bỏng khó quên nhất.

Mà tại sao mình để ý hẳn như vậy, bịch rắn trong tay Từ Hàm rơi trên mặt đất, phát ra một tiếng vang nhỏ.

“Ai!” Triển Vân nghe được tiếng, đã chạy vội ra, trong bóng đêm yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu, còn có con rắn dưới chân đạp được tự do bò tán loạn chung quanh.

Địch công tử theo sát phía sau đi ra, ánh mắt cùng với Triển Vân rơi vào trên túi tiền, còn có con rắn bò chung quanh, nhưng không có nhìn thấy bóng dáng Từ Hàm, bọn hắn không biết là ai bắt rắn, cũng không biết Từ Hàm từng đến.

Gió nhẹ thổi qua, lại thổi không đi phần mâu thuẫn lo lắng ở đáy lòng Triển Vân.

Trời tờ mờ sáng, đại quân phải lên đường, nguyên bản Từ Hàm nên cùng Triển Vân cưỡi một con ngựa lại nói muốn đi bộ một lát mới lên ngựa.

Con người đen của Triển Vân thâm trầm, nghĩ Từ Hàm là vì chuyện đêm qua mà tức giận, lập tức cũng không có miễn cưỡng.

Cưỡi ngựa đi ở phía trước, Từ Hàm thì chậm rãi đi theo phía sau, nhìn cái lưng rộng lớn của Triển Vân, bóng dáng cao ngất, nghĩ đến lời nhục nhã đêm qua, tâm nổi lên từng trận không vui.

Trong lòng nói thầm, người không thích ta, ta há lại yêu người, chờ nhiệm vụ của ta kết thúc tự nhiên cả hai không liên quan gì.

Từ Hàm không biết lòng mình vì sao bị đè nén như thế, Triển Vân nói là sự thật, nàng vốn chỉ là vì nhiệm vụ ẩn nấp vào Vương Phủ, làm một công cụ sanh con, nhưng khi Triển Vân chính mồm khinh thường nói ra như vậy, tâm tình của nàng lại hồng như vậy.

Nàng cho mình biết, cảm xúc như vậy, không đáng có, nàng là lãnh huyết vô tình, không cần phải để ý lời nói của một nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Đột nhiên hiểu được tâm ý

Từ Hàm theo đội ngũ chậm rãi hành tẩu, ánh mắt lại dừng ở trên người Triển Vân, mặc dù cho chính mình biết không cần đi để ý, nhưng muốn xem thường, xem thường lời nói, tâm liền sẽ đau giống như bị người dùng lưỡi dao sắc bén khoét ra.

Từ Hàm ngừng đầu nhìn bầu trời, trong lòng có chút khó chịu, nàng đây là thế nào, tâm vì sao khó chịu như thế, ai đến cho nàng biết, nàng làm sao vậy, tâm sinh bệnh sao?

Trong trí óc có một thanh âm đang lớn tiếng hướng nàng hô: ngươi thích hắn, ngươi không còn là sát thủ vô tình lãnh huyết rồi, khi hắn muốn cứu ngươi từ trong tay Cô Lang, đêm mưa cổng ngươi đi trở về trong thành ngươi đã động tâm.

Khi hắn mạo hiểm lên vào Yên thành không màng sống chết của mình để cứu ngươi đi, ngươi đã hiểu được lòng mình rồi, ngươi yêu nam nhân này, cho nên lòng của ngươi mới sẽ đau, mới sẽ bị lời của hắn thương tổn, ngay cả nụ hôn của hắn, hương vị của hắn ngươi đều khắc rõ ở trong trí óc, ngươi không phải yêu là cái gì!

Không! Từ Hàm bị thanh âm này trong trí óc làm kinh ngạc người, yêu một nam nhân... Yêu một nam nhân không thích mình.

Huyết sắc trên mặt nàng mất hết, tâm hít thở không thông hô hấp không thông, nàng là sát thủ, tim lạnh như băng bao nhiêu năm, vì sao dễ dàng bị chảy ra như thế.

Có phải chưa từng có một người nam nhân nào vài lần không chú ý sống chết cứu nàng như vậy, khiến trái tim đóng băng của nàng tan rã rồi, từng ly từng tý cùng nhau bắt tri bắt giác rót vào trong lòng.

Từ Hàm sợ sệt phát hiện, mỗi một câu của Triển Vân, mỗi một cái ánh mắt, mỗi một động tác, ở trong trí óc nàng đều rõ ràng nhớ kỹ.

Tất cả đến quá nhanh, loại nhận thức này mãnh liệt giống như thủy triều, mãnh liệt xông vào trong lòng Từ Hàm, khiến nàng trở tay không kịp.

Từ Hàm đang đấu tranh tư tưởng với bản thân, đột nhiên nghe được bên tai có người rõ ràng nói: "Đi đường như vậy không mệt chứ?"

Từ Hàm quay lại, thấy tuấn nhan của Dịch công tử, hắn cười ở trên con ngựa trắng cao cao thật tao nhã thoát tục, trong giọng điệu mang theo một tia nghiền ngẫm.

"Cảm tạ quan tâm của ngươi, chỉ là có liên quan với ngươi sao." Quay đầu nhìn người hơi một chút, ánh mắt Từ Hàm lại nhìn về phía trước, bất ngờ lại rơi vào trên người Triển Vân.

"Vị canh rắn đêm qua rất ngon." Dịch công tử nhẹ nhàng cười, nụ cười kia thoát tục và thanh đạm.

"Không biết ngươi đang ở đây nói cái gì." Hắn biết là nàng, làm sao có thể?

Ngón tay thon dài trắng nõn của Dịch công tử thường thức sáo ngọc trong tay, giọng điệu mềm nhẹ nói: "Hắn không phải người ngươi có thể muốn."

"Hắn? Ngươi chỉ là ai? Ngươi nói chuyện thật là kỳ quái, nói xằng nói bậy, không phải bị nóng đốt hồ đồ chứ." Hắn có thể nhìn thấu lòng của nàng sao, nam nhân thật đáng sợ, nhưng đây là cảnh cáo sao? Trong lòng Từ Hàm không vui, lại không có nhiều lời cái gì, nói càng nhiều cảm xúc hiển lộ càng nhiều, khiến người nhìn thấu càng nhiều.

Triển Vân ngồi trên lưng ngựa, vẫn nhìn không được quay đầu nhìn Từ Hàm, sau khi hắn nhìn đến Từ Hàm và Dịch công tử nói nói cười cười cùng một chỗ, tâm vẫn hơi không thoải mái, rất không thoải mái.

Con ngươi đen loáng qua âm trầm ghen tỵ, lại nhanh đến khiến người khó có thể bắt lấy, Từ Hàm cũng đối với ánh mắt đen chìm của Triển Vân, lộ ra mặt cười, vậy tay nói: "Vương gia, Dịch công tử sinh bệnh rồi, xem bệnh trạng hình như là bị chó điên cắn, ngươi mau tìm đại phu xem cho hắn."

Binh lính đang hành quân, nghe được Từ Hàm la lên như vậy, cười vang lên, chỉ xem là vui đùa, lại không biết, trong lòng Từ Hàm đã sớm tức giận.

Triển Vân thả chậm tốc độ hành tẩu, con ngựa cùng phối hợp đi đi ngừng ngừng, Từ Hàm và Dịch công tử rốt cuộc ở cùng một tuyến đường với Triển Vân.

Từ Hàm nhìn mặt Dịch công tử, vẫn thản nhiên cười, ngay cả dáng vẻ nhũn nhũn cũng rất ưu nhã, Từ Hàm nhìn không được tội ác nghĩ đến, nam nhân ưu nhã như vậy nếu mà móc móc lỗ mũi thì đáng vẻ có còn tao nhã như vậy không... Nôn... Rất phá hoại hình tượng.

Từ Hàm nhìn cười không được, nàng thừa nhận tư tưởng thực bản thủ, nhưng nhìn không được nghĩ như vậy, "Vương gia, ta đi mệt rồi, ta muốn cười ngựa."

Triển Vân thấy Từ Hàm tựa hồ không tức giận nữa, cúi người xuống vươn tay, ôm eo Từ Hàm, đem nàng ẵm lên lưng ngựa, thúc giục ngựa đi nhanh chút, kéo ra khoảng cách với Dịch công tử.

Theo bản năng, Triển Vân không muốn để Dịch công tử tiếp nhận Từ Hàm như vậy, một loại dục vọng bá chiếm ngay cả hắn đều không có phát hiện, tràn ngập trên không trung.

Tay Triển Vân bắt lấy dây cương, trong lòng ngực là Từ Hàm, lo lắng trong lòng mới bớt chút, bên môi cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Từ Hàm đã rõ tâm ý của mình, lại ngồi ở trong lòng Triển Vân, tâm tình có chút không giống với.

Từ Hàm không có nói chuyện, an tĩnh ngồi ở trên lưng ngựa, cảm thụ áp áp trong lồng ngực Triển Vân.

Rất yên tĩnh, khiến Triển Vân có chút cảm giác không khoẻ, “Nha đầu, còn đang tức giận?”

“Tức giận? Không có a.” Từ Hàm lắc đầu nhỏ, phủ nhận.

Triển Vân ê ẩm nói: “Vây vì sao không nói chuyện, vừa rồi ta thấy ngươi.... Không phải nói nói cười cười, sao đến chỗ này của ta liền thành hồ lo buồn bực.”

Từ Hàm nhú mảy, quay đầu nhìn Triển Vân, “Được rồi, ta thừa nhận ta đang tức giận, ngươi muốn làm ta nguôi giận thế nào.”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Triển Vân loáng qua một tia không được tự nhiên, trầm mặc một hồi mới không thoải mái nói: “Xin lỗi, đêm qua ta không nên nói ngươi như vậy.”

Nha, Vân vương gia cao cao tại thượng, lại nói xin lỗi với nàng, nhưng tổn thương nàng nhất, không phải câu nói kia của Triển Vân.

Nàng sẽ không cho hắn biết, vĩnh viễn sẽ không cho hắn biết, tâm ý của hắn, cả tâm ý của mình, biến thành một bí mật.

“Nhìn ngươi thành khẩn như thế, ta tha thứ ngươi.” Trái tim lạnh lùng của Từ Hàm, lại bị cảm xúc không hiểu dây dưa.

Nàng quay tầm mắt, lại rơi vào trên người Dịch công tử, tròng mắt của hắn lạnh lùng, phát ra ánh lạnh.

Không phong khinh vân đậm giống dĩ vãng, hắn giống như cái gì cũng biết, đều biết rõ hắn là người nguy hiểm....

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lời của Từ Hàm

Đại quân đi hơn mười ngày rốt cuộc đến Lưu Tô quan, xây dựng cơ sở tạm thời ở bên ngoài Lưu Tô quan.

Địa thế Lưu Tô quan trọng lại hiểm yếu, nhưng binh lực cường thịnh, nếu song phương hai bên đối chiến, phải ra thực lực.

Sau khi nghỉ ngơi hồi phục mấy ngày, Triển Vân mang theo nhân mã tiền tuyến, tiến đến khiêu chiến, thành này thủ thế không tốt, gặp được công kích, chỉ có ra khỏi thành nghênh địch, giết lui kẻ địch.

Từ Hàm nhìn theo Triển Vân và nhóm chiến sĩ rời đi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mang theo lo lắng, trận chiến này, ai thắng ai bại?!

Triển Vân dẫn theo binh mã xuất phát, sau khi đánh hạ Lưu Tô quan, lỗ hổng của Lưu Vân quốc liền mở ra.

Hai quân ở ngoài quan quyết chiến, nhân mã hai bên đàng đàng sát khí, con ngựa đen của Triển Vân mang sát khí và không sợ nhìn người ngựa phía trước.

Chỉ thấy một người trẻ tuổi cầm Loan Nguyệt đao[1], vung lên vù vù, chỉ vào bọn họ, càn rỡ hô: “Ai đến chịu chết!”

“Tướng quân, đề thuộc hạ đi đánh với hắn.” Một nam tử râu dài, cầm thương dài trong tay, sắc mặt cương nghị.

“Cẩn thận ứng đối.” Triển Vân cúi đầu căn dặn.

“Vâng!” Nam nhân chỉ huy ngựa đi thẳng về phía trước.

“Người tới hãy xưng tên ra.” Võ tướng Lưu Vân quốc kia khinh thường nói.

“Gia gia Trương Quang đến dạy dỗ tiểu nhi (thằng cháu) ngươi.” Trương Quang - thủ hạ của Triển Vân quát ngựa chạy đi, hai người gi-ao thủ lên, đối phương cũng xông lại đây.

Một chiêu đã qua, Trương Quang dừng lại ở nơi đó, cứng ngắc một chút, thân mình nghiêng một cái ầm ầm rơi trên mặt đất, tắt thở, chỉ thấy thương dài của hắn bị chặt thành hai, tám hộ tâm cứng rắn cũng bị chém thành hai, huyết chảy như rót.

Triển Vân và tất cả binh lính cũng nhin không được kinh ngạc, Trương Quang cũng là một viên đại tướng trong quân, sao không chịu được một kích như thế, thực lực đối phương không thể khinh thường.

Phó tướng quân tỉnh tỉnh dữ dội, oa oa kêu loạn, “Ta đi đánh tiểu nhi này.” Nói xong liền chạy vội đi ra ngoài.

“Xem ta giết ngươi báo thù vì huynh đệ ta.” Phó tướng quân oa oa hô to một tiếng, người cũng giết tới.

Người tuổi trẻ kia cũng nghênh đón, hiệp thứ nhất, đều, ai cũng không có đánh tới ai, hiệp thứ hai sau đó, loan đao của người trẻ tuổi chém xuống, lưu tinh chuỳ[2] trong tay phó tướng quân bị chém gãy, hấn cũng rút xuống ngựa, người bị trọng thương, mấy binh lính vội đến đem phó tướng quân mang đi xuống.

Địch công tử, thân mình ưu nhã đứng ra, “Đề ta đi đánh hấn, xem là binh khí gì, hung hãn như thế.”

“Ta đi!” Con người đen khát máu của Triển Vân nhìn chòng chọc tiểu tử đắc ý kia, rồi mới chậm rãi bước ra khỏi hàng, đi thẳng về phía trước.

“Tiểu gia ta không giết tướng vô danh, người tới hãy xưng tên ra.”

“Triển Vân!” Thanh âm âm trầm của Triển Vân vô cùng lớn báo lên tên mình.

“Nguyên lai là Vân Vương gia, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, bất quá nhìn xem hôm nay ai chết vào tay ai.” Người nọ cuồng vọng cực kỳ, nói xong liền hướng về phía Triển Vân, mà Triển Vân cũng nghênh đón.

Loan Nguyệt đao kia liên vung về phía đầu Triển Vân, Triển Vân nhanh nhẹn tách ra, thương dài trong tay cũng đâm qua, người nọ phản ứng nhanh chóng, quát ngựa tránh ra.

Hai người điều chuyển đầu ngựa, tiếp chiêu thứ hai, Loan Nguyệt đao hướng về phía Triển Vân tập kích đến, Triển Vân đánh phải dùng thương dài của mình nghênh đón, sát một tiếng, thương dài gãy làm hai khúc.

Mất thấy loan nguyệt đao sẽ bỏ về phía lồng ngực của mình, Triển Vân lập tức xoay người, nhảy xuống ngựa, tránh né được một đao kia.

Đây là vũ khí gì, thương dài chiến đấu của Triển Vân, có cán mâu được đặc chế, cứng ngắc nhu mềm, thực khó chặt đứt, nhưng Loan nguyệt đao của đối phương giống như chém gãy một đồng bùn.

Triển Vân mất vũ khí, lại đang dưới ngựa, loan đao của đối phương lại từng bước tới gần, Triển Vân liên tục lui về phía sau, cánh tay vẫn bị chặt một đao.

“Không tốt, bây giờ thu binh!” Địch công tử đứng ở trong quân đội nhìn tình thế không ổn, vội hạ lệnh thu binh.

Trong con người của Triển Vân có không cam lòng, nhưng trong lòng rõ ràng tình thế nghiêm trọng và hoàn cảnh xấu của mình, không cam lòng phi thân rồi đi.

“Ha ha... Vân Vương gia chẳng qua cũng như thế, tiểu gia ngày khác lại chơi với các người.”

Một trận chiến kết thúc như vậy, Lưu Tô quan cũng thu binh trở về thành, sĩ khí đại thắng dâng cao, mà Triển Vân lại binh bại rồi, võ tướng vừa chết vừa bị thương, sĩ khí có chút hạ.

Trở lại trong đại doanh, cánh tay Triển Vân đã bị máu tươi nhuộm đỏ, cỡi chiến bào ngồi ở trên ghế.

Mặt, âm trầm cực kỳ, con người ần ần khí giận, đột nhiên đứng lên, một chưởng vỗ vào trên bàn dài, tức giận nói: “Quân ta thế nhưng, tổn hại ba tướng.”

“Binh khí của đối phương, thật sự quý dị, chém ắt như bùn, hơn nữa ta cũng chú ý tới, chiến y của bọn họ cũng có điểm khác, không phát ra ánh sáng, chỉ sợ cũng là đao thương bất nhập, bởi vậy ta mới vội thu binh, chúng ta nên nghĩ đối sách.”

Mọi người trong doanh trường đang khẩn cấp thảo luận tình trạng trận chiến và kế sách ứng đối, không ai để ý một ít điểm thương đau trên người.

Nhưng Từ Hàm vẫn co ở góc sáng sủa, mi mắt lại vẫn nhìn cánh tay đổ máu của Triển Vân, thực lo lắng, máu của hấn sẽ chảy sạch, rồi hấn sẽ ngã xuống.

“Có thể trước tiên đem vết thương băng bó lại rồi thảo luận hay không.” Từ Hàm lo lắng, đầu óc lại không lịch sự đem ý nghĩ mãnh liệt này nói ra, mấy võ tướng trong doanh trường còn có Địch công tử liền nhìn Từ Hàm như nhìn quái vật, giống như nàng nói là chuyện cười bình thường, rất không thích hợp.

Một trận yên tĩnh, Từ Hàm hơi ngượng ngùng, cười mĩa mai, “Ý của ta là, bảo vệ thân các vị dũng sĩ, mới có thể chiến đấu tốt, nếu thân xảy ra rủi ro, vậy lực chiến đấu cũng sẽ giảm xuống hơn nữa Vương gia là hoàng tộc, thân mình quý giá....”

Giang Thanh Sơn mắt đảo hoa từ trong đám người đứng ra, nói: “Vương gia chính là thân thể thiên kim, Đồng cô nương nói vô cùng đúng, ta đi kêu quân y lại đây.”

Ánh mắt Triển Vân dừng ở trên khuôn mặt Từ Hàm, liền nhìn chòng chọc nàng như thiêu đốt, một chút cũng không cảm thấy chán, khiến Từ Hàm không khỏi

cúi đầu xuống, lại co ở góc sáng, nhưng vẫn nhin không được nhìn vết thương của hắn.

“Mọi người có đôi sách gì” Con người đen của Triển Vân quét chúng vị tướng sĩ một cái hỏi.

Chúng tướng sĩ một trận nhỏ tiếng, châu đầu ghé tai, thảo luận không ngớt, nhưng lại không kết quả. Con người của Triển Vân không hề vui, có ngưng trọng, Từ Hàm lại co ở trong góc, bộ dáng giống như tự lẩm bầm nói: "Đối phương không phải chỉ dùng một cây Thanh Nguyệt đao sao, mọi người không cần khần trương như thế chứ."

“Người nói cái gì, người tướng tướng lãnh chúng ta không chịu nổi một kích sao, thanh loan đao kia chém sắt như bùn, thấy máu phong hầu, sắc bén vô cùng, người nói thật nhẹ, nữ nhân biết cái gì.” Một võ tướng hơi lớn tuổi, trợn mắt quở trách Từ Hàm không hiểu chuyện.

Từ Hàm đi lên phía trước, ngẩng mặt nhỏ, nhìn võ tướng nói chuyện lỗ mãng cũng không biết che giấu, nghiêm túc nói: "Vốn cũng rất đơn giản, sẽ tìm một binh khí khác sắc bén hơn nó, này kêu vô quyết dày có móng tay nhọn."

“Nói thật nhẹ, đi nơi nào tìm.” Có người khinh thường nói.

Triển Vân đi đến bên cạnh Từ Hàm, con người đen nhìn mặt nhỏ của Từ Hàm, “Người biết?”

Từ Hàm nhìn cánh tay bị máu tươi nhuộm đỏ của Triển Vân, nhú mày nói: "Người trước đem vết thương băng bó, ta sẽ cho người biết."

Con người đen của Triển Vân trầm xuống, gằn hô: "Mau bảo quân y lăn tới đây!"

Từ Hàm lộ ra mỉm cười thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Cự tuyệt nộ hôn của người

Quân y nhanh chóng chạy đến, khi Triển Vân băng bó vết thương, Từ Hàm nhìn thế này mới có chút hài lòng, Từ Hàm chưa từng để ý tánh mạng một người như thế, lần đầu tiên để ý một người thế này.

Triển Vân nhìn gương mặt Từ Hàm nhẹ nhàng mỉm cười, tựa hồ thấy được cái gì, con người chớp động qua một tia sáng tìm tòi nghiên cứu, một tia ôn nhu....

“Người biết cái gì?” Triển Vân trầm thấp lên tiếng, thanh âm dễ nghe mang chờ mong, con người vẫn ôn nhu nhìn Từ Hàm như vậy.

“Theo tất cả mọi người vừa mới nói, người nọ sử dụng là Thanh Nguyệt đao trong truyền thuyết, không gì là không phá nổi.....”

“Người một tiểu nha hoàn, làm sao biết việc này?” Người trong tướng lĩnh cảm thấy Từ Hàm là cố ý múa may, muốn khiến cho Vương gia hảo cảm, căn bản là khinh thường Từ Hàm - một nữ nhân ở lại bên trong quân doanh, khoa tay múa chân, cho nên không vui nói.

Từ Hàm cũng không giận, cười hi hi nói: "Vị tướng quân này, ta mặc dù là một nha hoàn, tốt xấu cũng đi khắp đại giang nam bắc, hơn nữa giải trừ đối với đám người cũng rất phức tạp, quán trà quán rượu đủ hạng người, có nghe có thấy, nhất định sẽ nhiều rộng một ít." Từ Hàm giải thích hết, người nọ từng mất ngậm miệng, hừ lạnh một tiếng, vẫn có chút khinh thường, Triển Vân cũng phân tích lời nói của Từ Hàm, có chút đạo lý, lại có chút gượng.

Từ Hàm không rảnh mà để ý, lại nói: "Cho nên, ta nói muốn đánh bại người này, phải tìm được vũ khí khác địch."

“Nếu là không gì là không phá nổi, làm sao có vũ khí khác địch thủ?”

“Đại nhân chẳng lẽ không biết đạo lý vô quyết dày có móng tay nhọn sao, nhớ kỹ một lần ở quán trà, từng có mấy người trong giang hồ nghị luận, nói ở một ngọn núi gì có một Thiên Hạ sơn trang, chủ nhân sơn trang được một thanh bảo kiếm, chém sắt như bùn, gấp núi phá núi, uy lực vô cùng, này ta chưa khảo chứng qua, có lẽ là khuyếch đại.” Từ Hàm nói xong hướng về phía Triển Vân cười cười, lại phát hiện con người Triển Vân sáng chói vô cùng.

Một võ tướng rất khinh thường nói: "Hừ, ta không tin, ngày mai xem ta đi đánh tiểu tử đó."

Từ Hàm đến gần Triển Vân, quay người qua nhìn võ tướng kia, nhú mày một khuôn mặt nghi vấn, “Chẳng lẽ võ công của đại nhân còn lợi hại hơn tướng quân, tướng quân cũng bị thương, đại nhân chẳng lẽ là có thể may mắn thoát khỏi? Cứ ai đi không chết thì bị thương, lại bị thương một người, sĩ khí làm sao tăng lên."

Trong lúc nhất thời yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người đang tự hỏi, Triển Vân lại đột nhiên nói: "Việc này tạm nói đến chỗ này, các vị đi xuống"

về doanh trường, nghỉ ngơi lấy lại sức.”

“Đạ!” Chúng vị tướng lĩnh chấp tay trả lời, đồng loạt lui ra, trong doanh trường to như vậy chỉ còn lại có Từ Hàm và Triển Vân, hai mắt nhìn nhau.

“Người cũng biết không ít.” Triển Vân tới gần Từ Hàm, Từ Hàm lui lại sau.

“Vương gia đi nhiều một chút, cũng sẽ biết đến rất nhiều, nói như vậy vương gia tin lời nói của nô tỳ?” Từ Hàm khéo léo né tránh Triển Vân tới gần, để tránh phân tâm sự mình che dấu bị tiết lộ.

“Người còn nghe nói cái gì?” Con người của Triển Vân rất sâu, mang một tia ngẫm nghĩ nhìn Từ Hàm, giống như dòng nước xoáy qua, muốn đem linh hồn Từ Hàm hút vào, khiến lòng Từ Hàm hơi cảm giác rung động.

“Nga, nô tỳ còn nghe nói... Nghe nói chủ nhân Thiên Hạ son trang võ công cao cường, tài trí mưu kế như Gia Cát Lượng, là một kỳ nhân.”

Khi Từ Hàm nói chuyện, trên khuôn mặt loáng qua thần sắc nghịch ngợm, nhìn không ra nàng nói là thật hay giả, lại rất muốn đem nha đầu tinh quái này ôm ở trong lòng, vươn tay muốn hành động, Từ Hàm lại lảng tránh.

“A... Nô tỳ mệt nhọc, đi về nghỉ ngơi trước, Vương gia bị thương, cũng nên nghỉ ngơi, nô tỳ cáo lui.” Từ Hàm đang nói muốn rời đi, Triển Vân lại một phen tóm tay Từ Hàm, giận nói: “Người đang trốn ta?”

Từ Hàm cười ha ha, vô tâm nói: “Nào có trốn Vương gia, Vương gia đa tâm.” Tay Từ Hàm muốn rút khỏi tay Triển Vân, Triển Vân lại nắm chặt hơn.

“Vương gia, người làm đau nô tỳ.” Từ Hàm nhú mày, miệng cong lên, hiển nhiên Triển Vân - nam nhân thô lỗ này, thật sự làm đau cổ tay của nàng.

Triển Vân lại bị biểu tình khả ái này của Từ Hàm hấp dẫn, cánh tay dùng sức, đem Từ Hàm kéo vào trong lòng, mặt Từ Hàm đụng vào lồng ngực cứng ngắc của Triển Vân.

“Vi sao trốn ta?” Ánh mắt Triển Vân thực mê người, thanh âm trầm thấp mà ái muội.

“Nô tỳ không có, ngài đa tâm.” Từ Hàm tránh né vẫn cố không đụng vết thương của Triển Vân, không muốn khiến hắn đau càng thêm đau.

Triển Vân thực nhớ môi đỏ của Từ Hàm, hôn lên hương vị ngọt, cũng hoài niệm cảm giác vuốt ve Từ Hàm, đầu chậm rãi thấp, sắp mon trón môi Từ Hàm, mặt Từ Hàm nhú lại, cười nói: “Vương gia rất nhã hững.” Tay không khách khí đâm vào vết thương của Triển Vân... Không lưu tình chút nào... Triển Vân đau kêu một tiếng, buông lỏng Từ Hàm ra, mày kiếm nhăn lại.

Từ Hàm chuyển người, cười tủm tỉm khoát tay nói: “Vương gia nghỉ ngơi thật tốt, nô tỳ cáo lui.” Nói xong Từ Hàm nhẹ nhàng tiêu sái ra doanh trường.

Triển Vân một khuôn mặt âm u, thổi nha đầu đáng chết, học phản kháng, còn ngoan độc như thế, vết thương đau quá.

Từ Hàm đi ra doanh trường, thờ dài một hơi, hơi hoài nghi mình xung động bày tỏ Thiên Hạ son trang là sai.

Chỉ là đơn thuần muốn giúp hắn, không có mệnh lệnh thủ lĩnh, bóng dáng chậm rãi rời đi, biến mất không ở trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cầu kiếm

Đề nghị của Từ Hàm, những võ tướng này căn bản là không có đề ở trong lòng, chỉ xem là chuyện cười, một nữ lưu có thể có đề nghị gì hay chứ, bởi vậy, một đội nhân mã lại lần nữa, lên chiến trường, một chết hai bị thương, bại!

Xám xịt trở về gặp chủ tướng Triển Vân, trên mặt mỗi người đều che kín màu đất.

“Tướng quân, thuộc hạ vô năng, xin tướng quân trách phạt!” Võ tướng râu dài kia, chấp tay quỳ xuống, một khuôn mặt hổ thẹn.

Triển Vân không có nói chuyện, hơi hơi nheo hai mắt lại, không biết trong lòng hắn suy nghĩ cái gì.

“Hai quân đội mới gi-ao chiến, chiến y trên người đối phương thật là cổ quái, thế nhưng đao thương bất nhập, cho nên quân ta tổn thất thảm trọng.” Tên còn lại mặt tràn đầy bi thống, vô cùng đau đớn nói.

Triển Vân chậm rãi từ trên ghế đứng dậy, mặt tràn đầy ngưng trọng, tay siết thành nắm tay, hơi hơi đập vào trên bàn, cúi đầu nói: “Xem ra, chúng ta gặp đối thủ.”

“Tướng quân, ta thấy lời của Đồng cô nương, có phải cần cân nhắc hay không.” Mới vừa rời ra chiến, Giang Thanh Sơn bị trọng thương, đột nhiên nói một câu như thế, dẫn đến toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Tầm mắt của Triển Vân, đã rơi vào trên người Từ Hàm đứng ở phía sau đám người, “Đường Thiên Sơn.”

Từ Hàm đi từ từ lại đây, nhủ mày nói: "Nô tỳ cũng chỉ là nghe nói, ở chỗ giao nhau của Khương Vương triều và Lư Vân quốc, đi về phía tây, nhưng cụ thể phải đi thế nào, nô tỳ cũng không rõ ràng, bất quá trên đời không việc khó chỉ cần người có quyết tâm, chỉ cần son trang này thật sự tồn tại, không lo tìm không thấy.”

“Ai nguyện đi?” Triển Vân giương mắt, con ngươi đen quét mọi người một cái.

Mọi người lại cúi đầu xuống, thật là khinh thường, mặc dù là chết, cũng không nguyện ý nghe một nữ nhân bố trí.

Giang Thanh Sơn đối với Từ Hàm rất hảo cảm, chỉ là mắt hoa đào kia rốt cuộc không có nhân tình liếc mắt đưa tình với Từ Hàm, thực nghiêm túc nói: "Thuộc hạ nguyện đi trước.”

“Ngươi người bị trọng thương, sao lên đến Thiên Sơn, tìm đến phương pháp phá địch thủ.” Từ Hàm lại không lịch sự chút nào vạch sự thật này.

Lông mày Triển Vân nhăn lại, nếu là bảo kiếm, người bình thường đi chủ nhân sao dễ dàng hỗ trợ.

Nhưng phải ai đi đây, Triển Vân quét mắt chúng vị tướng sĩ một cái, cảm thấy thực không có người thích hợp, Địch công tử là người hoàng đế phái đến bên cạnh hắn, nhưng lại là người thanh cao tuyệt ngạo, sẽ đi son trang khom lưng cầu người sao? Quan trọng nhất là, bên cạnh hắn không thể thiếu Địch công tử, bây giờ trong quân người chết người bị thương, có thể đảm đương trọng trách đã ít người lại càng thiếu, Triển Vân có chút nguy nan, ánh mắt nhìn về phía Địch công tử, quả nhiên thấy hắn một bộ biểu tình không có ý đi.

Nếu Thiên Hạ son trang thật sự tồn tại, Địch công tử chắc chắn có mưu kế lấy bảo kiếm, tìm đến phương pháp phá địch thủ.

Nhưng lại không biện pháp phái ra Địch công tử, mà tướng lĩnh khác lại đối với việc này chẳng thêm ngó tới, nhiệm vụ cũng sẽ không hoàn thành.

Xem ra chỉ có hạ quân lệnh, không làm xong nhiệm vụ này, giết!

Lúc này phó tướng quân lên tiếng, tiếng thô nói: "Biện pháp này, nếu là Đồng cô nương nghĩ ra, vậy thì do Đồng cô nương đi làm là thích hợp nhất.”

Võ tướng râu dài nói: "Câu này của phó tướng quân rất đúng, là ai đưa ra, liền từ ai đi mới tốt, chúng ta là các ông mang theo binh đánh giặc, chuyện khom lưng cầu người, chúng huynh đệ làm không được.”

“Đúng vậy a...”

“Nói đúng!”

Mọi người nghị luận liên liên.

Trong mắt Triển Vân bật ra giận khí, đang muốn vỗ bàn giận dữ náng mủ, Từ Hàm lại không cam lòng yếu thế nói: "Ta đi thì đi.”

“Đừng vội làm càn.” Khí giận của Triển Vân lập tức chuyển đến trên người Từ Hàm, lên tiếng quở trách.

Gương mặt nhỏ xinh đẹp của Từ Hàm, một khuôn mặt không phục, “Nếu các vị tướng quân nâng đỡ nữ nhân chúng ta như thế, ta làm sao có thể làm nữ nhân mất thể diện.”

“Đều cảm mến cho ta.” Triển Vân nổi giận, một tiếng hét to.

Phó tướng quân thô tiếng thô khí, quỳ xuống, khiêm tốn và cường thế nói: "Vương gia, không biết ngày gần đây quá nhiều tâm tư ở trên người một nữ nhân sao? Nếu nàng muốn đi thì cứ đi, xin tướng quân lấy đại cục suy nghĩ.”

“Thế nào, ngươi là giáo huấn bốn vương?” Tay Triển Vân vỗ thật mạnh vào trên bàn, kỳ thật nghị luận của mọi người hắn sớm đã biết. Nhất là phó tướng quân, kể từ ngày quân kỹ bị đưa đi, đối với việc Triển Vân đem Từ Hàm ở lại quân doanh sớm có câu oán hận, giờ phút này gặp dịp phát đi.

“Ta nói đi sẽ đi, nhất định sẽ không khiến các ngươi thất vọng.” Từ Hàm xen mồm nói.

“Hừ, mạnh miệng ai không nói được.” Võ tướng râu dài một khuôn mặt khinh thường, một nữ nhân, phỏng chừng núi không lên nổi, còn tìm phương pháp phá địch thủ gì.

“Nếu ta làm được thì sao?” Từ Hàm không đếm xỉa Triển Vân quở trách, mặt nhỏ nâng cao một khuôn mặt không phục.

“Nếu ngươi có thể tìm đến kiếm có thể chặt đứt bảo đao của kẻ địch, còn có phương pháp phá áo giáp đao thương bất nhập của kẻ địch, lão phu theo họ ngươi.”

Trong lòng Từ Hàm rất không thích lão nhân ngoan cố này, rõ ràng là khinh thường nàng, lập tức cũng không yếu nói: "Cất, theo ta, ta mới không có tôn

nhi già, đến lúc đó học chó sửa là được.”

“Ngươi....!” Phó tướng quân phát cáu, “Được.... Nếu ngươi làm không được, đừng trở về.”

“Ta nhất định sẽ làm được, ngươi... Ngươi... Ngươi, còn có ngươi.” Từ Hàm vừa nói vừa dùng ngón tay ngọc chỉ chỉ vài võ tướng, lại nói: “Đội học chó sửa đi.” Từ Hàm chau chau cái mũi, mỉm cười, một khuôn mặt nghịch ngợm.

“Đủ rồi!” Triển Vân gầm lên một tiếng, “Ngươi lại làm càn, ta....”

Từ Hàm lại không cam chịu bộ dạng của Triển Vân, đôi mắt đẹp nhìn Triển Vân, “Nhu thế nào, Vương gia ăn nô tỳ phải không, Vương gia, nô tỳ nói đều là nghiêm túc, nô tỳ tức khắc xuất phát, nhất định sẽ tìm được phương pháp phá địch thủ.”

“Đồng Tử Hàm!” Triển Vân đã thẹn quá hóa giận rồi, người cũng từ phía sau bàn tướng quân đi đến phía trước, muốn bắt lấy Từ Hàm đem nâng ra ngoài, Từ Hàm lại tách ra, “Bây giờ nô tỳ phải đi thu thập hành lý, các vị đại nhân, chờ tin tức tốt của ta, thuận tiện... Luyện tập chó sửa một chút nha.”

Sắc mặt chúng tướng lãnh đột biến, rất là không vui, nhưng nghĩ đến dáng vẻ không phục của Từ Hàm, lại cảm thấy Từ Hàm có dũng khí và phân tích, lập tức đen mặt, không tính toán, nghĩ Từ Hàm chỉ là nói nói mà thôi, sẽ không đi thật.

Từ Hàm nói xong nghịch ngợm cười, người cũng ra ngoài doanh trường, mà Triển Vân cũng như một trận gió mạnh, đuổi theo.

“Đồng Tử Hàm, ngươi tìm việc có phải hay không!” Triển Vân từ phía sau Từ Hàm, bắt được cổ tay Từ Hàm, khiến nàng đứng lại.

Từ Hàm quay lại nhìn Triển Vân, đôi mắt đẹp đầy nghiêm túc, cùng gì đó Triển Vân nhìn không hiểu.

“Vương gia, nô tỳ là người thích hợp nhất có phải không? Vương gia không cần nghi ngại nhiều.”

“Ta không chuẩn.”

“Ta muốn đi.”

“Có phải muốn cho ta đánh ngươi bất tỉnh hay không.”

“Trừ phi Vương gia đánh chết ta.”

“Ngươi...” Triển Vân bị sự cố chấp của Từ Hàm khiến tức giận nói không ra lời.

Từ Hàm đột nhiên trở nên thực ôn nhu, “Vương gia, chờ ta trở về, ta cho ngươi kinh hi.”

“Không được, ta lo lắng, tuyệt đối sẽ không để ngươi đi.” Triển Vân nói như chém đinh chặt sắt.

“Vương gia, nếu ta không làm chút gì, ta đây chỉ có rời đi, bởi vì chúng tướng sĩ đối với nô tỳ đã có câu oán hận, tướng quân là muốn nô tỳ rời khỏi sao?”

Tâm Triển Vân đột nhiên nhanh hạ xuống, hẳn không muốn Từ Hàm không ở bên cạnh hắn, mặc kệ hoàn cảnh là tốt hay xấu, hắn đều muốn chia xẻ cùng Từ Hàm, để nàng ở cạnh hắn.

“Ta đây phải người đưa ngươi quay về Vương Phủ.” Mặc dù là như thế, Triển Vân cũng không để Từ Hàm - một nữ hài tử, đeo lên túi vải lên đường dài đối mặt nguy hiểm không biết đến.

Từ Hàm lại cười sáng ngời, rất vui vẻ nhìn hắn vì lo lắng cho nàng mà có biểu tình phiền muộn, muốn ôm lấy hắn, nam nhân tuấn mỹ động lòng người này, Từ Hàm đột nhiên ôm lấy eo Triển Vân, giống một con nai nhỏ, ở trên môi mỏng của Triển Vân hôn nhẹ một cái, xoay người trốn đi.

Con ngươi đen của Triển Vân nhìn bóng dáng phóng đi của Từ Hàm, bóng dáng mang e lệ, mang vui vẻ.

Nàng hôn hắn, mặc dù là nụ hôn nhột nhột như chuồn chuồn lướt nước, nhưng vẫn như cũ có thể quấy phá loạn tim của hắn.

Nàng hôn hắn, vì sao! Triển Vân bình tĩnh trở lại, Từ Hàm đã chạy thực xa, hắn vẫn không quên hô lớn: “Ngươi mơ tưởng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Thu trang chủ

Mặc kệ như thế nào Triển Vân cũng không để Từ Hàm đi Thiên Hạ sơn trang gì, nhưng buổi sáng thức dậy, đã không thấy Từ Hàm, bên trong doanh

trưởng còn tràn ngập mùi hương thân thể của nàng, chỉ để lại một tờ giấy, viết rằng: Vương gia, chờ tin tức của ta, chớ nhớ ta nhất định sẽ bình an. Từ Hàm lưu.

Triển Vân xem hết tờ giấy này, người cũng chạy ra doanh trưởng, đi tới trước chỗ dựng quân doanh, đường xá mờ mịt đã nhìn không thấy bóng dáng Từ Hàm, nàng đã đi xa.

“Nhìn thấy Đồng cô nương không?” Triển Vân hỏi binh lính thủ vệ.

“Đêm hôm qua, Đồng cô nương nói Vương gia ngài phái nàng tìm phương pháp phá địch thủ, liền không dám ngăn cản.”

Đêm hôm qua đã đi, mây kiếm của Triển Vân nhú chặt, đuôi cũng đã không kịp.

Thân thể thon dài cường tráng đành phải quay lại bên trong, tâm nói thật cao, thối nha đầu, có biết như vậy sẽ khiến nhiều người lo lắng cỡ nào hay không.

Trong tay còn cầm lấy tờ giấy Từ Hàm lưu lại, giờ khắc này đã bắt đầu lo lắng, bắt đầu có chút.... Nhớ mong.

Từ Hàm lặng lẽ rời khỏi như vậy, bước lên đường xá đi Thiên Hạ sơn trang, mà tâm Triển Vân không có một ngày bình tĩnh, mỗi một ngày đều lo lắng.

Lúc không việc, tổng hội đi đến danh trưởng Từ Hàm ở, nhìn tất cả Từ Hàm dùng qua, tổng hội hi vọng Từ Hàm cứ như vậy đột nhiên xuất hiện ở trước mắt.

Vì sao tưởng niệm đậm nồng như thế, vì sao.... Không có tưởng niệm Tâm Nhi chính mình rất yêu, đây là vì sao, Triển Vân không dám nghĩ, chỉ có vung đi ý niệm trong đầu.

Tay nhẹ nhàng khẽ vuốt qua giường Từ Hàm ngủ, chăn đệm, mặt trên còn mang hương thơm của nàng, thật khiến người nhớ nhung.

Nàng chỉ là đi vài ngày, tưởng niệm của hắn lại tràn ra như thế, mỗi một ngày cũng nhịn không được đến chỗ này nhìn một cái.

Hi vọng nàng trở về rồi, hi vọng nàng ở trong lòng hắn, nhưng hắn không biết nàng đi nơi nào, đang ở nơi nào, có an toàn, khỏe mạnh, bình an hay không, có bị người khi dễ hay không.

Con người Triển Vân qua lại đánh giá tất cả trong doanh trưởng, hơi cảm giác mất mát, hơi thất vọng từ trong doanh trưởng Từ Hàm ở đi ra, mới đi vài bước.

“Vương gia, Đồng cô nương, còn chưa có trở về sao?” Giang Thanh Sơn đối diện Triển Vân đi tới, nhìn đến Triển Vân một khuôn mặt cô đơn, nhịn không được lên tiếng hỏi.

Triển Vân hít một hơi, hơi không vui, “Đây là vấn đề ngươi cần quan tâm sao.”

“Phải... Đương nhiên không phải.” Giang Thanh Sơn mới nói dạ, nhưng sau khi nhìn đến ánh mắt ác liệt của Triển Vân lập tức sửa miệng, Vương gia này thật sự là bá đạo, quan tâm nàng một chút cũng không thể, thật sự là.... Lòng dạ hẹp hòi.

“Phải người ra còn chưa có tin tức sao?” Sắc mặt Triển Vân âm trầm, chân dài đi thẳng về phía trước, Giang Thanh Sơn cũng đi theo.

“Không có, chim bồ câu truyền thư nói, không ai nhìn đến tung tích Đồng cô nương, hơn nữa Thiên Hạ sơn trang cũng rất khó tìm, còn đang tìm.”

“Dùng điểm tâm, mau chóng tìm được.” Triển Vân dặn dò đơn giản, lại để lộ tất cả lo lắng cùng tưởng niệm của hắn.

“Dạ! Vương gia!” Giang Thanh Sơn trả lời một tiếng, hai người một đường đi về phía trước.

.....

Thời gian trôi qua nửa tháng, trời đã vào cuối mùa thu, lá vàng khắp nơi, gió lạnh lạnh rung.

Quân đội hai bên luôn luôn ở trạng thái đình chiến, Triển Vân không công thành, chính là bày xong trận, canh giữ ở đây.

Triển Vân ngồi ở trong doanh trưởng, trong tay cầm lấy binh thư, lại quay đầu hỏi Giang Thanh Sơn phía sau, “Từ Hàm nàng... Vẫn không có tin tức sao?”

Hơn mười ngày, Triển Vân luôn hỏi một câu này, đã thành thói quen, Giang Thanh Sơn hơi sợ hãi nói ra hai chữ không có, không phải sợ Triển Vân giận, mà là sợ hãi nhìn đến thất vọng và lo lắng trên khuôn mặt Triển Vân, cho tới bây giờ chưa thấy qua Triển Vân như vậy, rõ ràng là một nam nhân tương tự thành nặn, lâm vào trong tình ái.

Giang Thanh Sơn không nhịn được nói: "Vương gia người có vẻ thật là nhớ Từ Hàm cô nương có phải hay không, này cũng nói rõ Từ Hàm cô nương là người Vương gia thích."

“Lại nói xằng nói bậy, cẩn thận ta đánh nguoi quân côn.” Triển Vân nổi giận nhìn Giang Thanh Sơn một cái, quay đầu lại.

“Nếu thích vì sao không thừa nhận, Vương gia chưa từng để ý một nữ nhân như vậy, dù là Vân Vương Phi, Vương gia cũng không để cập qua một câu, này không phải là thích một người thì là cái gì, cả ngày treo ở ngoài miệng, không thấy mặt thì nhớ lại hại, giống như mất hồn.”

“Nàng chỉ là nha hoàn, ta làm sao thích nàng, người ta yêu là Tâm Nhi.” Lúc này đây Triển Vân ngoài ý muốn không có rống giận, chỉ là nhìn cửa doanh trướng, cúi đầu ní non, như là đang nói cho Giang Thanh Sơn nghe, hoặc như là đang nói cho mình nghe, hơn nữa lại giống tự nói.

Nhưng thanh âm thật thấp kia đã sâu kín truyền đến ngoài trướng, khiến người ở phía ngoài nghe từ từ.

Một nam nhân lẳng lơ mà xinh đẹp, bên môi mang theo nụ cười tà mị, nhìn nữ nhân xinh đẹp câu hồn bên cạnh, cười nói: “Đây là kết quả nguoi trăm cay nghìn đắng đổi lấy.”

“Có lẽ, ta muốn không là kết quả.”

“Ai ở bên ngoài.” Người ở phía ngoài nói xong, Triển Vân đã phát hiện, hô to một tiếng.

Trên khuôn mặt người bên ngoài mang một nụ cười như có như không, đẩy rèm trướng ra, bóng dáng lóe lên mà vào.

Con nguoi nguyên bản âm đạm của Triển Vân sau khi thấy người, trong nháy mắt trở nên sáng ngời, thân cũng không khỏi tự chủ đứng lên, rất nhanh tiêu sái vài bước, người đã đi qua tới bên cạnh người, tưởng niệm giống như thủy triều tuôn ra, rất muốn đem tiểu nhân nhi long đong mệt mỏi trước mắt này ôm ấp ở trong lòng, rất muốn hung hăng mang nàng một trận, nhưng tất cả đều hóa thành vui mừng, tay chậm rãi vuron, muốn ôm ấp người trước mắt, thanh âm vui mừng hô: “Từ Hàm!”

Từ Hàm nhột nhạt cười, “Vương gia, nô tỳ trở về rồi, không rụng một cọng tóc.”

A, nàng mọi chuyện đều tốt, chỉ là gầy chút, đen chút, nữ nhân đáng chết này, cũng dám vụng trộm trốn, khiến hấn lo lắng như vậy, như vậy... Tưởng niệm, muốn vuốt ve nàng, vuốt ve.... Cánh tay dài của Triển Vân muốn ôm thân mình Từ Hàm, lại vô hựu rồi, thân Từ Hàm đã bị một đạo mị ảnh, quán vào một lồng ngực khác.

Là ai, là ai, dám cùng hấn đoạt nữ nhân, con nguoi đen của Triển Vân mang khí giận nhìn về phía nam nhân ôm ấp Từ Hàm, “Nguoi là ai?” Triển Vân tức giận hỏi.

Từ Hàm thấy được khí giận ở đáy mắt Triển Vân, mỉm cười, đẩy ra nam nhân ôm chặt mình.

Triển Vân nhìn Từ Hàm tự trọng như thế, rời khỏi lồng ngực nam nhân kia, lúc này khí giận ở đáy mắt mới đánh tan.

“Vương gia, vị này là trang chủ Thiên Hạ sơn trang, Thu Vô Ngân.” Từ Hàm nhẹ nhàng giới thiệu nam nhân bên cạnh, rồi mới túm một nữ tử xinh đẹp mỹ lệ phía sau Thu Vô Ngân lên trước, cười giới thiệu nói: “Vị này là muội muội Thu Vô Ngân, Thu Vô Ngân.”

Muội muội?

Triển Vân hí hất, chỉ quét một cái liếc nhìn ra bảy tám phần, Thu trang chủ trước mắt này, là nam nhân, một nam nhân xinh đẹp, trong khí dương cương mang chút yêu mị, là một thân thể tổng hợp mẫu thuẫn, nhất là một đôi con nguoi màu xanh đậm, càng làm đặc biệt, quan trọng là hấn vì sao dám ôm ấp Từ Hàm?

“Hân hạnh gặp!” Thu Vô Ngân ôm quyền, không kiêu ngạo không yếu hèn, nói đơn giản, quét Triển Vân một cái, nhìn ra được đối với Vương gia này không có hảo cảm gì.

“Hân hạnh gặp!” Triển Vân đáp lễ, thăm hỏi đơn giản, hai nam nhân lại âm thầm phân cao thấp, sóng ngầm hung tuôn.

Con nguoi đen của Triển Vân nhìn chòng chọc Thu Vô Ngân, nghĩ rằng, ẻo lả, Từ Hàm nhất định sẽ không thích nam nhân như vậy.

Đôi mắt màu xanh đậm yêu mị của Thu Vô Ngân nhìn Triển Vân, tuấn mỹ cương nghị, nhưng tính tình táo bạo, hào nhoáng bên ngoài, nam nhân như vậy có cái gì tốt, ánh mắt Từ Hàm còn chờ bàn bạc, mặc dù nha đầu kia không thừa nhận thích vương gia trước mắt này, nhưng ngàn dặm xa xôi đi cầu hấn, đã nói rõ hết thấy, không cần nhiều lời.

“Vương gia, lần này Thu trang chủ xuống núi nhất định có thể trợ giúp đại quân phá địch thủ.” Từ Hàm lên tiếng phá vỡ đắm chìm trong doanh trướng.

Giang Thanh Sơn xem kịch hồi lâu, lúc này mới đi, mi mắt lại nhìn nhiều một vị nữ tử từ phía sau Thu Vô Ngân, khách khí nói: “Thu trang chủ hữu lễ, một đường cực khổ.”

Thu Vô Ngân hoàn lễ.

Từ Hàm cũng cảm giác được quý dị trong không khí, cố gắng làm không khí sôi nổi, “A, ta xem trước đưa Thu trang chủ đi xuống nghỉ ngơi, ngày mai lại thương lượng đối sách.”

“Không cần, việc này sớm giải quyết, ta cũng có thể sớm đi trở về sơn trang thanh tịnh chút.” Thu Vô Ngân ưỡ oải nói.

“Thu trang chủ có kế sách khắc địch thù gì?” Ngừ khí Triển Vân đầy ngập hoài nghi, một người ẻo là có cái gì dùng, trong mắt cũng mang khinh thường.

“Nếu Vương gia không tín nhiệm năng lực của tại hạ như thế, ta cần gì phải tự tìm không vui, tại hạ cáo từ.” Thu Vô Ngân càng nhìn Triển Vân càng không thuận mắt, hai người nói chuyện đối chọi gay gắt, lời không hợp ý, lập tức muốn phát tay áo rời đi.

“Vô Ngân ngươi làm gì thế, ngươi dám đi thử một lần, ta và ngươi tuyệt giao nha.” Từ Hàm kéo tay áo Thu Vô Ngân lại, uy hiếp nói.

Đôi mắt màu xanh đậm yêu mị của Thu Vô Ngân nhìn Từ Hàm, trên gương mặt tuấn mỹ mang một nụ cười để ý không như lời nói, “Thối nha đầu, lại vì nam nhân này uy hiếp ta, ta ăn lấy một bộ sao?”

Từ Hàm làm nũng lắc lắc lấy tay áo Vô Ngân, “Được rồi, được rồi, là ta luyến tiếc ngươi đi chứ sao.”

“Hừ, thối nha đầu, coi như ngươi thức thời, lần này là giúp ngươi, không phải giúp hần.” Thu Vô Ngân dùng ngón tay xinh đẹp nhẹ nhàng điểm chóp mũi của Từ Hàm.

Triển Vân một khuôn mặt cau tiết, hai người là quan hệ gì, lại ở trước mặt hần, liếc mắt đưa tình, xem hần là người chết sao? Lập tức lòng đổ kị bốc lên, hét to một tiếng: “Đồng Từ Hàm, để hần đi, bốn vương không cần hần giúp!”

Thu Vô Ngân nghiêng mắt nhìn Triển Vân một cái, tràn đầy khiêu khích, nói với Giang Thanh Sơn: “Vị tiểu tướng quân này, phiền ngươi mang chúng ta đi nghỉ ngơi, mệt nhọc mấy ngày rồi.”

“Ách...”

“Nhanh đi a.” Từ Hàm nhảy mắt với Giang Thanh Sơn, Giang Thanh Sơn vội nói: “Vương gia, thuộc hạ đi an bài.” Nói xong nói với Thu Vô Ngân: “Thu trang chủ, Vô Song cô nương, bên này mời.”

Lúc này Thu Vô Ngân mới xoay người đi ra ngoài, trong lúc Thu Vô Song xoay người, lại nhìn Triển Vân mấy cái, cuối cùng mới lắc mình đi ra ngoài.

Ba người rời khỏi, bên trong doanh trường chỉ còn lại có Triển Vân và Từ Hàm, trong không khí tràn ngập khói thuốc súng.

“Ngươi xác định là tìm hần đến hỗ trợ?” Không phải tìm người đến tức chết hần?

“Đây còn phải hỏi sao? Đầu óc Vương gia ngài có phải cũng bị lừa đá hay không.” Lời Từ Hàm vẫn không có trên có dưới, thô tục lại không mất khả ái.

Nhìn dáng vẻ Thu trang chủ và Từ Hàm giống như thực quen biết, còn một bộ mặt mờ, Triển Vân nhin không được hỏi. “Ngươi... Các ngươi trước kia quen biết?”

“Đi sơn trang mới quen.” Từ Hàm cúi đầu trả lời, không muốn nhìn dáng vẻ thực để ý ngươi của Triển Vân, như vậy sẽ khiến nàng sinh ảo giác, nhận sai lầm, hần thích nàng, để ý nàng, nhưng hần chính miệng nói, hần không thích nàng, không thương nàng, mà yêu Vân Vương Phi.

“Ngươi xem bốn vương là người ngu sao, các ngươi như vậy giống mới quen sao, ngươi rốt cuộc có chuyện gì giấu bốn vương.” Triển Vân tới gần Từ Hàm, thân mình cao lớn cường tráng, tới gần nàng như thế, khiến nàng có loại cảm giác áp bức.

“Vương gia, nô tỳ bất quá là nha hoàn của ngài, ngài cần hỏi đến tí mĩ như thế sao?” Từ Hàm ngẩng đầu, đối với con ngươi Triển Vân, Triển Vân lại không dám nhìn thẳng mắt Từ Hàm thanh âm có chút đề thấp nói: “Ta là chủ tử của ngươi, tự nhiên có quyền lợi hỏi ngươi tất cả, mà ngươi phải trả lời.”

“Dạ, Vương gia xin hỏi.” Hần ngay tại địa phương nàng có thể đụng tay đến, lại xa xôi giống như nhìn ánh sao sáng phía chân trời xa, hần nói chủ tử, là Vương gia, mà nàng bất quá là một nha hoàn, trong mắt hần... Tâm hung hăng co rút đau đớn một chút, thương cảm...

Dáng vẻ khiêm cung của Từ Hàm, lại khiến Triển Vân không thích ứng, nhưng... “Vì sao hần xuống núi với ngươi?” Một người ẩn cư ở trong núi, tính tình nhất định là cực kỳ nhát, sẽ không dễ dàng xuống núi, Từ Hàm làm sao mời được một nam nhân ẩn cư, hần không tin sự tình đơn giản vậy.

Mà Từ Hàm làm sao không biết ngờ vực vô căn cứ của Triển Vân, sau khi nàng quyết định đi mời Vô Ngân, đã nghĩ kỹ tất cả, “Thu trang chủ vốn không chịu xuống núi, cũng không chịu gặp một nhân vật nhỏ như nô tỳ, bất quá nô tỳ ở bên ngoài quỳ một ngày một đêm, hần mới chịu gặp nô tỳ, về phần vì sao xuống núi, nô tỳ cũng không biết, bất quá nô tỳ đồng ý Thu trang chủ, chỉ cần hần lên tiếng yêu cầu nô tỳ bất cứ chuyện gì, nô tỳ đều sẽ đáp ứng, đây là điều kiện hần xuống núi.”

“Bất cứ chuyện gì?” Triển Vân thật muốn mắng Từ Hàm, lớn không đầu óc, người mù đều thấy rõ ràng, Thu Vô Ngân rõ ràng là có ý tứ đối với Từ Hàm, nói không chừng xuống núi cũng là vì Từ Hàm, hần coi trọng Từ Hàm.

“Đúng vậy a Vương gia, một đường đi tới này, nô tỳ và Vô Ngân, chính là đơn giản như thế.”

Thật sự đơn giản như thế sao, Triển Vân không tin, nhưng Từ Hàm không nói, sự tình chỉ có dựa vào hần đi điều tra thôi, tổng cảm thấy thân phận Từ Hàm có chút kỳ quái.....

“Nô tỳ cáo lui trước, một đường không ngừng gấp rút lên đường, mệt chết đi, nô tỳ muốn đi nghỉ ngơi, có lời gì, lần khác nói lại nha.” Từ Hàm cũng

không thi lễ, đi ra ngoài.

“Tử Hàm.” Triển Vân nhìn bóng dáng Tử Hàm, muốn ôm nàng, nói với nàng, những ngày này, rất nhớ nàng, rất.... nhớ mong nàng, nhưng, vì sao muốn nói việc này, Triển Vân nhìn Tử Hàm quay đầu lại, vô lực nói: “Đi xuống đi, nghỉ ngơi thật tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Lòng đổ kị

Đêm dài vô cùng, Tử Hàm đã chìm vào giấc ngủ, mà Triển Vân không cách nào ngủ được, bóng dáng cao lớn ở trong đại trường quân doanh đi tới đi lui như có suy nghĩ gì, trong trí óc hắn đang nghĩ đến một màn Tử Hàm với Vô Ngân thân mật với nhau, đáy lòng lo lắng buồn bực không nói ra được, một trận thấp thỏm bực bội

Một lần lại một lần nghĩ Tử Hàm và Thu Vô Ngân là quan hệ như thế nào, trong thân phận của Tử Hàm có cái gì đó giấu hẩn.

Hắn điều tra thân phận của Tử Hàm, kết quả là trống rỗng như Tử Hàm nói trước đây, không cha không mẹ, cùng ông nội bốn bề phiêu bạt dựa vào nhau mà sống. Một người có thân phận đáng sợ không phải là quá phức tạp mà là trống rỗng, mà thân phận của Tử Hàm ngoại trừ những lời nàng nói ra, tất cả đều trống rỗng, cái này tựa hồ cũng nói trong chuyện này có vấn đề gì.

Con người đen của Triển Vân ở ban đêm loé sáng như ánh sao, loé ra, hẩn lâm vào trầm tư.

Sáng sớm hôm sau, Triển Vân chẳng quan tâm nhiều, chỉ muốn gặp Tử Hàm, trong đầu nghĩ đều là dung nhan của Tử Hàm, muốn phóng thích nhớ nhưng tích tụ nhiều ngày.

Người cũng tới doanh trường Tử Hàm, mới phát hiện trong doanh trường trống trơn, Tử Hàm không ở, mảy kiếm của Triển Vân nhú chặt, lòng có chút ít bất an, chẳng lẽ Tử Hàm lại đi, hắn cuống quýt xoay người ra doanh trường, muốn tìm kiếm Tử Hàm, bóng dáng cao lớn mang theo lo lắng, con người dò xét bốn phía.

"Vương gia đang tìm ai sao?" Một âm thanh trong trẻo phát ra ở phía sau Triển Vân, Triển Vân không khỏi quay đầu lại, thấy được một nữ tử, là nữ tử ngày hôm qua cùng đi đến với Tử Hàm, hình như là muội muội của người eo là kia, trong nội tâm cũng không có hảo cảm, lạnh lùng nói: "Quân doanh trọng địa, người nên hảo hảo ở trong doanh trường của người."

Sự lãnh khốc của Triển Vân cũng không có dọa lùi nữ tử mỹ lệ trước mắt này, nàng cười nói: "Vương gia đang muốn tìm Tử Hàm sao?"

Lúc này hắn mới liếc mắt về phía nàng một cái, nói: "Người nhìn thấy nàng?"

"Nàng cùng gia huynh đang đi sau núi " Thu Vô Song hơi cười, mắt phượng nhỏ ôn nhu nhìn tuấn nhan của Triển Vân, trái tim có chút động, lần đầu tiên thấy Triển Vân, tuấn nhan đã ghi ở mắt của nàng.

Cùng đi sau núi, Triển Vân không nói hai lời, xoay người về hướng sau núi đi đến, trong lòng mắng thầm, đáng chết hai người kia sao lại đi sau núi, thật không ngờ không đếm xỉa hẩn như hẩn là người chết, không gặp mặt đã lâu lẽ nào nàng không có một chút nào mong nhớ hẩn, muốn gặp hẩn, cùng hẩn nói chuyện sao, sáng sớm lại còn cùng cái tên eo là như hình với bóng đi đến sau núi.

"Vương gia " Thu Vô Song đi mau vài bước ngăn đường của Triển Vân.

Mảy kiếm của Triển Vân nhú lên, dĩ nhiên là không vui, hí mắt nhìn Vô Song trước mắt: "Tránh ra!"

"Vương gia yêu mến Đồng cô nương sao?" Vô Song trực tiếp mà không cấm kị hỏi, nàng là nữ nhân, nhìn ra được ánh mắt một người nam nhân đối nữ nhân là không giống nhau, ánh mắt Triển Vân nhìn Tử Hàm, tràn đầy tham muốn giữ lấy, cực kỳ muốn nói cho tất cả mọi người, Tử Hàm là của hẩn.

Triển Vân hừ lạnh một tiếng, không khách khí nói: “Người đâu có liên can gì, người không có tư cách tra hỏi bản vương”

“Ta là muốn cho Vương gia một lời khuyên, nếu như yêu mến Đồng cô nương xin ngài dừng lại”

“Cút ngay” Triển Vân đã không còn kiên nhẫn được nữa, yêu mến hay không có liên quan gì đến người khác đâu, chính là coi như mình không thích, cũng không cần người khác can thiệp, tay đã nắm thành quyền, dựa vào cái gì không cho phép hẩn yêu mến.

Vô Song cười nhẹ, một chút cũng không đem sự giận dữ và không vui của Triển Vân để trong mắt, nói: “Ta muốn nói cho vương gia, thế giới này không chỉ có Tử Hàm là một cô gái tốt, nàng đã có người trong lòng, Vương gia nên hỏi tâm đi”

“Người nói là muốn bản vương suy nghĩ về người sao? Người là nữ nhân nặt dày vô sỉ nhất ta từng thấy.” Mặt Triển Vân tràn đầy khinh thường và trào phúng, con người đen khinh thường nhìn qua nữ nhân mỹ lệ trước mắt lại làm cho lòng của hẩn không nổi lên nửa điểm rung động này, nguyên lai, không

phải mỗi nữ nhân xinh đẹp đều động lòng người, lòng Tử Hàm có người khác, nhưng là ai, người ẻo là kia sao? Nàng thích nam nhân khác? Tâm Triền Vân hung hăng co rút đau đớn một chút, ghen tuông xông lên đầu, không phải tư vị.

Khuôn mặt xinh đẹp, thanh tú của Vô Song hơi xấu hổ, vì Triền Vân lại nói như vậy với nàng, “Chẳng lẽ biểu đạt tâm ý của bản thân, có cái gì không đúng sao, che giấu mới là chính xác? Ta so với nàng không kém!” Khuôn mặt Vô Song quật cường, con ngươi không nháy mắt nhìn Triền Vân.

“Ta đối với ngươi không hứng thú, xin tự trọng!” Triền Vân nói xong liền xoay người rời đi, để lại Vô Song vẻ mặt không cam lòng.

Nàng muốn nam nhân này, nhất định nàng phải có được, Vô Song nghĩ đến rồi cũng rời khỏi.

Triền Vân một đường đi nhanh, đi tới phía sau núi, xa xa nhìn thấy Tử Hàm cùng Thu Vô Ngân sóng vai đứng chung một chỗ, đầu hơi ngước lên, nhìn về hướng mặt trời, bóng lưng của Tử Hàm và Vô Ngân rơi vào mắt của hắn, giống như châm đâm, đau lòng, mắt đau nhức.

Hắn khó có thể giải thích loại tâm tình này của mình, giống như thứ quý giá gì mình một mực giữ lấy lại bị người đoạt đi, trong nội tâm rất mất mát, rất bức bối, rất phẫn nộ, không thoải mái

Tâm tình Triền Vân trăm mối cảm xúc ngổn ngang, đang muốn xông về phía trước, bỗng thấy tay Thu Vô Ngân, vuốt tóc Tử Hàm, một bộ dáng thân mật.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, nghĩ đến Vô Song nói Tử Hàm thích Vô Ngân, lòng đố kỵ trong nội tâm Triền Vân thiêu đốt, phẫn nộ dị thường, bóng dáng như yến bay, đã rơi vào giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Yêu thật sự rất khó sao?

Thân ảnh thon dài cường tráng của Triền Vân không chút nào khách khí tách rời Tử Hàm và Thu Vô Ngân ra, hắn cúi đầu nhìn gương mặt cau hờn người của Tử Hàm, kéo tay Tử Hàm lại, “Theo ta trở lại doanh.”

“Ta, không bây giờ còn không thể trở về, Vô Ngân hần....”

“Hần thế nào, ta có nói ngươi có thể đơn độc cùng một chỗ với hần sao?” Triền Vân cắt đứt lời của Tử Hàm, ngôn ngữ bá đạo chưa từng có, nói dứt lời, ánh mắt không vui quét Thu Vô Ngân, trong nội tâm lại phi nhỏ, diện mạo một nam nhân mỹ lệ vậy làm cái gì, cũng không phải nữ nhân.

“Vương gia, vì cái gì, vì cái gì ta không thể làm cái này không thể làm cái kia? Vì cái gì?” Tử Hàm nhìn chòng chọc con ngươi đen của Triền Vân, trên khuôn mặt người mặt tràn đầy nghi vấn.

Thu Vô Ngân đi tới, trên gương mặt còn mỹ lệ hơn nữ nhân viết bất mãn với Triền Vân, vươn tay nhẹ nhàng kéo tay kia của Tử Hàm lại, đặt ở bên môi hôn nhẹ xuống, cười vô cùng yêu mị, con ngươi màu xanh đậm giống như lãnh địa thần bí, khiến người không thể tìm tòi nghiên cứu, hần nhu nhu nói: “Tử Hàm, đừng quên ước định của chúng ta.”

Con ngươi của Triền Vân muốn phun ra lửa, người ẻo là này lại kéo lấy tay Tử Hàm mon trốn, lại còn có quỷ ước định gì.

Mà Tử Hàm cũng đang suy nghĩ biện pháp cời ra bàn tay của hắn, con tức của Triền Vân phun lên trong lòng, cầm lấy tay Tử Hàm càng thêm dùng sức, bóp Tử Hàm đau đớn.

“Vương gia xin buông nô tỳ ra.” Tử Hàm nhú mày, mang con ngươi đau đớn nhìn Triền Vân.

Mày kiếm của Triền Vân nhấc lại, cơ bắp trên mặt xoắn xuýt, con ngươi âm trầm nhìn Thu Vô Ngân kéo tay Tử Hàm, giận không thể át nói: “Vì cái gì không khiến hần buông tay.” Hắn không phải từng luôn nắm lấy tay của nàng như vậy sao, vì sao muốn hần buông ra, như vậy thật không thoải mái.

“Vương gia, vì cái gì người bá đạo như thế, tay của ta, không lẽ không có quyền tuyển chọn bị ai kéo lấy sao? Vương gia vì cái gì phải can thiệp việc này của nô tỳ.” Tử Hàm nhìn Triền Vân, chỉ cần Triền Vân nói, ta thích ngươi, ta quan tâm ngươi, không thể chịu đựng được nam nhân khác đụng ngươi, nàng sẽ không chút nào do dự buông tay Vô Ngân ra, nhưng...

“Ngươi quên mất sao, ngươi ngoại trừ là nô tỳ của bốn vương, còn là thiếp của bốn vương, nữ nhân, một nữ nhân nên vì bốn vương sinh hạ con nối dòng.” Triền Vân xanh mặt, rống giận ra, nói hết lời, chính hắn cũng giật mình tại đó, hần rốt cuộc thế nào, vì cái gì muốn nói những lời tổn thương người, trong con ngươi của Tử Hàm biểu lộ bị thương, khiến lòng của hắn vô cùng đau đớn, vì cái gì muốn quan tâm Tử Hàm như vậy, nàng bắt quả chỉ là một nha hoàn, một công cụ sanh con, sự thật như thế a, chính là vì cái gì, hần lại cảm thụ được đến lòng Tử Hàm đang đau nhức.

Tâm Nhi, hần đáng để ý chính là Tâm nhi có phải không, vì cái gì muốn để ý một nữ nhân như vậy.

Nghĩ đến lòng của hắn giống như dao cắt, tay kéo lấy Tử Hàm, cũng giống như bị lửa đốt một nửa, trong nháy mắt rời khỏi, bóng dáng thon dài liên tục lui về sau mấy bước.

Mặt Tử Hàm trắng bệch, hiển nhiên lời Triển Vân đau nhói lòng của nàng, khiến nàng đau không cách nào hô hấp, Triển Vân là đang cảnh cáo nàng, không cần phải cuồng vọng yêu mến hắn, nhận rõ bản phận của nàng, nhớ kỹ hắn từng nói, không nên yêu ta, ta cũng sẽ không yêu người.

Đúng vậy a, nàng đang vọng tưởng cái gì, một sát thủ giết người như ngoe thực sự đang vọng tưởng tình yêu vĩ đại, thật đáng buồn đáng tiếc a, a....!

Tử Hàm nhìn Triển Vân cười, trong mắt lại hàm chứa lệ quang nhàn nhạt, trầm thấp nói: "Đúng vậy a, ta chỉ là công cụ sanh con, Vương gia cần gì phải quan tâm ta cùng một chỗ với ai."

Sắc mặt Thu Vô Ngân không vui, đem thân thể nhu nhược của Tử Hàm ôm nhẹ vào trong ngực, như cũ là một bộ dạng phong khinh vân đạm, nhìn không ra cảm xúc chân thật của hắn, chỉ có thể nghĩ đến, hắn rất không cao hứng, "Vương gia, Tử Hàm mặc dù là nha hoàn của người, nhưng nàng cũng là người của ta, mọi người sau này nói chuyện khách khí chút, nàng không phải công cụ sanh con gì, nàng là tâm bảo trong tay ta, xin người rời khỏi nàng xa một chút."

Khẩu khí nhàn nhạt lại đầy hương vị uy hiếp, Tử Hàm dựa ở trong lòng Vô Ngân, mặt nhỏ trắng bệch, đôi môi mím chặt.

Cố gắng che giấu cảm xúc của mình, "Vô Ngân, chúng ta đi chỗ đó một chút được không?"

Vô Ngân một khuôn mặt sùng nịch, lên tiếng nói: "Được!"

Gió núi thổi tới, tóc đen của Vô Ngân bay lên cùng sợi tóc đen bóng như nhung thiên nga của Tử Hàm quấn quanh cùng một chỗ, ti ti từng sợi, quấn quanh quanh, mỹ lệ cùng lãng lợ nói không hết.

Áo trắng bay bay, dáng người lồi lạc, một ít mỹ lệ lại cao ngạo, trong mắt chỉ chứa được bóng dáng uyển chuyển còn có mặt mang theo ưu thương của Tử Hàm

Thân ảnh của hai người phiêu dật trong gió giống như một đôi thần tiên quyến lữ, thật xứng.

Triển Vân cứng ngắc đứng ở nơi đó, nhìn bóng dáng đi xa của Tử Hàm cùng Vô Ngân, vô hạn cô đơn, thần sắc lo lắng giống như bầu trời bao la không thấy mặt trời chiều, gió rét lạnh thổi thân thể của hắn, lạnh... Rất lạnh.

Tất cả rốt cuộc là thế nào, vấn đề ở đâu ra Triển Vân xoay người thất hồn lạc phách đi về phía doanh trướng.

Hắn nên cho Tâm Nhi một phong thư nhà rồi, xuất chinh lâu như vậy, lần đầu tiên nghĩ đến cái vấn đề này.

Gió mạnh hơn rồi, cũng càng lạnh!

Tâm Triển Vân, cũng không có âm áp!

Tử Hàm thuận theo Vô Ngân từng bước một hành tẩu, lại giống như trẻ con mất hồn, một bộ cô đơn.

Vô Ngân hơi đau lòng cảm bả vai Tử Hàm, nhìn kỹ đôi mắt thuần chân của Tử Hàm, để hai người ngừng bước chân.

"Tử Hàm, yêu ta không tốt sao? Quên mất hắn."

Gió thổi qua, lời của Vô Ngân cũng theo gió bay đi, thật nhẹ nhàng, lại từng chữ từng chữ rõ ràng hữu lực truyền vào trong tai Tử Hàm, khắc sâu vào đáy lòng của nàng.

Yêu có thể đơn giản như vậy sao, nói yêu ngay lập tức liền yêu, nói không thích ngay lập tức sẽ không yêu, con người mờ mịt của Tử Hàm nhìn Vô Ngân nhẹ nhàng lắc đầu.

Vô Ngân nhẹ nhàng đem Tử Hàm ôm ở trong lòng, dùng cái cằm tròn bóng của hắn, mà sát đỉnh đầu Tử Hàm, ôn nhu mà sùng nịch nói: "Nha đầu ngọc, người biết người như cái gì sao, một con bướm bướm, một con bướm bướm nhào vào lửa, biết rõ sẽ tan xương nát thịt, lại như cũ muốn nhào tới, ngực của ta an toàn tin cậy như vậy, lòng của ta một mực để lại cho người, người lại một mực không nhìn tới, ta nên bắt người làm sao bây giờ."

"Vô Ngân, thực xin lỗi." Tay Tử Hàm cũng chặt chẽ ôm lấy eo Vô Ngân, nhẹ nhàng ní non áy náy của mình, Vô Ngân nguyên bản đã rời khỏi gi-ang hồ, lại bởi vì nàng mà nhớ tới thế tục chi tranh này, mà nàng lại vì nam nhân khác cầu hắn, lòng của hắn nhất định rất khó sở a, Tử Hàm không dám suy nghĩ, chỉ có thật sâu xin lỗi và cảm tạ.

Vô Ngân nhẹ nhàng đẩy Tử Hàm ra, tay nâng mặt Tử Hàm lên, để mắt hai người ngó nhìn nhau, "Nếu có một ngày, hắn như cũ không nhớ người, mà người không hề yêu hắn, cho dù... Cho dù tất cả mọi người trên đời này không nhớ người, ta cũng vẫn nhớ người."

"Vô Ngân..." Tử Hàm khóc, vì thâm tình của Vô Ngân, vì lời nói này của Vô Ngân, tâm bị cảm động thật sâu, trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thút thít lên, tay chặt chẽ nhốt chặt eo Vô Ngân.

Nàng yêu có bao nhiêu vất vả, có bao nhiêu thống khổ, có bao nhiêu ủy khuất, Vô Ngân yêu nàng cũng là như vậy a.

Mặt Từ Hàm vui chặt vào trong ngực Vô Ngân, trầm thấp khóc nức nở, tâm đầu hỗn loạn, yêu thật sự khó khăn như thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Thổ lộ

Từ Hàm ôm lấy eo Vô Ngân, trong trí óc liền nghĩ tới tình cảnh nàng đến Thiên Hạ sơn trang gặp Vô Ngân.

Vô Ngân một khuôn mặt vui mừng, cười xinh đẹp, ra đón, đem nàng ôm vào lòng, ôm lấy nàng vui vẻ xoay tròn, ở trên trời vẽ nên các vòng tròn, trong các vòng tròn chỉ có nàng cùng Vô Ngân.

Tiếng cười sáng lạn của Vô Ngân trong không khí, thật thân thiết, thật quen thuộc đến vui mừng, sau khi vui mừng qua đi, nàng do dự bày tỏ ý đến.

Vô Ngân rất miễn cảm từ trong mắt nàng đọc ra cảm tình đối với Triển Vân, cho nên hỏi nàng, thủ lĩnh có hạ nhiệm vụ như vậy không.

Nàng không có nói dối, nói cho Vô Ngân, không có hạ nhiệm vụ như vậy, vậy nàng đến là ý tứ riêng, nàng hi vọng Vô Ngân giúp Triển Vân.

Vô Ngân hỏi nàng có phải là đã yêu Triển Vân, nàng trả lời không phải, rất trái lương tâm, lại không dám nói lời thật.

Nhưng Vô Ngân là người thông minh vậy, làm sao lại nhìn không ra nàng đang nói dối, nàng ngoại trừ nhiệm vụ, sẽ dễ dàng vì một người không liên quan gì mà cầu tình sao?

Sẽ không, cho nên Vô Ngân hiểu lòng của nàng, Từ Hàm rõ ràng nhớ kỹ, vui mừng trên mặt Vô Ngân hoá thành cứng ngắt âm lãnh, đôi mắt màu xanh đậm loáng qua ẩn nấp tức giận cùng đau lòng.

Hắn đẩy nàng ra, để nàng đi ra ngoài, gương mặt tuấn mỹ, hiện lên nghiến nát cùng thống khổ chưa từng có qua.

“Người lại vì nam nhân khác đến cầu ta, Tang Từ, người lại tàn nhẫn như vậy, ta tưởng người là vì ta mà đến, người thế nào có thể tàn nhẫn như vậy....”

Lời nói này khi ấy Vô Ngân nói, thanh âm của hắn nhẹ nhàng, nhàn nhạt, lại nói không ra buồn bã thương cảm cùng thống khổ, nàng rõ ràng cảm thụ được đến đau thấu xương giữa những hàng chữ.

Từ Hàm bất an, đau lòng, luống cuống, cúi đầu trầm tư, sau đó ngẩng đầu lần nữa, Vô Ngân đã là một khuôn mặt bình tĩnh, chỉ là trong con ngươi lạnh như băng, hắn nói, “Người tới, tiền khách.”

Nàng liền lời gì cũng nói không nên lời, Vô Ngân chưa từng đối đãi nàng lạnh như băng như vậy, lần đầu tiên như thế, cho nên nàng rời khỏi, không dám nói nhiều hơn một lời.

Nhưng nàng lại không thể rời khỏi như vậy, cho nên nàng quý gối ở cửa, cầu hắn, cầu hắn có thể xuống núi giúp Triển Vân qua cửa ải khó.

Vô Ngân thật sự tức giận, nam tử một mực một bộ cười nhạt không nóng không giận, thật sự tức giận. Lại thật sự để nàng ở ngoài cửa, ở trong gió núi quỳ một ngày một đêm.

Chính là hắn vẫn quan tâm nàng cho nên cuối cùng đều không cách nào cự tuyệt, không cách nào nhẫn tâm để nàng quỳ tiếp, mở cửa ra, đem nàng nâng dậy, nàng nhìn thấy Vô Ngân một khuôn mặt tiêu tụy cùng ánh mắt cô đơn, hắn một đêm chưa ngủ a.

Hắn lên tiếng, thanh âm có chút khàn khàn cho nàng biết, hắn đáp ứng nàng, nhưng nàng phải nghe lời của hắn, tùy thời đáp ứng bất cứ yêu cầu gì hắn đưa ra.

Cho nên nàng đồng ý, nhưng Vô Ngân không có lộ ra biểu tình vui vẻ, thống khổ ở đáy mắt càng sâu.

Nàng không chút nào cố kỵ đồng ý bất luận yêu cầu gì của Vô Ngân, có phải là càng nói rõ, nàng yêu Triển Vân sâu như vậy.

Đáp ứng của nàng trong vô hình lại tổn thương Vô Ngân, Vô Ngân, hắn vốn là thành viên trong tổ chức sát thủ, Từ Hàm không biết thân phận thật sự của hắn là cái gì, chỉ biết là địa vị trong tổ chức rất đặc biệt, thủ lĩnh cũng kị húy ba phần.

Vài năm trước, Vô Ngân đã thối lui ra khỏi tổ chức sát thủ, đã trở thành một người ẩn cư không hỏi thế sự, trải qua cuộc sống bình thản, Từ Hàm một mực không hiểu, Vô Ngân ưu tú như vậy tại sao đột nhiên ẩn cư rồi, trải qua cuộc sống nhàn tản đã hạc (bình thản nhàn nhã, bây giờ vì nàng thỉnh cầu lại lần nữa vượt vào bên trong thế tục khó phân, tâm tình Từ Hàm rất phức tạp.

Từ Hàm thừa lúc giờ phút này, không khỏi hỏi: "Vô Ngân, năm ấy, ngươi vì cái gì lại rời khỏi tổ chức sát thủ, ẩn cư?"

Tay Vô Ngân nhẹ nhàng vuốt về tóc Từ Hàm, bên môi nổi lên một tia cười khổ, "Vì cái gì ẩn cư đã không quan trọng, quan trọng là, ngươi mọi chuyện đều tốt." Nhẹ nhàng đẩy Từ Hàm ra, nhìn ánh mắt mê mang của nàng, trong nội tâm Vô Ngân không bình tĩnh lên.

Trong lòng của hắn cất dấu Từ Hàm đã hơn nhiều năm rồi, chỉ là trước kia Từ Hàm trẻ người non dạ, hơn nữa sát thủ không thể yêu, cho nên hắn một mực giấu lòng.

Hắn một mực chờ đợi, chờ đợi Từ Hàm lớn lên, nhưng lại không ngờ, Từ Hàm lớn lên trong nội tâm đã có nam nhân khác.

Hắn tính toán ra, Từ Hàm có một ngày sẽ cầu cạnh hắn, lại không tính ra, Từ Hàm vì nam nhân khác đến cầu hắn, tâm hiện ra cảm giác chua xót, cho nên hắn tránh mà không thấy, thực sự nhẫn tâm để Từ Hàm quỳ một ngày một đêm.

Bởi vì tức giận trong lòng cùng nhỏ nhỏ đau lòng, bởi vì tâm Từ Hàm bị người khác vào trú, nhưng hắn rốt cuộc vẫn không đành lòng cự tuyệt, cùng một chỗ thuận theo Từ Hàm xuống núi.

Nhìn nàng phiền nhiễu hoang mang vì nam nhân khác, nhìn nữ nhân mình yêu tình thần chán nản vì nam nhân khác, lòng của hắn như thế nào thoải mái.

"Từ Hàm, chúng ta trở về đi." Dáng người nổi bật của Vô Ngân quay qua, đi thẳng về phía trước, để lại cho Từ Hàm một bóng lưng cô đơn, tóc dài bay múa, đẹp đến người không dám nhìn thẳng

Từ Hàm thu thập tâm tình mình, đi theo, "Chúng ta không tìm cái gì ngươi nói sao?"

"Ta đã tìm được rồi, trở về đi." Gió thổi lấy lời Vô Ngân, sâu kín bay vào trong tai Từ Hàm

"Nha." Từ Hàm trầm thấp trả lời một tiếng, bước nhanh đi theo phía sau Vô Ngân, tâm bị Vô Ngân và bóng dáng Triển Vân làm phức tạp, dây dưa.

Triển Vân trở lại trong doanh trường, trợn mắt nhắm mắt đều là đáng về thân mật của Từ Hàm và Vô Ngân, Vô Ngân nói, Từ Hàm là nữ nhân của hắn, Từ Hàm nói nàng thích Vô Ngân, Vô Song nói lòng Từ Hàm có người, người đó là ai? Vô Ngân sao? Triển Vân phiền lòng nóng nảy chưa từng có qua, cứng còng ngồi ở bên trong doanh trường, ngo ngắc xuất thần.

Từ Hàm cầm lấy kế sách phá địch Vô Ngân đưa, còn có bảo kiếm【Thanh Phong kiếm】trên đời vô song của Vô Ngân, đến bên trong doanh trường của Triển Vân.

Thấy được mặt âm trầm của Triển Vân, cùng mi mắt lâm vào trầm tư, trầm thấp hô: "Vương gia...."

Triển Vân hoàn hồn, nhìn Từ Hàm tiến đến, lòng của hắn thậm chí hơi mê mang, không biết nên đối Từ Hàm như thế nào, lạnh lùng nói: "Ngươi đến làm cái gì, không cần đi cùng người trong lòng của ngươi sao?"

Trong lời nói bất tri bất giác mang ghen tuông, lại không cách nào hiểu được tâm lẫn nhau, Từ Hàm cúi đầu, đi lên trước, đem cái gì đặt lên bàn.

"Phương pháp phá địch thủ, còn có Thanh Phong kiếm."

Triển Vân xoay qua, dùng lãnh mạc trả lời.

Một trận yên tĩnh... Từ Hàm cắn môi, không biết phải nói cái gì, ác thanh ác khí mới bắt đầu của Triển Vân, còn có lãnh mạc giờ phút này, khiến Từ Hàm không cách nào lại lên tiếng nói cái gì, quay người muốn rời đi, cổ tay lại bị tay mạnh mẽ bắt lấy chặt chẽ.

"Ngươi... Ngươi đi đâu vậy?" Con ngươi đen của Triển Vân lóe ra, có chút tâm tình bất an ở bên trong, không biết đang lo lắng cái gì.

"Ta... Xuống dưới nghỉ ngơi." Từ Hàm cảm thụ lấy bất an của Triển Vân còn có ôn hoà bàn tay truyền trời. Tuần nhan của hắn ở tại trước mắt của nàng, dựa vào thật gần, lại không thể chính thức có được.

"Ngươi đồng ý hắn cái gì, đem cái này trả lại cho hắn, ước định giữa ngươi và hắn không tính, biết rõ chưa, còn có... Cách nam nhân kia xa một chút!" Triển Vân đem kiếm còn có tờ giấy viết phương pháp phá địch thủ, nhét vào trong tay Từ Hàm

"Vương gia, nô tỳ thiên tân vạn khổ cầu tới, làm sao có thể nói không cần là không cần."

"Ngươi đáp ứng hay không?" Triển Vân thiếu chút nữa rống lên.

"Nô tỳ không thể đáp ứng."

"Ngươi thật sự thích hắn?" Khóe miệng Triển Vân co giật, rốt cuộc hỏi ra nghi vấn trong nội tâm, trong mắt có bất an, lại có chút ít sợ hãi, sợ hãi Từ Hàm nói, đúng vậy ta thích hắn, cực kỳ thích.

Từ Hàm kinh ngạc nhìn Triển Vân, dự kiến không ngờ Triển Vân sẽ hỏi cái vấn đề này, chỉ là theo phản xạ hỏi, “Vương gia thích nô tỳ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Lạnh nhạt sau khi phá thành

Triển Vân nghe được lời Từ Hàm,ngơ ngác, giống như đang vùng vẫy thống khổ gì, trên khuôn mặt loáng qua biểu tình phức tạp, kinh ngạc, thống khổ, mê mang..., cuối cùng thân hình bất ổn liên tục lui ra sau, tay bưng lấy vị trí tim, có chút dồn dập cùng thống khổ nói: "Không.... Ta không thích người, ta làm sao sẽ thích người, đi ra ngoài, người ngay lập tức đi ra ngoài."

Nàng hỏi rồi, hắn cũng đáp lại, không thích, không thích, đã không thích, vì cái gì tổng muốn làm ra một bộ nét mặt ta rất quan tâm người, đã không thích vì cái gì muốn cho nàng ảo giác, đối với nàng rõ ràng là đặc biệt, vì cái gì lại nói không thích.

Từ Hàm nếm qua đến cái gì là hương vị thống khổ, trái tim giống bị lưỡi dao sắc bén từng chút lãnh trì, máu tươi đầm đìa, đau không cách nào hô hấp, nhả nhin nước mắt lóe ra, đau mà lại cười nói: "Ta.... Ta ngay lập tức đi ra, ta chỉ tùy tiện hỏi, tùy tiện hỏi thôi." Từ Hàm cũng không biết mình đang nói cái gì, chỉ cảm thấy khổ sở, đau nhức, xoay người điên rồ chạy ra doanh trường.

Triển Vân nhìn dáng vẻ tan nát cõi lòng rồi đi của Từ Hàm, muốn đuổi theo đi ra ngoài, lại chỉ có thể chống bàn, thân giống như muốn ngã xuống, gi- an nan la lên "Từ Hàm...." Đột nhiên trước mắt tối sầm, thống khổ ‘ A! ’ một tiếng, té xỉu trên mặt đất.

Lại là một ngày hỗn loạn, một ngày khiến cho mấy người tan nát cõi lòng, sau khi đi qua vẫn là tan nát cõi lòng.

Nếu như Triển Vân thật sự yêu Từ Hàm, vậy hắn thế nào cũng không dùng phương pháp phá địch thủ còn có thanh bảo kiếm kia của Vô Ngân.

Nhưng sáng sớm vài ngày sau, Triển Vân liền mang theo nhân mã tinh nhuệ, như tiền tuyến chạy đi, ở ngoài thành Lưu Tô quan gọi chiến.

Ra nghênh đón như cũ là tiểu tướng cầm trong tay Thanh Nguyệt đao, vẻ mặt kiêu ngạo không ai bì nổi, dùng đao chỉ lấy nhân mã Triển Vân, cười chế nhạo nói: "Lại đến chịu chết sao?"

Triển Vân tay cầm thanh phong kiếm, con người đen thâm trầm, vận sức chờ phát động, hắn ôm định quyết tâm tất thắng.

“Ai chết ai sống, bây giờ nói còn quá sớm!” Triển Vân lạnh lùng nói xong, ngựa chạy lên trước.

Triều tướng đó cũng xông lên, Thanh nguyệt đao thẳng đến đầu Triển Vân, thương một tiếng, đao kiếm va chạm, phát ra tiếng vang bén nhọn.

Thanh Phong kiếm ông ông tác hưởng, lại một chút không tổn, mà trên Thanh Nguyệt đao lại xuất hiện mấy lỗ thủng rõ ràng.

Triển Vân vẫn một khuôn mặt trầm tĩnh, tiểu tướng rõ ràng ăn cả kinh, kinh ngạc nhìn Thanh Nguyệt đao của mình, chớp mắt thoáng định thần, mà chính là trong chớp mắt này, Thanh Phong kiếm của Triển vân đã lọt vào buồng tim của hắn, máu tươi chảy ra, rơi xuống ngựa.

Binh sĩ của Triển Vân thoáng cái sĩ khí mãnh liệt, hoan hô lên, chúng tướng sĩ Lưu Tô quan vừa thấy cảnh này, có người hô to: "Lên a . . . , xông lên a!"

Tướng lĩnh một mực đốc thúc của Lưu Tô quan chết đi, có thể làm đúng là đều giết lên, binh sĩ bọn hắn đao thương bắt nhập, còn sợ cái gì không được.

Trong lúc nhất thời ngàn quân vạn mã, tiến đến, nhân mã Triển Vân lui về sau mấy mét, trong tay mang theo nhiều cung tên lửa, binh sĩ Lưu Tô quan vọt tới, oanh, trong lúc nhất thời ánh lửa nổi lên bốn phía, kêu thảm thanh không dứt bên tai, đám binh sĩ công kích phía trước, trên người bị lửa thiêu đốt, hoảng loạn mà thống khổ trốn tránh, không có phương hướng chạy trốn, muốn giảm nhẹ thống khổ, lại đem y phục trên người chiến hữu nhóm lửa, một truyền mười mười truyền trăm, trên người nhiều tướng sĩ Lưu Tô quan đều bị lửa bốc lấy.

Nguyên lai chiến y của bọn họ là một loại chất liệt đặc biệt chế thành, cứng cỏi nhẹ nhàng, đao thương bắt nhập, nhưng cực kỳ sợ lửa.

Binh lính Lưu Tô quan loạn thành một đoàn, mất đi lực tác chiến chiến đấu, Triển Vân chỉ huy nhân mã của mình, từ hướng khác, hướng cửa thành công tới, Lưu Tô quan quân lính tan rã, tại quân đội Triển Vân tấn công xong, phá quan.

Một khắc đại quân muốn vào quan, Từ Hàm đi tìm Vô Ngân, lại phát hiện Vô Ngân mất, trong doanh trường hắn ở, trên mặt bàn sơ sài, chỉ để lại một tờ giấy, trên mặt viết rằng: ta đi, rất nhanh sẽ lại gặp.

Từ Hàm hơi mất mát, lại không nghĩ nhiều hơn nữa, xoay người đi ra ngoài, chỉ cần nàng biết rõ còn gặp, cũng đủ.

Triển Vân chiếm cứ Lưu Tô quan, hẳn muốn ở chỗ này ngừng vài ngày, hẳn phải đợi, chờ phản ứng Lưu Vân quốc, cũng tùy thời làm xong chuẩn bị chiến đấu.

Từ Hàm do Giang Thanh Sơn an bài ở tại trong phủ Triển Vân, phủ viện rất lớn, Từ Hàm đều ở trong phòng mình, vài ngày không có gặp Triển Vân.

giữa hai người, từ ngày đó bắt đầu, trở nên lạnh lùng, hẳn không đến quan tâm nàng, hỏi han nàng, giống như nàng không tồn tại, cảm giác này khiến Từ Hàm lạnh quá lạnh quá.

Từ Hàm ngồi ở trên mặt ghế đá trong sân, ôm xung quanh ở thân thể của mình, nghĩ muốn ấm áp một chút.

Phía sau truyền tới một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng, nàng hy vọng là Triển Vân, nhưng là nàng biết rõ ràng không phải.

“Từ Hàm, sao ngồi ở chỗ này ngẩn người? Không lạnh sao?”

Một lời quan tâm từ phía sau truyền tới, Gi-ang Thanh Sơn, Từ Hàm quay người, khẽ mỉm cười nói: "Người đến làm cái gì, hôm nay không chuyện làm sao?"

Mắt hoa đào của Gi-ang Thanh Sơn lại bắt đầu bay loạn, ai oán nói: "Người cái không lương tâm, coi như ta rất nhàm chán, ta cố ý đến xem người." "

Từ Hàm nhìn biểu tình buồn cười của Gi-ang Thanh Sơn, lạnh lẽo trong lòng cũng ít đi hơn phân nửa, cười nói: "Dạ, là người bạn rộng, cảm ơn người cố ý đến xem ta, không mang theo lễ vật gì đến sao?"

“Đương nhiên có!” Gi-ang Thanh Sơn, biến ma thuật từ phía sau lấy ra một bó hoa đến.

Từ Hàm xem xét một nhúm hoa quế vàng nhạt, phát tán ra mùi thơm

“Tặng cho người, thích không?” Mắt hoa đào của Gi-ang Thanh Sơn loé loé, trên khuôn mặt tuấn mỹ có thần sắc nịnh hót.

Từ Hàm tiếp lấy hoa, ngửi một chút, trong nội tâm lại nhớ tới Huyền Dục tặng nàng một phòng hoa lan, thoáng qua một cái, sau Từ Hàm cười nhạt một tiếng nói: "Cảm ơn, rất thích."

“Xem mặt người tóc trắng đều đông lạnh rồi, đi cũng không mặc thêm xiêm y.” Gi-ang Thanh Sơn đang nói đem áo choàng của mình cởi xuống, không khỏi bao lấy thân thể đơn mỏng của Từ Hàm, còn đỉnh đặc nói: "Này ấm áp chút ít a."

Từ Hàm cảm giác được ý tốt của Giang Thanh Sơn, lại không thể tiếp nhận, uyển chuyển nói: "Cảm ơn, ta không lạnh, này vẫn trả lại cho người đi."

“Tốt lắm, phủ đi, vài này nhìn người như du hồn, Vương gia cũng rất giống biến càng âm trầm, giữa các người có phải là xảy ra chuyện gì?”

Từ Hàm bộ dạng phục tùng, Gi-ang Thanh Sơn đều nhìn ra được nàng thương cảm, thật sự rõ ràng như thế sao, chính mình giống như mất đi mình, biến ngây ngốc ngu muội vô cùng.

“Chúng ta không sao, người nên quan tâm chung thân đại sự của mình a.” Từ Hàm không muốn nói tiếp việc này, đang muốn cởi áo choàng trả lại cho Giang Thanh Sơn, vô tình ngẩng đầu lại phát hiện, Triển Vân không biết khi nào đứng ở phía trước nàng, thì ra là phía sau Gi-ang Thanh Sơn.

Một đôi con người thâm trầm mà buồn bã, bóng dáng tựa hồ gầy đi không ít, sao hẳn đến, Từ Hàm tâm loạn, áo choàng trên tay, ngừng trệ ở đó, quên mất tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tương đối không lời

Gi-ang Thanh Sơn thấy Triển Vân đến, một bộ mặt gãi tai khuất phục, cười hắc hắc, pha trò nói: "Cái... Ta còn có chuyện, đi trước."

Từ Hàm nhìn Triển Vân, áo choàng của Giang Thanh Sơn còn ở trên người, nàng nghĩ Triển Vân sẽ túm roi, ném cho Gi-ang Thanh Sơn, ác hung hăng

nói cho nàng biết, còn dám choàng áo của nam nhân khác, hẳn nhất định không khách khí, lúc này mới như phong cách làm việc của Triển Vân, nhưng hẳn không có, đáy lòng thất vọng cùng cô đơn nói không nên lời.

Hắn chỉ là lạnh nhạt nhìn nàng, rồi mới nói với Gi-ang Thanh Sơn: "Còn không đi."

"Dạ! Dạ! Thuộc hạ đi ngay" Gi-ang Thanh Sơn nhanh chóng rời đi.

Trong sân che kín gió thu còn lại Từ Hàm lòng tràn đầy cô đơn, còn có Triển Vân một khuôn mặt lạnh nhạt, hai người ngó nhìn nhưng không ai lên tiếng nói chuyện.

"Vương gia có việc gì?" Từ Hàm lên tiếng phá vỡ ngưng đọng yên lặng này.

"Ta... Đến trả lại kiếm." Tay Triển Vân nâng Thanh Phong kiếm kia lên một chút, đặt ở trước mắt Từ Hàm.

Từ Hàm bị lạnh nhạt của Triển Vân đông lạnh, kinh ngạc nói: "Kiếm này tặng cho Vương gia rồi, Vương gia giữ lại a, có lẽ sau này còn có công dụng."

Tay Triển Vân rũ xuống, con ngươi đen âm trầm, tựa hồ so với trước kia âm trầm không ít, gương mặt lạnh lùng kiên quyết hờ hững nói không nên lời.

Từ Hàm cúi đầu, gió thổi bay tóc dài của nàng, có vài cọng tóc đen không nghe lời, thổi qua trước gò má Triển Vân, coi như đang thân mật vuốt ve mặt của hắn, nói ra tâm tình buồn bã mà thương tâm của Từ Hàm.

Triển Vân vươn tay, không tự chủ được muốn phủ lên những sợi tóc nghịch ngợm đó, Từ Hàm lại cuống quýt lấy tay kéo lại một vài sợi tóc bay lên, sợi tóc trơn như gấm vóc, từ ngón giữa của Triển Vân trơn đi, lưu lại mùi thơm nhàn nhạt.

Từ Hàm do dự lên tiếng, "Vương gia còn có chuyện sao?"

"Không!"

"A!"

Trong lúc nhất thời hai người lại không có nói gì, không biết phải nói cái gì, Từ Hàm cúi đầu xuống nhìn chân của mình, hoài niệm trước kia, thời gian không câu nệ vui cười giận nể cùng một chỗ, tối thiểu... giữa hai người không có buồn bực mà xa xôi nặng nề như vậy.

Triển Vân nhìn qua Từ Hàm cúi thấp đầu, lộ ra cổ trắng nõn mảnh khảnh, không khỏi thở dài một tiếng, nắm tay Từ Hàm lên, đem kiếm đặt ở trong tay Từ Hàm, "Cảm ơn ngươi giúp ta, kiếm trả lại cho chủ nhân của nó."

Từ Hàm kinh ngạc ngẩng đầu lên, hai mắt mê mang nhìn qua Triển Vân, hắn trở nên rất khách khí, lạnh nhạt làm cho lòng người có chút đau nhức, Từ Hàm cắn môi, nói không ra lời.

Triển Vân cũng không nói, muốn nói lại thôi, sắc mặt âm trầm, cuối cùng thân hình cao lớn chậm rãi xoay qua chỗ khác, nhanh chóng rời đi, Từ Hàm lại hô, "Vương gia, chờ một chút."

Triển Vân dừng bước lại, nghe được tiếng bước chân tề tề toái toái đuổi tới của Từ Hàm, hẳn không có quay đầu, chờ Từ Hàm đi tới trước mặt hắn.

"Vương gia, thời điểm cầu được thanh kiếm này, nô tỳ chính là chủ nhân kiếm này, thời điểm tặng kiếm cho Vương gia giết địch, chủ nhân kiếm này chính là Vương gia, nô tỳ chỉ hy vọng Vương gia có thể dùng thanh kiếm này giết nhiều kẻ địch, vì quốc gia cũng vì dân chúng." Nói nhiều như vậy, nàng bắt quá là muốn tặng Triển Vân một vật, mặc dù là từ nay về sau phân ly, tối thiểu nhất, bên cạnh hắn còn có một thứ thuộc về nàng, làm cho Triển Vân có được.

Triển Vân nhìn ánh mắt chờ đợi của Từ Hàm, đôi bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn bung lấy kiếm, trước mắt hắn, hẳn không nên nhận lấy, tuy nhiên hẳn vẫn nhận lấy kiếm trong tay Từ Hàm, cảm giác rất đặc biệt, có ý nghĩa đặc biệt.

"Cảm ơn!" Triển Vân trầm thấp nói lời cảm tạ, bóng dáng thon dài cường tráng vượt qua Từ Hàm, nhanh rời đi.

Trong sân trống rỗng, chỉ có Từ Hàm đứng lặng tại đó, gió thu tùy ý lạnh rung vây quanh nàng, một thân trống trải.

Vài ngày sau, hoàng đế Lưu Vân quốc phái sứ giả đến đưa thư cầu hoà, Yên thành thất thủ, Lưu Tô quan bị ép, đoạt được Lưu Vân quốc đã là chuyện không xa.

Bởi vậy Lưu Vân quốc chỉ phải rất thức thời tiến đến cầu hoà, hi vọng hai nước có thể cùng chung sống, nước hắn nguyện ý thần phục, hàng năm sẽ đưa lên rất nhiều cống phẩm trân quý, nghe theo hoàng lệnh của Khương Vương triều, Lưu Vân quốc đã trở thành một nước lệ thuộc Khương Vương triều.

Ít ngày nữa, sẽ phái ra sứ đoàn, đi Đô thành diện thánh, đưa lên thư cầu hoà còn có cống phẩm.

Chiến tranh đã xong, binh lính theo sau của Khương Vương triều cũng chạy đến, đóng ở Lưu Tô quan, còn có vị trí Yên thành hiểm yếu này.

Đây là một việc thật đáng mừng, công lao lớn nhất không ai ngoài Tử Hàm, nàng mời Vô Ngân tới, cầu tới bảo kiếm.

Trong phòng nghị sự ở phủ của Triệu Vân tụ đầy người, đương nhiên Tử Hàm đã ở trong đó, những võ tướng lỗ mũi trâu kia, giờ phút này cũng không kiêu ngạo như vậy, ánh mắt nhìn Tử Hàm không hề khinh thường, nhưng có chút không được tự nhiên.

Triệu Vân ngồi ở trên cùng, nhìn qua các vị tướng sĩ, ngợi khen Tử Hàm, “Lần này phá địch, các vị tướng sĩ không thể bỏ qua công lao, nhưng công lao của Đồng Tử Hàm không người có thể thay.”

Mắt đào hoa của Gi-ang Thanh Sơn mang chút cười xem kịch vui, Địch công tử thì một bộ tự nhiên, giống như việc không liên quan đến mình.

Tử Hàm vỗ hai tay, cười nói: “Vài vị đại nhân, có nhớ rõ cá cược ngày trước.”

Sắc mặt lão nhân nói với Tử Hàm thua sẽ theo họ Tử Hàm cực kỳ quái dị, phó tướng quân cũng về mặt âm u.

“Ta nhắc nhở một chút, nhớ rõ ngày đó mọi người nói, nếu ta cầu được phương pháp phá địch, phải học chó sủa.”

“Ngươi...!” Phó tướng quân then quá hoá giận, lại nói không được gì, bọn hắn đường đường đàn ông thua ở trong tay một nữ nhân đã rất mất thể diện, lại phải học chó sủa, chẳng phải là làm trò cười cho người trong nghề.

“Như thế nào đường đường đại nam nhân, chẳng lẽ lại muốn nói không giữ lời?” Tử Hàm vừa nói vừa đi đến trước mặt lão nhân ngoan cổ hỏi, “Bá bá râu dài, ngươi đến trước sao?”

“Cái này... Lão phu...” Râu dài về mặt xấu hổ và giận dữ, lại không thể chống chế, chống chế cũng không phải hảo hán nên làm, nhưng học chó sủa, càng không được.

“Ồ, làm sao vậy, lúc trước chúng ta đã nói, làm sao vậy, muốn chống chế à.” Tử Hàm không vui, về mặt nghịch ngợm, rõ ràng là ghi hận mấy người kia vô lễ với nàng cùng khinh thị nữ nhân.

“Lão phu đường đường là võ tướng, há có thể học chó sủa, lão phu tình nguyện chết, cũng không muốn chống chế.” Lão nhân râu dài cũng là tánh tình nóng nảy, xoạt một tiếng, rút bảo kiếm ra, muốn cắt cổ. “Vương gia, kiếp sau thuộc hạ lại cống hiến sức lực cho ngài.”

“Này, ngươi chết ta tìm ai đi tính nợ à.” Tử Hàm quát, không phải nàng mềm lòng, mà là không muốn đem người làm tuyết.

“Tính nợ gì!” Lão nhân râu dài, dừng lại động tác trong tay.

Tử Hàm nhú mày, về mặt không kiên nhẫn, “Ai nha, các ngươi hay nói giỡn à, các ngươi đều cắt cổ rồi, quốc gia này không phải thiếu vài vị tướng sĩ oai hùng, thiếu các ngươi những trụ cột tài này, cái này chính là một tổn thất lớn của quốc gia.”

Tướng sĩ oai hùng, trụ cột quốc gia, lúc này vài cái từ nói ra khiến trong nội tâm mấy người thật là thoải mái, Tử Hàm thoáng khoa trương khích lệ làm cho tâm tình vài tướng sĩ bừng bừng phấn chấn, về mặt u sầu có chút giãn ra.

“Nếu đánh cuộc, các vị đại nhân cũng đều thua, đến, một người ba trăm lượng ngân phiếu, xem như đánh cuộc à.”

“Không cần học chó sủa?” Có người hỏi.

“Ừ, không cần, ngân phiếu phải ra, không cần phải chống chế.”

“Không phải là ba trăm lượng ngân phiếu sao, cái này có cái gì khó.” Phó tướng quân thô lỗ nói.

“Đầu? còn nói nhảm cái gì à, mau đem tới.” Tử Hàm đưa tay ra, vài võ tướng đã từng đánh cuộc với Tử Hàm tranh thủ thời cơ gi-ang móc ra ngân phiếu, đặt ở trong tay Tử Hàm, tổn thất mấy trăm lượng bạc, tổng so với mất đi tánh mạng làm trò cười cho người trong nghề tốt hơn.

Tử Hàm nhìn qua lượng ngân phiếu trong tay, mở to hai mắt rất là khoa trương nói: “Các vị đại nhân đều rất có tiền, được rồi, đánh cuộc của chúng ta xóa bỏ.”

Lúc này sắc mặt vài người mới sục sôi, không giống một bộ dạng phải chết vừa rồi, Triệu Vân lại bị Tử Hàm làm cho dở khóc dở cười, chỉ là ngồi ở chỗ kia, nhìn qua Tử Hàm trêu vài võ tướng, bên môi cũng hơi kéo ra một nụ cười như có như không.

Ngày mai, phải lên đường về nước, có thể gặp ái phi Tâm nhi của hắn rồi, như vậy Tử Hàm? Ái phi, Tâm nhi Tâm nhi, vì sao trống rỗng mà không có một tia cảm tình tồn tại như vậy, giống như có người truyền thụ một cái khái niệm, hắn yêu Tâm nhi, phải yêu, tuy nhiên nó trống rỗng mà không có cảm giác.

Tầm mắt Triệu Vân ngấm nhìn Tử Hàm, mà mặt mang cười của Tử Hàm xoay qua chỗ khác, bất ngờ đối với con người đen thâm trầm như dòng nước xoáy của Triệu Vân, trong lúc nhất thời thất thần.

Triệu Vân tránh tầm mắt, trốn tránh ánh mắt Tử Hàm, Tử Hàm cũng không ngoại lệ, thu thập tâm tình.

Tiền đà vừa cười nói: “Oa, thiệt nhiều bạc, như vậy đi, trở lại thủ đô, dùng những bạc này mời các vị đại nhân ăn cơm.”

“Tốt! Tốt!” Không học chó sủa, mọi chuyện đều nói tốt.

Trong phòng nghị sự một mảnh tiếng động lớn xôn xao, những người vốn đối Tử Hàm có ý kiến giờ phút này cũng hơi tiêu trừ ý kiến trong lòng.

Bởi vì Tử Hàm cho bọn họ mặt mũi, tuy móp hà bao, nhưng may mắn thay....

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đường về mê loạn

Trải qua vô số người hy sinh, chiến tranh hạ màn, an bài tốt tất cả, Triền Vân thống lĩnh nhân mã hướng về phía đường về nhà mà đi.

Tử Hàm ngồi ở trong xe ngựa, trên người vòng quanh áo choàng dày đặc, dùng để sưởi ấm thân thể của mình, trời đã tiến vào đông lạnh, trời thu cũng bắt tri bắt giác đi qua, khí lạnh bức người.

Trận chiến này nhanh hơn so với trong mong muốn, tất cả mọi người thật cao hứng có thể lấy được thắng lợi nhanh như vậy, không ai suy nghĩ sâu xa huyền cơ trong chuyện này.

Chỉ có Triền Vân đang suy tư ở sâu trong nội tâm, trận chiến này thắng lợi hơi quý dị, giống như có một cỗ lực lượng đang âm thầm hỗ trợ.

Ngồi trên lưng ngựa, ngoái đầu nhìn lại nhìn không được nhìn Tử Hàm ngồi trên xe ngựa một cái, bên tai nghe được người bên trong ‘hắt xì’ một tiếng.

Triền Vân nhíu đôi chân mày, trong mắt tràn đầy vẻ ân cần, lấy áo choàng màu đỏ sẫm của mình, đưa cho Gi-ang Thanh Sơn bên cạnh.

Gi-ang Thanh Sơn đầu tiên là không kịp phản ứng, sững sờ một chút, sau khi nhìn đến tầm mắt Triền Vân nhìn chăm chăm vào xe ngựa, mới hiểu được, xoay người xuống ngựa hướng xe ngựa Tử Hàm đi đến.

Triền Vân thúc ngựa đi ở phía trước, khoảng cách xe ngựa có một chút khoảng cách, trong tư thái u nhã của Dịch công tử mang theo vài phần khó dò, sắc mặt có chút trầm trọng, con người híp lại nhìn qua đội ngũ phía trước.

Gi-ang Thanh Sơn ngồi ở trên cang xe ngựa, hướng về Tử Hàm phía bên trong nói: “Tử Hàm, lạnh hông rồi a, khoác cái này.”

Tử Hàm vung lên màn xe, thấy cặp mắt đào hoa của Giang Thanh Sơn, còn có áo choàng trong tay, màu đỏ thắm, ngoại trừ Triền Vân còn ai có áo choàng màu này, lập tức liền lắc đầu nói: “Cám ơn ý tốt, ta không lạnh.” Tử Hàm nói, tầm mắt nhìn về phía trước, thấy được tầm lưng rộng rãi của Triền Vân, còn có dung nhan mặt bên của hắn.

“Đi, đang giận lấy sao, mũi đều đông lạnh đỏ, phủ thêm a.” Gi-ang Thanh Sơn cười cầm áo choàng trong tay đưa cho Tử Hàm, “Đây chính là Vương gia có ý tốt.”

“Cầm lấy đi trả lại cho Vương gia, cám ơn ý tốt của hắn.” Tử Hàm nói buông rèm xe xuống, không để ý tới Gi-ang Thanh Sơn nữa.

Đã không thích, không thương, cũng đừng có biểu hiện ra một bộ dáng rất quan tâm, nàng không muốn làm cho chính mình càng lún càng sâu, chẳng lẽ hắn không biết, một cái quan tâm rất nhỏ của hắn, một câu nói sản súc vô tâm, cũng sẽ làm cho lòng nàng thay đổi sao?

Gi-ang Thanh Sơn nhíu mày, cầm áo choàng nhảy xuống xe, bóng dáng nhanh nhẹn chạy vội vài bước, về tới bên người Triền Vân, thân thể nhảy lên, về tới trên lưng ngựa của hắn.

“Vương gia ngại mặc vào đi, Tử Hàm nói không cần.” Gi-ang Thanh Sơn vươn tay đem áo choàng ném vào trong tay Triền Vân.

Con người đen của Triền Vân có điểm không vui, mặt chìm xuống.

“Ta xem nàng là mạnh mẽ, khuôn mặt đông lạnh trắng bệch, mỗi đều biến thành màu đen rồi, còn nói không lạnh.” Gi-ang Thanh Sơn giống như vô ý lăm bầm lâu bầu, cũng thúc giục con ngựa đi nhanh chút.

Triền Vân mặt lạnh quay đầu lại ngay, hướng xe ngựa Tử Hàm đi đến, bóng dáng bay thấp một cái, vũng vàng rơi vào trên xe ngựa, một bả xóc rèm lên.

Tử Hàm tưởng Gi-ang Thanh Sơn, giận nói: “Ta nói không cần phải a, người...” Lời còn chưa dứt, lại thấy được tuần nhan của Triền Vân, hắn lóe thân lên chui vào xe ngựa, trong nháy mắt, nguyên bản trong xe ngựa cảm thấy rộng rãi quanh quẽ, co quắp, nhỏ hẹp làm cho Tử Hàm cảm thấy có loại cảm giác áp bách.

Môi mòng của Triền Vân nhếch lên, không nói một lời, con người đen híp nửa nhìn qua cái mũi đông lạnh đến đỏ của Tử Hàm, giờ tay lên, áo choàng về

cái độ cong xinh đẹp, rơi vào trên người Từ Hàm, đôi tay thon dài màu mạch kia cẩn thận đem dây phía trước áo choàng cột lại.

Từ Hàm nhìn mặt Triển Vân, rồi sau đó cúi đầu xuống nhìn xem động tác nhu hoà hần thắt áo choàng cho nàng, lòng có loại cảm giác rung động, lại ngẩng đầu đối mặt đôi mắt cô đơn của Triển Vân.

Lúc này mới phục hồi tinh thần lại, cuống quýt cởi áo choàng ra, “Nô tỳ thật sự không lạnh, đa tạ ý tốt của Tướng quân.”

Tay Triển Vân lại ấn chặt bàn tay nhỏ bé bận rộn của nàng, trầm giọng nói: “Mặc, không cho phép lấy xuống.”

Khẩu khí bá đạo không được xía vào, vì cái gì hần lại không chỗ nào cố kỵ lộ ra ôn nhu, quan tâm của hần như vậy, làm cho nàng áo giác cho là hần săn sóc nàng, đã không thích nàng, hần nên lạnh nhạt tới cùng không phải sao?

Tay của hần rất ấm áp, không lạnh như băng giống nàng, nóng rực làm cho Từ Hàm không khỏi rút tay ra ngoài.

Tay Triển Vân không còn, bàn tay nhỏ bé băng băng lạnh lạnh lại mềm mại của Từ Hàm đã rút về lại, nàng đứng cũng không cho hần đứng một chút.

Lòng Triển Vân có chút ít thất lạc cùng đau đớn, không biết mình đây là thế nào, rất giận Từ Hàm cự tuyệt như vậy, nhưng cự tuyệt như vậy không phải rất bình thường ư, tại sao hần phải tức giận, sau khi hần xoay đầu, không nhìn tới đôi mắt câu hồn của Từ Hàm, nặng nề hỏi, “Còn lạnh không?”

Từ Hàm nghiêng qua Triển Vân liếc, cúi đầu nói: “Vốn là không... Hắt xì... Không lạnh.” Từ Hàm hung hăng đánh một cái hắt xì, có lạnh hay không, không cần phải nói rồi, Từ Hàm hơi thẹn thùng, “Là có một chút lạnh mà thôi, bất quá không quan trọng.”

Lúc này gió thổi nâng rèm cửa sổ xe ngựa lên, một trận gió lạnh chui vào, Từ Hàm nhìn không được co rúm lại một chút, nhưng không chịu ngẩng đầu nhìn con người cô đơn của Triển Vân, thân thể lại cảm giác bị người túm, nghiêng về phía trước một chút, rơi vào một cái lồng ngực ấm áp.

“Còn lạnh không?” Thanh âm của Triển Vân ở đỉnh đầu Từ Hàm vang lên, hô hấp của hần nàng nghe được rõ ràng, hương vị của hần tràn ngập ở hơi thở của nàng, ngực rộng lớn lại kiên cố mà ấm áp, cánh tay chăm chú vòng quanh nàng, như vậy dùng sức... Cho nên nàng cùng thân thể của hần mật thiết dán hợp cùng một chỗ, không lưu một khe hở, tâm động, mặt nóng rực.

Nàng ngẩng đầu, môi như có như không phớt qua cằm của hần, môi mỏng mà kêu gọi của Triển Vân, cái mũi cao thẳng, còn có ánh mắt đen láy cô đơn, gần trong gang tấc, rơi vào trong mắt của nàng, trong không gian thu hẹp tràn ngập hơi thở mập mờ, giống như hết sức căng thẳng.

Triển Vân cảm thụ được ôm Từ Hàm trong ngực thật mềm mại, nhìn qua đôi mắt loé lên một chút của nàng, còn có môi của nàng, hần luôn không cách nào khống chế chính mình, nhìn không được nghĩ thân cận nàng, môi mỏng chậm rãi tới gần môi anh đào của Từ Hàm.

Từ Hàm thấy môi Triển Vân từ từ tới gần nàng, tựa hồ muốn hôn lên môi của nàng, hô hấp ấm áp của hần cũng phun ở trên mặt của nàng, một hồi tâm ý mê loạn, trong đầu đột nhớ tới lời nói của Triển Vân... ta không thích người, người ta yêu là Tâm nhi, Tâm nhi... Những lời này giống như ma chú, đem mê loạn của Từ Hàm đánh tan, nàng bối rối đẩy Triển Vân, lắc đầu hồ: “Vương gia... Không cần.”

Triển Vân nghe được lời nói của Từ Hàm... ý thức được mình lỗi, trong nháy mắt đẩy Từ Hàm ra, trên mặt tuấn tú có thất bại, ảo não, xấu hổ và giận dữ, vén rèm xe lên, nhảy xuống xe ngựa, rồi sau đó điềm nhẹ vài cái dưới chân, bay người lên trên con tuấn mã, giục ngựa chạy trốn, chỉ trong nháy mắt, hần đã chạy vô cùng xa.

Từ Hàm ngồi ở trong xe ngựa, nhìn qua bóng dáng cao lớn dần dần rời xa của Triển Vân, trên người còn có nhiệt độ và hơi thở của hần, quẩn quanh, làm cho nàng mê loạn.

Màn xe rơi xuống, che khuất tầm mắt của Từ Hàm, tâm chậm rãi quay về bình tĩnh, đường còn rất lâu, phải tiếp tục đi về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Vân ca uống trà

Đại đội nhân mã hành tẩu trên đường về nhà, trời cũng dần dần càng thêm rét lạnh, bọn họ đi một chút ngừng một chút, lại khó nén một khóa lòng khát vọng gấp gáp trở về nhà.

Bao nhiêu người vì quốc gia hy sinh tánh mạng, rốt cuộc không cách nào bước trên đất quê hương, người sống càng thêm quý trọng tất cả.

Giữa Từ Hàm và Triển Vân hơi âm đạm yên lặng, hai người rất khách khí, nàng chỉ là một nha hoàn, hần chỉ là một chủ tử, không nên như vậy.

Cứ như vậy một mực hướng về phương hướng kia mà đi, đi thật lâu, rốt cục trước mắt mọi người hiện lên cửa thành cao lớn ở thủ đô, còn có tường thành trải dài.

Trên mặt các tướng sĩ đều lộ ra vui sướng cùng kích động, bộ dạng hơi không thể chờ đợi được.

Lúc này trên trời cũng rơi bông tuyết đầu mùa đông, đều rơi vào trên người mọi người.

Cửa thành mở ra, người ở bên trong hoan hô nghênh đón các tướng sĩ chiến thắng trở về, bọn họ có trật tự tiến vào trong thành.

Dân chúng đã sớm biết được tin tức, trên đường phố trong thành đã vây đầy người, hoan hô vang vọng, nghênh đón quân thắng lợi.

Tất cả đều qua đi, Triền Vân vốn muốn diện thánh, chỉ là thái giám bên người hoàng đế lại lấy ra thánh chỉ, sau khi tuyên đọc mới biết được, là muốn Triền Vân và chúng tướng sĩ đi nghỉ ngơi trước, ngày khác mang theo công thần vào triều luận công ban thưởng.

Hoàng đế đã nói như vậy, thân là thân tử đương nhiên chỉ có thể tuân mệnh rồi, Từ Hàm liền theo Triền Vân đi về phía Vương Phủ.

Triền Vân đi ở phía trước thực vội, Từ Hàm theo ở phía sau, nhắm mắt theo đuôi, bông tuyết càng rơi xuống càng dày, dẫm lên trên phát ra tiếng vang kêu kệt kệt, hần thủy chung chưa nhìn lại nàng một cái, trong tầm mắt của hần chỉ có đường về nhà.

Trong tầm mắt Từ Hàm cũng chỉ có bóng lưng vội vàng hành tẩu của Triền Vân, mắt tràn đầy, lòng tràn đầy, trong hoảng hốt, chỉ thấy Triền Vân dừng lại, lúc này Từ Hàm mới phát hiện, bọn họ đến.

“Vân ca!” Một đạo thanh âm mềm mại ở trong tuyết rơi truyền tới. Nguyên lai Vân Vương Phi cùng mọi người trong phủ, đã sớm chờ tại cửa, một bộ áo choàng màu đỏ chói, khám một vòng lông hồ màu trắng, tôn quý lại làm cho người ta thương tiếc, trên mặt trắng thuần là vui vẻ khi nhìn thấy Triền Vân.

“Vân ca!” Vân Vương Phi liên tục hô, sau một khắc đình trệ, chẳng quan tâm thân thể suy nhược của nàng, nàng giống như bay chạy về phía Triền Vân.

Triền Vân đi nhanh vài bước, duỗi ra cánh tay dài đem Tâm nhi ôm vào lòng, rất sợ nàng chạy nhanh phát bệnh.

Triền Vân ôm Tâm nhi, làm cho chân nàng cách mặt đất rồi, độ cao của Tâm nhi vừa vịn cúi đầu nhìn qua Triền Vân, bàn tay trắng nõn vuốt mặt Triền Vân, hốc mắt phỉếm hồng, thanh âm hơi nghẹn ngào nói: “Vân ca.... Vân ca, ngươi đã trở lại, ta rốt cục chờ được.”

“Uh, ta đã trở về.” Ôn nhu trong lời nói của Triền Vân làm cho người ta có thể hòa tan, ôm Tâm nhi trên mặt đất phủ kín bông tuyết vui vẻ xoay vòng, Tâm nhi phát ra tiếng cười sung sướng, hạnh phúc ngọt ngào....

Gương mặt chột loét đỏ của Triền Vân, rơi vào trong mắt Từ Hàm, nhìn xem bộ dạng bọn họ giống như thần tiên quyến lữ, Từ Hàm tâm không phải tư vị....

Lòng ngực kia, chỉ thuộc về Tâm nhi, không phải nàng, lòng Từ Hàm có chua xót, cúi đầu xuống không muốn nhìn, tư thái thân mật của Triền Vân cùng Tâm nhi.... Bởi vì sẽ làm nàng đau lòng.

“Huh.... Từ Hàm tại sao lại ở chỗ này?”

Hai người rốt cục thân mật xong, lúc này Tâm nhi mới phát hiện Từ Hàm tồn tại, nghi hoặc nhìn qua Từ Hàm đứng ở nơi đó sắp hóa đá, Từ Hàm bước lên phía trước cúi người hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Vương Phi.”

Tâm nhi quay đầu nhìn qua Triền Vân, nghi ngờ nói: “Vân ca, đây là có chuyện gì.”

Triền Vân nhìn cũng không nhìn Từ Hàm, trực tiếp nắm tay Tâm nhi, hướng trong phủ đi đến, “Chuyện này ta trở lại nói cho ngươi biết, bên ngoài lạnh lẽo, vào đi thôi.”

Tâm nhi nhú mày, quay đầu nhìn qua Từ Hàm, phân phó quản gia nói: “Quản gia, mang Từ Hàm đi nghỉ ngơi.”

“Dạ!” Quản gia lên tiếng.

Tâm nhi đối Từ Hàm lộ ra mỉm cười thân thiện, lúc này mới theo Triền Vân tiến vào trong phủ, hai người đi về Lan Hoa các.

“Ngươi không có việc gì thật tốt, đi thôi, đi vào nghỉ ngơi đi, ta tìm người giúp ngươi đốt ấm lò.” Quản gia rất thân thiết, tuy nghi hoặc, lại không hỏi nhiều.

“Đa tạ quản gia.” Từ Hàm khẽ gật đầu, thấp giọng nói tạ, một đoàn người hướng trong phủ đi đến.

Lòng Từ Hàm tràn đầy cô đơn, lại chỉ có thể một mình bi thương....

Gặp lại người cừu biệt trông mong, Tâm nhi và Triền Vân cần thời gian kể ra tường niệm, chỉ là nàng phát hiện, Triền Vân không giống nàng vì cả hai đoàn tụ mà biểu hiện rất nóng bỏng, giống như có tâm sự gì.

Cùng hần nói chuyện cũng không yên lòng, đối với tại sao cùng Từ Hàm một chỗ, Triền Vân nói cũng rất đơn giản, trong đầu Tâm nhi xẹt qua bóng dáng Từ Hàm, đột nhiên ý thức tin hiệu nguy hiểm gì.

“Vương gia, có tâm sự phải không?” Tâm nhi và Triển Vân dựa vào cùng một chỗ, nằm ở trên giường, nhìn qua mặt Triển Vân, trong lòng hơi hoảng hốt không hiểu.

“Không có, chỉ là hơi mệt mỏi.” Triển Vân từ từ nhắm hai mắt, trầm thấp nói, sau khi tắm rửa Triển Vân một thân nhẹ nhàng khoan khoái, tuần lã bất phàm.

Tim của Tâm nhi vừa động, rất săn sóc nói: “Ta đi pha cho ngươi một ly trà sâm uống, sớm đi nghỉ ngơi đi.”

“Đề cho nha hoàn đi thì tốt rồi, ngươi nghỉ ngơi.”

“Không, ta muốn tự mình đi, ngươi ở bên ngoài mới chiến tranh mệt mỏi như vậy, ta làm vợ phục vụ tướng công mình một chút là một loại hạnh phúc.”

Triển Vân cười nhạt, nói khẽ: “Được, ngươi đi đi!”

Mặt Tâm nhi lộ vẻ mỉm cười, xuống giường dài, Triển Vân lại như cũ từ từ nhắm hai mắt nằm ở nơi đó, tựa hồ tinh thần không phấn chấn.

Một khắc Tâm nhi xoay người, không còn vui vẻ, vẻ mặt ngưng trọng, đi tới bàn bên cạnh, phất tay ý bảo nha hoàn đứng hầu tại cách đó không xa xuống dưới.

Nha hoàn cũng không lên tiếng, chỉ là cúi người, Tâm nhi từ trên bàn bốc lên một miếng sâm, đặt ở trong chén trà, từ trong bình pha nước ấm, hồng trà, quay đầu nhìn Triển Vân một cái, chỉ thấy hán nhắm hai mắt, tinh thần không phấn chấn, chắc là một đường mệt nhọc.

Tâm nhi lại quay đầu lần nữa tầm mắt rơi vào trên chén trà, nàng hơi đưa ngón út tay phải ra, nhỏ xuống cái trà cái đầu đâm ngón tay, một chút máu tươi nhỏ tại trong chén trà.

Máu tươi hiện ra đen, sáp nhập vào trong nước trà, không thấy tung tích, Tâm nhi mới lộ ra một nụ cười quái dị, an tâm.

Ly trà gần cạn, xoay người, trên mặt đã là vẻ mặt ôn nhu, hướng Triển Vân đi đến, ôn nhu nói: “Vân ca, uống trà!”

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mãnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Lòng chua xót ân ái

Tâm nhi đưa trà tới, Triển Vân không hề hoài nghi uống xong, vừa nằm xuống, bên môi Tâm nhi nhếch nụ cười hài lòng, có lẽ như vậy sẽ an toàn một chút, ai cũng không biết Tâm nhi suy nghĩ cái gì, một giọt máu tươi đó nhỏ vào trong ly trà lại có huyền cơ gì.

Đêm đã thâm trầm, Triển Vân buồn ngủ mà ngủ, Tâm nhi cũng nằm ở bên người Triển Vân, tham luyến nhìn qua dung nhan Triển Vân, đem mặt của mình dán tại trên mặt Triển Vân trầm thấp nói: “Vân ca, ngươi là của ta... Là của ta...”

.....

Bông tuyết trắng xoá ùn ùn kéo đến, rải đầy nhân gi-ân, vào đông đầu hiu, mang đến một loại mỹ lệ khác.

Từ Hàm dậy sớm, nhìn qua chính là cảnh tượng như vậy, trong không khí lạnh lùng, tình cảnh cũng rất cảnh đẹp ý vui, vươn tay nhìn không được từ trên cây ngắt một viên tuyết, đặt ở bên miệng cắn một cái, hí... Thực mát, Từ Hàm thè lưỡi, đem bông tuyết trong tay ném lên không trung.

Trong không khí ngoại trừ bông tuyết trong trời nhưng lạnh lùng, cũng truyền đến thanh âm kéo kệt của người giẫm phải tuyết đọng đi tới, Từ Hàm quay đầu nhìn lại, Triển Vân nhẹ ôm Tâm nhi, chậm rãi hướng bên này đi tới.

“Nô tỳ thỉnh an chủ tử.” Từ Hàm cúi người vẫn an.

“Đứng dậy, bên ngoài lạnh như vậy, sao mình ngươi ở trong lúc này sững sờ.” Hai gò má Tâm nhi mang cười, ôn nhu hỏi.

Từ Hàm đứng dậy, tầm mắt thủy chung buông xuống, nhìn qua bông tuyết trắng trên mặt đất, thấp giọng nói: “Khó được chứng kiến cảnh tuyết đẹp như vậy, nhất thời không khỏi bị hấp dẫn.”

“Ra thế.” Vân Vương Phi khẽ nói một tiếng, lại nói: “Chuyện của ngươi, Vương gia đã nói cho ta biết, không thể tưởng được ngươi lập được công lao lớn như vậy.”

“Nô tỳ làm loạn thêm cho Vương gia, cũng làm cho Vương Phi quan tâm.”

“Trời lạnh, nhìn người xiêm y đơn bạc, ta lấy đến đây một áo choàng hồ, cho người chống lạnh, cũng muốn tới thăm người một chút, những ngày này nghĩ đến người... Bất quá nhìn xem tốt, ta cũng an tâm” Vân Vương Phi cười tủm tỉm nói, một bộ dáng ta rất quan tâm người.

Từ Hàm hơi giương mắt, lúc này mới chứng kiến trong ngực Vân Vương Phi ôm một cái áo choàng, đồng thời cũng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Triển Vân.

“Đa tạ Vương Phi quan tâm, đồ quý trọng như vậy, nô tỳ không thể nhận.” Ánh mắt Triển Vân lạnh lùng nhìn nàng, làm cho nàng đau lòng, bộ dạng Triển Vân che chở Tâm nhi trăm bề làm cho nàng ghen tuông quay cuồng.

“Không cần phải từ chối, cũng coi như lòng biết ơn ta đối với người, cảm ơn người giúp ta chiếu cố Vương gia.” Tâm nhi nhẹ nhàng thoát khỏi trong lòng Triển Vân, đem áo choàng đặt ở trong tay của nàng.

“Nô tỳ thật sự không thể nhận....”

“Ta cho người nhận lấy.” Khẩu khí Tâm nhi có ý mệnh lệnh.

“Nô tỳ... Đa tạ Vương Phi.”

“Cái này từ nay về sau, Vương gia vẫn phải là người hầu hạ, lúc trước chuyện chúng ta thương lượng xong, cũng muốn sớm đi chứng thực, không để cho ta thất vọng biết không?” Tâm nhi nhìn qua Từ Hàm thanh âm nhu nhu nói ra một câu như vậy.

Tầm mắt Từ Hàm nhìn không được liếc Triển Vân, lời này làm cho Từ Hàm không được tự nhiên, từ phát hiện mình yêu Triển Vân, cái đề tài này hiện tại nhắc tới, tựa hồ rất miễn cưỡng, Vân Vương Phi nhắc nhở nàng, sớm một chút mang thai.

Từ Hàm không biết nên trả lời như thế nào, Triển Vân lại lên tiếng, “Không có gì người đi xuống đi.”

Từ Hàm thấy được mặt Triển Vân không kiên nhẫn, khẩu khí lạnh lùng làm cho lòng người đau nhức, hần lẫm khốc mệnh lệnh nàng nên đi như thế.

Đúng vậy a, chẳng lẽ còn đang mong đợi ôn nhu cùng quan tâm của hắn ư, a.... Nàng bất quá là một cái công cụ thay thế trong mắt Triển Vân, nữ nhân ẩm giường, tình yêu cùng ôn nhu của Triển Vân thuộc về Vân Vương Phi, nàng làm sao muốn si tâm vọng tưởng đây, “Dạ, nô tỳ cáo lui!” Từ Hàm xoay người, không chút lựa chọn rời đi.

Như thế nào mới có thể thoát đi cục diện khó xử như vậy... Ai, trong nội tâm Từ Hàm trầm thấp thở dài, người đi thật xa, trở lại phòng đem áo choàng buông, lại làm sao cũng vô pháp an tâm ngồi ở trong phòng, như vậy tâm càng lo lắng, nàng muốn đi ra ngoài một chút...

Tuy tuyết đọng đầy đất, người trên phố xá vẫn là nhiều như vậy, người bán hàng rong trong miệng khí trắng hô rao hàng, vài đứa trẻ đuổi theo ném tuyết, vui vẻ vô cùng.

Nàng một mực hâm mộ người có được gương mặt vui vẻ, bởi vì nàng cảm thấy người như vậy sống thật vui vẻ sung sướng.

Từ Hàm đang đi tới, thời điểm đi qua một quán trà, một nam nhân bộ dáng điểm tiểu nhị ngăn cản đường đi của nàng. “Vị cô nương này, có người mời người lên lầu ngồi.”

Trên lầu có người mời nàng? Sẽ là ai? Từ Hàm hồ nghi nhìn quán trà, nghĩ thầm có muốn đi lên hay không.

“Tiểu nhị ca, người không có nhận lầm người chứ, tìm ta đây sao?”

“Không sai, ngài không phải gọi Từ Hàm?”

“Phải.....”

“Cái đó chính là tìm ngài rồi, ngài theo ta lên đi, vị khách quan kia còn đang chờ.”

Ai, ai sợ ai a, còn sợ bị người ăn không thành, nàng cũng muốn nhìn xem là ai thần bí hề hề như vậy, Từ Hàm nghĩ nói: “Lên đi.”

“Được rồi, cô nương đi theo ta.” Tiểu nhị khom người, dẫn đường cho Từ Hàm, bọn họ trực tiếp lên lầu hai, đi tới trước cửa một cái nhà gỗ.

“Chính là chỗ này, chính ngài vào đi thôi.” Tiểu nhị chỉ vào cánh cửa có câu đối hai bên nói với Từ Hàm.

Từ Hàm gật đầu, tiểu nhị liền vội vàng đi, giờ phút này trong lòng Từ Hàm đột nhiên hiện lên một bóng dáng, chẳng lẽ là hắn?

Vươn tay đẩy cửa ra, tầm mắt tìm kiếm người tìm nàng, quả nhiên thấy một mỹ nam tử ngồi ở trước bàn tự rót uống một mình, yêu nghiệt nam này, khi nào thì lại tới đây. Từ Hàm đi vào, cũng đóng cửa lại.

“Uống trà sao?” Yêu nghiệt nam, mỉm cười, diên đảo chứng sinh.

Từ Hàm bất đắc dĩ cười, ngồi ở đối diện yêu nghiệt nam, “Sao người trong này.”

“Ta không phải đã nói, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.”

Từ Hàm nhìn qua gương mặt đẹp mắt của Vô Ngân, trách móc nói: “Đúng vậy a, ngươi tiêu sái lưu lại một tờ giấy liền nhanh nhẹn mà đi, muốn ta đoán ý tứ.”

“Ta nghĩ đến ngươi sẽ hiểu.” Trong lời nói Vô Ngân có chuyện.

“Bao lâu rồi đi?”

“Vội vã để cho ta đi như vậy?” Vô Ngân nhướn mày, sắc mặt không vui.

“Không phải, tùy tiện hỏi, ta sợ ngươi không cẩn thận trái tim thiếu nữ bị tai họa, à, đương nhiên còn có nam nhân yêu mến.”

Trong nháy mắt Vô Ngân vươn tay nắm cằm Từ Hàm, con mắt màu xanh đậm nhìn qua Từ Hàm, nghiêng răng nghiêng lợi hung ác nói: “Này, ngươi nói ta không phải nam nhân?”

“Các hạ tự mình cho là?” Từ Hàm cũng không sợ, trực tiếp nói.

Vô Ngân đứng nửa người dậy, cúi hướng Từ Hàm, mặt vô cùng gần, uy hiếp nói: “Xú nha đầu, không nên nói lời ác độc, cẩn thận ta cắn roi đầu lưỡi của ngươi, cho ngươi nói không ra lời.”

Từ Hàm vươn tay nheo nheo gương mặt còn trắng non hơn nàng của Vô Ngân, “Mỹ nam tử, ta phải sợ ư.”

“Không cho gọi ta như vậy.” Con mắt màu xanh đậm của Vô Ngân lộ ra nồng đậm không vui.

“Được, Vô Ngân huynh, không cần phải nắm cằm của ta nữa, một hồi trầy da.” Từ Hàm sợ hãi ánh mắt kiêu kia của Vô Ngân, nàng biết rõ nói thêm gì nữa, Vô Ngân không biết sẽ làm ra chuyện gì, cặp môi đỏ mọng của hân cách nàng thật là gần.

“Coi như ngươi thông minh.” Vô Ngân cong môi cười, buông lỏng Từ Hàm ra. “Còn nhớ rõ đáp ứng điều kiện của ta sao?”

Từ Hàm bất đắc dĩ, “Nhớ rõ.”

Trong mắt màu xanh đậm yêu mỵ của Vô Ngân, hiện ra ánh sáng mềm mại, thăm thiết nhìn qua Từ Hàm, “Nhớ rõ là tốt rồi, ta ở tại nhà trọ Vọng Nguyệt, ngươi tới tìm ta.”

Từ Hàm nhúu mày nhìn qua Vô Ngân, “Tìm ngươi?”

“Uh, đây là một trong điều kiện.” Vô Ngân chỉ là muốn nhìn Từ Hàm nhiều, nhiều thời gian cùng một chỗ.

“Được, cái này không có gì khó khăn.” Từ Hàm mỉm cười đáp ứng. “Thời gian không còn sớm, ta phải đi.”

“Ta cũng cần phải trở về, Vô Song còn đang ở nhà trọ chờ ta.” Vô Ngân đứng lên, nhìn qua Từ Hàm nói.

“Vậy đi thôi!” Từ Hàm dẫn đầu đi ra ngoài, Vô Ngân theo sát phía sau hai người một trước một sau ra quán trà.

Vô Ngân chứng kiến cái mũi Từ Hàm đông lạnh hồng hồng, cởi áo choàng, không nói lời gì đem Từ Hàm bao trùm, “Lần sau đi ra, nhớ rõ mặc nhiều xiêm y.”

“Uh!” Từ Hàm đáp ứng.

Hai người ngẩng đầu, đồng thời xoay người, Từ Hàm trở lại phương hướng Vương Phủ mà đi, mà Vô Ngân lại phải về nhà trọ Vọng Nguyệt, vốn phải là tại một cái lối rẽ tách ra.

Chính là giờ phút này xoay người, ở phương hướng bọn họ muốn đi đến chẳng biết lúc nào đứng một người nam nhân cao lớn cường tráng, sắc mặt hân tái nhợt lạnh như băng không có một tia ôn nhu, con ngươi tản ra hơi thờ làm cho người ta sợ hãi, hai mắt cứ như vậy thẳng tắp nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của Từ Hàm.

Từ Hàm nhìn người tới, nhìn không được thấp giọng hô nói: “Vương gia....”

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Không cần phải mập mờ

Triển Vân nhìn qua bộ dáng thân mật khăng khít của Từ Hàm và Vô Ngân, đáy lòng có loại cảm giác thống khổ không chịu nổi, xen lẫn tức giận không hiểu, rất muốn một tay bắt Từ Hàm kéo vào trong ngực, rồi xa nam nhân yêu nghiệt kia.

Nàng làm sao có thể lại trên đường côn khai cùng nam nhân khác gần gũi nồng nóng, muốn giận lại không biết phát tác như thế nào, hai mắt âm trầm quét Từ Hàm vài lần, vừa nhìn về phía Vô Ngân một chút, người nam nhân này đến đây lúc nào, là vì đi theo Từ Hàm sao?

Từ Hàm thật sự đã yêu người nam nhân trước mắt này ư, ghen tỵ thiêu đốt lòng của hắn, đau không cách nào hô hấp. Tay Triển Vân nắm thành quyền, cuối cùng hai mắt nhú lại, đông lạnh nhìn Từ Hàm chăm chăm, lạnh lùng nói: “Người có bằng hữu, sao không mời đến trong vương phủ ngồi một chút.”

“Ách...” Nàng cũng là mới biết được, huống hồ Vương Phủ cũng không phải nhà nàng, có thể tùy tiện mời người đi vào ngồi một chút sao?

Triển Vân nhìn một bộ dạng muốn nói lại thôi của Từ Hàm, lại nói: “Đương nhiên, có lẽ trong lúc này nói chuyện dễ dàng hơn chút ít.”

Vô Ngân yêu nghiệt cười nói: “Từ Hàm bất quá là nha hoàn, làm sao dám làm cản trở tại hạ tùy tiện đi trong vương phủ như thế, kỳ thật gặp mặt trong này như Vương gia nói, thật sự không tệ, tại hạ thay mặt Từ Hàm tạ ơn Vương gia ưu ái.”

Người và Từ Hàm liên hệ thế nào, phải dùng tới người cảm kích, Triển Vân nhú mày, hừ lạnh một tiếng, “Không cần!”

“Vương gia.....” Từ Hàm cắt đứt lời nói ngấm ngầm hay công khai của hai người.

“Tốt lắm, bốn vương còn có việc đi vào triều, các người chậm rãi trò chuyện.” Ngực Triển Vân buồn bực, không muốn nói thêm cái gì nữa, liền nhấc chân rời đi.

Từ Hàm nhìn qua bóng dáng rời đi của Triển Vân, đau lòng kịch liệt, cảm thấy lời của hắn rất rất đau đớn người.

“Ta đi trở về, hôm nào gặp người.” Từ Hàm nói xong không để ý tới Vô Ngân nữa, trực tiếp bỏ đi.

Vô Ngân đứng ở nơi đó nhìn bóng dáng rời đi của Từ Hàm.

Ánh mắt của nàng dùng để chứa nam nhân khác, cũng không liếc hắn thêm một cái, mà cả ánh mắt hắn lại đầy Từ Hàm, không tha cho những nữ nhân khác, nhân quả luân hồi....

Từ Hàm thực hiện hứa hẹn, cách hai ba ngày lại tới nhà trọ Vọng Nguyệt, vấn an Vô Ngân, có ngăn người gặp nhau, tính cả Vô Song ba người, nói chuyện phiếm vài câu hoặc là đánh cờ, giết thời giờ an.

Triển Vân như trước ân ái cùng Văn Vương Phi, nàng mắt không thấy tâm không đau, vừa vặn đến chỗ Vô Ngân hít thở không khí.

Khi Triển Vân và Tâm nhi cùng một chỗ, luôn luôn chút ít không yên lòng, thỉnh thoảng sẽ đứng ở cửa ra vào hướng ra phía ngoài nhìn quanh, không biết đang lo nghĩ cái gì.

Lòng Tâm nhi một mảnh âm đạm, mơ hồ đã nhận ra một loại khí tức bất thường, chẳng lẽ Triển Vân động tình với Từ Hàm.

Nàng biết, mấy ngày nay Từ Hàm thường xuyên ra ngoài, tựa hồ quen một nam tử kỳ lạ, chẳng lẽ Triển Vân lo nghĩ, là vì cái này?

Thực giác của nữ nhân là trời sinh, tuy là miễn cảm mà chuẩn xác, Tâm nhi nhìn qua bóng dáng Triển Vân đứng ở cửa, trong nội tâm xông lên một hồi hận ý.

Nàng không thể đợi thêm nữa, nàng không thể ngồi mà đợi chết, Tâm nhi nắm chặt bàn tay nhỏ bé, móng tay đâm vào trong máu thịt lại hồn nhiên không biết.

Tối rồi, tối nay Triển Vân không ngủ ở trong Lan Hoa các của Tâm nhi, Tâm nhi cũng sớm đi ngủ.

Trong vương phủ một mảnh yên tĩnh, đêm vốn nên đen nhánh, lại bởi vì tuyết trắng chưa tan mà trở nên sáng ngời.

Từ Hàm đã trở lại, bị Vô Ngân và Vô Song quán quýt lấy, đợi đến hiện tại mới về, dù sao trở lại Vương Phủ cũng không chuyện, chậm chút trở về thì phải làm thế nào đây.

Lặng yên đi về phía chỗ ngủ của mình, trong phòng lại lóe lên ánh nến.

Từ Hàm không khỏi buồn bực, chẳng lẽ có người ở bên trong, nàng đẩy cửa ra, ánh mắt nghi hoặc định ở bóng lưng cao lớn cường tráng đứng bên trong phòng.

“Vương gia... Đã trở như vậy, tại sao ngài lại ở chỗ này.” Từ Hàm sững sờ một chút, lập tức nghi vấn.

Triển Vân xoay người lại, quay mắt về phía Từ Hàm, trong con ngươi đen ẩn ẩn quá nhiều tâm tình, môi mỏng khẽ mở, trầm giọng nói: “Ta tới bắt một con mèo thích trộm đồ tanh nửa đêm.”

Mèo thích trộm đồ tanh? Đêm không trở về nhà? Người này nói cái gì, khẩu khí bình thản, chậm rãi nói: “Chút tự do ấy ta không có sao? Nô tỳ là nha hoàn, hoặc nô tỳ nên nói là công cụ thay thế, nhưng là, nô tỳ không phải độc chiếm, không đáng Vương gia nói nô tỳ đi trộm tình?”

Triển Vân chỉ cần nhớ tới Từ Hàm rất có thể cùng cái nam nhân yêu nghiệt kia cả ngày cùng một chỗ, lòng của hắn liền bức bối cùng thống khổ không hiểu, hơi hỗn hển quát: “Không cần phải dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta, trong đêm khuya cùng nam nhân khác một mình ở cùng một chỗ, không phải trộm tình là cái gì?”

Từ Hàm trầm thấp thờ dài, hắn rốt cuộc muốn như thế nào đây, đã không thích nàng, nàng đã có thể duy trì một khoảng cách rồi, vì sao hắn chính là không chịu buông tha nàng, không nên mập mờ không rõ như vậy.

Từ Hàm sâu kín thờ dài một tiếng, bình tĩnh nói: “Vương gia, đêm đã khuya, ngài là không phải nên trở về nghỉ ngơi sao? Ở lại chỗ nô tỳ sợ không thích hợp, Văn Vương Phi biết khó tránh khỏi hiểu lầm.”

“Điểm ấy không cần người nhắc nhở.” Triển Vân sắc mặt giận dữ, “Từ nay về sau không cho người tùy tiện ra phủ, bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Hạn chế tự do thân thể, dựa vào cái gì? Từ Hàm nhìn chăm chăm vào con mắt Triển Vân, mỗi chữ mỗi câu không chút nào yếu thế nói: “Vương gia, vì cái gì, vì cái gì đối với ta như vậy, ngài không biết là hơi quá sao? Không nên nói với nô tỳ, bởi vì nô tỳ là nha hoàn, ngài là chủ tử, cho nên nhất định phải nghe ngài, nha hoàn rất nhiều, ngài vì sao chỉ mệnh lệnh nô tỳ như vậy? Nếu như ngài yêu Văn Vương Phi, không cách nào yêu nô tỳ, xin mời ngài không cần mập mờ không rõ như vậy để biểu hiện ra một bộ dáng quan tâm, như vậy nô tỳ sẽ cho rằng ngài yêu nô tỳ, cho nên, xin ngài... Đi ra ngoài!”

“Người...” Triển Vân nghe lời nói của Từ Hàm..., lại nói không ra lời, đúng vậy a, chính mình là đang làm cái gì, nửa đêm canh ba tới nơi này, chờ, là vì cái gì.

Lại vì Từ Hàm đi ra ngoài gặp người đàn ông kia, giống như vợ con của mình hồng hạnh ra tường, ghen ghét, lừa gạt, đau lòng, những cảm giác chưa bao giờ có mấy ngày qua một mực thiêu đốt lên, xé rách lòng cùng linh hồn của hắn, làm cho hắn đau nhức chưa bao giờ có.

Triển Vân càng nghĩ càng giận, tàn nhẫn nói: “Đúng vậy a, người bắt quá là nha hoàn, một tiện thiếp thay ta sanh con cũng không xứng, ta cần gì phải quan tâm nhiều như vậy, một nữ nhân ngay cả sanh con giùm nam nhân cũng chịu, chuyện gì làm không được.”

Triển Vân cho rằng Từ Hàm cùng Vô Ngân nhất định đã không nói ra quan hệ, hoặc là Từ Hàm đã yêu Vô Ngân.

Ý nghĩ này càng làm cho hắn hồng mắt, coi như nói ra lời như vậy, sẽ làm chính mình dễ chịu chút ít, chính là những lời này đau nhói Từ Hàm, cũng đồng dạng làm thương tổn chính mình, đau lòng khó nhịn...

Lời nói của Triển Vân khiến cho Từ Hàm mất đi lý trí, mặt mũi nàng tràn đầy bi thương, chỉ vào phương hướng cửa, giận hờn: “Người đi ra ngoài, đi ra ngoài... Ta làm cái gì không cần người quan tâm.”

“Rất tốt, người thích làm gì thì làm.” Sắc mặt Triển Vân tái nhợt, bước đi ra ngoài.

Từ Hàm thống khổ nhắm mắt lại, tại sao phải như vậy, giống như tất cả cũng thay đổi hương vị, chủ tớ lại không trên không dưới, tình nhân không có ngọt ngào hạnh phúc, là người nên hận, né ra, lại chiếu cố không muốn như thế, cãi nhau cũng là loại khắc khẩu của tình nhân... Điên rồi nàng nhất định là điên rồi, nguyên lai một mực sẽ không yêu nàng, yêu lại khiến tâm chết như vậy, điên cuồng như vậy... Ai tới cứu nàng.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Đêm mỹ diệu

Lại là một ngày mới, ánh mặt trời vào đông chiếu trên băng tuyết chưa tan, phát ra tia sáng chói mắt.

Triển Vân đạp trên băng tuyết, ra cửa, lại quên muốn đi thăm Tâm Nhi, hỏi thăm buổi sáng.

Chỉ vì trong nội tâm bị đôi mắt thống khổ của Từ Hàm dây dưa, trong đầu một mực quanh quẩn những lời nói của Từ Hàm, làm cho hắn rất thống khổ.

Hắn không phải đi lâm triều, mà là cùng Dịch công tử đi quán rượu mua say, hắn cũng không là người phóng túng, lại lần đầu tiên phóng túng chính mình như vậy.

Triển Vân một mực buồn bức uống rượu, muốn đánh tan bức bối cùng thống khổ đầy bụng, nhưng là mặt Từ Hàm, luôn luôn xuất hiện ở trong đầu, khiến dung nhan Tâm Nhi xóa đi một chút cũng không dư thừa, làm cho lòng của hắn rối rắm.

Dịch công tử nhẹ vịn bầu rượu, cũng đem bộ dạng thất thường của Triển Vân lưu trong mắt.

“Ngươi cũng không mua say, làm sao vậy?” Để ly rượu trong tay xuống, Dịch công tử đoạt được rượu của Triển Vân, chưa thấy qua người liều mạng uống rượu như vậy.

“Ít hỏi nhiều.” Sắc mặt Triển Vân tối tăm, tâm sự đầy bụng, đoạt lại rượu, tiếp tục uống.

Dịch công tử, ưu nhã cười, “Chẳng lẽ là khốn khổ vì tình.”

Bình rượu trong tay Triển Vân pằng một tiếng đặt lên bàn, cúi thấp đầu, ánh mắt tan rã mê ly, tối tăm thâm trầm, bi thương cười khê, “Ha ha... Chuyện khốn khổ vì tình, làm sao có thể, ta cùng Tâm Nhi lưỡng tình tương duyệt, không biết yêu vui vẻ bao nhiêu, làm sao có thể khốn khổ vì tình.”

“Bây giờ ngươi như vậy là vì cái gì, vì Đồng Tử Hàm kia sao?”

“Nàng... Vì nàng?” Triển Vân buồn cười, “Làm sao có thể đây, nha đầu tức cười, chỉ biết gặp rắc rối, làm chê cười, như một người ngu ngốc, ngươi nói đùa gì vậy.”

Triển Vân nói xiêu xiêu vẹo vẹo đứng người lên, trong tay chẳng biết lúc nào lại cầm lên bầu rượu, ngôn ngữ không rõ nói, “Tiền thường ngươi thanh toán, ta đi trở về.”

Dịch công tử như có điều suy nghĩ nhìn qua Triển Vân hơi say, bên môi lộ ra một nụ cười u nhã, đặt ly rượu xuống, hô: “Tiểu nhị tính tiền!”

Triển Vân đã đi xa, tập tễnh về phía vương phủ, bầu trời tối đen, hần đi lại trong đêm đen.

Đi đến cửa vương phủ, thoáng cái lại vỗ cánh cửa dày, quân gia nghe được thanh âm, mở cửa vương phủ ra cho hần.

“Vương gia ngài đã trở lại, sao uống rượu say, Vương Phi vẫn chờ ngươi sao?” Lời hỏi thăm này vốn không nên nói ra miệng, chính là lần đầu tiên chứng kiến Vương gia say rượu, quân gia vẫn nhìn không được nói ra, vрон tay bận rộn vịn lấy thân thể Triển Vân, lại bị Triển Vân đẩy ra.

“Bỏ ra, tự ta có thể đi!” Triển Vân làm bầm một tiếng sau, liền đi thẳng về phía trước, một cái phương hướng trở lại phòng ngủ của mình, một cái đi về chỗ Tâm Nhi, còn có một cái đi về phía chỗ của Tử Hàm.

Mất hần hơi mê say, qua lại nhìn ba phương hướng này, do dự một chút, liền hướng về phía phòng Tâm Nhi đi đến.

Một ngày không gặp Tâm Nhi rồi, nằng nhất định đang trách hần lạnh nhạt nằng, đây là thói quen của Triển Vân, mỗi ngày mặc kệ bận rộn, cũng muốn quan tâm Tâm Nhi.

Đi một lát, đi vào gi-án phòng Tâm Nhi, vỗ vỗ cửa, cũng không có người lên tiếng, Tâm Nhi đang giờ trò quý gì, Triển Vân dựa vào khung cửa, đẩy cửa ra, thân thể tà tà đi vào, đột nhiên trước mặt xông tới một hương khí kỳ dị, trước mắt cũng mê mang một hồi.

Triển Vân nhìn không được lác đầu, cố gắng thấy rõ cảnh tượng trước mắt, gi-án phòng Tâm Nhi, nhưng Tâm Nhi đâu, chẳng lẽ ngủ? Chính là tựa hồ nghe đến thanh âm ưm của Tâm Nhi, bệnh phát ra sao?

Triển Vân nóng vội lao đảo nghiêng đi về phía trước giường, một phen vén lên rèm giường, bóng dáng Triển Vân tại đó phản ứng không kịp.

Chỉ thấy nằm trên giường là một nữ nhân toàn thân trần truồng, da thịt non mịn tuyết trắng, tại dưới ánh nến phát ra sáng bóng nhẹ nhàng, mà nữ nhân là thê tử Tâm Nhi của hần.

Nàng tựa hồ rất khó chịu ở trên giường ngoạ nguậy, Triển Vân tỉnh rượu hơn phân nửa, vрон tay đỡ nửa người Tâm Nhi lên, lo lắng hỏi: “Tâm Nhi, ngươi làm sao vậy, có phải là không thoải mái hay không?”

Cánh tay tuyết trắng của Tâm Nhi ôm cổ Triển Vân, thân thể liễu lĩnh dán sát vào thân thể Triển Vân, dùng mềm mại của nàng ma sát cứng rắn của Triển Vân, “Vương gia!”

“Tâm Nhi ngươi làm sao?” Triển Vân hồ nghi hỏi, tay cũng phủ ở lưng bóng loáng của Tâm nhi, ôm vào trong lồng ngực cảm giác, lại cực kỳ giống Tử Hàm.

“Vương gia.....!” Nhân nhi trong ngực, trầm thấp la lên, hơi thở như lan, thổi tới trên mặt Triển Vân. Triển Vân xem thật chân thực, trong ngực bộ dáng Tâm Nhi, nhưng lại luôn có chút ít kỳ quái nói không nên lời.

“Vương gia muốn ta, ta muốn ở cùng một chỗ với ngươi.” Môi Tâm nhi, vuốt ve mặt của hần.

Trong đầu Triển Vân lại hiện lên Tử Hàm, dung nhan, tâm rối rắm, thanh âm khàn khàn, “Tâm Nhi... Thân thể của ngươi, không thể, ngươi không biết sao?”

“Không... Ta đã tốt hơn nhiều rồi, đại phu nói có thể, Vương gia yêu ta, ta muốn cùng ngươi làm.”

Triển Vân ôm mềm mại trong ngực, ngửi hương khí quen thuộc, tâm thần bất an, vội vàng lác đầu nói: “Không được, Tâm Nhi, nghe lời.”

“Vương gia chứ không phải là không thương Tâm Nhi, cho nên không muốn cùng Tâm Nhi?” Tay Tâm Nhi vuốt ve lồng ngực của Triển Vân.

Thân thể Triển Vân không khỏi nóng lên, hơi rục rịch, nhưng vẫn không chế được, cảm giác câu hôn này, làm cho hắn không khống chế được, khàn khàn nói: “Ta làm sao có thể không thương ngươi, ta chỉ lo lắng thân thể của ngươi.” Yêu, nói như vậy không còn chút sức lực nào, coi như chỉ là hứa hẹn, tâm đã sớm phản bội chính mình, lại không chịu thừa nhận.

“Chính là Vương gia không chịu cùng Tâm Nhi làm.” Tâm Nhi vẻ mặt lả chã chực khóc, “Vương gia có phải là thích Từ Hàm, cho nên không chịu đựng Tâm Nhi?”

Yêu mến Từ Hàm, không, Triển Vân lắc đầu, đầu óc một hồi đau đớn, “Không, không có, ta không có yêu mến nàng, ta yêu chính là ngươi, Tâm Nhi.”

“Cái đó Vương gia cùng với ta làm.” Tay Tâm Nhi chậm rãi trượt, “Vương gia không chịu, chính là không thương Tâm Nhi.”

Hắn yêu Tâm Nhi, trái tim, hắn chứng minh cho nàng xem, Triển Vân gầm nhẹ một tiếng, xoay người đem Tâm Nhi đặt chứng minh, “Ta sẽ chứng minh tình yêu của ta, Tâm Nhi, ta yêu ngươi.”

Cúi đầu, hôn môi, cổ Tâm Nhi, một đường xuống phía dưới hôn hít lấy, ôn nhu cực kỳ.

Vừa hôn hít lấy Tâm Nhi, vừa bỏ đi quần áo của mình, lộ ra thân thể tinh trắng, cuối cùng vươn tay tách chân Tâm Nhi ra, dùng cứng rắn của hắn chống đỡ mềm mại của Tâm Nhi, ngẩng đầu, khàn khàn nói: “Ta muốn tiến vào, Tâm Nhi.”

Dùng sức, động thân, Tâm Nhi đau hừ một tiếng, lông mày chăm chú nhắm lại, cứng rắn của hắn phá tan biểu tượng trinh tiết của nàng, Triển Vân thương tiếc cực kỳ không dám lộn xộn, hắn biết rõ nàng đau nhức, mặt cúi trong cổ Tâm Nhi, “Từ Hàm... Thực xin lỗi, làm ngươi đau nhức.”

Hắn hô chính là Từ Hàm, chính mình lại hồn nhiên không biết hô sai tên của người dưới thân.

Người trong ngực không khỏi cứng đờ, sắc mặt trắng bệch khó coi, Triển Vân ngẩng đầu lên, nhìn về phía mặt Tâm Nhi, tâm đột nhiên cả kinh, thân dưới nằm thế nào lại là Từ Hàm, hắn hoảng sợ trợn to hai mắt, muốn rút thân thể ra, chính là thân dưới bộ dáng mềm mại lại như cái túi chăm chú co rút lại, làm cho cứng rắn của hắn không cách nào rời đi.

Triển Vân dùng sức lắc đầu, nhắm lại mắt, lại lần nữa mờ ra, chứng kiến nằm là Tâm Nhi, không phải Từ Hàm, hơi an tâm lại có chút ít thất vọng.

Nguyên lai là chính mình bị hoa mắt, chẳng lẽ lực ảnh hưởng Từ Hàm đối với chính mình sâu như vậy sao? Giờ khắc đang giao hoan cùng Tâm Nhi, cũng sẽ hiển hiện bóng dáng Từ Hàm, Triển Vân vẻ mặt thật có lỗi, cúi đầu hôn hít lấy môi Tâm Nhi, bắt đầu hoan ái nguyên thủy.

Trong miệng dùng sức hô tên Tâm Nhi, giống như muốn dùng phương thức như vậy xua đuổi lấy cái gì....

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Cho người trở thành của ta

Sáng sớm Triển Vân đầu đầu muốn nứt, trần trọc mà tỉnh, mở to mắt chứng kiến Tâm Nhi sáng khoải tinh thần ngồi ở bên cạnh giường, lộ ra thân sắc lo lắng.

Tâm Nhi, vợ của hắn, trong đầu Triển Vân có thể nhớ lại tình cảm mãnh liệt như điên đêm qua, hắn đoạt lấy thân thể suy nhược của Tâm Nhi, tâm Triển Vân xiết chặt, mạnh mẽ ngồi xuống, hai tay cầm lấy bả vai Tâm Nhi, lo lắng nói: “Tâm Nhi, ngươi có khỏe không? Ta có thương tổn đến ngươi không?”

Tâm Nhi nghe được lời Triển Vân... rất là nghi hoặc, “Vương gia đang nói cái gì, làm sao có thể làm bị thương Tâm Nhi?”

“Chúng ta đêm qua không phải.....?”

“Không phải là cái gì?” Bộ dáng Tâm Nhi nghi hoặc không hiểu, coi như đêm qua cái gì cũng chưa có phát sinh qua.

“Ta nhớ được đêm qua trong này, chúng ta hoan ái, chẳng lẽ không đúng sao?” Triển Vân kinh ngạc nói.

Sắc mặt Tâm Nhi trở nên hồng, điểm nhẹ đầu Triển Vân một cái, “Ngươi nha, uống say không còn biết gì, lại vẫn nằm mộng như vậy.”

Mộng? Triển Vân hơi không tin không phải mộng, có mộng rõ ràng chân thật như vậy ư, cảm giác dục tiên dục tử đó, giờ phút này vẫn chưa thỏa mãn.

“Ta uống rượu say?” Triển Vân rầu rĩ hỏi.

“Đúng vậy a, nếu đêm qua chúng ta có cái gì, ta cũng không thể còn sống gặp ngươi rồi, còn không bị ngươi lấn qua lấn lại chết.” Tâm Nhi cười khẽ.

“Đêm hôm qua ta một mực ở trong này?”

“Đúng vậy, một mực trong này.” Tâm Nhi gật đầu.

Dĩ nhiên là giấc mộng, trong nội tâm Triển Vân mê mang một hồi, cũng không động thanh sắc, tin lời Tâm Nhi nói ..., đúng vậy a, thể chất Tâm Nhi sao có thể làm việc phu thê, có lẽ thật là cảnh trong mơ a.

“Vương gia.... Nếu như ngươi thật sự không muốn cùng những nữ nhân khác sinh một hài tử, như vậy để cho Tử Hàm đi thôi, nghe nói nàng gặp một nam nhân tốt, chúng ta không thể ích kỷ chậm trễ nàng như vậy.” Triển Vân từng ở trong phòng Tử Hàm đợi nửa đêm, nàng như thế nào không biết, điều này nói rõ Triển Vân thật sự có chút yêu mến Tử Hàm.

Triển Vân gạt mình, để cho Tử Hàm đi, rồi đi tầm mắt của hắn, rồi đi cuộc sống của hắn, vui đầu vào trong ngực người nam nhân kia.... Nghĩ khiến tâm Triển Vân như tê liệt đau nhức, lại đau nói không ra lời.

Lại là một cái đêm khuya, Triển Vân không cách nào chìm vào giấc ngủ, lòng của hắn bị bóng dáng Tử Hàm giày vò, là muốn Tử Hàm, hay để cho nàng rời đi?

Hắn đi ở trên đường đá xanh thông đến chỗ ở của Tử Hàm, bực bội dạo bước, hắn có hai ngày không thấy bóng dáng Tử Hàm rồi, lại chết tiết tưởng niệm. Muốn đi xem nàng, nhưng không cách nào quên hai người khắc khẩu, muốn cúi đầu cũng không thể là hắn, cho nên trong này mâu thuẫn bồi hồi, nhận hết tra tấn.

Đột nhiên, Triển Vân nghe được một hồi thanh âm bất thường, tựa hồ có người đi ra, Tử Hàm sao?

Tâm Triển Vân nhanh hạ xuống, có chút chờ mong nhưng cũng có chút nghi hoặc, theo đạo lý đã trễ như vậy, nàng sẽ không ra tới.

Triển Vân không muốn Tử Hàm chứng kiến bộ dáng hắn bồi hồi trong này, tự tôn nam tính, làm cho hắn núp vào.

Chỉ thấy Tử Hàm một thân quần áo nhẹ, đi ra, hướng về phía cửa chính đi đến, Triển Vân không khỏi xiết chặt nắm tay.

Xú nha đầu, nửa đêm canh ba đi ra ngoài làm cái gì? Hắn cũng muốn nhìn xem, Triển Vân nhẹ tay nhẹ chân đi theo.

Tử Hàm cũng ra Vương Phủ, thời điểm đang muốn thi triển khinh công rồi đi, miễn cảm cảm giác được có người đi theo nàng.

Tâm Tử Hàm trầm xuống, là ai, sẽ là ai, Tử Hàm không thể quay đầu lại, chỉ có thể đi về phía trước, mặc kệ người sau lưng là ai, nàng không thể bại lộ hành tung lần này.

Tử Hàm tâm niệm vừa động, hướng một cái phương hướng nàng quen thuộc đi đến, nàng đi thông dong, tự nhiên, giống như không có phát hiện sau lưng có người theo dõi.

Chỉ chốc lát sau liền đi tới trước cửa, một cái sân vườn tay vỗ vỗ cửa, cửa ken két một tiếng mở ra, Tử Hàm lách mình mà vào, trực tiếp đi tới trước một phòng ngủ, đẩy cửa vào phòng ngủ của Vô Ngân.

“Tử Hàm... Ngươi....” Có người trong nhà nhìn thấy Tử Hàm đang muốn nói cái gì, Tử Hàm lại vội vàng tiến lên, ôm lấy người kia, hướng về phía hắn nháy mắt mấy cái, rất tự nhiên nói: “Nhớ ngươi, tới thăm ngươi một chút.”

Vô Ngân lập tức hiểu ý, cười híp mắt vươn tay ôm sát eo Tử Hàm, hắn thừa cơ thân mật dán sát vào mặt Tử Hàm, mập mờ nói: “Chỉ là đến xem sao? Không làm gì khác?” Vô Ngân nói môi xinh đẹp cũng đánh úp về phía Tử Hàm.

Tay Tử Hàm âm thầm uốn éo ở một miếng thịt bên hông Vô Ngân, rất nhỏ tiếng nói: “Dám làm càn ta liền tóm roi một miếng thịt của ngươi.”

“Có thể hôn một cái, roi một miếng thịt cũng không sao a.” Vô Ngân tà mị cười, môi hướng Tử Hàm hôn tới.

Tử Hàm lại không thể bày ra né tránh, như vậy sẽ lộ tẩy, chỉ có thể hận đến nghiến răng nhìn môi Vô Ngân đánh úp lại, khi mắt thấy hôn vào trên môi, cửa sổ âm một thanh âm vang lên, rách nát bấy.

Tử Hàm cùng Vô Ngân không khỏi hướng cửa sổ nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân sắc mặt tái nhợt, hai mắt che kín lửa giận đứng ở nơi đó, bên chân hủy hoại cửa sổ.

Tử Hàm nhìn qua người tới, miệng trưng thành hình O, gạt mình nhìn người nọ, lắp bắp nói: “Vương... Vương gia!” Nàng như thế nào cũng không ngờ được, đi theo phía sau nàng chính là Triển Vân.

“Ngươi nửa đêm đi ra chính là vội vã cùng hắn?” Toàn thân Triển Vân tản ra lạnh lùng tức giận, từng bước một tới gần Tử Hàm cùng Vô Ngân.

“Ta.....!” Tử Hàm không biết nên giải thích như thế nào.

“Nàng là nữ nhân của ta, đi ra gặp ta cũng không có gì không đúng.” Vô Ngân thân mật ôm Từ Hàm.

Triển Vân nhìn qua tay Vô Ngân ôm Từ Hàm, rất muốn rất muốn đi lên chém đứt hắn, Từ Hàm bỏ qua tay Vô Ngân, may mắn không khinh công, bằng không tất cả đều xong rồi.

“Vương gia làm sao người đến trong lúc này?”

“Ít nói nhảm, theo ta trở về.” Triển Vân rất là tức giận, căn bản không muốn nói nhảm, tiến lên một phen níu lại cánh tay Từ Hàm.

“Vương gia, không thể.” Mặc dù là gặp tình lang, Vương gia ngài cũng không cần thiết tức giận như vậy a, Từ Hàm muốn tránh thoát tay Triển Vân, chính là không có tránh ra.

“Buông nàng ra!” Thanh âm Vô Ngân sâu kín truyền đến, trong mắt lộ ra ánh sáng lạnh.

“Đi!” Triển Vân bá đạo nói, cũng lôi kéo Từ Hàm đi ra ngoài.

Từ Hàm biết rõ, Vô Ngân tức giận, hắn không nhìn nổi Triển Vân đối với chính mình như vậy, rất sợ hai người sẽ đánh nhau, Triển Vân không phải đối thủ của Vô Ngân, “Vô Ngân, không cần, ta về trước đây.”

Đây là tình huống gì, rất hỗn loạn, Từ Hàm tùy ý Triển Vân lôi kéo đi ra ngoài, Vô Ngân tức giận và bất đắc dĩ, một chương đi qua, lại nát một cái cửa sổ.

Vì cái gì, hắn không thể hảo hảo có được Từ Hàm!

Tay Từ Hàm bị Triển Vân nổi giận kéo chặt, tay của hắn dùng sức như vậy, bóp tay của nàng đau quá.

“Vương gia, thả ta ra, người làm đau ta.” Từ Hàm bước nhanh đi tới, đi theo bước chân mang theo tức giận của Triển Vân.

Triển Vân xoay người, dùng ánh mắt phẫn nộ mà đau hận nhìn qua Từ Hàm, tay dùng sức lôi kéo, đem Từ Hàm ôm vào trong ngực, sau đó đem Từ Hàm khiêng tại trên vai.

Hắn không nói một câu, toàn thân đầy tràn tức giận, Từ Hàm vuốt lưng Triển Vân, kêu to: “Thả ta xuống, người con trâu thồ lỗ này.”

Mặt Triển Vân càng tái nhợt, vài cái phi thân về tới Vương Phủ, đi vào lầu ngủ của hắn, đưa chân đạp một cái, đem cửa đóng chặt đá văng, bước đi đến trước giường, không chút nào ôn nhu đem Từ Hàm nhét vào trên giường.

Từ Hàm đau hừ một tiếng.

Triển Vân xoay người, vươn tay chăm chú nắm cầm Từ Hàm, dữ tợn quát: “Người cứ như vậy không thể chờ đợi được, ta không cho người ra phủ, người liền vụng trộm đi gặp tình lang! Hừ, xem ta chết đấy sao?”

“Người không có quyền trông nom ta, trông nom tốt Văn Vương Phi của người thì được rồi.” Từ Hàm cũng tức giận rống giận.

Triển Vân tức giận bắt lấy bả vai Từ Hàm, loạn choạng rống giận, “Ta như thế nào không có quyền quản người?”

“Người là ai của ta, ta gặp ai, cùng người không quan hệ.” Nàng tại sao phải thừa nhận tức giận không giải thích được của hắn, không giải thích được, không giải thích được!

Sắc mặt Triển Vân tái nhợt, hai mắt lửa giận thiêu đốt, tâm sắp bị một màn vừa rồi kia xé rách, lòng đỏ kị thiêu đốt lên mỗi một tác da thịt của hắn còn có lòng của hắn, không khỏi mất đi lý trí quát: “Người quên ư, người là thiếp của ta, người là thiếp nên sanh con cho ta, xú nữ nhân người quên sao? Người nói ta có hay không có quyền lực quản người!”

Từ Hàm sợ nhất nghe được Triển Vân nói như vậy, sẽ làm lòng của nàng đau nhức như tê liệt. “Không! Ta không phải, ta không phải!”

Triển Vân nghĩ tới lời Tâm Nhi nói... trong lòng có loại ý niệm kỳ quái, nghĩ tới bộ dạng thân mật của Từ Hàm cùng Vô Ngân, tâm liền đau đớn, lòng đỏ kị thiêu đốt, kích động giận hờ: “Là người, chính là người!”

Triển Vân cũng không chịu được tra tấn như vậy nữa, một tay lấy Từ Hàm đẩy ngã tại giường, thân thể cường tráng cũng đè lên, chỉ cần đoạt lấy nàng thì có lý do khiến nàng ở lại, chỉ cần nàng là của hắn, người nam nhân kia sẽ không có cơ hội không phải sao.

Triển Vân một tay gi-âm cầm hai tay Từ Hàm, một tay xé nát quần áo Từ Hàm, làm cho thân thể nàng bạo lộ trong không khí.

“Không!” Từ Hàm nổi giận kinh hô một tiếng, sợ hãi nhìn Triển Vân nổi giận.

Triển Vân lại cúi đầu hôn môi của nàng, tại bên môi nàng nói nhỏ: “Hôm nay ta liền cho người trở thành của ta, của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Thông báo

Trước khi ta post truyện ta xin nói rõ vài điều. Một tuần trước ta đã thông báo, do không liên lạc được với chị banzac người đã nhận làm phần hình của bộ này, nên ta chỉ còn cách convert hình và làm tiếp.

Nhưng vì convert hình mà còn là phải chỉnh từng chữ tiếng Trung trong từng chương nên rất cực, rất mệt, rất tốn time và rất đau đầu. Vì vậy, ta chỉ edit 1 số chương hình thôi, những chương còn lại tuy đã convert nhưng vì không chỉnh chữ cho nên đọc hiểu được 50% nội dung thôi (tóm lại là hiểu dc ý chính.) Những chương này thì ta sẽ tml tắt lại cho các bạn hiểu, đọc đau đầu lắm.

Còn những chương ta sẽ edit đăng hoành là 67, 83 và Đại kết cục. Nhưng dù có chỉnh từng chữ thì nó cũng không thể đúng được 100%, vì vậy ta chỉ bảo đảm được 70% nội dung, còn lại ta sẽ chém theo ta hiểu.

Mong các bạn thông cảm, đây là con đường duy nhất để ta tiếp tục hoàn bộ truyện này. Xin cảm ơn các bạn đã ủng hộ.

Và từ những lý do trên, từ hôm nay mong các bạn đừng hỏi đến convert nữa nhé.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 67: Bạo ngược triền miên đồ

Lúc đầu ta định làm 10 chương nhưng sau khi xem xong ta phát hiện chương 67 dài gấp 4 chương thường, 83 dài gấp 3, còn Đại kết cục thì dài gấp 7, choáng toàn tập, nên tính ra dù ta nói là 3 chương nhưng cộng lại là 14 chương thường rồi =.=

Giờ phút này Triền Vân mất đi lý trí, hấn chưa bao giờ nổi giận như vậy.

Như vậy Triền Vân sẽ làm gì Từ Hàm? Nửa kinh hãi, nàng hoảng sợ nhìn Triền Vân, liệu mạng gầy dựa, nếu như yêu, nàng không muốn yêu như vậy.

Từ Hàm khóc hô, gầy dựa muốn Triền Vân thả ra, nhưng dù nàng gầy dựa như thế nào, nàng cũng không thể thoát ra.

Triền Vân lại như một đầu sư tử nóng giận, không cho phép nàng phản kháng, kiên trì ý nghĩ muốn nàng

Hắn kéo hai chân Từ Hàm ra, cũng cời quần của mình, lộ ra cái sôm đã to lớn, nhắm ngay phần mềm mại, không hề báo động trước xông đi vào, không có báo trước, không có ôn nhu....

“Á!” Từ Hàm đau nhức, khiến Từ Hàm cau chặt lông mày, kêu đau một tiếng, chăm chú cắn môi, mắt đầy thống khổ, đây là một loại chết? Nhìn mặt Triền Vân, khóc rống chất vấn: “Đau quá...! Vì cái gì, tại sao phải đối với ta như vậy, vì cái gì!”

Trong tích tắc Triền Vân đi vào, không có gặp được chướng ngại như mong muốn, tức giận xông lên đầu, hấn nổi giận, muốn xé nát nam nhân cướp đi đêm đầu tiên của Từ Hàm.

Bàn tay to của hấn nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của Từ Hàm, thống khổ quát um lên: “Nói cho ta biết, đêm đầu của ngươi cho ai? Có phải là cho người nam nhân kia, ngươi thương hấn như vậy?”

Hấn rống giận, thân dưới cũng động, va đập vào như từng phát, chỉ có thô bạo.

Từ Hàm trắng nghiêm mặt, chịu đựng đau nhức Triền Vân gây cho nàng, trên thân thể, còn có trong lòng.

“Ta bất quá là một công cụ sinh hài tử, ngươi không cần để ý nhiều như vậy.” Thân thể nàng đau, lại mây trời nước chảy, không giải thích, quát như vậy bị thương mình cũng bị thương hấn.

Hấn cái gì cũng không nhớ rõ, không nhớ rõ tất cả đêm qua, hôm nay lại thô bạo đối đãi nàng như vậy, chất vấn trong sạch của nàng. Nàng thương hấn, nhưng hấn sao có thể đối đãi nàng như vậy, Từ Hàm có cảm giác tâm đã chết, mặc cho Triền Vân ở trên người nàng ra vào, không hề phản kháng.

Triển Vân gầm nhẹ, ánh mắt cuồng loạn, giống như muốn đem Từ Hàm dung nhập xương cốt, đau nhức nói: “Vì cái gì.... Vì cái gì lần đầu tiên của ngươi không phải cho ta, vì cái gì!”

Từ hàm rất nhanh nói: “Bởi vì ngươi không có tư cách!”

Tâm Triển Vân thu lại, lực đạo tăng lớn cổ tay Từ Hàm xém chút bị Triển Vân bóp nát, hấn càng thêm thô bạo rồi, một chút cũng không ôn nhu.

Lời nói của Từ Hàm đau nhói hấn, hấn để ý, để ý thân thể Từ Hàm bị nam nhân khác đụng, để ý Từ Hàm cùng nam nhân khác đã làm qua chuyện như vậy, để ý quả thực nổi giận, hôn môi Từ Hàm, lại là một động tác cuồng phong dữ dội.

Từ Hàm giống như là một đoá hoa trong gió, bị dữ dội tàn phá, lại không thể phản kháng, nhắm mắt lại không nói lời nào, thẳng đến.... Một hồi rên rỉ thô bạo chấm dứt, Triển Vân để thân thể mồ hôi nằm ở trên Từ Hàm, đem Từ Hàm nhét vào trong ngực, ngực dán ở cổ Từ Hàm, một loại không hiểu vậy quanh.

“Đi ra ngoài... Ngươi đi! Thanh âm Từ Hàm yếu ớt, lại tràn đầy phẫn nộ.

“Nữ nhân, ngươi không có tư cách ra lệnh cho ta.” Triển Vân càng thêm ôm sát Từ Hàm, bọn họ tan làm một thể, có lẽ nàng sẽ có một hài tử, nàng cũng sẽ không rời khỏi, nàng vốn là bởi vì có một hài tử với hấn mà lưu lại không phải sao?

“Đi ra ngoài!” Thanh âm Từ Hàm run rẩy, hiển nhiên rất thương tâm, nam nhân nàng yêu a, lại đối với nàng như vậy, đã không cách nào yêu nàng, sao lại muốn thương tổn nàng như vậy?

“Ngươi là của ta, sẽ không rời đi ta.” Triển Vân vui đùa vào bên tai Từ Hàm trầm thấp ni non.

“Ta không phải của ngươi, trừ phi ngươi yêu ta!” Từ Hàm nói, thân thể tại trong ngực ấm áp của Triển Vân lại không cảm thụ được một tia ấm áp.

“Tâm, tâm của ta đã cho Tâm Nhi.” Hai mắt Triển Vân trở nên mê mang, giống như đang nói một chuyện rất mơ hồ.

“Ngươi yêu nàng, ngươi đã yêu Tâm Nhi, tại sao phải đối với ta như vậy, đây là thương tổn đối Tâm Nhi cũng là đối với ta, ta hận ngươi, ta hận ngươi.” Từ Hàm vô cùng thương tâm, nhịn đau không được khóc thành tiếng.

“Không, Từ Hàm, đừng hận ta, đừng hận ta.” Triển Vân rất đau, thanh âm vô cùng đau đớn, “Ta không biết, ta chỉ biết rõ ta để ý ngươi và nam nhân khác cùng một chỗ, ta muốn giữ lấy người của ngươi lòng của ngươi, cho ngươi không rời khỏi tầm mắt của ta, nhưng đây không phải yêu, bởi vì ta yêu Tâm Nhi.”

Ta chỉ muốn bá chiếm người cùng tâm của ngươi, tuy nhiên ta không thương ngươi, đây là Logic gì? Một nam nhân mình yêu, luôn miệng nói yêu nữ nhân khác, tâm Từ Hàm giống như bị lãng trí, Từ Hàm như thế nào cũng vô pháp để ý tâm tư Triển Vân, có lẽ Triển Vân cũng không biết hấn tại sao lại như vậy, thừa nhận yêu Từ Hàm liền khó như vậy sao?

Trái tim của Từ Hàm đau, đau quá, lắc đầu thống khổ quát: “Không nên nói nữa, ngươi đi ra ngoài đi, trở lại bên người Tâm Nhi của ngươi, không cần phải lại đến quấy rầy ta!”

Triển Vân ôm chặt eo Từ Hàm, vội vàng hỏi: “Ngươi yêu người nam nhân kia sao? Lần thứ nhất của ngươi cho hấn có phải không?”

Triển Vân ghen nổi giận!

Từ Hàm trào phúng nói: “Cái này không liên hệ gì tới ngươi, cho ngươi thì như thế nào, ngươi sẽ bởi vì lần đầu tiên cho ngươi mà yêu ta? Nếu như cái này nói như vậy, ta cũng không thích!”

Ánh mắt Triển Vân trở nên chìm đáng sợ, hấn từ từ nói: “Nghe nói sau khi tiến vào cúc hoa (anus), cũng sẽ gặp cản, ngươi có muốn thử một chút hay không?”

Triển Vân tìm tới đến chỗ đó của Từ Hàm, Từ Hàm dọa chảy mồ hôi, kêu lên: “Ngươi dám, ta liền giết ngươi!”

Triển Vân hôn thoáng Từ Hàm, nhẹ nhàng xoa chỗ đằng sau của Từ Hàm, trầm thấp mà thống khổ nói: “Chỗ đó lần đầu tiên cho hấn, chỗ này sao không thể cho ta, chỗ này không phải lần thứ nhất sao?”

“Bệnh tâm thần, vô sỉ, hỗn đản.” Từ Hàm vừa then vừa giận, liều mạng gãy dựa, nhưng Triển Vân không nhúc nhích, dán chặt lấy phía sau của nàng.

“Ngươi lại chửi một lần thử xem?!” Triển Vân đột nhiên xoay người, che ở trên người Từ Hàm, con ngươi đen âm trầm chưa từng có nhìn qua Từ Hàm, “Ngươi nắn một lần nữa thử xem, ta liền tiến vào chỗ này của ngươi.”

“Ngươi vô sỉ!” Từ Hàm chính là không phục, dù là trong nội tâm thật sự sợ hãi phải chết.

“Đối với ngươi phải vô sỉ.” Con ngươi đen của Triển Vân nhìn gương mặt tái nhợt vì sợ của Từ Hàm, rốt cục không hề dọa nàng, đứng dậy xuống đất, sửa sang lại quần áo.

Hắn ngẩng cao thân thể đứng ở bên giường, giống như cái gì đều chưa có xảy ra, chỉ có Tử Hàm một thân run rẩy, vội vàng dùng chăn mền che ở thân thể của mình.

“Hương vị của ngươi không tồi, hảo hảo ở Vương Phủ, nói không chừng trong bụng ngươi đã có cốt nhục của bốn vương, nhớ kỹ đừng đi ra ngoài, ngươi là thiếp của bốn vương, ngươi cũng biết, nữ nhân không tuân thủ phụ đạo sẽ như thế nào, nhốt lồng heo, còn có lột sạch quần áo dạo phố, nếu ngươi còn dám đi gặp người kia, tin tưởng ta, ta sẽ làm như vậy.” Bên môi Triển Vân giương ra một vòng cười, nụ cười kia dày đặc hung ác.

Nên kính sợ chính là nàng mới đúng, hận nam nhân đã man đối đãi thô bạo này, hắn là đồ biến thái.

Chỉ là không có yêu ở đâu ra hận, Tử Hàm hận không được muốn khóc, vì cái gì chính mình sẽ biến thành như vậy.

Bất tri bất giác? Lại rơi vào dòng nước xoáy, không cách nào thoát đi, không cách nào thừa nhận, lại như cũ yêu nam nhân hi nộ vô thường này.

Nàng hận mình như vậy, thật hận thật hận.

Tử Hàm không tiếng động khóc nức nở, không phải không kiên cường, không có gì ngoài thân phận sát thủ của nàng, nàng cũng là một nữ nhân.

Triển Vân nhìn qua Tử Hàm trầm thấp khóc nức nở, rất muốn bảo nàng đừng khóc, duỗi tay ra lại dừng lại, xoay người, nhanh chóng rời đi.

Tử Hàm, mất đen mộng lung, nhìn qua bóng cánh tay, nàng đau nhức lắm bầm nói: “Lần đầu tiên của ta, không phải cho ngươi sao, ngươi quên sạch tất cả, say rượu thực có thể cái gì đều quên sao? Trí nhớ của ta lại khắc sâu như vậy, dựa vào cái gì ngươi quên mất sạch sẽ, còn đến nhục nhã ta như vậy, ngươi tên ngu ngốc này, đũa ngốc, nam nhân bại hoại, ngươi như vậy, ta vĩnh viễn cũng sẽ không nói cho ngươi biết sự thật.”

Trái tim Tử Hàm tâm đau quá, thống hận chính mình như vậy, giống như nàng đã không phải là nàng, chỉ là một kẻ điên, nữ nhân vì yêu mất đi lý trí.

Đêm thâm trầm, lạnh buốt như vậy!

Tử Hàm buông lỏng thân thể đau đớn về tới chỗ ở của mình, trên cổ tay bị Triển Vân nắm bầm tím một mảnh, hạ thể cũng đau lợi hại, làm đi cũng có chút gi- an nan. Đã là rạng sáng, trời cũng sắp sáng.

Tử Hàm nghĩ nấu chút ít nước ấm tắm đi một thân đau xót, lại nghe đến một tiếng đập cửa, sẽ là ai?

Tử Hàm vừa buông lỏng thân thể đau đớn đi mở cửa, mở cửa xem xét, lại là Hương Thảo, “Có chuyện gì sao Hương Thảo?”

Hương Thảo không nói một lời, trên tay còn bung một chén thuốc đen sì, trực tiếp đi đến.

Thần sắc Tử Hàm ngưng lại, tâm mệt mỏi, nàng chống cửa, không nhìn qua Hương Thảo, “Hương Thảo tại sao không nói chuyện, có chuyện gì không?”

Môi xinh đẹp của Hương Thảo mấp mảy, nhìn qua mặt tiểu tụy của Tử Hàm, sâu kín hỏi, “Ngươi và vương gia đã ở chung?”

“Ngươi tới chính là vì hỏi cái này?” Tử Hàm rất không muốn trả lời câu hỏi kia, bởi vì đó là đau nhức trong nội tâm nàng, hơn nữa nàng không cần phải nói với Hương Thảo những thứ này.

“Thuốc này... Ngươi uống a.” Mặt Hương Thảo nghiêm túc, thần sắc bí hiểm.

Tử Hàm nhú lông mày nhìn qua chén thuốc đen gì, lắc đầu nói: “Thuốc gì đó, ta mới không cần uống.”

Lúc này Hương Thảo mới nóng nảy, lo lắng nói: “Chỉ là một chút ít thuốc bổ thân thể.”

"Ta không tin, ta đây bổ thân thể làm cái gì, Hương Thảo nói cho ta đây là thuốc gì a?"

“Ta không thể nói, ngươi uống là được, đây là vì muốn tốt cho ngươi.”

“Vì tốt cho ta? Nhớ rõ trước đó, ngươi nói cho ta biết muốn ta rời đi Vương Phủ, lúc này đây lại thần bí hề hề bảo ta uống thứ gì, Hương Thảo ngươi nhất định có chuyện gì gạt ta đúng hay không.” Tử Hàm mơ hồ cảm thấy cái gì, Hương Thảo niệm tình nàng giúp đỡ, cho nên mới muốn ám hiệu nàng cái gì, xuất phát từ hảo tâm, nhưng nàng thật sự rất muốn biết rõ Hương Thảo đang lo cái gì.

“Ta... Tử Hàm, ta không thể nói.” Hương Thảo lại là một bộ dạng muốn nói lại thôi, “Đây quả thật là thuốc bổ, nữ nhân từ nay về sau, đều phải uống.”

“Phải không?” Ánh mắt nghi vấn của Tử Hàm nhìn qua Hương Thảo, ánh mắt Hương Thảo lập loè, chột dạ không thôi.

“Thuốc này, thuốc này ngươi tất phải uống.” Hương Thảo bung bát thuốc lên, lại hơi sợ Tử Hàm.

“Hương Thảo ngươi đang làm cái gì!” Một tiếng la hét, cả kinh Hương Thảo bát thuốc ầm một tiếng rơi trên mặt đất, rơi nát bấy, chén thuốc đen sì cũng tung tóe đầy đất.

Tử Hàm quay đầu, Vân Vương Phi chẳng biết lúc nào đã đứng ở cửa ra vào, vẻ mặt âm trầm, ánh mắt có chút ý tứ cảnh cáo nhìn qua Hương Thảo.

“Vân Vương Phi...” Từ Hàm áp úng hô một tiếng sớm như vậy sao nàng lại tới nơi này.

Hương Thảo lại sợ tới mức mặt không huyết sắc, thân thể như lá rụng trong gió thu, run rẩy đứng ở nơi đó, ngay cả hành lễ đều quên.

Từ Hàm không khỏi nhớ tới vết thương trên người Hương Thảo.

“Hương Thảo, ngươi ở nơi này làm cái gì.” Thanh âm của Vân Vương Phi mềm mại, nhưng đối Hương Thảo mà nói không thể nghi ngờ là tràn đầy sát thương.

Hương Thảo vội vàng quỳ xuống đất, thân thể run rẩy không ngừng, sợ hãi nói: “Nô tì... Nô tì...”

“Trên mặt đất là cái gì?” Mắt Vân Vương Phi thấu đáo qua chén thuốc vắng khắp nơi trên đất, nghiêm nghị hỏi.

“Dạ.... Dạ...”

“Nói!” Vân Vương Phi thay đổi ôn nhu ngày xưa. Thanh âm có chút thất thường giận.

“Thuốc.....” Hương thảo cúi đầu trầm thấp cũng không dám nhìn Vân Vương Phi.

“Thuốc gì?”

“Sao Vương Phi tức giận như vậy, Hương Thảo cũng là đến xem ta, thân thể của ta không thoải mái.” Từ Hàm nhìn không được giải vây cho Hương Thảo, tuy rằng nàng còn chưa tỉnh tường là chuyện gì xảy ra, nhưng chén thuốc nhất định không phải là thứ tốt gì bằng không Vân Vương Phi sẽ không tức giận như vậy, nhưng nàng có thể cảm giác đến, thiện ý của Hương Thảo, mà trên người Vân Vương phi nhiều thêm một bí mật.

“Vương Phi tới nơi này có việc sao?” Từ Hàm chuyển lời nói khiến Vân Vương phi thu hồi giận dữ, nói với Hương Thảo: “Còn không xuống dưới!”

“Dạ!” Hương Thảo vội đứng dậy, vội vàng vàng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

“Vương Phi đừng giận, nha đầu không đáng cho chúng ta giận.” Từ Hàm vội lấy Vân Vương Phi, để cho nàng ngồi xuống.

Lúc này Vân Vương Phi mới nói “Ta rất ít tức giận. Bất quá nha đầu này cũng quá không được. Biết rõ ta nóng trông ngươi sớm một chút sinh ra một nhi tử cho Vương gia, nàng lại đưa tới chén thuốc này.”

Chẳng lẽ là thuốc tránh thai? Tâm Từ Hàm càng tràn đầy nghi hoặc, lời nói từ miệng Hương Thảo thật khác với từ miệng Vân Vương phi, “Ta nghĩ không thể nào, Hương Thảo nói là thuốc bổ.”

Mục đích của Hương Thảo chính là không cho nàng mang thai, nhưng vì cái gì làm như vậy, hình như thật lâu trước Hương Thảo đã nhắc nhở nàng.

Vân Vương Phi trầm lặng nói: “Nha đầu kia theo ta nhiều năm, biết rõ tâm tư ta đối Vân ca, sợ sau khi ngươi sinh ra một nhi tử, Vân ca sẽ không yêu ta nữa, cho nên mới tự chủ trương. Từ Hàm ngươi không để vào trong lòng chứ?”

“Nô tì làm sao có thể, Vương Phi ngài quá lo lắng.” Như thế, mọi người đều biết chuyện của nàng và Triển Vân.

Vân Vương Phi và Hương Thảo, một người vội vả muốn nàng mang thai, một người sợ hãi nàng mang thai, đây là chuyện gì xảy ra.

“Cũng không biết Vân ca không ôn nhu như vậy, cũng không biết thương hương tiếc ngọc” Vân Vương Phi đứng lên, mắt hạnh ái muội nhìn những dấu ấn trên người Từ Hàm.

Từ Hàm ngớ ra? Xấu hổ, cúi đầu xuống, không biết nên nói cái gì, cũng không biết trong lời nói của Vân Vương Phi mang theo vài phần trêu chọc, thêm vài phần ghen tỵ, tóm lại nghe lạ lạ.

“Cố gắng cả đêm chắc hẳn ngươi cũng mệt mỏi rồi, ta bảo người mang cho ngươi ít nước ấm, tắm xong, nghỉ ngơi đi.”

“Nha.....!” Đúng là mệt mỏi cả đêm, Từ Hàm nhìn không được nhớ tới Triển Vân thô bạo đối đãi, lại nổi giận.

Vân Vương Phi nhìn qua Từ Hàm cúi đầu, bên môi giương ra một vòng cười, xoay người đi ra ngoài.

Lúc này Từ Hàm mới đóng cửa lại, trong nội tâm một lần lại một lần suy nghĩ, chuyện xảy ra, rất là quý dị.

Kệ, nghỉ ngơi trước nói sau, mệt mỏi quá! Thân ảnh không khỏe của Từ Hàm đi về phía giường, ngã xuống ngủ.

Từ Hàm nằm ở nơi đó, đầu tiên là ngủ không được, tâm tư rối bời, cho tới bây giờ không có nghĩ tới, chính mình vừa thất thân vừa mất tâm.

Nàng hơi mê mang rồi, chính mình kế tiếp nên làm cái gì?

Không nghĩ tới lần này ra ngoài, bị Triển Vân phát hiện theo dõi, lý do biến thành kết quả là Triển Vân giận tím mặt, gây ra chuyện như vậy, nàng và Triển Vân âm ỷ rồi, cũng thương tổn.... Triển Vân trái lại không thể nghĩ ngờ cực kỳ giống một trượng phu ghen, nhưng sống chết nói không thương nàng, chỉ là mê luyện thân thể của nàng hoặc là gương mặt này sao? Từ Hàm cũng nghĩ không thông, đoán không được.

Nhưng, một đêm cuồng loạn, một đêm ôn nhu, hắn cũng không nhớ rõ rồi, hắn tuy uống rượu say, nhưng thật có thể đem một đêm như vậy quên sạch sẽ sao? Không phải do đêm đầu của nàng, đối với nàng mà nói trí nhớ khắc sâu, tốt đẹp chính là một đêm đó.

Mà Triển Vân lại bởi vì hắn quên, liền bởi vì nàng không phải xử nữ, còn nhục nhã nàng như vậy.

Nàng chính là không nói cho hắn chân tướng, nếu quả thật yêu một người, có phải là tấm thân xử nữ không có quan trọng như vậy?

Như vậy, Triển Vân để ý như vậy, nói rõ cái gì, nói rõ hắn không thương nàng, một chút cũng không thương a.

Ai, trái tim đau nhức, đau nhức, Từ Hàm cuộn thân thể, ôm trái tim, không biết nên hận hay là nên yêu, mâu thuẫn a mâu thuẫn...!

Từ Hàm ngủ rất say, còn làm một cái mộng phiền phức, mơ tới cùng Triển Vân sống chết, cũng mơ tới ôn nhu của hắn tàn bạo của hắn, cũng mơ tới lòng của mình đau đớn... Ngay cả mộng đều là đau.

Ngủ lại chìm, Từ Hàm cũng có ba phần tỉnh ngủ, trong ánh trăng mờ mờ thấy bên người có người, nàng không khỏi mở to mắt.

Thình lình phát hiện, Triển Vân ở bên người nàng, đang vuron đầu ngắm nhìn nàng, mà giờ khắc này trời đã tối, nàng ngủ bao lâu rồi?

Nhìn qua nam nhân vừa yêu vừa hận trước mắt này, trái tim Từ Hàm đau đớn, lại mâu thuẫn, đã không thể yêu nhau, đã không cách nào cùng một chỗ, nàng phải học phòng bị.... Đợi cho thủ lĩnh hạ lệnh bảo nàng rời đi, nàng sẽ rời đi, cả tâm cũng sẽ không đau lợi hại.

“Nơi đó còn đau không?” Triển Vân sờ tóc đen của Từ Hàm, động tác nhu hòa, thần sắc ôn nhu, trong ánh mắt giống như có chút lưu luyến.

Từ Hàm biết rõ Triển Vân nói ở đâu, “Không đau, cảm ơn Vương gia quan tâm” Thanh âm lạnh lạnh của Từ Hàm sâu kín truyền vào trong tai Triển Vân.

“Người đang tức giận?” Triển Vân nắm lên một ít tóc, đặt ở mũi, hít một hơi thật dài nói, “Tóc của người giống như vẻ đẹp của người, như mực như mây.”

Bất quá là hung khí giết người, Từ Hàm rút đi tóc trong tay Triển Vân, muốn đứng dậy, lại bị Triển Vân ấn chặt, không khỏi lại nằm ở chỗ đó.

“Người... Làm gì vậy?” Từ Hàm hơi sợ nhìn qua mắt đen của Triển Vân, nàng sợ hắn, sợ hắn lại như vậy, sợ chuyện đêm hôm qua tái diễn.

Triển Vân nhìn đến hoảng sợ trong mắt Từ Hàm, đáy lòng khó chịu, hắn đến đây làm cái gì, lại không biết nên làm cái gì bây giờ, giọng thô nói: “Yên tâm, ta sẽ không thương tổn người.”

“Phải không?” Đã làm thương tổn không phải sao?

“Người tới!” Triển Vân hô to một tiếng, thả xuống rèm giường không cho người khác nhìn đến Từ Hàm mị hoặc như vậy.

Cửa mở ra, Từ Hàm bị rèm giường che khuất nhìn không thấy người tới đang làm cái gì, chỉ nghe được thanh âm. Hình như có người mang thùng nước đến đây.

Tiếng bước chân rời đi, Từ Hàm và Triển Vân nghe rõ, nô tì đi ra ngoài còn giúp nàng đóng cửa lại.

“Tắm một chút người sẽ thoải mái chút ít.” Giọng điệu của Triển Vân tràn đầy bá đạo, thực sự mang theo chút tâm ý.

Tuần lảng của hắn, áy náy của hắn, bá đạo ôn nhu của hắn, Từ Hàm đều nhìn ở trong mắt, nàng biết rõ nàng sẽ trầm luân ở bên trong ôn nhu của Triển Vân, nhưng cũng tự nói với mình lần nữa, hỏi tâm a, người nam nhân này không thuộc về người, các người không có kết quả.... Nàng như thế nào lo được lo mất như vậy, một chút cũng không giống chính mình.

“Phát giác cái gì?” Triển Vân ôm lấy Từ Hàm, hướng thùng tắm sau tấm bình phong đi đến.

“Người... Người làm gì, ta không cần phải tắm” Hắn không phải là muốn xem nàng tắm chứ, cái đó nàng vẫn không thể đào cái động chui vào!

“Hừ!” Mặt cương nghị của Triển Vân mang một mặt đùa cợt, nhìn gương mặt ửng đỏ của Từ Hàm, hơi động tâm. “Thẹn thùng ư, có vị trí nào trên người

của người ta không có nhìn thấy qua.”

Từ Hàm lại trắng không còn chút máu liếc Triển Vân, nói: “Chính mình tắm, Vương gia mời đi ra ngoài.”

“Được!” Triển Vân nhướn mày, lại sáng khoái đáp ứng cầu xin của Từ Hàm. Bên môi của Triển Vân nổi lên một mặt ý cười.

Từ Hàm thấy được, nam nhân này, không nên cười với nàng, bởi vì nụ cười kia quá mức mê loạn lòng người, Từ Hàm tâm phiền ý loạn, không khách khí đuổi Triển Vân, “Người đi ra ngoài đi.”

Triển Vân không nói, xoay người đi ra ngoài, tiếng mở cửa, tiếng đóng cửa, Từ Hàm biết rõ Triển Vân ra khỏi.

Nàng cúi y phục, ngâm mình vào trong thùng tắm, nhanh chóng tắm xong, không ngâm quá lâu.

Ra thùng tắm, vừa mặc vào áo trong lại nghe đến thanh âm mở cửa đóng cửa, Từ Hàm ôm chặt áo trước ngực.

Đã thấy bóng dáng cao lớn cường tráng của Triển Vân đi tới, mắt tròn của Từ Hàm trừng Triển Vân, “Người... Người lại đây làm cái gì? ”

Triển Vân nhìn qua tóc dài của Từ Hàm, khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhiệt làm đỏ, mỹ lệ câu hồn, giống như một đoá hoa, quyến rũ hẳn.

Từ Hàm? Mắt đen của Triển Vân lóe lên trong nội tâm hơi hỗn loạn, thân thể chậm rãi tiến lên, Triển Vân đã từ từ tới gần, kéo lại Từ Hàm, Từ Hàm nhìn không được cương cứng một chút, cũng làm cho Triển Vân đau lòng.

Triển Vân quát: “Nếu người nhớ lại lần thứ nhất ta không ngại.”

Từ Hàm quay đầu xem xét, mình đã đến trước mặt thùng tắm.

Triển Vân không có động tác tiến thêm một bước, chỉ là đơn giản ôm nàng, đi ra ngoài, đi vào bên giường, Từ Hàm nhìn qua Triển Vân.

Triển Vân đối với thái độ của Từ Hàm hơi không vui, để nàng ở trên giường, hẳn cũng tùy theo ngồi xuống.

Hai tay Triển Vân nhẹ nhàng cầm tay Từ Hàm nhìn đến vết bầm tím. Đau lòng, chính là tất cả hẳn làm vào đêm qua, trong mắt hiện lên một vòng xin lỗi, lại cứng ngắc nói: “Cũng không biết bôi thuốc sao?”

Từ Hàm nhìn không được, giận dữ hét: “Vương gia, người không biết là người rất kỳ lạ ư, thương thể của ta đau nhức của ta, đều là người tạo thành, đây là lỗi của ta sao?”

“Đúng! Là người sai, là người không nghe lời, đây là trừng phạt người.”

“Phương pháp vương gia trừng phạt người chính là cưỡng bạo một nữ nhân không thể nói tiếp.”

“Câm mồm!” Triển Vân gầm lên, dừng lại nhìn Từ Hàm nói tiếp, “Không cần phải dùng cái chữ này, ta không cho phép.

Từ Hàm cười, “Chuyện mình làm, làm gì che lấp như vậy.”

“Người cố tình chọc giận ta phải không, như vậy đối với người có chỗ tốt gì.” Nét mặt Triển Vân đầy vẻ giận dữ, hiển nhiên bị Từ Hàm nói trúng. Hai chữ đó, làm đau đớn lòng của hắn, cũng đâm trúng chỗ yếu của hắn, đêm qua hắn và sói lang không có gì khác nhau.

“Ta chọc giận Vương gia sao? Thật sự là rất xin lỗi, ta nói xin lỗi.” Từ Hàm cười, đầy mặt tràn ngập thống khổ.

Triển Vân một phen đẩy ngã Từ Hàm, động tác thô lỗ cũng mang theo giận.

Từ Hàm trào phúng cười, không phản kháng, cứ nằm ở nơi đó, hai mắt thống khổ nhìn mặt Triển Vân, “Như thế nào? Vương gia còn muốn trừng phạt thêm sao?”

Sắc mặt Triển Vân tái xanh, trong hai mắt tràn ngập tức giận cùng thống khổ, “Người là một ti thiếp thay thế không phải sao, ta tùy thời có thể muốn thân thể của người, người cần gì phải thù như vậy, nếu như người không muốn cùng ta làm, như vậy người vì cái gì ở tại chỗ này, mục đích người lưu lại không phải là cùng ta làm, sau đó sinh một người con của ta sao? Ta cùng thiếp của mình làm, tính cưỡng bạo sao?”

Giáo! Trái tim đau đớn, đau quá, đúng vậy a, lý do nàng lưu lại không phải là nữ nhân thay thế sao?

Nếu như không phải vì nhiệm vụ, nàng nhất định thoát đi nơi này, Triển Vân nói rất đúng a, một Vương gia cùng thiếp của mình làm tình không phải thiên kinh địa nghĩa sao?

Tất cả không được tự nhiên, tất cả đều bởi vì yêu a, bởi vì tình yêu, nàng thiếu chút nữa quên thân phận của mình, yêu thật sự làm cho người ta có thể bị lạc.... Trái tim như muốn nứt ra rồi, chịu đựng nước mắt muốn rơi xuống trong mắt, dùng sức cắn môi, không khóc ra.

Lúc trước nghe nói đó là nước mắt của nữ nhân, chính là nàng không tin, bởi vì trong trí nhớ nàng rất ít rơi lệ, nhưng từ khi biết Triển Vân, nàng phát hiện mình, lệ xem như rất dễ dàng rơi xuống.

Nữ nhân cho là nước mắt!

Triển Vân nhìn qua Từ Hàm, nhìn qua mắt trừng to của nàng, đau lòng. Tâm phiền nóng nảy, duỗi tay từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ nhét vào trước mắt nàng, nói: “Bôi thuốc, ở đâu đau nhứt bôi ở đó.”

Triển Vân nói xong xoay người đi ra ngoài.

“Không cần người lo!” Từ Hàm giận nắm lên gối đầu, ném về phía Triển Vân. Triển Vân hơi quay đầu, con người đen liếc Từ Hàm, “Nhớ kỹ, làm thiếp của ta, phải học được thuận theo.

Triển Vân đi nhanh rồi đi, Từ Hàm lại bị thương không nhẹ, nam nhân như hắn, ta sẽ không lưu luyến người nữa, sẽ không!

Từ Hàm nằm một ngày, thân thể cùng tâm đều vết thương chồng chất, ăn một chút cơm tối, Từ Hàm lại ngủ.

Sáng sớm hôm sau Từ Hàm rất sớm liền rời giường, lúc này người trong vương phủ đều nên còn ngủ, Từ Hàm nghĩ: trước thỏa đáng, liền ra cửa, nàng cũng không muốn bị phát hiện, gặp Triển Vân xuất hiện liền thối.

Nàng muốn đi tìm Hương Thảo, lên tiếng hỏi một việc, giải toả nỗi băn khoăn, thừa lúc không ai phát hiện, Từ Hàm đi tới chỗ ở của Hương Thảo, Từ Hàm nhẹ nhàng gõ cửa, không người lên tiếng, chẳng lẽ là ngủ quá sâu, Từ Hàm liền gọi vài tiếng, vẫn không có người nào lên tiếng.

Từ Hàm thử đẩy cửa, cửa nhưng không có khóa lại, cửa bị nàng đơn giản đẩy ra, Hương Thảo trong phòng? Không cầu thả, cũng rất sạch sẽ, trên giường gỗ được xếp chỉnh tề, Hương Thảo không ở trong phòng?

Nhưng Từ Hàm, có thể cảm giác đến một loại khí tức tử vong, nàng không khỏi xoay đầu, nhìn đến ở giữa có một cái bóng, trong nội tâm Từ Hàm cả kinh, ý thức được cái gì, vội ngừng đầu hướng trên nhìn lại, hoảng sợ phát hiện, trên nóc nhà treo một người...

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Tóm tắt chương 68 đến 83

Ta xin nói trước là ta chỉ tóm tắt những gì ta hiểu, chắc chắn đúng mà thôi, cho nên có thể lược bỏ một số nhiều, nhưng ta đã rất cố gắng đọc hiểu những ý chính, cũng không tệ ^^

Sau khi phát hiện Hương Thảo chết trong phòng thì cả vương phủ đều kinh ngạc, ai cũng nghĩ là Hương Thảo tự tử ngoại trừ Từ Hàm và Triển Vân. Nhưng cũng nhờ việc này mà Từ Hàm tìm đến Triển Vân nói chuyện và quan hệ của họ tốt hơn chút, thường hay triền miên dây dưa.

Sau đó, hoàng thượng (ca ca Triển Vân) thấy Triển Vân chưa có con nối dòng và vốn cũng lo sợ Triển Vân có ý đồ mưu phản nên ban hôn hai người con gái con (họ là chị em) của đại quan trong triều, họ hàng của hoàng hậu cho Triển Vân làm trắc phi, một người là Lệ phi, một người là Lệ phi. Vì việc này mà Từ Hàm rất đau lòng, còn Vân Vương phi thì vẫn vui vẻ hoà ái. Triển Vân không thể kháng lệnh cũng không muốn cho hoàng thượng nghi ngờ nên cũng đành tiếp nhận, dù vậy không có động phòng. Hai trắc phi này rất là hống hách ngang ngược thường hay kiếm chuyện với Từ Hàm, nhưng Từ Hàm cũng không xem họ là gì, còn Triển Vân vẫn thương ngủ lại với Từ Hàm.

Trong một lần nói chuyện với quản gia, Từ Hàm biết được người con chết đi của Triển Vân là con của Triển Vân và một tì thiếp, khi sinh con tì thiếp đã chết, sau đó không lâu đứa nhỏ cũng chết theo, mọi việc khá kỳ lạ, khiến Từ Hàm để tâm suy nghĩ. Rồi Từ Hàm lại được triệu kiến vào cung gặp hoàng thượng vì hoàng thượng tình cờ gặp nàng và mê luyến nàng, muốn nàng thành phi tử của hắn, nhưng nàng một mực từ chối, còn đánh hoàng thượng một cái, bỏ chạy khỏi cung. Triển Vân thì càng lúc càng muốn giữ lấy Từ Hàm muốn nàng có con của mình nhưng lại phát hiện Từ Hàm luôn uống thuốc tránh thai, nên hai người âm ỷ một trận to.

Sau đó thì Từ Hàm bị bắt đi. Người bắt cô không ai khác chính là Huyền Dực. Thì ra trong trận hoả hoạn lúc đó Huyền Dực vẫn chưa chết nhưng lại bị phỏng huỷ hết dung mạo. Dù thế, Huyền Dực vẫn nguyện ý bỏ qua cho Từ Hàm, chỉ muốn giữ nàng lại bên người. Nhờ vậy mà Từ Hàm cũng biết được thân phận thật của mình từ miệng Huyền Dực. Trong một lần luống cuống, Huyền Dực đã nói ra nàng quả thật là con gái ruột của Huyền Hoa và một người đàn ông khác. Năm xưa, vì Huyền Dực không thể có con nhưng gia đình cứ đổ lỗi là do Huyền Hoa cho nên Huyền Hoa không chịu nổi mà rời đi. Hơn một năm sau, nàng trở về và âm theo một bé gái. Cho dù Huyền Dực có tra hỏi thế nào nàng cũng không nói ra cha đứa bé là ai. Vì tức giận Huyền Dực đã mang đứa bé vào rừng muốn chôn sống nhưng Huyền Hoa liều chết ngăn cản. Trong lúc vừa phấn nộ vừa ghen tỵ, Huyền Dực đã giết chết Huyền Hoa, nhưng sau đó cũng không chịu nổi dả kích, nên cứ luôn gạt mình Huyền Hoa chưa chết.

Sau khi biết chuyện, Từ Hàm cũng không hận Huyền Dực vì việc giết mẹ mình, ngược lại còn thấy thông cảm và đáng thương hơn cho Huyền Dực. Bắt đầu từ đó nàng thật tình đối đãi Huyền Dực. Nhưng sau đó không lâu lại phải trở về bên cạnh Triển Vân vì nhiệm vụ. Lúc này thì biết tin hai trắc phi của Triển Vân đều có thai. Thì ra trong lúc nàng vắng mặt, Triển Vân đã qua đêm với họ vài lần. Nàng vô cùng đau lòng nhưng cũng không thể làm gì. Trở

trêu thay nàng cũng biết mình mang thai con của Triển Vân, nhưng một mực giữ kín.

Từ sau khi mang thai, hai trái phi càng vênh váo hơn, càng cố ý xem thường Từ Hàm. Nàng vẫn chọn cách bỏ mặc bọn họ. Lúc này, nàng vẫn hay ra ngoài gặp Vô Ngân, đau lòng vì hắn hay say rượu, đau khổ vì mình. Có một ngày nàng lên ra ngoài gặp Vô Ngân, nhưng không may ngày đó Ngọc phi lại bị hại chết, một xác hai mạng, trước khi chết nàng ta đã nói với Triển Vân là do Từ Hàm hại mình, và cũng có nô tỳ thấy Từ Hàm không ở trong phòng vào lúc đó, Lệ phi lại khóc lóc đòi công đạo. Cho nên Triển Vân vừa tức giận Từ Hàm ra khỏi phủ vừa bắt đặc đi đã nhốt Từ Hàm vào đại lao.

Sau đó, Vân Vương phi đã sai người bỏ thuốc độc vào cơm để Từ Hàm phải chết, lúc Từ Hàm trúng độc hấp hối, Vân Vương phi rất đắc ý và đã nói ra chân tướng sự việc với Từ Hàm, con của Triển Vân, Hương Thảo, Ngọc phi đều là do nàng ta hại chết vì độc chiếm Triển Vân. Không những thế, nàng ta đã hạ cô Triển Vân để khiến cho Triển Vân suốt đời chỉ yêu mình. Khiến cho Triển Vân dù yêu Từ Hàm cũng luôn miệng nói yêu nàng ta, nhưng nàng ta biết Triển Vân đã thật sự yêu Từ Hàm nên không để cho Từ Hàm sống.

Sau khi Triển Vân hạ triều, đang đau đầu vì việc Lệ phi khóc kể với hoàng thượng thì nghe tin Từ Hàm ở đại lao đã xảy ra chuyện. Hắn vội vàng chạy về nhưng chỉ kịp ôm cái xác lạnh như băng của Từ Hàm, lòng đau như cắt, phần nộ luống cuống không thôi. Đột nhiên, Từ Hàm lại sống dậy, thì ra nàng vốn không có trúng độc mà chỉ giả vờ. Triển Vân liền mừng như điên còn Vân Vương phi thì thật không ngờ tới. Nhờ vậy, mà Từ Hàm được thả ra đại lao.

Sau đó, nàng nhận được nhiệm vụ phải đi giết hoàng thúc của Triển Vân. Nàng đã định đây là nhiệm vụ cuối cùng của mình vì cực cực. Nhưng không ngờ, Triển Vân lại xuất hiện lúc nàng sắp giết được hoàng thúc của hắn. Nàng vội bỏ chạy nhưng hắn lại đuổi theo gắt gao không thôi. Cuối cùng, hai người đánh nhau, Từ Hàm bị trúng 1 chưởng của Triển Vân và bị hắn tháo khăn che mặt. Khi nhìn thấy mặt Từ Hàm hắn liền bất động không thể tin. Từ Hàm muốn giải thích nhưng Triển Vân không cho nàng cơ hội, điên cuồng gào thét chất vấn, rất phần nộ khi biết nàng là sát thủ, biết mình bị gạt. Nhưng cuối cùng hắn vẫn thả nàng đi, không bao giờ muốn gặp lại. Do đó, Từ Hàm ôm trái tim tan nát trở về tổ chức... và mọi chuyện phức tạp hơn lại bắt đầu...

Phù, xong màn tóm tắt dưới đây là file convert, mọi người muốn hiểu rõ hơn thì down về đọc, nhưng ta báo trước ngoại trừ chương 68 và 83 có sửa chữ, hiểu được 70% thì các chương khác chỉ hiểu được 40% thôi nhé. Tích Giáng, Tích Dịch = Từ Hàm, Mườn Vân = Triển Vân. Đọc rồi mọi người sẽ hiểu vì sao ta không edit =."

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70

Linh Sơn

Từ Hàm bị đưa về tới Linh sơn, thủ lĩnh đang chờ nàng, thủ lĩnh cứ như vậy đứng ở nơi đó, đại sảnh rộng rãi an tĩnh không có bất kỳ thanh âm. Từ Hàm quỳ gối trên mặt đất, cúi thấp đầu, đợi thủ lĩnh xử lý.

Đằng sau chuyện, đều là không cách nào biết trước, không biết sẽ xảy ra cái gì, chính là, hiện tại nàng không chỉ vì sự sống của mình, hơn nữa càng nên vì hài tử trong bụng mà sống.

“Ta rất thất vọng đối với ngươi!” Thanh âm thủ lĩnh bằng bằng truyền đến, nghe không ra sát khí mang theo trong lời nói.

“Thuộc hạ thất trách.” Từ Hàm giương mắt nhìn thoáng qua thủ lĩnh, nội tâm phỏng đoán tâm ý.

Thủ lĩnh đột nhiên tức giận hét lớn: “Ngươi có biết hay không, sơ xuất của ngươi, làm cho tất cả thất bại trong gang tấc.”

Từ Hàm vội nói: “Thuộc hạ biết sai.”

“Ngươi biết kết cục của nhiệm vụ thất bại a.”

“Thuộc hạ biết rõ, xin thủ lĩnh thứ tội, thuộc hạ tuyệt đối không có ngờ tới, Vương gia đi cùng, nhưng, thuộc hạ cái gì cũng chưa nói, chưa từng rò rỉ nửa câu về bất cứ chuyện gì.”

“Hắn... Cái gì cũng không biết?” Thủ lĩnh hỏi.

“Dạ, hắn chỉ biết rõ thuộc hạ là sát thủ, cho rằng thuộc hạ lừa gạt hắn.”

“Xem ra ngươi đối với ta vẫn còn trung tâm!”

“Dạ, thuộc hạ không dám có hai tâm.”

Thủ lĩnh đột nhiên xoay người. “Ngươi yêu hắn?”

“Sát thủ không có yêu, ta chỉ là đang diễn trò.” Nàng trấn định như thế, không ngẩng đầu, bình tĩnh mà chống đỡ.

"Đã như vậy, đêm nay, ta muốn người giết hai nữ nhân ở quý phủ hân." Thủ lĩnh hạ mệnh

Lòng Tử Hàm thu một chút.

Thủ lĩnh đặc biệt hỏi: “Như thế nào, không thể làm sao?”

Tử Hàm lắc đầu, lãnh tuyệt mà vô tình nói: “Ta giết!”

Lâu chính Vương Phủ

Triển Vân cùng Tử Hàm chia cách, hân bảo nàng biến, không muốn gặp lại nàng, nhưng thật như vậy sao?

Nếu không muốn gặp nàng, vì cái gì chính mình sẽ khó chịu như vậy, Triển Vân uống rượu say, lão đảo ngã bầu rượu, trong miệng là vị rượu, trong ngực đều là dung nhan Tử Hàm.

Khóc, cười, nghịch ngợm, tức giận, giống như đang ở trước mắt, nhưng... Nàng lại lừa hân lâu như vậy.

Nàng lại là sát thủ, bao nhiêu thân tử vô tội chết ở trên tay nàng, mà nàng lại là người bên gối của hân.

Triển Vân nghĩ phát giận đẩy bầu rượu ngã trên mặt đất, cuồng loạn gầm rú. Cái gì... Vì cái gì, vì cái gì gạt ta!" Giống như điên rồi đá ngã lăn cái ghế, còn có bình hoa quý giá, trên mặt có vết nước mắt nhàn nhạt, trong mắt tràn đầy thống khổ.

“Tất cả đều là giả dối, cái gì cũng đều giả dối.”

Trách không được nàng không muốn hài tử, bởi vì nàng làm tất cả đều là diễn trò, đều là phụng mệnh làm việc. Triển Vân về mặt phần nộ, hai vai run dữ dội phát tiết nội tâm thống khổ.

Vì mệnh lệnh, nàng có thể bán đứng thân thể của mình, vì cái gì cũng có thể, mà hân, một mực vẫn cho nàng là nữ tử đơn thuần và thiện lương.

Nhưng không nghĩ đến, nàng lại là sát thủ, Triển Vân buồn phiền vô trán của mình.

“Vân ca...!” Tâm Nhi đứng ở ngoài cửa, nhỏ giọng và cẩn thận la lên.

“Biến, đều cắt cho ta, ai cũng không muốn gặp, đều cắt cho ta.” Triển Vân uống rượu nhiều như vậy, tăng thêm tâm tình lo lắng, làm gì suy nghĩ người ở phía ngoài là ai.

Tâm Nhi nghe được tiếng rống giận dữ của Triển Vân, tâm đau nhức, mặt trở nên trắng bệch, khổ sở cực kỳ, đúng là nàng đang ghen, Triển Vân ôn nhu đã không thấy, không thấy.

Tâm nhi che mặt, khóc rồi đi.

Mà bên trong một mảnh hỗn loạn.

Ngoại trừ phần nộ, tình yêu nồng đậm ở sâu trong nội tâm của Triển Vân, bởi vì chính mình không cách nào ý thức được yêu, cho nên mới phải tức giận chuyện Tử Hàm lừa gạt như thế.

Đêm sâu giống như mực tàu.

Trời sáng rồi, nhưng trên trời vẫn một mảnh u ám, không thấy một chút ánh sáng, làm cho lòng người trầm trọng.

Lão Vương gia là thúc thúc của hoàng đế, cũng là thúc thúc của Triển Vân, trong triều có địa vị quan trọng.

Đêm qua hân thiếu một chút bị giết, đưa tới không ít kinh hách, nhưng lão vương gia cũng thoát rồi, không có gì sợ nữa, sáng sớm liền tới Vương Phủ xem Triển Vân.

Đêm qua Triển Vân đi bắt thích khách, không biết là kết quả gì.

Lão Vương gia đi vào Vân Vương Phủ, dưới sự dẫn dắt của quân gia đi tới lầu chính, một đám nô tài nha hoàn đều bị Triển Vân hù đến, không dám đi quá rầy.

Lão Vương gia nói: “Tự mình đi vào.”

Duỗi tay đẩy cửa ra, mùi rượu xông vào mũi, Triển Vân còn nằm ở trên giường, bất tỉnh nhân sự.

Lão Vương già xoay đầu, không phải đi bắt thích khách rồi, làm sao có thể uống say, vội hô: “Hoàng thúc chuyện gì?”

“Sao ngươi uống vượt qua say? Thích khách?”

“Thích khách? Chạy rồi!” Triển Vân còn có chút không có tỉnh rượu. “Hoàng thúc bị sợ hãi, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.” Nói xong hai mắt nhắm nghiền, nằm vật xuống trên giường, tiếp tục ngủ.

Lão Vương già xoay đầu, đành phải rời đi.

Linh Sơn

Từ Hàm đi ra mật thất, đứng ở trên đỉnh núi, tùy ý gió núi thổi hai gò má, thổi lên tóc đen của nàng. “Ngươi... Thật sự chịu đi?” Cô Lang đứng ở sau lưng Từ Hàm, con ngươi sắc bén như sói. “Ta đã tiếp nhiệm vụ.” Từ Hàm nhìn qua đêm tối như mực, thanh âm lại bay đến. “Ngươi có thể hoàn thành sao?”

“Không biết, nhưng ta không có quyền cự tuyệt.” Bên môi Từ Hàm nhàn nhạt cười, toàn thân tản ra nữ tính ôn nhu cùng ánh sáng mầu tím, rất đẹp, cũng rất ưu sầu.

“Cô Lang, ngươi muốn cuộc sống như thế nào?” Từ Hàm nghiêng đầu hỏi.

Cô Lang nhú mày, suy nghĩ một chút, không đáp hồi lại. “Ngươi thế nào?”

Từ Hàm khổ cười nói: “Ta? Ta muốn một cái nhà, cùng nam nhân mình yêu làm ăn sinh sống, vừa thân cận vừa hạnh phúc, cùng một chỗ nhìn hải từ lớn lên.”

Cô Lang cười, nhưng không có lên tiếng, chỉ là con ngươi nhìn qua ánh mắt hy vọng, mong ước của Từ Hàm, Từ Hàm có thể thực hiện mộng tưởng.

Hai người nhìn qua chỗ khác, không nói chuyện...!

.....

Có lẽ là bởi vì nguyên nhân thời tiết, ngày này đêm đặc biệt tối nhanh. Từ Hàm từ từ đi về dưới núi.

Hôm nay, phải chấp hành nhiệm vụ, đi giết người Vương Phủ, nàng thật sự phải đi giết người sao?

Không! Nàng không cách nào làm!

Tối thiểu hiện tại khi Triển Vân cảm thấy còn yêu Tâm Nhi, nàng còn chưa cách nào xuống tay, không phải có lỗi với Tâm Nhi.

Nàng giết vô số người, nhiều hơn một Tâm Nhi cũng không tính nhiều, nhưng nàng không muốn làm cho Triển Vân khổ sở, cũng không muốn làm cho Triển Vân hận nàng, nàng cũng đáp ứng qua bảo bảo trong bụng, nàng không hề giết người, muốn làm một người tốt, nàng sẽ không nuốt lời.

Hành tẩu trên đường, nhớ tới từng ly từng tý chung đụng với Triển Vân, cũng không thể quên được, nàng ở trên chợ làm rách quần của Triển Vân.

Hiện tại nhớ lại, đều cảm thấy buồn cười.

Triển Vân nhất định phần nộ, nhưng hẳn không có trách tội nàng.

Từ Hàm nghĩ khóe môi nhin không được lộ ra một vòng tươi cười, hoàn hồn lại, lại phát hiện, người đã đi tới trước cửa Vương Phủ.

Xoay người, người đã rơi vào trong sân, Từ Hàm nhin không được nhú mày, bốn phía rất an tĩnh, lờ mờ cảm giác được một mùi vị của tử vong.

Từ Hàm không khỏi bước nhanh hơn, đi thẳng về phía trước, người đi tới trước lầu chính, Từ Hàm dừng bước.

Tâm, hồi hộp, không dám tin nhìn qua trong sân, trên mặt đất đá xanh, nằm thi thể.

Người chết, hơn nữa không phải một người, đến bảy tám người, nằm có bảy tám cổ thi thể.

Tiểu Liên, Tiểu Hoàn, Vân Khoan, còn có... Tâm Nhi, trong nội tâm Từ Hàm nhảy loạn xạ, bộ dáng rất loạn.

Chuyện gì xảy ra? Vì cái gì, những người này sẽ chết, Triển Vân, hẳn đi đâu, không. Triển Vân người nhất định không nên có chuyện, lòng Từ Hàm nóng như lửa đốt xông vào lầu của Triển Vân, xem xét mọi nơi, không có phát hiện Triển Vân.

Lòng của nàng có điểm an tâm, tìm không thấy Triển Vân, chính là hiện tượng tốt, chính là, là ai giết.

Từ Hàm cảm giác có một âm mưu lớn đang chờ nàng, nàng đi ra lầu chính của Triển Vân. Mới ra cửa liền nghe được thanh âm có đồ vật gì đó ném vụn, định thần nhìn lại, bóng dáng Triển Vân đứng lặng tại đó.

Ném vụn chính là bầu rượu, hẳn không có việc gì, Từ Hàm thật cao hứng. Đang muốn nói cái gì, Triển Vân vài bước tiến lên, ôm lấy thi thể Tâm Nhi.

Đau khổ vuốt mặt Tâm Nhi, thanh âm không ngừng la lên "Tâm Nhi, Tâm Nhi, ngươi làm sao vậy, tỉnh tỉnh."

Nhưng Tâm Nhi đã chết, không cách nào sống lại, Triển Vân ôm chặt lấy thân thể Tâm Nhi, thống khổ vô cùng.

"A! Không, Tâm Nhi, ngươi không thể chết được." Triển Vân khóc ra thành tiếng, vô cùng thống khổ.

"Vương..... Vương gia." Tâm Nhi đột nhiên tỉnh lại một phát bắt được tay Triển Vân.

"Tâm Nhi.... Ngươi không thể chết. Tâm Nhi!" Triển Vân vui mừng vuốt mặt Tâm Nhi.

Tâm Nhi về mặt lại thống khổ, chăm chú nắm lấy tay Triển Vân, vô cùng thống khổ nói: "Vương gia.... Chú ý, Từ... Hàm, nàng.... nàng."

Triển Vân khóc rống nói: "Ta biết ta biết rõ, ngươi đừng nói chuyện, ta dẫn ngươi đi tìm ngự y, ngươi không thể chết được, Tâm Nhi."

Tâm Nhi lại tái nhợt cười, nói: "Vân ca... Thực xin lỗi." Tay cầm lấy tay Triển Vân chậm rãi rũ xuống, con ngươi chậm rãi khép lại, không bao giờ nhìn Triển Vân nữa, Tâm Nhi hoàn toàn mất đi hô hấp.

"A..... Không!" Triển Vân thống khổ kêu. "Tâm Nhi.. Tâm Nhi. Ngươi không cần phải chết. Không cần phải chết!"

"Vương gia.....!" Từ Hàm muốn an ủi —, tuy nhiên phát hiện mình không biết nói cái gì cho phải. Vì cái gì còn nói nàng, vì cái gì nói là nàng, nàng không có giết người trong vương phủ, rốt cuộc là ai đang hại nàng.

Hai mắt Triển Vân rơi lệ, từ từ thả lỏng người trong lòng, đứng lên, về mặt phần nộ cùng thống khổ, trong mắt ngoại trừ phần nộ, thống khổ, còn có chán ghét từ từ tập hợp.

Hắn rút ra bội kiếm, hạ xuống, chỉ hướng Từ Hàm, quát. "Là ngươi!"

Sắc mặt Từ Hàm biến đổi. "Không, Vương gia, không phải ta!"

Triển Vân từng bước một tới gần Từ Hàm, kiếm đặt ở trái tim Từ Hàm, phần nộ mà thống khổ quát: "Không phải ngươi.... Xem cách bọn họ chết đi, đây chẳng phải là thủ pháp của ngươi sao? Giết người ở vô hình, giết người không thấy máu, đây không phải ngươi làm sao? A!"

"Ta thật không có, tin tưởng ta." Từ Hàm nhìn qua Triển Vân cực kỳ bi thương, tâm cũng đau nhức.

Triển Vân cuồng nộ gào thét, hai mắt đỏ vằn, mang theo thù hận. "Không phải ngươi, ngươi đến làm cái gì, Tâm Nhi nàng chết, chết, Vân Khoan cũng đã chết, bọn họ phạm vào tội gì, muốn ngươi xuống tay như vậy, Vân Bích có phải là ngươi giết, ngươi nói."

Từ Hàm thống khổ nói: "Khi ta tới, người cũng đã chết, ta thật không có giết bọn họ, vì cái gì ngươi không chịu tin tưởng ta."

Tâm Nhi chết đi, làm cho Triển Vân đau lòng khó nhịn. "Tin tưởng ngươi, tin tưởng một sát thủ, ngươi đến làm cái gì, nói, ngươi đến làm cái gì, ta không phải bảo ngươi rút đi đấy sao? Ngươi còn tới làm gì?"

"Ta..... Ta chỉ là tới.....!"

"Cầm mồi, chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn nguy biện, ngươi sát thủ máu lạnh này, là ngươi hại chết bọn họ!" Triển Vân rống giận, tóc đen nhảy múa.

"Ta không có!" Từ Hàm kêu.

Triển Vân trả lời nàng là di chuyển kiếm, trực chỉ cổ họng Từ Hàm, quát um lên: "Ngươi sát thủ máu lạnh này, là ngươi, là ngươi hại chết nàng, hôm nay ta muốn giết ngươi trả thù."

Nàng thương tâm lắc đầu. "Không, không phải ta, ta không có!"

"Chuyện cho tới bây giờ ngươi còn nguy biện." Hắn cuồng loạn rống giận, thanh kiếm kia cũng xuyên qua thân thể nàng.

"A!" Từ Hàm đau nhức kêu một tiếng, mở lớn hai mắt nhìn qua Triển Vân, không muốn tin tưởng, một kiếm này Triển Vân đâm qua.

Không phải là nam nhân nàng yêu, không phải... Không phải phụ thân của hài tử trong bụng.

Tâm, đau quá, loại đau này, kéo linh hồn của nàng. Đau đớn toàn thân, máu tươi rơi trên mặt đất, từ kiếm chảy đến trên mặt đất.

Từ Hàm cầm kiếm lạnh buốt, trong miệng cũng tràn ra máu tươi, con ngươi nhìn qua Triển Vân, thống khổ nói: "Vương gia... Ngươi... Vì cái gì.... Vì cái gì đối với ta như vậy, không tin ta."

“Ta.....!” Triển Vân nhìn qua Tử Hàm chảy máu như rót, tâm lại đau đớn kịch liệt.

Thần sắc nguyên bản cuồng loạn, giờ phút này tràn đầy vô cùng thống khổ, nhìn qua kiếm trong tay nhìn qua Tử Hàm bị mình đâm, tâm đau đớn kịch liệt, tay loạn buông, bóng dáng không ngừng lui về sau.

Tử Hàm nở nụ cười, bị thương mà thương cảm. "Một phen cuồng dại của ta, đổi lấy lại là một kiếm của ngươi."

Triển Vân thất hồn lạc phách lên trước, muốn ôm Tử Hàm, Tử Hàm đã từ từ lui về phía sau, con ngươi một mảnh tĩnh mịch, lặng yên nói: "Vì cái gì... Vì cái gì!"

Tử Hàm nói nôn ra một ngụm máu tươi, rốt cuộc không cách nào chèo chống, đầu nghiêng qua, thân thể như nhũn ra, từ từ nhắm hai mắt chậm rãi hướng trên mặt đất ngã xuống.

“Tử Hàm, không!” Tâm Triển Vân như bị vũ khí sắc bén đâm qua, nhìn Tử Hàm, giống như chính mình thật sự làm sai rồi, chính là, chính là, Tử Hàm giết Tâm Nhi, nàng máu lạnh vô tình, hắn không nên như vậy, nhưng hắn là thật là khổ sở, rất thống khổ.

Muốn phóng qua, ôm lấy thân thể ngã xuống của Tử Hàm, nhưng, nhưng vào lúc này, một đạo bóng dáng, nhiều như gió lốc đem Tử Hàm cuốn đi.

Triển Vân nhìn qua nam nhân ôm đi Tử Hàm, thống khổ quát: “Buông, không cần phải đem nàng đi.”

Nam nhân nhìn qua mặt Tử Hàm, vẻ mặt sát khí, rồi sau đó nhìn qua Triển Vân. "Ngươi không xứng được lòng của nàng, hảo hảo chôn cất Vân Vương Phi của ngươi a."

Lúc này Triển Vân đã là cực kỳ bi thương, sợ, sợ Tử Hàm bị mạng đi, chết hắn cũng muốn cùng một chỗ với nàng

Đang muốn đi lên đoạt, nhưng không ngờ, một chương phong đánh úp lại, nặng nề đánh vào lồng ngực của hắn, làm cho hắn liên tiếp lui về phía sau, nôn ra một ngụm máu tươi.

Tử Hàm nhìn qua mặt đầy sát khí của Vô Ngân, lắc đầu suy yếu vô lực nói: “Vô Ngân, dẫn ta đi... Đi.”

Vô Ngân ảm đạm sát ý, ôm lấy Tử Hàm, xoay người rời đi.....!

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Càng ngày càng khó tóm tắt □ Trong những chương này có một nữ nhân mới xuất hiện, họ La, tên gì thì ta không rõ lắm, cho nên tạm gọi là La La =]]

Tóm tắt từ chương 85 đến 102

Sau khi rời đi, Tử Hàm và Vô Ngân ẩn cư trong rừng núi, sống cuộc sống an nhàn nhưng Tử Hàm vẫn không quên được đứa bé đã bị mất, vì thế hoàn toàn chết tâm với Triển Vân. Còn Triển Vân thì tiếp tục sống trong tâm trạng bi thương, tiếc nuối, oán hận... Cho đến ba tháng sau, thi thể của Vân Vương phi được chôn lại bị mất, khiến Triển Vân cho người truy tìm. Cuối cùng biết được là do một phụ nữ giấu đi...

Từ miệng của người phụ nữ này biết được bà ta là mẹ của Hương Thảo và trả thù cho con gái mình nên đào xác Vân vương phi. Triển Vân lúc đầu nhất mực không tin nhưng nghe bà kể ra câu chuyện từ đầu đến cuối, những gì Hương Thảo nói với bà, biết con trai đầu tiên của mình chết là do Vân Vương phi giết để lấy máu làm mồi dẫn bỏ cổ vào người Triển Vân, biết nàng làm vậy là vì lúc trước Triển Vân hoa tâm không yêu nàng. Lại nghe theo lời người phụ nữ mời một thầy chuyên về cổ đền khám bệnh, xác thực trên người Triển Vân bị hạ cổ. Lúc này, Triển Vân thật sự nổi giận, sau khi bỏ được cổ trong người, cũng để mặc xác Vân Vương phi mà không chôn. Hắn càng hối hận mình đã đối xử tệ bạc với Tử Hàm nhưng dộc lòng tìm kiếm.

Lúc này Tử Hàm và Vô Ngân đang trên đường trở về Thiên Hạ sơn trang, khi dừng chân ở một quán trọ họ gặp được La La đang bị hai đại hán ức hiếp nên ra tay cứu giúp. Sau đó hai tên đại hán vẫn đến gây rối khiến Tử Hàm ra tay trừng trị, lúc đó thì Triển Vân đuổi tới, nghĩ Tử Hàm giết người vô cớ nên có đoạn đối thoại ở trích đoạn 4 văn án. Sau đó thì La La luôn đi theo Tử Hàm và Vô Ngân, bề ngoài thì thân thiết nhưng vốn là ngầm ám hại, vì cô ta nhận được lệnh và thầm yêu Vô Ngân nên ghen ghét Tử Hàm. Đến một đêm cô ta bắt cóc Tử Hàm giấu đi còn hạ độc Tử Hàm rồi bắt Vô Ngân phải thành thân với cô ta. Nhưng ma thay trong ngày đại hôn Tử Hàm đã về kịp và ngăn cản nhưng La La không chịu giao thuốc giải, nên Vô Ngân cũng hạ độc lại cô ta, rồi đưa Tử Hàm đi.

Triển Vân vẫn âm thầm theo bọn họ, lại gặp Dịch công tử mang binh đuổi tới nói là hoàng thượng hạ chỉ giết Vô Ngân và Tử Hàm. Triển Vân ngoài mặt nhận chỉ hỗ trợ nhưng kỳ thật âm thầm giúp Tử Hàm. Khi về đến Thiên Hạ sơn trang, độc trong người Tử Hàm đã trở nặng, Vô Ngân rất đau khổ và

muốn thành thân với Từ Hàm, nàng cũng chấp nhận. Ngày đại hôn, sau khi họ bái đường xong thì binh lính do Dịch công tử dẫn đầu đã tiến đến phóng hỏa. Vô Ngân vội dẫn Từ Hàm, Vô Song và hai ông bà lão nô bộc trong nhà theo hậu sơn trốn đi. Chẳng may bà lão nô bộc trúng tên chết, tuy họ thoát được nhưng ai cũng đau buồn. Sau đó, họ chia hai đường, Vô Song và lão bộc, Vô Ngân và Từ Hàm trốn đi. Nhờ Triển Văn và Giang Thanh Sơn giả dạng giúp đỡ, nên Vô Ngân và Từ Hàm thoát khỏi sự truy đuổi của Dịch công tử.

Nhưng Từ Hàm vì trúng độc, biết mình sắp chết, không muốn liên lụy Vô Ngân, nên đã bỏ lại hấn mà đi... Lúc này chân tướng của mọi việc dần dần bại lộ...

Mời mọi người chuẩn bị xem chương cuối "Đại kết cục"....

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đại kết cục

Trong thiên địa, nàng thật là nhỏ và yếu đuối, nhất là Từ Hàm giờ phút này không hề còn lực phản kháng, yếu đến một hài tử bảy tuổi có thể muốn mạng của nàng.

Nàng không khỏe thờ hào hển, tay vịn lấy một cây bông vải, dựa vào, không cử động.

“Ai đó!” Đột nhiên nghe được chỗ không xa có người hô một tiếng, Từ Hàm ngẩng đầu nhìn đến rất nhiều quan binh sau nàng.

Trốn, nàng vô lực đào tẩu, tâm một mảnh yên tĩnh, nên tới cuối cùng sẽ đến, sớm một chút chấm dứt tánh mạng hơi tàn này, cũng là cách tốt.

Từ Hàm nhìn đến thân hình ưu nhã của Dịch công tử chạy nhanh về phía nàng, cây kiếm đâm về trước căn bản không muốn lãng phí một chiêu, muốn chấm dứt tánh mạng của nàng.

Đến đây đi, chết sao cũng được, nàng chết, không cần liên lụy Vô Ngân nữa.

“Từ Hàm, chú ý!” Một đạo ánh đen từ một bên dùng tốc độ nhanh như sét đánh lao tới, ôm lấy nàng, muốn né ra, Từ Hàm tập trung nhìn vào, lại là Cô Lang.

“Đừng lo cho ta, ngươi đi mau!” Từ Hàm hoảng sợ khê hô, Cô Lang lại một mực ôm nàng, một tay khác cầm kiếm đối phó với Dịch công tử, kiếm chiêu của Cô Lang là nhanh nhất trong đám sát thủ của bọn họ, chỉ là kiếm chiêu của Dịch công tử càng lợi hại, nhanh rất chuẩn, không đến vài cái liền đánh rớt kiếm trong tay Cô Lang.

Cô Lang rõ ràng không phải đối thủ của Dịch công tử, Từ Hàm cảm giác phát hiện, kiếm pháp của Dịch công tử có chút quen mắt, nhưng hình như đang cố ý che dấu cái gì, kiếm pháp rất là kỳ lạ.

Cô Lang ôm Từ Hàm lui ra sau vài bước, tránh đi công kích tiếp tục mà đến của Dịch công tử, che chở Từ Hàm bỏ chạy về phía không có quan binh.

Dịch công tử không có đuổi, chỉ là hung ác vuron tay, chỉ thấy những quan binh kia lấp tốt tên, nhanh mà hung ác bắn về phía Cô Lang cùng Từ Hàm.

“Cô Lang chú ý!” Từ Hàm kinh hô, dùng sức xoay người dùng thân thể bảo vệ Cô Lang, Cô Lang ngưng khí, thuận thế dùng nhuyễn khí tiếp được mưa tên công kích đến, dùng sức hất lên trời, mưa tên phản xạ trở về, bắn chết vài quan binh. Khi đang muốn xoay người rời đi, cây sáo Dịch công tử thường dùng liền biến thành cây kiếm, tựa như tia chớp bắn về phía Từ Hàm.

‘Xì’ một tiếng, thanh âm vũ khí sắc bén xuyên qua thân thể, Cô Lang ôm Từ Hàm thân thể rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Từ Hàm bị Cô Lang đặt ở dưới thân, nhìn Cô Lang vẻ mặt thống khổ, Từ Hàm hoảng sợ dùng tay xoa mặt Cô Lang, “Cô Lang, đừng làm ta sợ, ngươi không có việc gì đúng hay không.”

Oa, Cô Lang nhô ra một ngụm máu tươi, xoay người ngã xuống trên cỏ bên cạnh Từ Hàm.

“A... Không! Không!” Từ Hàm chẳng quan tâm thân thể của mình đau đớn, bò về phía Cô Lang, thống khổ lắc đầu, nhìn một mảnh máu tươi trước ngực Cô Lang, đau lòng không thôi, hoảng sợ khóc hô, “Không... Cô Lang, ngươi không thể chết được, không thể chết được.”

Tay Cô Lang chăm chú bắt được tay Từ Hàm, hai mắt mờ mịt, khó khăn nói: “Tang Từ... Ta... Ta không thể bảo vệ ngươi nữa... Tha thứ ta... Là ta, giết chết Vân Vương Phi, hại ngươi thiếu chút nữa toi mạng, ta chỉ, chỉ là không muốn ngươi yêu.... Khổ cực như vậy...!”

“Không.” Mồ hôi của Từ Hàm chảy đầy mặt, khóc lắc đầu, “Ta không trách ngươi, không trách ngươi, ta không cần ngươi phải chết, không cần phải chết.”

Tay mang máu của Cô Lang xoa mặt Từ Hàm, thống khổ cười, “Có thể chết vì ngươi... Ta.... Rất có phúc, Tang Từ, ta.... Rốt cuộc không cần giết người....”

“Không, Cô Lang..., vì cái gì, ta không cần ngươi phải chết.” Từ Hàm nắm thật chặt tay Cô Lang dán tại trên mặt của nàng, tan nát cõi lòng, đau nhức....!

Cô Lang cũng rốt cuộc không cách nào nói ra lời nói, đành chỉ nói, ánh mắt vẫn còn nhìn Từ Hàm.

Từ Hàm đau lòng khóc không ngừng, chỉ là ôm lấy đầu Cô Lang, chăm chú ôm vào trong ngực.

Cô Lang chưa từng bị người ôm qua như vậy, hần vẫn luôn cô đơn, yên lặng yêu nàng, còn chưa có nói ra. Nước mắt giống như lũ lụt vỡ đê, rệu rai vào trên mặt Cô Lang, đau lòng giống muốn chết đi, từng lần một la tên Cô Lang.

“Đến phiên ngươi!” Thân ảnh Dịch công tử rơi vào trước mặt của nàng, Từ Hàm lại bỏ mặc. Giết đi, nàng chết tất cả đều đã xong.

“Đề cho ta!” Thanh âm Triển Vân vang tới, mang theo một loại bất an. Thanh âm rơi xuống, người của hắn cũng gấp gấp chạy vội tới, hần cuối cùng không yên lòng Từ Hàm, chính mình trước thi triển khinh công chạy đến, để cho Giang Thanh Sơn mang đám người chậm rãi hành tẩu.

“Ngươi xuống tay được?” Dịch công tử trào phúng nhìn Triển Vân.

Triển Vân nắm chặt kiếm trong tay, con ngươi đen nhìn qua Từ Hàm thống khổ, ôm thi thể Cô Lang, giống như mất đi linh hồn.

Tâm cơ rút nhanh đau nhức, “Đương nhiên, ta muốn tự tay giết nàng báo thù cho người trong phủ.”

Triển Vân nói xong giờ kiếm lên, hướng Từ Hàm đâm tới, chỉ là kiếm phong vừa chuyển lại đâm về phía Dịch công tử.

Kiếm của Mao Dịch còn ở trên người Cô Lang, hần không có binh khí, lập tức bị lực đạo hung mãnh của Triển Vân ép lui về phía sau mấy bước, Triển Vân lập tức ôm lấy Từ Hàm, xoay người rời đi.

“Cô Lang!” Từ Hàm thống khổ ní non tên Cô Lang, con ngươi tràn đầy nước mắt nhìn qua thân thể Cô Lang, đau nhức tràn qua toàn thân nàng, trước mắt rốt cuộc thấy không rõ cái gì, mất đi ý thức cuối cùng.

“Đáng chết!” Mao Dịch cả giận, hô lớn: “Bắn cho ta!”

Những quan binh kia cũng không dám động thủ, chỉ là ở đó do dự, cố kỵ thân phận Triển Vân là Vương gia.

Mao Dịch rống giận, từ trên thi thể Cô Lang rút kiếm của hắn ra, cả giận nói: “Đuổi theo cho ta.”

Triển Vân ôm Từ Hàm chạy nhảy trong khu rừng không người, Mao Dịch điên rồi, hoàng đế điên rồi, hần cũng điên rồi.

“Vương gia, đem người gì-ao cho ta, đằng sau không có đường.” Đám người của Mao Dịch đuổi theo.

“Muốn người, trừ phi ta chết.” Triển Vân nghiêm mặt, vô luận như thế nào hần cũng sẽ không để cho Từ Hàm chết đi.

“Vương gia, nếu không đem người gì-ao cho ta, đừng trách ta không khách khí.”

“Trong mắt ngươi còn có ta Vương gia này sao? Đừng quên ngươi là thân phận gì.”

“Vương gia cố ý kháng chỉ, đừng trách tại hạ vô tình.” Mao Dịch lấy kim bài ra làm chứng, “Thấy kim bài như gặp hoàng thượng, Vương gia ngươi muốn kháng chỉ không tuân sao?”

“Ngươi đừng có hy vọng a.” Triển Vân không để ý, không nhìn cái kim bài đó, “Dùng hoàng thượng đe ta, ngươi quá không biết ta.”

“Bắn cho ta, bắn.” Dịch công tử giờ kim bài của hoàng đế lên cao hô to một tiếng, “Trái lệnh chém!”

Bọn quan binh nhìn đến kim bài của hoàng đế, nào dám cãi lời, cung tên nhắm ngay Triển Vân, hung ác bắn tới.

Triển Vân đem Từ Hàm vác ở sau lưng, giờ kiếm đánh rơi vô số tên bắn tới, Mao Dịch cả giận, duỗi tay nắm một cây tên, dùng đủ lực bắn về phía Triển Vân.

Cây tên kia vô cùng mãnh liệt, vèo một tiếng phát ra, nhanh mà hung ác, Triển Vân gấp gấp lui thân thể của mình, muốn vuron kiếm chém lại, không ngờ dưới chân vừa trượt, Từ Hàm sau lưng thuận thế rơi xuống vực sâu vạn trượng.

“Không, Từ Hàm!” Triển Vân xoay người hoảng sợ dùng tay nắm chặt tay Từ Hàm, thân thể cũng vô pháp đứng vững theo thân thể của Từ Hàm rơi xuống phía dưới, thân thể hai người giống như lá rụng trong gió thu, ngã vào trong vực sâu vạn trượng.

Triển Vân từ từ nhắm hai mắt nắm thật chặt Từ Hàm, có thể chết cùng một chỗ cũng là một loại hạnh phúc, Từ Hàm trên đường hoàng tuyền, không cần phải hận ta nữa, Từ Hàm ta yêu ngươi, vẫn luôn yêu ngươi.

Từ Hàm từ từ mở to mắt, thanh tỉnh lại, nhìn phía mắt đen bóng của Triển Vân, cũng ý thức được giờ phút này mình và Triển Vân đang rơi.

Tầm mắt hai người giã nhau cùng một chỗ, nàng rơi, sẽ gặp tan xương nát thịt, chuyện cũ trước kia chính là nhất thời, tất cả hận, đều ở một khắc sinh tử này trở nên chẳng phải quan trọng, tóc đen bay bay, bọn họ dặt tay cùng một chỗ, tâm không hề còn hận, Từ Hàm nở nụ cười.

Triển Vân nhìn qua mặt Từ Hàm, cũng lộ ra một nụ cười hiểu ý, tất cả là không nói lời nào....!

Trên đỉnh núi, Mao Dịch cúi người nhìn lại, vực sâu không thấy đáy, té xuống nhất định là tan xương nát thịt, hồn về tây thiên.

“Đại nhân, hiện tại nên làm như thế nào?” Thuộc hạ tiến lên hỏi thăm.

Mao Dịch trừng mắt, lại nói: “Sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể!”

“Đạ!”

Một đám người ở Mao Dịch phân phó, tìm kiếm đường tiến vào đáy vực, cũng tìm không ra, ngoại trừ nhảy xuống không có đường khác.

Mao Dịch đành phải hạ lệnh thu binh, hồi triều phục mệnh, tất cả đều đã xong... Mao Dịch xoay người, ưu nhã rời đi...

“Tĩnh đi tĩnh đi, không cần phải ngủ nữa. ”

Một đạo thanh âm nhiều người rất kiên trì ở chỗ đó la lên, la cho nam nữ nằm ở trên giường tĩnh lại.

“Ai a, ai ồn như vậy.” Triển Vân một tiếng không kiên nhẫn, vừa đứng dậy, chân đều đau nhức, nhìn không được "A!" kêu một tiếng, đột nhiên trong nội tâm nhớ ra cái gì đó, quay đầu tìm kiếm bóng dáng hắc luân ôm, chỉ thấy Từ Hàm hảo hảo nằm ở bên cạnh hắn, an bình ngủ, sắc mặt hồng hào.

“Từ Hàm!” Triển Vân kinh hãi la lên, không biết giờ phút này có phải là thật, rõ ràng nhớ rõ, bọn họ lọt vào vực sâu vạn trượng, hắc luân không có ôm hy vọng sống, chỉ muốn chết cùng một chỗ với Từ Hàm, nhưng giờ phút này, bọn họ còn sống, còn sống.

Từ Hàm nghe được bên tai có tiếng giết, sâu kín tĩnh lại, mở hai mắt mê man, tuần nhan của Triển Vân ánh vào trong mắt nàng. Nháy mắt có chút không rõ, “Chúng ta.... Ở nơi nào?”

“Các ngươi ở trong nhà của ta.” Một cái thanh âm của thiếu nữ vang lên.

Lúc này Từ Hàm và Triển Vân mới đem tầm mắt quăng về phía trên người của một thiếu nữ đứng bên tảng đá, dung nhan linh hoạt kỳ ảo, mỹ lệ giống như tiên tử.

“Ngươi là?” Từ Hàm chần chờ hỏi, nhớ tới mình ngã vào trong vực sâu a, “Là ngươi đã cứu chúng ta?”

Một đứa bé con đi đến, mặt nhỏ nhắn, thịt đỏ đỏ, mắt to lóe lên lóe lên, thật là đáng yêu, hắc luân nhảy đến bên người nữ tử áo trắng, kéo tay nữ tử áo trắng, nghịch ngợm chớp chớp mắt, “Đúng vậy a đúng vậy a, tiên nữ tỷ tỷ nhà của ta đi hái thuốc, phát hiện các ngươi rớt trên đá, may mắn trên mặt dài khắp cỏ hoang, tỷ tỷ của ta không chỉ cứu các ngươi trở về, chăm sóc vết thương, nhanh cảm ơn tiên nữ tỷ tỷ nhà ta a.”

Nữ tử áo trắng cười nhạt một tiếng, néo néo khuôn mặt tiểu hài tử, “Tiểu tử kia, miệng ngươi lợi hại nhất.”

Từ Hàm cử động thử, quả nhiên thân thể nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng, không hề đau đớn, độc trúng mấy ngày trước đây cũng đã không còn. “Đa tạ cô nương cứu giúp, cô nương làm sao giải độc cho ta?”

Nữ tử đó cười nói: “Thuốc giải này là phụ thân của ta nghiên cứu, không biết cô nương làm sao có thể trúng độc này?”

Trên trời thật sự quá yêu nàng, đây là vì họa được phúc, “Xin hỏi phương danh ân nhân?”

Tiểu hài tử trẻ con nói: “Tỷ tỷ của ta gọi Độc tiên tử a, chú ý nàng lại độc chết các ngươi, hoặc là cho các ngươi biến thành xấu kinh!”

“Cô nương chính là Độc tiên tử?” Trong truyền thuyết Độc tiên tử hung ác vô cùng, phương pháp bỏ độc nghe rợn cả người.

Trên mặt Độc tiên tử mang cười nhân nhật, nói nhỏ: “Như thế nào, có sợ ta hạ độc các ngươi không?”

Từ Hàm cười, “Nghe đồn không thể tin.”

Độc tiên tử nhún mày, “Độc tiên tử chỉ là cách gọi trong giang hồ, ta gọi là A Cửu.”

Triển Vân xoay người xuống đất, không để ý chân đau đớn, cau mày nói: “Đa tạ cô nương cứu giúp.” Từ Hàm ngồi dậy, “Không biết còn có đường đi ra ngoài, chúng ta nên nhanh rời đi.”

A Cửu khuyên: “Chân người có thương, hành tẩu không tiện, sợ là khó có thể đi ra ngoài, hay là đường tốt thương nói sau.”

“Chúng ta không tiện ở lại.” Từ Hàm uyển chuyển cự tuyệt, sợ Dịch công tử sẽ đuổi theo, mình không sao cả, chỉ sợ làm phiền hà ân nhân cứu mạng.

“Vị tỷ xinh đẹp này, người cùng vị đại thúc này tự sát sao?” Tiểu hài nhìn qua Từ Hàm và Triển Vân, đột nhiên nói một câu.

Từ Hàm nhin không được nhìn Triển Vân, bị lời nói của hài tử khiến nở nụ cười, “Không phải, chỉ là lỡ chân”

Mặt Triển Vân tối sầm, hô quát: “Tiểu tử, con mắt nào của người thấy ta giống thúc thúc, sao nàng là tỷ tỷ, ta lại là thúc thúc rồi?” Hắn thoát nhìn già như vậy sao? Trong nội tâm khó chịu.

Tiểu hài tử hướng về phía Triển Vân làm mặt quỷ, không nói thêm gì nữa.

“Hai vị chó không phải là gặp phiền?”

Từ Hàm khẽ gật đầu, xuống giường, “Chúng ta ở tại chỗ này sợ sẽ liên lụy cô nương.”

“Các người an tâm ở lại là tốt rồi, trong lúc này đi ra ngoài sẽ lộ hành tung, không ai mang theo là tìm không được, yên tâm đi, mặc dù có người, ta cũng không sợ họ.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, ở lại, có người xấu truy các người, ta giúp các người độc ngược lại bọn họ.” Tiểu hài tử nói lộ ra cười đáng yêu, nói lời lại dọa người.

“Khách khí không bằng tuân mệnh.” Từ Hàm nhìn chân Triển Vân bị thương, liền quyết định tạm thời ở lại.

Vì họa được phúc....!

Từ Hàm và Triển Vân liền tạm thời lưu lại, mấy ngày nữa sẽ rời đi.

Lặng yên, mọi người cùng nhau dùng qua cơm tối, Từ Hàm lại làm sao cũng ngủ không được, trong não đều là bộ dạng khi chết của Cô Lang. Thanh âm của hắn, mặt của hắn, còn có những hành vi động tác khi còn sống của hắn, chính là rốt cuộc không cách nào nhìn đến Cô Lang, hắn đã chết, cứ như vậy chết ở trước mặt của mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đại kết cục (2)

Tâm đau nhức, nguyên lai là Cô Lang trước một bước giết chết bọn người Tâm Nhi, bởi vì hắn biết rõ nàng không thể xuống tay.

Từ Hàm thống khổ cong chân, ngồi trên một khối đá, trong não đều là cặp con người cô đơn của Cô Lang.

Vì nàng chết là một loại hạnh phúc ư, nàng được Cô Lang dùng sinh mệnh cứu, Cô Lang, nàng chưa bao giờ hảo hảo nói chuyện với hắn, cũng chưa bao giờ quý trọng điều tốt hắn đối với nàng, thậm chí cũng không kịp nói tiếng cảm ơn, hắn cứ như vậy chết, vì cứu nàng mà chết đi.

“Đang suy nghĩ gì!”

Thanh âm Triển Vân vang lên ở phía sau của nàng, Từ Hàm ngẩng đầu, nhìn qua một mảnh non nước phía trước.

“Không có gì!” Trong thanh âm nhàn nhạt của Từ Hàm mang theo đau thương, còn có hận đối với những người đưa Cô Lang vào chỗ chết. “Nghỉ ngơi đi!” Từ Hàm nói đứng lên, không nhìn tới Triển Vân, đi vào trong.

Gió mát nhàn nhạt, giống như quan hệ của bọn họ cũng chỉ là bụi.

“Người còn đang hận ta?” Triển Vân nắm tay Từ Hàm lại, thanh âm có chút run rẩy.

“Không, không hận!” Từ Hàm giãy tay Triển Vân, không muốn đối mặt vấn đề này.

“Chúng ta.... Còn có thể làm lại sao?” Triển Vân hỏi câu hỏi sâu trong đáy lòng.

“Không, ta đã lập gia đình.” Từ Hàm nói xong đi thẳng về phía trước.

Thân thể Triển Vân thẳng đứng ở nơi đó, thống khổ cúi đầu, không dám xoay người nhìn bóng dáng Từ Hàm rời đi, Từ Hàm đi cách hắn một bước, tâm

giống như đều bị xé nát một ít.

Triển Vân xoay người, buông lỏng đầu xót chạy vội tới trước mặt Từ Hàm, một tay ôm Từ Hàm nhét vào trong ngực, “Từ Hàm, thực xin lỗi!” Tuy nhiên hắn biết rõ, ba chữ thực xin lỗi, cái gì dùng đều không có, nhưng hắn vẫn muốn nói, thực xin lỗi.

Lòng ngực này, mùi vị kia, nàng quen thuộc, thực yêu, nhưng nàng không hề mềm yếu, nhẹ nhàng đẩy Triển Vân ra, thản nhiên nói: “Ta nói rồi ta đã không hận, tất cả quá khứ đều trôi qua, vĩnh viễn nên nghỉ ngơi.”

Thanh âm của Triển Vân run rẩy, “Chúng ta.... Chúng ta còn có thể bắt đầu một lần nữa sao?”

“Ta.... Đã thành thân.” Từ Hàm dừng lại bước chân, đi qua vai Triển Vân vào trong, để lại Triển Vân thống khổ, thẳng đứng ở nơi đó.

Đúng vậy, nàng thành thân rồi, áo đỏ thắm không phải chứng minh ư, Triển Vân nhận không được nữa.

Tất cả đều chậm, đều đã muộn!

Từ Hàm đối với hắn, không hận, không yêu!

Triển Vân đứng tại nguyên chỗ, nhìn không tới cô đơn trên mặt Từ Hàm rơi xuống, nhìn không tới ánh sáng chớp động trong mắt Từ Hàm.

Mấy ngày sau,

Tiểu hài tử linh tinh đó tên gọi Tiểu Cai, không biết như thế nào vô cùng yêu mến Triển Vân, không ngừng quẩn quít hắn đi câu cá, Triển Vân bị quẩn không có biện pháp, đành phải khắp khiêng mang theo hắn đi.

Từ Hàm và A Cửu đứng ở trước, A Cửu nhìn qua bóng lưng của Triển Vân và Tiểu Cai, cười nhạt một tiếng nói với Từ Hàm: “Hắn rất yêu ngươi!”

Từ Hàm nhìn qua A Cửu, khẽ cười một cái, “Ngươi nhìn ra?”

Áo trắng của A Cửu nhẹ nhàng đong đưa theo gió mát, trên mặt có cười, nói khẽ: “Uh, ánh mắt của hắn ngoại trừ yêu say đắm đối với ngươi, còn có thống khổ rất sâu, nhìn ra được, hắn sống ở trong thống khổ, nếu như một người không thể sống vui vẻ, so với chết còn khó chịu hơn.”

Từ Hàm biết rõ, Triển Vân sống ở trong thống khổ tự trách, trước kia nàng hận muốn giết Triển Vân, nhưng giờ phút này nàng không có hận như vậy.

“A Cửu có nam tử yêu mến sao?”

“Ha ha, được vinh dự làm Độc tiên tử như ta đây, nào có nam nhân dám gần ta một chút, các ngươi là ngoại lệ nha.”

“Ta tin tưởng A Cửu sẽ gặp được một nam nhân có thể thân cận A Cửu.”

“Tất cả cứ tùy, không thể cầu, nếu như gặp ta nhất định sẽ trân trọng.”

“A Cửu... Ta muốn đi ra ngoài.”

“Ừ?”

“Ngay hiện tại, tổng ta đi ra ngoài được không? Ta có chuyện rất quan trọng muốn làm.”

“Hắn thì sao? Ngươi không cùng một chỗ với hắn?”

“Không, để cho hắn ở tại chỗ này hảo hảo dưỡng thương, ta cùng hắn, không phải người trên một con đường, A Cửu giúp ta được không?”

A Cửu nhìn qua Từ Hàm, xem Từ Hàm đang suy nghĩ gì.

A Cửu mang theo Từ Hàm đi ra sơn cốc dưới vực sâu này, con đường xác thực bí ẩn, nếu như không có người, nhất định là không đi ra được.

Từ Hàm cầm tay A Cửu, nói lại: “Làm phiền ngươi chú ý hắn, nếu có kiếp sau, lại báo đáp đại ân của ngươi!”

“Ngươi phải cẩn thận.”

“Cám ơn, A Cửu, ta đi!”

“Bảo trọng!”

“Bảo trọng.”

Từ Hàm xoay người, hướng phương hướng trong nội tâm nàng suy nghĩ trăm ngàn lần đi đến, áo trắng của A Cửu lay động, đứng ở trên cỏ xanh, giống như tiên tử, nhìn qua bóng lưng Từ Hàm rồi đi, nàng sâu kín thở dài, hồng trần quá nhiều tranh chấp.... Xoay người rồi đi.

Nhiều ngày sau

Từ Hàm một thân áo đen nhẹ nhàng, đầu đội nón, che mặt vô cùng thấp. Hành tẩu ở trong kinh thành.

Nàng đi tới ngoài hoàng cung, nhìn qua thành cung cao cao, mắt lộ ra ánh sáng âm trầm, cầu hoàng đế, người không phải muốn mạng của ta ư, ta tới.

Từ Hàm lặng yên trở vào hoàng cung, nhìn một thái giám bưng một cái khay đi về phía tẩm cung, Từ Hàm xoay người, một phen đặt kiếm lên cổ hắn, kéo hắn tới sau hòn non bộ. Kiếm gác ở trên cổ thái giám, thái giám sợ tới mức hai chân mềm nhũn.

“Dám lên tiếng, ta liền muốn mạng ngươi.”

Thái giám gật đầu liên tục.

“Ngươi ở phòng nào, muốn đi đâu?”

“Ta ở phòng luyện dược, đang cầm đan dược muốn đưa cho hoàng thượng, nữ hiệp đừng giết ta.”

Từ Hàm duỗi tay một chưởng bổ vào sau gáy thái giám, thái giám mềm ngã xuống hôn mê, Từ Hàm đổi đi quần áo của hắn, cầm đan dược lên đi về phía tẩm cung của hoàng đế.

Cửa ra vào có thị vệ đứng, Từ Hàm tiêu sái, cúi đầu đi thẳng về phía trước.

“Đang làm gì? Phòng nào?” Thị vệ ở cửa chặn đường Từ Hàm đi đến.

Từ Hàm cúi đầu, thanh âm mảnh trả lời: “Nô tài phòng luyện dược, đến đưa thuốc!”

Hai thị vệ nghi ngờ đánh giá nàng, “Mặt lạ hoắc, chưa thấy qua ngươi, Tiểu Trụ tử?”

“Tiểu Trụ tử? Chắc hẳn chính là thái giám bị mình đánh bất tỉnh, “Tiểu Trụ tử ngã bệnh, nô tài mới đưa thay hắn, hoàng thượng sợ là đã đợi không kịp, sẽ trách tội...”

“Vào đi thôi.” Hai thị vệ cho đi, Từ Hàm gật đầu, đi vào.

Trong tẩm cung, Từ Hàm đi vào liền nhìn đến lão hoàng đế ngồi phịch ở trên người một Tàn phi, bộ dạng giống như vô lực.

“Thuốc, cho ta thuốc!” Hoàng đế nhìn đến chén thuốc trong khay của Từ Hàm, mắt lộ ra mừng rỡ.

“Dạ!” Từ Hàm đi ra phía trước, đưa thuốc cho hoàng đế, lại duỗi tay điểm huyết đạo của nữ nhân dưới thân hoàng đế, rồi sau đó thoáng cái giữ ở cổ họng hoàng đế.

“Ngươi... Ngươi là ai?” Hoàng đế hoảng sợ nhìn qua thái giám trước mắt, “Ngươi muốn làm cái gì?”

“Hoàng thượng không biết ta sao, ngươi không phải vẫn muốn mạng của ta sao?” Từ Hàm ngẩng đầu, hé ra mặt lạnh, chiếu vào trong mắt hoàng đế.

“Ngươi là tiểu thiếp mỹ nhân của Vân Vương gia.” Hoàng đế mờ lớn hai mắt, y nguyên nhớ rõ Từ Hàm xinh đẹp.

“Hoàng thượng còn nhớ rõ ta, thật tốt.”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Ta tới muốn mạng của ngươi, như vậy ta mới có thể sống yên ổn, sẽ không lại bởi vì ta mà hại chết bằng hữu ta, ta muốn báo thù cho bằng hữu chết đi của ta.”

“Không liên quan chuyện của trăm a, là chủ ý của hoàng thúc, trăm chẳng qua là nghe theo lời nói của hoàng thúc mà làm.”

“Cầu hoàng đế ngu ngốc vô năng, giữ lại ngươi làm gì.”

“Cứu giá, có thích khách!” Hoàng đế liều mạng lớn tiếng kêu cứu.

Từ Hàm cả kinh, chế trụ cổ họng hoàng đế, đem hoàng đế để tại trước mặt của nàng, mà lúc này rất nhiều thị vệ tràn vào.

“Mau tới cứu trăm a!” Hoàng đế sợ tới mức đầu đầy mồ hôi. Đôi mắt trông mong nhìn qua những thị vệ kia. “Hoàng thượng!” Lúc này lão Vương gia đi tới, nhìn qua hoàng đế kêu một tiếng.

“Hoàng thúc cứu trăm a!”

“Hoàng thượng yên tâm, thần đã bao vây ở đây, thích khách nhất định trốn không thoát.” Lão Vương gia đột nhiên nở nụ cười, nói: “Bắt tên!”

“A! Hoàng thúc ngươi.....!” Hoàng đế kinh hãi muốn nói điều gì, cũng đã không cách nào mở miệng, trên ngực đã bị cung tên bắn trúng, máu tươi chảy ròng.

Từ Hàm không dám tin nhìn qua tất cả xảy ra trước mắt, lão Vương gia kia lại giết vua, hắn muốn soán vị sao?

“Thích khách giết hoàng đế, bắt lấy thích khách cho ta.” Lão Vương gia vươn tay hô, rất nhiều thị vệ hướng Từ Hàm giết tới.

Từ Hàm xoay người đi, rút ra kiếm giấu trong người, chém giết, sau khi chém giết vài thị vệ, phá tan cửa sổ, muốn chạy trốn, nhưng không ngờ, sớm có người ở ngoài cửa sổ tâu hạ lưới sắt, đem thân thể Từ Hàm một mực vây khốn, kiếm của mười thị vệ để ở cổ họng Từ Hàm.

Lão Vương gia nhìn khắp nơi, cao giọng hô: “Bắt thích khách giết vua này lại, nhốt vào đại lao, không có mệnh lệnh bốn vương, ai cũng không chuẩn tới gần.”

“Dạ!” Thủ lĩnh thị vệ tóm lấy Từ Hàm.

Chuyện trong cung, thật sự là khó có thể đoán trước khó có thể đề ý, Từ Hàm không cam lòng nhìn qua lão Vương gia, tâm lạc vào bóng đêm.

Từ Hàm bị giam vào trong đại lao, trong nhà tù, chỉ có một mình nàng không có những người khác. Nàng đã bị nhốt hai ngày, bên ngoài xảy ra chuyện gì nàng không biết, chỉ biết là lão Vương gia muốn soán vị.

Cửa sắt dày đặc bị người mở ra, một người nam nhân mặc hoa phục đi đến, Từ Hàm ngẩng đầu nhìn đến mặt lão Vương gia.

Địch công tử đi theo phía sau lão Vương gia, Từ Hàm kinh ngạc liếc, “Các ngươi biết rõ ta muốn đến?”

“Không!” Về mặt lão Vương gia đắc ý, “Chỉ là không nghĩ tới ông trời cũng giúp đỡ bốn vương, vốn chỉ muốn cho hoàng đế uống thuốc độc, lại không nghĩ rằng sẽ có người chết thay tim đến.”

Đúng vậy a, nàng thành thích khách ám sát hoàng đế, tất cả tội danh đều là nàng gánh chịu, mà cái lão Vương gia có thể danh chính ngôn thuận làm chuyện hắn muốn làm.

“Ngươi không chết, như vậy Văn Vương gia? Hắn không có cùng một chỗ với ngươi?” Mao Địch nhíu mày hỏi.

“Không thể trả lời.” Nguyên lai những người này cho rằng Triệu Văn chết, cho nên vội vàng vàng tìm thời cơ giết chết hoàng đế rồi sau đó soán vị.

“Là ngươi hạ lệnh, truy sát ta?” Từ Hàm nhìn qua lão Vương gia, muốn biết, chuyện này có huyền cơ gì.

“Ngươi không cần biết rõ quá nhiều, chỉ cần nói cho ta biết Triệu Văn ở nơi nào?”

“Ngươi nói cho ta biết tại sao ngươi phải đưa ta vào chỗ chết, chúng ta trao đổi điều kiện. ”

“Ngươi bắt quả là son dương thế tội mà thôi, ngươi giết chết vô số đại thần, rất nhiều người yêu cầu tra rõ hung thủ, mà ngươi đúng là hung thủ kia, cái này còn chưa đủ định tội chết của ngươi sao? Phương pháp giết người của ngươi chỉ có một loại, cho nên những năm gần đây thần tử ngươi giết chết không dưới vài chục, ngươi không nên chết sao?”

Từ Hàm cố gắng nghĩ, nhìn qua lão Vương gia, nhìn qua Địch công tử, trong đầu đột nhiên nảy ra một cái ý nghĩ.

Chỉ sợ sau khi nàng giết chết những quan viên kia, lão Vương gia sẽ dẫn thủ hạ của hắn, trong triều cũng chậm chậm đều là vây cánh của hắn, như vậy, như vậy, người làm những điều này nhất định có mục đích gì, mục đích, cái đó chính là xưng đế.... Sau khi mọi chuyện cần thiết bại lộ, nàng chính là người chết thay, nàng là sát thủ, mặc dù có người tra, cũng chỉ là nàng gây nên.

Như vậy, như vậy nam nhân ở trước mắt, Từ Hàm bật thốt lên hô: “Ngươi... Ngươi là thủ lĩnh?” Nàng làm tất cả, không đều là tại vì tròng diện hôm nay mà trải đường sao?

Lão Vương gia cười nói: “Ngươi rất thông minh.”

“Bắt quả ngươi sai rồi, ta mới là thủ lĩnh của ngươi, cũng là người dưỡng dục ngươi lớn lên, dạy ngươi võ công. ” Mao Địch ưu nhã nói ra.

Làm sao có thể, “Ngươi, Mao Địch? Là... Thủ lĩnh.” Đầu óc Từ Hàm hồ đồ.

“Như thế nào không giống sao?” Mao Địch dùng thanh âm già nua Từ Hàm quen thuộc hỏi, đó chính là thanh âm của thủ lĩnh a.

Không, nàng không thể tin được, không thể tin được đây là thật, Từ Hàm khiếp sợ trong khoảng thời gian ngắn nói không ra lời, những người này trăm phương ngàn kế lâu như vậy, chôn dấu sâu như thế này.

Chương 74: Đại kết cục (3)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mà nàng, từ đầu đến cuối bất quá là một quân cờ hữu dụng nhất, thật sự là bi ai a, Từ Hàm cười khổ. Người nuôi mình, dĩ nhiên là người một lòng muốn đưa nàng vào chỗ chết, tâm Từ Hàm — không hiểu thống khổ.

“Nói, Triển Vân ở đâu?” Lão Vương gia muốn xác định Triển Vân ở đâu để làm đề phòng.

“Ha ha....!” Từ Hàm tan nát cõi lòng cười, “Ta không biết, không biết hắn ở đâu, các người giết ta đi.” Tâm buồn bã lặng yên, trong lúc nhất thời không cách nào tiếp nhận, không cách nào tiêu hóa chuyện như vậy.

“Cứng đầu! ” Lão Vương gia một chưởng đánh vào trên mặt Từ Hàm.

Từ Hàm đã không cảm giác đau đớn, nhưng ngã xuống, ngã ở trên mặt đất, nằm ở chỗ đó, không khóc, không nói lời nào, trong đầu loạn một mảnh.

Từ Hàm bị nhốt ở trong lao, vừa trôi qua vài ngày, vốn cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng những người này vẫn còn giữ lại tánh mạng của nàng, chẳng lẽ nàng còn hữu dụng ư, chẳng lẽ con cờ như nàng dùng xong vẫn còn chưa bị vứt đi.

Hôm nay, trong phòng giam lại có người đến, Mao Dịch, hắn nhìn nàng, thần sắc đầy sát khí, là tới tổng nàng ra đi sao?

“Áp đi!” Mao Dịch ra hiệu bảo binh sĩ sau lưng tiến lên áp Từ Hàm.

Tay chân Từ Hàm đều bị xiềng xích, bị những thị vệ đẩy đẩy thê thê bắt đi ra ngoài.

Bọn họ muốn?

Rốt cục ra đại lao, ánh sáng phía ngoài chói mắt, làm cho Từ Hàm nhiều ngày không thấy ánh sáng bị chói chóng mặt.

Đội đến có thể tinh tường nhìn đến tất cả chung quanh thì thấy được chỗ không xa trước mắt đứng một nam nhân oai hùng, trên khuôn mặt tuấn tú có lo âu, nhìn nàng bị thị vệ bắt ở ngoài mấy trượng, mà cổ của nàng lại mang một thanh đao cứng.

Chuyện gì xảy ra, Từ Hàm đứng ở nơi đó, nhìn qua nam nhân ở trước mắt, tại sao hắn lại muốn tới.

“Từ Hàm... Người có khỏe không?” Thanh âm lo lắng của Triển Vân vang lên, sau đó tức giận quát: “Chết tiết, buông nàng ra.”

“Vương gia, thả nàng hay không, quyết định bởi ngài, chỉ cần ngài đáp ứng yêu cầu của Mạnh lão Vương gia, nàng có thể còn sống rồi đi.”

Từ Hàm nghe lời Mao Dịch nói..., ý thức đến, Triển Vân phải đáp ứng bọn họ chuyện gì, nàng thành con cờ uy hiếp Triển Vân, uy hiếp Triển Vân bỏ quyền tranh đoạt để sao?

Từ Hàm lắc đầu, hô: “Không cần, không cần lo cho ta, không cần phải đáp ứng bọn họ, làm chuyện người nên làm, đừng cho kẻ gi-ân đắc chí.”

Triển Vân nhìn Từ Hàm, đau lòng không thôi, tức giận nói với Mao Dịch: “Không nên thương tổn nàng, bằng không mơ tưởng đạt thành tâm nguyện.”

“Được!” Trong mắt Mao Dịch chớp động lên vẻ vui mừng, “Áp tải trong lao, chú ý canh giữ.”

“Triển Vân.....!” Từ Hàm bị áp đi về phía nhà tù, nhìn không được quay đầu lại, nhìn Triển Vân.

Không ngờ rằng, sự tình sẽ biến thành như vậy, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Thời gi-ân vừa qua mấy ngày, trong lao Từ Hàm lo lắng vô cùng, lo lắng đến Triển Vân, tin chắc bên ngoài đã xảy ra chuyện.

Cửa Đại Vũ lại bị người mở ra, Mao Dịch đi đến, vẫn ưu nhã chết tiết.

Từ Hàm nhìn hắn, không dám tin, hắn chính là thủ lĩnh, một người xa lạ quen thuộc.

“Đi thôi! Người đã lấy được tự do.”

“Triển Vân?” Lòng của nàng hay là nhện không được buộc lên an nguy của Triển Vân, nàng không xác định xảy ra chuyện gì, tuy, hân từng thương hại nàng, nhưng Cô Lang rời đi, làm cho nàng càng thêm luyến tiếc người sống ở trong sinh mệnh nàng.

“Hắn ở sườn núi Song Thập ngoài thành chờ ngươi.” Trong con ngươi đen của Mao Dịch hiện lên cái gì.

Cứ như vậy tự do ư, sau sự tự do của nàng cất dấu một cái giá lớn, nhưng nàng đã chẳng quan tâm nhiều như vậy, nàng nghĩ là lúc này nhanh rời đi thôi, tìm Triển Vân, tìm Vô Ngân, tìm hai nam nhân trong đời mình, nói cho bọn họ biết nàng bình yên vô sự, nàng còn sống.

Sườn núi Song Thập

Triển Vân lo lắng chờ ở nơi đó, Mao Dịch nói, Từ Hàm sẽ đến chỗ này tìm hắn, nhưng hắn đợi rất lâu rồi, vì cái gì Từ Hàm còn chưa tới, chẳng lẽ bọn họ nuốt lời rồi, không, bọn họ không dám.

Hắn đã có thể đưa lão Vương gia lên ngôi vị hoàng đế, là có thể kéo hắn xuống, cho nên bọn họ không dám thương tổn Từ Hàm.

Triển Vân lo lắng bất an, bước qua lại, rốt cục bên tai nghe được một hồi tiếng bước chân.

Thấy được, thấy được Từ Hàm hân tâm tâm niệm niệm, nàng đến đây, nàng an toàn thoát ra.

“Từ Hàm!” Triển Vân đến hô một tiếng, trên mặt tuấn tú đều là tươi cười.

Từ Hàm nhìn Triển Vân, trái tim giống như phóng khoáng rất nhiều, tất cả hận, sau khi đi ngang qua sinh tử cách biệt, đều trở nên phai nhạt.

“Vương gia!” Từ Hàm mỉm cười, đến gần hắn, Triển Vân cũng nghênh đón.

“Ngươi có khỏe không? Bọn họ có thương tổn ngươi hay không?” Triển Vân muốn ôm chặt lấy Từ Hàm, nhưng duỗi hai tay ra, lại thu hồi, Từ Hàm sẽ không nguyên ý.

Từ Hàm cười nhạt một tiếng nói: “Ta rất khỏe, cảm ơn ngươi cứu ta một mạng.”

“Từ Hàm....!”

“Ta không gọi Từ Hàm!” Từ Hàm sửa lời nói của Triển Vân. Triển Vân ngẩn người, hơi khó chịu.

Từ Hàm lại duỗi tay ra, “Chỉ mới quen biết, ta gọi là Tang Từ.”

Triển Vân duỗi tay ra, từ từ cầm tay Từ Hàm, tâm thất lạc muốn nát. “Ngươi khỏe, Tang Từ!”

“Từ nay về sau chúng ta là bạn tốt, Từ Hàm đã chết rồi, còn sống chính là Tang Từ, chúng ta đều quên một số chuyện không vui trước kia.”

“Cả yêu cũng quên sao?” Triển Vân thống khổ nói nhỏ, tay nắm Từ Hàm chậm rãi mở.

“Ta... Phải đi, Vương gia bảo trọng.” Từ Hàm tránh né không muốn thảo luận việc này.

“Đi nơi nào?” Tâm Triển Vân đau đớn như kim đâm.

“Ta đi tìm Vô Ngân, hắn đang đợi ta.”

“Tang từ...!” Triển Vân thống khổ nói không ra lời, duỗi tay lấy ra một vật từ trong lòng, kéo tay Từ Hàm, đặt ở trong lòng bàn tay nàng. “Bảo trọng... Chúc ngươi hạnh phúc.”

Lòng Từ Hàm chua xót, mắt nóng lên, tầm mắt mờ hồ nhìn qua đồ trong tay, không gì khác, chính là lần đầu tiên Triển Vân tặng cho nàng, lại bị Tâm Nhi cướp đi.

“Coi như nghĩ về kỷ niệm.” Triển Vân rầu rĩ nói, xoay người, chỉ là không muốn làm cho Từ Hàm nhìn đến, một mặt nhu nhược không chịu nổi của hắn.

“Tạm biệt!” Từ Hàm nắm chặt tay, sau khi xoay đầu, xoay người, đi về một phía.

Mắt Triển Vân cô đơn nhìn bóng lưng Từ Hàm bỏ đi, thống khổ thấp hô, “Nếu như, không có Vô Ngân, ngươi còn có thể cho ta một cơ hội quay đầu lại không? Ta thật sự yêu ngươi... Được không.”

Triển Vân đứng ở nơi đó khóc ồ lên, khóc như một hài tử chưa lớn.

Trái tim Từ Hàm đau nhức, cũng không dám xoay người nhìn Triển Vân, cũng không có mở miệng nói chuyện, nàng rằng chăm chú cắn môi, nước mắt không ngừng động chảy xuống.

Biết rồi, ta sẽ, Tử Hàm yên lặng trả lời trong lòng, nhưng nàng sẽ không nói ra.

“Tang Từ!” Một đạo thanh âm ôn nhu vang lên ở phía trước nàng, Tử Hàm mở to mắt, thấy được Vô Ngân một thân áo trắng, đứng ở chỗ không xa chờ nàng, áo trắng bay bay, tuấn đạt vô cùng.

Tử Hàm lau khô nước mắt, Vô Ngân trước mặt thật rõ ràng, hân hường về phía nàng cười, cười thật ôn nhu xinh đẹp. Bước chân nhanh hơn tới gần Vô Ngân, Vô Ngân, ta sẽ ở lại bên cạnh ngươi, hảo hảo yêu ngươi.

Tử Hàm cách Triển Vân càng xa, cách Vô Ngân càng gần, Vô Ngân cười đến gần nàng, duỗi ra đôi tay phát sáng kia, cầm tay nàng.

Đúng lúc này, bên tai Tử Hàm âm âm nổ vang, thân thể Vô Ngân đem nàng bỏ nhào đặt ở trên mặt đất.

Tử Hàm ngã xuống, đầu chóng mặt, chuyện gì xảy ra, nhìn đến Vô Ngân ghé vào trên người nàng vẫn không nhúc nhích, Tử Hàm kinh hô, “Vô Ngân, Vô Ngân!” Duỗi tay xoa mặt Vô Ngân, lại phát hiện, máu đỏ tươi nhiễm đỏ mặt Vô Ngân, giọt máu rơi vào trên người của nàng.

“Không!” Tử Hàm phát ra một tiếng gào rú đau nhức triệt tâm, hoảng sợ hô tên Vô Ngân, “Vô Ngân... Vô Ngân!”

Nhưng Vô Ngân lại nhắm chặt hai mắt lại, không cách nào trả lời nàng. Tử Hàm hoảng sợ khóc, cố gắng ngồi dậy, lại nhìn đến Triển Vân cũng bị nổ xù ở chỗ không xa, nghĩ đến hân là muốn cứu nàng, nhưng vẫn chưa kịp.

Tử Hàm nhìn qua Triển Vân còn có Vô Ngân té trên mặt đất, không biết nên như thế nào, tâm giống như ngã vào trong lửa mạnh thiêu đốt lên, đau nhức....

Mà lúc này, bóng dáng Mao Dịch xuất hiện ở trước mắt Tử Hàm sắp hồng mắt, tay hân cầm kiếm, đi qua.

Hai mắt Tử Hàm tức giận mà thống khổ nhìn qua Vô Ngân, quát um lên: “Là ngươi, là ngươi chôn thuốc nổ ở trong này, tại sao phải ác như vậy, vì cái gì?”

“Bởi vì các ngươi đều đáng chết!” Mặt mũi Mao Dịch tràn đầy dữ tợn, không còn ưu nhã ngày xưa nữa.

“Ta muốn giết ngươi.” Tử Hàm giống như điên rồi xông về phía Mao Dịch, nhưng nàng trải qua bị thống, đã hoàn toàn đã không có kết cấu, căn bản không phải đối thủ của Mao Dịch, mấy chiêu xuống, Tử Hàm bị một chiêu của Mao Dịch đánh rớt tại bên người Triển Vân.

Ngực Tử Hàm nóng lên nở ra một ngụm máu tươi, nàng hận nhìn qua Mao Dịch.

“Bọn họ đều là ngươi hại chết, ngươi còn sống chính là sát tinh!” Kiếm Mao Dịch hướng Tử Hàm đâm tới.

“Dừng tay!” Nam nhân giống một trận gió, từ dưới thân kiếm của Mao Dịch đoạt đi Tử Hàm.

“Huyền Dục....” Tử Hàm không dám tin nhìn qua nam nhân cứu đi mình, hân làm sao có thể tới nơi này.

Ánh mắt Mao Dịch thống hận nhìn qua Huyền Dục, “Ít quan chuyện người ta.”

“Nàng là hài tử của Huyền Hoa, ta sẽ không để cho ngươi giết nàng.” Huyền Dục vẫn tuấn lãng như ngày xưa, nhìn Mao Dịch.

“Chính bởi vì nàng là hài tử của Huyền Hoa, nàng mới càng phải chết.” Mao Dịch dữ tợn rống giận.

“Vì cái gì, Huyền Hoa có gì đắc tội ngươi.”

“Nữ nhân không biết tốt xấu kia, ta hận không thể giết nàng.”

“Ngươi... Ngươi biết Huyền Hoa.” Con ngươi đen của Huyền Dục trầm xuống, chăm chú nhìn chằm chằm Huyền Dục.

“Đâu chỉ biết, ta còn chiếm hữu nàng, ha ha!” Mao Dịch điên cuồng cười.

“Ngươi... Là ngươi!” Trong mắt Huyền Dục bị lửa giận thiêu đốt, thả Tử Hàm ra, kiếm chỉ Mao Dịch, “Người nam nhân kia chính là ngươi?”

“Ha ha, là ta thì thế nào?” Mao Dịch cuồng loạn một hồi, “Vì cái gì, nàng không thương ta, vì cái gì.”

“Nam nhân bên ngoài của Huyền Hoa chính là ngươi? Nàng không thương ngươi? Hài tử nàng mang là của ngươi?”

“Ngươi nói cái gì?” Sắc mặt Mao Dịch cuồng loạn.

Huyền Dục cười khò, chỉ vào Tử Hàm, “Ngươi muốn giết hài tử của mình sao? Sau khi về nhà Huyền Hoa đã mang thai, hài tử đó là của ngươi, có phải không?”

“Ngươi nói bậy!” Mắt Mao Dịch nhìn không được nhìn mặt Tử Hàm.

Từ Hàm càng như rơi vào hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, nàng là hài tử của Mao Dịch, không, nhất định không phải như thế.

“Nàng bắt quá là một dã chủng, sao lại là con của ta, ha ha... Chê cười.” Một hồi cười điên cuồng.

“Sau khi Huyền Hoa trở về thì đã mang thai, là ta đem bỏ đi.”

Thân ảnh Mao Dịch không ngừng lui về phía sau mấy bước, “Ngươi nói láo!”

Huyền Dực thống khổ nói: “Ta nói chính là lời nói thật, ta tức giận giết chết Huyền Hoa, bởi vì nàng phản bội, bởi vì trong bụng nàng mang hài tử của người khác, sau khi sinh ra hài tử, nàng không chịu bỏ hài tử, ta.... Ta mất bình tĩnh giết chết nàng.” Huyền Dực thì thào tự nói. Vừa nghĩ về hồi ức thống khổ, “Năm nay nàng nên mười tám rồi, tiếp qua hai tháng liền sinh nhật.”

“Không, đây không phải là thật!” Từ Hàm thống khổ bật lấy lỗ tai, liên tiếp lui về phía sau.

Mao Dịch nhìn không được nhìn Từ Hàm, mười tám tuổi, thời gian hân và Huyền Hoa quen, là thời gian tuổi xuân của hân và Huyền Hoa, tính toán, tất cả tất cả đều là chân thật, thời gian đúng lúc là... Từ Hàm là nữ nhân của hân?

Không, sẽ không!

Mao Dịch bị hung hăng đá kích, nguyên bản hân cho rằng đã bỏ lỡ mất, về sau nhìn Từ Hàm từng ngày lớn lên giống như Huyền Hoa, tưởng là trùng hợp.

Khi ở trong hang động đó, biết Từ Hàm giống Huyền Hoa, hân cho rằng, Từ Hàm là Huyền Hoa cùng nam nhân khác sinh hạ.

“Tang tử!” Ánh mắt cuồng loạn của Mao Dịch, nhìn qua Từ Hàm, nhìn không được hô tên Từ Hàm, nàng là nữ nhi của hân, là nữ nhi của hân!

Đều là quả báo, hành vi của hân đắc tội nên ông trời lại dùng loại phương thức này trả lại cho hân.

“Huyền Hoa, vì cái gì, vì cái gì phản bội ta.” Huyền Dực nhìn qua gương mặt giống của Từ Hàm, ngửa đầu hô với ông trời.

Mao Dịch đột nhiên nói: “Nàng không có phản bội người, là ta lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền thích nàng, ta bắt đi nàng, mạnh chiếm giữ nàng, ta rất yêu nàng, lần đầu tiên gặp ta liền biết rõ ta đã yêu nàng thật sâu, nhưng nàng lại vụng trộm rời đi ta, nàng nói nàng không thương ta, nàng có nam nhân mình yêu.”

Huyền Dực sợ ngây người, cái gì, cái gì, Huyền Hoa một mực yêu chính là hân, nàng phản bội bất quá là thân bất do kỷ.

A! Đầu Huyền Dực đau quá, trái tim đau nhức, huyền hoa, hân lỡ giết chết huyền hoa, cỡ nào tức cười.

“Ha ha..... Ha ha!” Huyền Dực cười khổ, “A!” Sau một tiếng gầm rú thống khổ, trong miệng phun ra một ngụm máu đỏ, bóng dáng cao lớn ngã trên mặt đất, mất tỉnh nhìn trời, đã không còn hơi thở, hân tự cắt đứt kinh mạch.....

Chết, là hân luôn muốn làm, hân đi trên đường hoàng tuyền truy tìm Huyền Hoa.... Tình là vật gì, mê người như thế, lại đã thương người như thế.

Chân tướng lại quá tàn khốc, biểu hiện ra hết thấy những việc không đẹp, máu chảy đầm đìa.

Hết truyện.

~~~~~
Vậy là hết truyện!!!

Lúc đầu ta chọn làm truyện này chính là vì rất kết cái văn án, nhưng trong quá trình làm truyện này thì ta thấy nhân vật Từ Hàm không lạnh như ta đã nghĩ, hơi thất vọng chút...

Nhưng cách viết của Hồ Ly rất khá, tình tiết thật không thể ngờ tới, nhất là cái kết cục, ta thật không ngờ a...

Có lẽ nó hơi kỳ cục chút và khá là tàn nhẫn nhưng ta khẳng định đây chính là phần cuối cùng của truyện này. Cuộc sống sau này của Triển Vân, Từ Hàm và Mao Dịch thì mọi người tự tưởng tượng vậy, như thế cũng là một điều thú vị ^^

Cám ơn các bạn đã ủng hộ nha!! Ta thật thấy có lỗi vì không thể hoàn thành từng chương truyện, cho nên cũng rất cám ơn các bạn đã thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Người Thiếp Bị Bỏ Của Vương Gia Mạnh Tướng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.